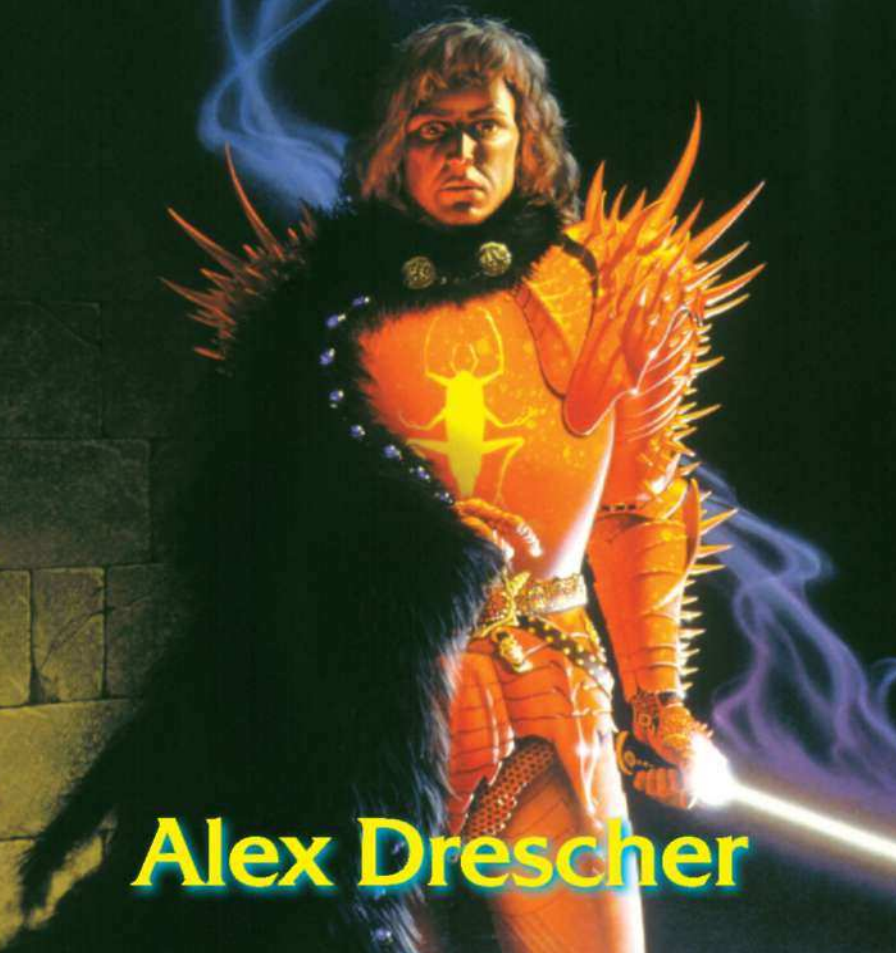

Být královským prokurátorem je tvrdý oříšek...

NENÍ JINÝCH CEST

Alex Drescher

NENÍ JINÝCH CEST

**Klopp Yggredd se vrací již potřetí
– poprvé na stránkách románu!**

Tentokrát je Klopp nucen se vypořádat nejen s intrikami mocných, ale i s rafinovanou snahou legendami opředené Meltezy o ovládnutí Kněžegradského království. Korupce, černá magie a lidská chamtivost jeho zemi ještě nikdy neohrožovaly tak, jako nyní a pomoc může čekat jen z těch nejnepravděpodobnějších míst.

Mediální partneři:

fantázia

pevnost

Doporučená cena
269,- Kč (vč. 10% DPH)

LEONARDO

LEONARDO
OSTRAVA

Knihy Alexe Dreschera v nakladatelství Leonardo

Cyklus Klopp Yggredd

Dokonalý obchod
S čím kdo schází
Není jiných cest

Cyklus Prolnutí

*Tovaryš **

** připravujeme*

Alex Drescher

NENÍ JINÝCH CEST

LEONARDO
OSTRAVA
2010

Alex Drescher

NENÍ JINÝCH CEST

Copyright © 2010 by Alex Drescher

Cover art © 2010 by Whelan, Michael

via Agentur Schlück, GmbH

For Czech Edition © 2010 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-85951-58-5

*Knihu věnuji památce Jiřího Pilcha. Za šanci,
kterou mi dal, za přátelství a spoustu dalších věcí,
které nejdou popsat slovy.
A rovněž mé milované Naděnce a Štěpánkovi.
Bez Vás by můj život byl možná klidný,
ale nestál by za nic.*

*A také Čurdovi, který by se našel,
kdybych na něj zapomněl.*

PROLOG

Za jiných okolností by mohl být více než spokojený. Všichni se o něj příkladně starali, přání mu doslova četli z očí a mohli se přetrhout v touze je splnit. Neustále mu nosili vybrané pochoutky, posílali mu ty nejlepší otrokyně a dostal dokonce i jeden z nejlepších pokojů, co byl k mání a měl ho jen sám pro sebe. Ne, že by mu vadilo, že někoho budí svým jekotem a vytím, ale byl rád, že nikomu neublížil. Za něco takového by smírčí peníz určitě dosahoval nebeských výšin.

Do prvního úplňku to ještě šlo, při druhém to ale málem nezvládl. Bylo to příliš silné a navíc přestal reagovat na elixíry. Nebýt té operace, už by tu nebyl. Kdyby mu však dopředu řekli, co jej čeká, zřejmě by sám požádal o utišení. První dny, které proležel připoutaný k lůžku a kdy jeho tělem zmítal jeden záchvat za druhým, byly hrozné. Pak to přestalo a všichni mu začali říkat, že se to povedlo, že už je v bezpečí a on neměl jediný důvod jim nevěřit. Dokonce se mu vrátila i chuť do práce a s tou už se nepotkal drahnou dobu.

Rozhlédl se po nádherném intarzovaném nábytku a posteli zdobené bohatou řezbou, které sem přinesli, když v záchvatu rozmlátil ty předešlé. Nepochyboval, že mu je dají k úhradě, ale v součtu ostatních položek to budou jen drobné. Bude to tučný účet, jen co je pravda, pomyslel si pobaveně, ale jak se zdálo, vyplatilo se to. Jeho finanční situace sice nebyla nejlepší, ale na tohle peníze ještě měl. Naštěstí...

Pohlédl na své ruce. Hustý, rezavě hnědý porost z nich už pomalu ustupoval. I nehty vypadaly téměř normálně a až z nich zmizí ten nepřírozený načernalý odstín, budou jako předtím. Možná víc do špičky, ale kdo by se zatěžoval takovými detaily. Vždyť mohl

dopadnout mnohem hůř. Místo narůžovělé pečeně mohl jíst syrové maso a určitě by nepocházelo z mladého býka. Nebo by teď ležel v nějakém mělkém rovu, proklán stříbrným šípem a zaházen několika lopatami nehašeného vápna doplněného o svazek oměje, česneku a dalšího svinstva...

Vstal a otevřel okno. Do místnosti prosycené vonnými esencemi vnikl svěží vzduch přicházejícího jara. S rukama položenýma na okenní rám se vyklonil ven. Výhled z posledního patra kastelu stál skutečně za to. Otvíralo se před ním malebné městské panorama s desítkami zlatem a stříbrem zářících kupolí chrámových komplexů, modrou líně se klikatící řekou a nízkými, pestře pomalovanými domy sekulárních členů řádů. Toto byla Melteza. Tajuplné město opředené stovkami legend, z nichž jen některé nebyly pravdivé. Město chrámů a věčně soupeřících náboženských řádů. Město magických kolejí a roztodivných náboženských kultů. Město proklínané a zapovězené. Jen málokomu bylo dovoleno sem vstoupit a těm, kterým se to podařilo, za to hrozila oprátka.

Náhle jej z přemýšlení vytrhlo zavržení otevíraných dveří. Pomalu se otočil a pohlédl na muže v dlouhé, antracitově černé říze. Tvář mu kryla zlatá maska, kterou v tomto klášteře nosili jen členové klášterní rady. Jemu však navíc na hrudi visel i masivní zlatý řetěz. Toto byl jeho osobní zachránce – mistr Evaddo Tyssan, nejmladší meltezský velekněz.

Přistoupil k němu a v nezakryté části obličeje mu pohrával mírný úsměv. S úklonou jej pozdravil: „Dobrý den, drahý Horáci, cítíte se dobře?“

Oslovený přikývl. „Ano, je to mnohem lepší. Rány už nebolí a dnes jsem dokonce ani nekulhal. Jenom ty sny... Pořád se mi vracejí. Je to dost nepříjemné. Budím se zbrocený potem.“

„Musíte být trpělivý,“ odvětil mistr. „Spousta věcí se ve vašem těle musí usadit. Pak se to spraví.“

Vzal jej za ruku a zkoumavě pohlédl na kruhovitou jizvu na jeho předloktí. Byla už téměř zhojená. K naprosté dokonalosti zbýval pouze malý sytý rudý stroupek v jejím středu. Stejným způsobem si prohlédl i další podobné jizvy, které zdobily Knutovo tělo.

„Skvělé, opravdu skvělé,“ okomentoval svá zjištění. „Za pár dnů vás budeme moci propustit do domácího ošetřování. Myslím si však, že již nyní to můžeme nazývat naprostým úspěchem. Když si uvědomíme, v jakém stavu jste k nám přišel... Nyní k vám již mohu být upřímný, ale progresse vaší choroby nás všechny tehdy pořádně vydělala. Víte, že to nebyl první případ a vaše tělo je doslova prosáklé všemi těmi lektvary a elixíry, které jste kvůli tomu musel vypít. K tomu ty opakovaně překrývané osobnosti. Sám už asi nejspíše ani nevíte, jestli se skutečně jmenujete Horác Knuta, nebo ne – a navíc všechny ty amulety... Máte jich v sobě až příliš mnoho. Dávno jsem vás upozorňoval, že ta vaše neuvěřitelná touha po sebevylepšování se vám jednou pořádně vymstí. Dost na tom, že v sobě musíte mít ty, které vás mají chránit před účinky vašich zranění. Proč k nim přidávat ještě nějaké další? Navíc, některé ani nebyly naše. Opravdový šunt, abych tak řekl. Zajímalo by mě, který fušer je dělal. Vypadá to na skřety, ale vždycky jsem doufal, že něco tak podřadného by nevyrobili ani oni. Vaše nové zranění v té změti nadělalo pěknou paseku a pohrát si s kompatibilitou naší nové sady s těmi ostatními, to byl mistrovský kousek. A není v tom ani trocha přehnaného naparování. Museli jsme kvůli vám vymyslet úplně novou generaci řídícího amuletu.“

„Myslím, že z nás dvou, mě váš profesní úspěch těší nejvíce,“ podotkl Horác s úsměvem.

„Potěšení je i na mé straně,“ odvětil na to mistr Evaddo pobaveně, „zejména, když jste jedním z našich obchodních partnerů.“

Muž se ušklíbl. „Naše poslední společná akce se ale bohužel příliš nepovedla.“

Velekněz přikývl. „Ani v jednom ohledu, bohužel. Těch svitků je mi samozřejmě líto. Byli jsme přesvědčeni, že tam musejí být. Měli jsme to potvrzeno ze tří nezávislých zdrojů. Už jsme pro ně dokonce měli kupce.“

Horác si povzdechl. „Ta hrobka, údajně plná dávných pokladů, nebyla ve skutečnosti nic jiného než noclehárna pro tucty nemrtvých.“

„To máte pravdu,“ odvětil mistr Evaddo, vážně přitom pokyvuje hlavou. „Bylo naprosto zbytečné tam chodit.“

Zavrtěl hlavou. „S tím si dovolím nesouhlasit. V jistém smyslu to přece jen úspěch byl. Potvrdilo se tím přece, že tam...“

„Opatrně, nevíte kdo nás může poslouchat,“ skočil mu velekněz promptně do řeči.

Přikývl. „Potvrdilo se tím přece, že tam, vy víte co, skutečně je. Stejně, takřka identické dvojče toho, který máte zde v klášteře. Staré kroniky tedy nelhaly. Naštěstí byl funkční, jinak bych tu nebyl. A ze stejných kronik víme, že jich na kontinentu bylo víc. Samozřejmě, Addenské hrobky nejsou místem, kam by se člověk chtěl někdy vypravit, ale co jiná místa? Víme, že v Ustě byl kdysi dávno zničen. Stejně jako v Pavlobergu. Khelled ten svůj zase velice opatrně zapečetil a díky tomu je v současné době v podstatě k nepotřebě. Chce to jen pokračovat v hledání.“

„To je všechno moc pěkné,“ odušil velekněz, „ale náš klášter již bohužel nedisponuje dostatkem prostředků, aby mohl financovat vaše další průzkumy. Prostě si je nemůžeme dovolit. To byl vlastně ten hlavní důvod, proč jsem vás dnes chtěl vidět. Nepopírám, že mezi námi probíhala obapolně výhodná spolupráce, ale nyní již nepřichází v úvahu. Ekonomická situace se změnila a my museli ukončit veškeré naše výzkumy. Musíme být praktičtí a zachránit náš klášter, nebo raději hned i celé město.“

„Opravdu je situace tak vážná?“ zeptal se jej Horác překvapeně.

„Vážná?“ uchechl se velekněz kysele. „Kritická by bylo přesněji. Melteza je již po staletí zatížena tím nesmyslným embargem a jeho obcházení je čím dál těžší a hlavně dražší. Naši tradiční klienti vymírají, nebo se začínají orientovat na nějaké bezpečnější zboží. To, co na trhu nabízíme, lze už více méně legálně pořídit i u skřetů či elfů, jejichž cenám kvůli enormním nákladům na pašování prostě nedokážeme konkurovat. Co na tom, že je naše zboží prvotřídní, když s námi na kontinentu nikdo nechce otevřeně obchodovat. V radě našeho kláštera už nějakou dobu zvažujeme, že se zaměříme na jinou komoditu, než jsou amulety a zakázková výroba magických artefaktů – a nejsme jediní. Stejně uvažuje i Kult Therrův, který se celá staletí zabýval námezdním vražednictvím,

nebo Settorovci s těmi jejich bláznivými vynálezy a vylepšeními. Všichni cítí, že je třeba co nejrychleji najít nové zboží a zatím ještě nepřesycené trhy, což s ohledem na existující embargo není jednoduché. Jenomže naše snahy o pokoutní průniky na kontinentální trh s sebou obvykle nesou obrovské náklady, což snižuje výsledný zisk. Nejsme prostě za současné situace konkurenceschopní. Zatracené embargo! Kdyby nebylo, všechno by bylo mnohem lepší...”

„Možná proto byste měl ještě zvážit svoje odstoupení od podpory mých výzkumů,“ pronesl po chvíli společného mlčení Horác Knuta. „Viděl bych v nich jistou možnost, jak vyřešit vaše problémy a možná i problémy celé Meltezy.“

„Myslíte, jako najít nějaký další...”

„Přesně,“ odvětil Horác. „Na sever od vnitřního moře...”

„Takhle najít jeden v Malestě, to by bylo něco,“ povzdechl si velekněz zamyšleně.

„Malesta je příliš mladá. Ještě před sto lety to byla jen ospalá rybářská vesnice. Tam není. To vím naprosto přesně.“

„Takže, co nám zbývá, kromě Malesty?“ otázal se jej Evaddo.

„Kněžegrad,“ odvětil Horác Knuta s úsměvem. „Jsem si naprosto jistý, že tam je a s městem této velikosti by neměl být problém vyjít vstříc nejen vašemu klášteru, ale i všem ostatním – a víte, co by to znamenalo pro toho, kdo by před ostatní velekněze s takovou nabídkou přišel?“

Mistr Evaddo si zamyšleně promnul bradu. „Ano, něco takového by vedlo ke sjednocení Meltezy. Po všech těch staletích anarchie by se opět mohl zvolit nový arcikněz.“

„A tím byste klidně mohl být vy.“

„Víte, drahý příteli,“ začal mistr Evaddo opatrně, „zní to skvěle, ale na další výzkumy vám skutečně nemohu dát ani měďák. Naše poslední akvizice ani zdaleka nepřinesly očekávaný profit. Jen s vypětím všech sil se, jak říká náš účetní, držíme v černých číslech.“

„Nedostatek kapitálu není překážkou,“ namítl Horác. „Vstupte do jednání s ostatními kláštery. Vytvořte konsorcium. Kláštery dají dohromady potřebný kapitál, vy projekt zaštitíte svým jménem a já

dodám znalosti. Když to všechno dáme dohromady, prostě nemůžeme neuspět...”

„Velekněží se nedokáží shodnout ani v banálních záležitostech,“ povzdechl si mistr, „natož na něčem tak zásadním. Následující tři roky by se hádali jen o složení komise, která by můj návrh měla posoudit. Pokud do toho máme jít, pak jedinež sami.“

„A kapitál?“

Velmistr se zamyšleně poškrábal na hlavě. „No, na přechodnou dobu několika měsíců bych si snad mohl vypomoci půjčkami od důvěryhodných a hlavně diskrétních lichvářů. Klášter má několik nemovitostí na lukrativních místech. Museli bychom je ovšem dokázat zastavit ve vší tichosti. Některým členům klášterní rady by se totiž něco takového nemuselo líbit. Základem našeho úspěchu by ale bylo, že v Kněžegradu najdete *však víte co*.“

„Po uzdravení neprodleně vyrazím do Kněžegradu,“ pronesl po chvíli Horác Knuta, „a začnu s hledáním. Mám v této souvislosti ale ještě jednu faktickou poznámku.“

Mistr Evaddo zvědavě nakrčil obočí a pak si přísedl ke svému pacientovi. „Máte moji plnou pozornost. Pokračujte.“

„K obejití embarga není nutné pouze najít *to*, ale i vhodným způsobem zastříť skutečný původ zboží. Vytvořit k němu legendu. Stávající systém, založený na tom, že se vám čas od času podaří na kontinent propašovat náklad jedné nebo dvou šalup, je neudržitelný. Hovoříme o neustávajícím přílivu zboží. To vzbudí pozornost a dosud neovládnutá konkurence, které se tím sníží zisky, spustí křik. Pokud opravdu dobře nezastříme jeho původ, praskne to a skončí dříve, než opravdu začne. V takovém případě se budete muset rozloučit s vaší vizí. Nebude žádný sjednotitel Meltezy, žádný arcikněž.

Musíme vytvořit síť dodavatelských firem. Legálních, v jejichž čele budou stát důvěryhodné, nebo naopak účelově nastrčené osoby. Pak si musíme zajistit odbyt. K čemu by nám bylo navézt tam zboží a pak teprve zjišťovat, co s ním.

Konečně, co je lepšího než taková královská zakázka, kde se nehledí na nějaké to navýšení ceny či vícepráce...

Shodou okolností se ale orientuji v kněževradském prostředí obchodu a politiky a vím, jak najít ty správné lidi a naklonit si je. Dnes se také říká, zainteresovat... To za normálních okolností vyžaduje značné finanční prostředky, ale myslím si, že právě tady by umění vašeho kláštera mohlo zásadním způsobem přispět ke snížení počátečních, nepříjemných nákladů. Ty by byly značné, protože okruh dotčených osob bude opravdu široký.“

Sáhl do přihrádky nočního stolku a vytáhl z ní kožené desky, v nichž bylo svázáno několik listů. „Mám teď poměrně dost volného času, tak jsem to hodil na pergamen. Možná by nebylo od věci, kdybyste si to přečetl...“

Mistr Evaddo zamyšleně rozvázal tkanice a z otevřené složky vytáhl jeden list hustě pokreslený diagramem se šípkami znázorňujícími tok financí a dokumentů mezi jednotlivými zúčastněnými subjekty. „Je to poměrně složité,“ pronesl po chvíli usilovného hledění na tu změt' čar a symbolů. „Jak ale chcete zajistit, že vše bude probíhat tak, jak si přejete? Je v tom příliš mnoho cizích lidí a upřímně řečeno, nic mě neděsí tak, jako selhání lidského faktoru...“

„To je právě úkol pro vás, drahý mistře. Vaší specialitou je přece tvorba zakázkových artefaktů, tak co kdybychom nudné podrobnosti probrali u lahvinky vína?“

„No,“ odvětil mistr, uvažuje nahlas, „pokud půjde o červené a jeho množství nepřesáhne léčebnou dávku, tak to jako váš medikus nemohu než doporučit...“

NENÍ JINÝCH CEST

Strážmistr Sveslav Hruška vyhlédl oknem strážnice na dlouhou řadu vozů houfujících se před branou a pak zkontroloval chronometr, který líně odtikával na šéfově stole. Spokojeně zamlaskal. Ten, na kterého čekal, přijel načas. Jako vždy.

Když opustil příjemný stín strážní budky, pomalou, znavenou chůzí prozrazující, že minulé noci v pivnici „*U sudu*“ ztrestal pěknou řádku korbelů, přesunul se k bráně a beze slova se přidal ke kolegovi, který právě zbrocený potem dokončoval kontrolu nákladu železných ingotů na karavaně mul. Se zaujetím sledoval jeho hádku s kupcem v ošoupaném kaftanu o výši dovozního cla, načež se postavil vedle něj a s pravicí položenou na jílci meče čekal, až si toho brebentící a hořekující cizinec všimne. V té chvíli již bylo zaplacení určené sumy a převzetí kvitance jen dílem okamžiku.

Pak kolegovi něco zašeptal do ucha a ignoroval jeho překvapený pohled. Jeho kolega nemusel znát pravý důvod, pro který ho střídal o více než hodinu dříve. On ho znal a to stačilo. To, že bude trvat dalších pět hodin, než vystřídají jeho, považoval jen za nutné zlo. Chtěl to udělat, i když se zoufale potřeboval natáhnout na kavalci a zavdat si z měchu, který pod ním ukrýval před všetečným velitelem.

Prej velitelem, pomyslel si kysele a s chrchláním vyplivl plivanec do prachu u svých nohou. Takový cucák, kterému ještě ani nestihl oschnout důstojnický patent. Co ten ví o životě? A ty jeho pořádky, co tu zavedl. Žádný chlast, žádný běhny, žádný všimný od pocestných, kteří by se rádi vyhnuli pátravému oku zákona. Jako by nevěděl, že žold městských strážných je jen o chlup větší než to, co si vydělají žebráci, a ti nemusí půlden šaškovat a stavět se na hlavu, jak

si přejí jejich velitelé. To předchozí velitel byl jiný formát, zasníl se Sveslav. Ten věděl, co se sluší a patří a našinci nechal i vydělat. Vzal si sice, vydržiduch, dvacet procent, ale oči uměl přimhouřit, jen co je pravda.

Celní prohlídka by dříve zabrala minutu, možná ještě méně. Určitě by se nehnali spočítat náklad a netrvali by na tom, aby kupec přiznal všechno do posledního groše. Prostě by se vzaly jeho doklady, na nich by se potvrdilo to, co se potvrdit mělo, a pak by se od něj bokem vyinkasoval příslušný obnos denárů za to, co v dokladech nebylo. A všichni by byli spokojeni. Není totiž nad lidský přístup. Velitelovy novoty místo toho jen vytvářely na obou stranách brány dlouhé fronty povykujících a nespokojených formanů a kupců, které kontrolovali neméně nespokojení strážní. V nesnesitelném vedru, které v posledních několika dnech v Kněžegradu panovalo, bylo pro všechny to několikahodinové čekání nesnesitelným utrpením.

Už teď jejich velitelství obléhal dav nespokojenců, kteří se domáhali náhrady škody na zboží podléhajícím rychlé zkáze. Ještě tejden nebo dva takovejch problémů, pomyslel si Sveslav pomstychtivě, a milej kapitán vyletí ze svého fleku jako holubička. Těšilo ho to dvojnásob, protože ty formany se zeleninou a ovocem zdržovala zejména jeho jednotka...

Teď ale nebyl čas na přemýšlení, teď byl čas pracovat.

Přelétl tedy pohledem dlouhou, za horizont se vinoucí řadu povozů a pak kývl na šedivějšího vozku, který znuděně klimbal na kozlíku nájemního kočáru z Malesty. Nájemní kočáry měl Sveslav rád. Obzvláště ty luxusní a úplně nejraději ty, na jejichž kozlíku visela v podstatě dost nenápadná černá sametka. S takovým předjednaným kočárem totiž nebyla vůbec žádná práce. Žádné zboží, které by musel dlouze kontrolovat, žádní cestující se stohy cestovních dokumentů, u kterých by musel zkoumat každou pečeť. V takovém kočáře se většinou nacházel jen někdo, kdo nechtěl, aby jeho příjezd do města vešel ve známost a byl ochoten za to zaplatit. Tento kočár byl však výjimečný. Na rozdíl od jiných, o tomto věděl předem a důvěryhodným prostředníkem byl požádán o jeho osobní

odbavení. Slíbená finanční částka pak byla tou hlavní příčinou, která včerejšího večera spustila tu korbelovou lavinu...

Pomalů prošel kolem pofrkávajících grošáků, kývl na vozku, sedícího na kozlíku nad předním kolem s dlouhými a štíhlými loukotěmi, a přistoupil ke dveřím do kabiny. Rázně, tak jak se slušelo na sebevědomého státního úředníka, hmátl po klice, otevřel dveře a vyhoupl se do kabiny.

Příjemně ho překvapil chlad časného jitra, který v ní udržovaly matně zářící elfí amulety. Běžné nájemní kočáry něco takového nemávaly. Pak přešel pohledem po obložení z týkového dřeva, sametem potažených sedadlech a likérníku přetékajícímu exotickým pitivem. Luxus tohoto dopravního prostředku by uspokojil i krále.

Cestující mu ale připadal, v protikladu k velkoleposti vozidla, až nudně fádňí. Nezajímavý, středostavovsky vyhlížející chlap v černém, střídme stříženém kabátku. Žádný drahý brokát či samet, ale obyčejná vlna. Hnědovlasý a hnědooký, jakých tu po městě běhají tisíce. Pohlednete na něj a za pět minut si na něj ani nevzpomenete. Jenomže on jej znal a to už hodně dlouho a obyčejným a nezajímavým ho neshledával ani náhodou.

Cestující beze slova otevřel želvovinou vykládaný likérník a nalil mu do sklenice z broušeného skla na dva palce jantarově jasné ovocné pálenky.

S mumlaným poděkováním do sebe zvrátil obsah sklenice. Decentní chuť exotického ovoce se mu z jazyka přesunula do žaludku, kde se mu vzápětí rozlil příjemný pocit tepla. Rukávem košile si otřel ústa a hlasitě vydechl. Na rozdíl od místních patoků mu po tomhle pití na patře nezůstala žádná pachůť.

„Vítejte v Kněžegradu, pane Knuto,“ pronesl po chvíli, když se mu do dechu opět vrátila síla. „Účel cesty?“

„Obchod.“

„A máte něco k proclení?“ dodal již nepokrytě se zubící Sveslav Hruška.

Horác Knuta mu podal naditý kožený váček.

Když váček změnil majitele, přikývl. „V tom případě je to vše, přeji příjemný pobyt.“

„Jaký pobyt?“ otázal se jej Horác Knuta s hraným překvapením.

Sveslav jen přikývl a pak si přisadil: „Jaký Knuta?“

Když vystoupil a zabouchl dveře, kolesna se pomalu rozjela a pokračovala do vnitřního města.

Do konce směny jej neopustila dobrá nálada a nadhled, díky nimž, k radosti všech zúčastněných, plnění svých služebních povinností omezil jen na nezbytné minimum...

~ ~ ~

Kočár zastavil před malým a omšelým zájezdním hostincem. Podle oprýskaného vývěsního štítu se jmenoval „*U dvou kanců*“ a nabízel teplou kuchyni po celý den a ubytování.

Vystoupil, počkal až mu kočí ze střechy sundá truhlici a pak sledoval, jak kočár pomalu odjíždí pryč. Rozhlédl se a spokojeně nasál vzduch. Kněžegrad měl vždycky specifickou vůni, pomyslel si a na mysl mu vytanula jedna z mála vzpomínek, které mu zůstaly z dětství. Ano, měl tu vůni rád.

Zvedl truhlici ze země a rázně vešel do útrob hostince. Hned na zápraží jej překvapilo, jak ošuntěle a staře vyhlíží. Každý hostinský se vždy ze všech sil snaží, aby prostředí bylo pro klienty co možná nej příjemnější, ale tady na podobné pověry nikdo nevěřil. Ve vzduchu se vznášel zatuchlý pach s příměsí něčeho, co připomínalo zkyslé jídlo, a stoly se skvrnami od piva a bůhví čeho dalšího pokrýval prach. Podnik tedy zcela pochopitelně zel prázdnotou, stejně jako vývěska u šenku, určená pro denní nabídku jídel.

S povzdechem vykročil k širokému nálevnímu pultu, za kterým seděl netečně se tvářící stařec, jehož blýskavou lysinu obkružoval pŕlměsíc dlouhých, mastných a mléčně bílých vlasů. Fascinovaně sledoval jeho vyhaslý pohled a bezzubá ústa, která bez ustání žvýkala neexistující sousto. Hubené a žilnaté ruce, pokryté jaterními skvrnami, měl bezmocně složený v klíně, vystavuje tak na odiv černé pŕlměsíčky špíny pod nehty. Pokud toto byl kuchař, pak bylo zřejmé jen dobře, že se tu už nevařilo...

„Posílá mě mistr Evaddo,“ oznámil mu a sledoval, jak se starcova tvář mění. Během okamžiku se rysům jeho obličeje vrátila původní pevnost a v očích se objevil jas pronikavé mysli. Tělo zdánlivě

ohnuté stářím se narovnal a stařec pyšně vypjal hrud'. Už nebyl vyschlý a bezmocný. V jeho pohybech nyní byla síla a rozhodnost.

Kým asi býval v mládí? Vojákem? Nebo snad příslušníkem nájemných zabijáckých komand, tolik oblíbených v jeho sluncem rozpálené domovině? Mohl být kýmkoliv a s trochou štěstí i všemi najeďnou.

„Jsem Kubblcha, ctěný pane, správce zdejšího Úložiště,“ pronesl stařec a věnoval mu zkoumavý pohled. „A vy jste Enno? Ten Enno?“

Přikývl. „Ano, jsem ten Enno, ten cizinec.“

„Slyšel jsem o vás. Vítejte v mém skromném příbytku. Víím, že jste váženým hostem našeho chrámu, ale musím vám říci, že je to poprvé, kdy sem přišel někdo, kdo není jedním z nás. Jsou to všechno novinky. Nejsem z nich nadšený, nikdy to tak nebylo a já nevidím důvod proč to měnit, ale já nejsem ten, kdo určuje pravidla. Proto prosím, následujte mě.“

Vešli do další místnosti, která připomínala spíše skladiště než salónek, za nějž se vydávala a zamířili k rozvrzanému schodišti, které poskytovalo přístřeší bezpočtu generací červotočů. O patro výše sice měly být pokoje pro hosty, ale on nevěřil, že by v nich někdo spal, protože tak stateční lidé se prostě nerodí. Vše tu bylo příliš odpudivé na to, aby sem nezavítal nikdo, kdo má dost rozumu a nechce zemřít na úplavici nebo skvrnitý tyfus...

V mezipatře se však stařec zastavil, dotkl se dřevěného obložení a zašeptal několik slov. V tmavém dřevě se náhle objevila jako vlas tenká spára, která se s každým mrknutím oka rozšiřovala, dokud nezískala obrysy dveří.

Když se otevřely, Kubblcha sňal ze zdi kahan a ukázal na nízký strop kamenného schodiště prudce klesajícího dolů. „Pozor na hlavu.“

Předpokládal, že jako každé tajné schodiště, bude i toto spirálovitě klesat alespoň několik desítek metrů do nitra kněžegradské čedičové skály, ale schody skončily už po pár sázích, kde ústily do katakomb, jež se táhly pod městem na míle a míle daleko. Legendami opředené katakomby nebyly ve skutečnosti nic víc než dávná kanalizace města, které bylo mnohem větší než

současný Kněžegrad. Některé části z dob před Velkou válkou dodnes udivovaly kvalitou zpracování.

Říkalo se dokonce, že se tu v těch krutých časech ukrývali lidé, aby unikli smrtícím magickým bouřím vyvolaným mágy.

Část katakomb pod hostincem byla z obou stran přehrazena, čímž vznikl prostorný sklep s vysokým a klenutým stropem a složité magické ornamenty, vyryté do zdí, jej chránily před jakoukoliv detekcí a násilným vniknutím. Jako všechna klášterní úložiště, jež byla rozeseta po celém kontinentu, ani toto úředně neexistovalo. Žádný zákres, žádná zmínka v zemských deskách. Nikdo o něm neměl ani tušení...

Znaleckým pohledem světem protřelého obchodníka přelétl po objemných bednách, ukrývajících veškeré myslitelné vybavení pro speciální operace. S profesionálním zájmem se zastavil u stojanu prohýbajícího se pod tíhou zbraní. Meče, šavle, dýky, luky i samostřily, vyleštěné a naolejované, tu stály vyrovnaný v dokonalých řadách, připravené k okamžitému použití. Mělo tu však být, jak slyšel, i mnohem sofistikovanější vybavení – odstíněná vlnová zrcadla, nevysledovatelné komunikační krystaly, ampule s jedy a různými elixíry, a konečně i magicky zapečetěné dózy s démony. Úložiště podle pověstí skrývalo mnohá tajemství a dokázalo prý vyhovět i těm nejšílenějším požadavkům...

Stařec mu ale neumožnil prohlídku. Místo toho mu jen pokynul, aby jej následoval k psacímu stolu, který stál nedaleko vchodu. „Dostal jsem přesné instrukce, co vám má po vašem příjezdu z Malesty být vydáno. Cesta proběhla v pořádku?“

„Ano, bez problémů.“

„Máte veškeré potřebné dokumenty?“ zeptal se jej pak. „Byl jsem instruován, vybavit vás vším potřebným. Pane...“

„Horác Knuta,“ odvětil on a podal mu úzký svitek pergamenu opatřený pečeti. „Toto je můj průvodní list, můžete si jej zkontrolovat.“

Stařec cestovní doklad zběžně prohlédl. „Vypadá dobře,“ okomentoval jej. „Poslední dobou se ve městě objevilo několik neprávě zdařilých padělků a biřici jsou trochu nervózní. Nějaké další listiny?“

Jen pokrčil rameny. „Dosud jsem jiné nepotreboval. Čím méně úřadů o vás ví, tím lépe...“

„Tak to se teď změní,“ odvětil správce a položil před něj několik pečetmi hýřících pergamenů. „Zde máte výpisy z magistrátních i korunních registrů. Dovolili jsme si vás zapsat i do obchodní komory. Poplatky jsou zaplacený na jeden rok, víc jsem nepovažoval za nutné. A toto jsou klientské klíče k účtům na doručitele, zřízeným u několika bank. Je na nich dost, abyste mohl začít. Podle vámi navrženého klíče jsem také nechal přes důvěryhodné zprostředkovatele založit ten tučet firem. Pár tady, něco v Pavlobergu a dvě v Malestě. Máte zařízeny dovozní i vývozní koncese a odpovídající skladové prostory tak, jak jste požadoval. V Malestě máte dokonce najato i přístavní molo. V pondělí za dva týdny očekávejte zásilku z domova. Poněkud se zdrželo vyřízení vaší, ehm, abych tak řekl, objednávky. Její objem totiž přesáhl kapacitní možnosti kláštera. Na druhou stranu díky tomu máte dost času na spuštění celé akce.“

Počkal, až Horác přikývne a pak pokračoval: „Tady máte pověřovací listiny pro jednu trpasličí zprostředkovatelskou firmu. Její patriarcha už s celou operací vyslovil předběžný souhlas. Zásilku převezmete u nich. Jednejte však obezřetně, jedná se o poměrně citlivou záležitost. Kdybyste měl pocit, že jste sledován, v žádném případě trpaslíky nekontaktujte. A zde je,“ pronesl nakonec, pokládaje před Knutu objemný váček, „hotovost do začátku pro případy, kdy nebude vhodné používat prostředky z účtů. Namíchal jsem vám kněžegradské denáry a pavlobergské hřivny. Jen čisté stříbro a zlato. Drahé kovy umí na rozdíl od bankocetlí tlumit všetečné otázky...“

Pronajměte si ve městě dům. Nejlepší bude v některé z kupeckých čtvrtí. Dost velký pohyb osob s sebou přináší anonymitu.“

„Můžete mi doporučit nějaký vhodný personál?“

Stařec se krátce zachmuřil. „Co takhle vlastní zdroje? Mám tu pár spolehlivých mužů. Jsou docela schopní.“

„Zvláštní výcvik?“

„Tak schopní zase nejsou. Nejde o terénní pracovníky nebo mágy, ale jsou to novicové, kteří prošli základním výcvikem a

souhlasili s dočasnou rezidenturou v cizině. Jsou loajální a dobří na ostrahu a příležitostnou špinavou práci...”

Horác Knuta si nespokojeně povzdechl. „A nemohl bych dostat alespoň jednoho z těchto?“ zeptal se ukazuje přitom na jednu z několika podlouhlých, rakvovitých beden, navršených podél zdi. „Slyšel jsem o nich hotové divy.“

„Zaměření vaší akce nasazení Spáčů bohužel vylučuje,“ odvětil správce rezolutně. „V jejich případě by nešlo o ostrahu, ale o nevyhlášenou válku. Navíc, žádní Spáci v tomto Úložišti nejsou, takže tady žádné ani nemůžete vidět. Rozumíme si?“

„A mohu tedy dostat alespoň nějaké zbraně?“

Správce se poškrábal v řídkých vlasech. „Ano, ale nic, co by narušilo vaše krytí. Dýku, kord, či meč. Gravírované stříbrem, ale nic víc.“

Odmítavě se zašklebil. „Ty si mohu koupit tam venku u zbrojře nebo ve frcu. Nemáte něco výkonnějšího a tudíž i méně, ehm, provinčního? Mé vlastní hračky jsem musel nechat za hranicí a cítím se teď jako nahý v trní...”

„Opakovací samostříl nepřichází v úvahu,“ ut'al jej stařík, když viděl, jak si to Knuta energicky zamířil k vyrovnaným řadám lesknoucích se zbraní s trčícími zásobníky. „Nesmíte na sebe upozorňovat a spáchání hrdelního zločinu bychom za právě takové nevhodné upozorňování mohli považovat, že? Navíc, k čemu vám to bude?“

Věnoval mu krátký pohled. „Nevím, ale mám takové divné tušení.“

Stařec se krátce odmlčel a pak přikývl. „Rozumím. Tak to rozhodně není vhodné podceňovat. A máto to tušení malé, nebo spíše velké?“ zeptal se jej ještě.

„Dost velké na to, aby mi z něj běhal mráz po zádech,“ odvětil Horác popravdě. „A trvá už několik dní, tedy spíše nocí.“

Kubblcha prošel rozhodnou chůzí kolem řady samostřílů a zahnul mezi sousední regály, kde na jedné z polic leželo úzké kožené pouzdro s našitými popruhy. „Tak to bych doporučoval tuhle krásku,“ pronesl a zálibně poplácal teletinový povrch pouzdra. „Skládací hradební kuše. Trochu těžší, ale výkon vám to vynahradí.

Tělo je z tvrdoduby, ocelové lučiště kované trpaslíky a k tomu elfí, ručně motaná tětiva. Na tři sta kroků zasáhnete terč o velikosti lidské hlavy. Účinný dostřel je však plných osm set kroků. Střílí obyčejné střely, stejně jako stříbrné nebo s magickými hroty. Ideální zbraň pro důsledné odstranění jakéhokoliv tušení...”

„Dobře, vezmu si ji.“

Stařec vzal pouzdro, odnesl je ke stolu a položil k ostatním věcem. „Takže to by bylo,“ podotkl, když prošel seznam vybavení a nechal si od Knuty podepsat kvitanci. „Až odtud odejdete, už se sem nesmíte vrátit. V opačném případě narazíte na magickou ochranu tohoto místa. Je to standardní bezpečnostní opatření pro případ vašeho zatčení, to jistě chápete.“

„Samozřejmě.“

„Dobrá,“ odvětil správce. „Mám vám ještě vyřídit, že v případě rekonvalescentních problémů vám ve městě poskytne příslušnou záruční péči kněz Gottrekova kultu. Najdete ho v trpasličí čtvrti. Je to náš člověk a jediný specialista na úpravy, kterého tady máme. Pokud budete pozorovat nějaké nestandardnosti, nebo dokonce příznaky recidivy, okamžitě jej navštivte.“

„Rozumím.“

„Máte nějaké další dotazy?“

„Hm,“ pronesl Horác Knuta zamyšleně, „už zavřeli Štěstěnu, nebo se tam ještě pořád dají hrát kostky?“

~ ~ ~

Pobraslav Úval, šestnáctý hrabě z Úvalů a tajný rada královského strážce pokladu, seděl strnule na nepříjemně tvrdé židli a neposednými prsty ťukal do desky hracího stolku. Bylo mu jasné, že ani druhá výměna karet jeho situaci nezlepšila.

Znechuceně pohlédl na trojici svých společníků. Stěží znal jediného z nich a vlastně mu to bylo jedno. Oni nebyli důležití, oni byli jen prostředkem jeho zábavy, způsobem, jak měl zbohatnout. Teoreticky. V praxi byl on pro ně oním vysněným prostředkem ke zbohatnutí a oni toho využívali plnými doušky. Znovu zalitoval, že ke Štěstěně vůbec chodil. Jako by mu nestačil ten minulý debakl, a ten předminulý a vlastně i ten, co byl ještě předtím.

Znovu překontroloval karty ve své upoceně pravici a s klením jimi mrštil doprostřed stolu. Dnes opravdu nebyl jeho den. Vlastně jeho den už nebyl hodně dlouho. Znechuceně sledoval, jak se jeho malá hromádka zlatých denárů přesouvá k vyžile vyhlížejícímu nomádkému obchodníkovi s dobyt看, který neustále klel a plival na podlahu. Chovat se neuměl, ale hraní mu šlo. Za hodinu z něj vytáhl více, než vydělal prodejem svého stáda. Šťastlivec...

Pohlédl na zbývající hotovost a neubráníl se povzdechu. S touhle rychlostí přijde o své právě nabyté majetky ještě rychleji, než přišel o ty minulé. Proč se zrovna jemu nedaří? Všichni kolem vyhrávají, někteří více než jiní, ale i ti méně šťastní vyhrávají alespoň někdy. On už nevyhrál ani nepamatoval.

Byly dny, kdy se nenáviděl. A byly dny, kdy už byl rozhodnut, že to skončí raději sám a pak přišla ta změna a všechno se zlepšilo. Nikdy netušil, že mu smrt vlastního otce tak zvedne náladu. Vlastně to nebyla ani tak smrt, jako spíše dědictví, které mu tím spadlo do klína. Ty peníze ho zachránily v hodině dvanácté. Stačilo jen trochu a musel by svoji špatnou finanční situaci vysvětlovat trolům zabývajícím se vymáháním pohledávek.

Nějakou dobu si myslel, že teď to už bude dobré navěky, ale byla to jen iluze. Sotva zacelil staré finanční rány z čestných dluhů, které i s úroky dosahovaly astronomických výšin, přišla nová vlna otřesů jeho hráčského sebevědomí a kolem jeho sídla se opět začali ochomýtat dotěrní zástupci vymahačských firem, mávající střídavě jeho směnkami nebo svými kyji.

Opět se ocitl mezi mlýnskými kameny a tentokrát už neviděl možnost úniku. Ani úplatky, kterými si vylepšoval životní standard, mu nedokázaly pomoci. Musel by vyždímat polovinu Kněžegradu, aby se trochu vyhojil.

Bylo mu jasné, že až po něm věřitelé skočí a on přijde o vše včetně střechy nad hlavou, skončí i jako tajný rada, protože jestli něco král nemá rád, tak to jsou problémoví služebníci a Pobraslav Úval si mohl objektivně připustit, že v problémech vězí až po uši...

Jeho chmurné úvahy přerušila čtveřice karet, která před ním přistála na stole. Bez přemýšlení přesunul několik mincí do banku a pohlédl na to, co mu přinesl list. S klením mrštil kartami přes celou

hernu a bylo mu jedno, že na něj civí několik desítek hráčů. Vztekle vstal a s hlasitými nadávkami odkráčel k baru. Dnes rozhodně nemohl být jeho den. Možná se alespoň zkusí pořádně opít.

Asi po hodině zjistil, že si vylévá srdce nějakému cizinci, který sedí v protějším křesle, popíjí víno a účastně pokyvuje hlavou. Obezřetnost mu sice velela mlčet, ale on cítil, že se teď potřebuje vypovídat. Nic víc, nic míň a za pár dnů to už stejně bude jedno. Ten muž nebyl zdejší a tvrdil, že tudy jen projíždí. Někdy k ránu si s ním zkusil zahrát kostky. A zase prohrál...

~ ~ ~

Když se probudil, s překvapením zjistil, že se mu z nosu a uší spustila krev. Chvilí beze slova hleděl na zakrvácený polštář a pak si vybavil sen, který jej celou noc tak úporně pronásledoval. Byl stejný jako ten včerejší a předvčerejší. Jen opět o něco děsivější. Moc nechybělo, aby se stal téměř tak živým, jako vzpomínka, na kterou se snažil tak usilovně zapomenout. S hlavou bolavou jako po celodenní pitce se odpotácel k umyvadlu, do kterého nalil trochu vody a omyl si tvář. Když se otíral do ručníku, pohlédl na narůžovělou vodu na dně kameninové nádoby a se zaklením jí vylil otevřeným oknem na ulici.

Začal se oblékat a s každou minutou se vzpomínka na noční můru více a více vytrácela, až zmizela docela. Byl si ale jistý, že se s ní příští noci opět shledá...

Pohlédl na nádherně iluminovaný kalendář nakreslený na kusu kůže, o kterém se ten nomád dušoval, že je lidská a zjistil, že konečně nadešel den, na který tak čekal. Den, kdy skončí hry a přípravy a začne skutečná akce. Den zahájení další fáze. Pondělí dne D.

Po všech těch letech prolézání ruin a půd domů, po letech pokoutních obchodů pod rouškou noci a následných útěch s Inkvizicí v patách, bylo jen dobře, že se konečně mohl usadit a trochu si vydechnout. Konečně, obchodník a zástupce zahraničního investora zní mnohem lépe než vylupovač hrobů a i lidé kolem něj na něho nyní shlíželi mnohem přívětivěji. Navíc, a to jej těšilo nejvíce, vše zatím probíhalo přesně podle plánu.

Nakonec si vzal plášť a vyšel z domu, aniž by čekajícímu služebnictvu musel cokoliv vysvětlovat nebo nařizovat. Oni sami nejlépe věděli, co mají dělat. Kubblcha je vybral opravdu dobře...

Kráčel ulicí kypící životem, odmítaje nabídky drožkářů, kteří jej chtěli povozit po městě a oškubat. Sledoval ten pestrý mumraj a učil se. Zpočátku byl celý nesvůj pokaždé, když procházel kolem biřičů, ale posléze zjistil, že je jim ukradený stejně upřímně, jako oni jemu. Překvapovalo ho to, protože na několika nárožích zahlédl svůj portrét, byť s jiným jménem, zato ale s docela lákavou sumičkou pro případ dopadení. Nakonec tyhle znuděně se tvářící hlídky přestal považovat za nebezpečí.

Z koho mu ale zůstal nepříjemný pocit napořád, to byli Inkvizitoři. Pro ně bylo podezřívání bližních denním chlebem i nejoblíbenějším koníčkem. Dvojice v kutnách či dokonce v plné zbroji neustále křížovaly všechny frekventované ulice ve snaze nalézt cokoliv temného a kacírského. Jejich ostřížímu zraku neunikl jediný ochranný symbol vyrytý do dřevěných zárubní domovních dveří, ani škapulíře pověšené na krku pověřivých knězehradů. Usilovně vyháněli z tržišť i nároží věstce, zaříkavače i prodavače talismanů a ochranných amuletů. Maličký a kazový kousek horského kříšťálu, nalezený u některého z těch nešťastníků stačil k tomu, aby mu spoutali ruce a nedbajíce proseb, jej odvěkli na Univerzitu. Co na tom, že by ten kousek kamene nerozptýlil ani prd astrální larvy, natož larvu samotnou a že se vlastně jednalo o ochranu před temnou magií? S těmi rozhodně nebylo vhodné se zaplétat. Ty nebylo dokonce vhodné ani míjet.

Pokud se tak stalo, přešel s hlavou otočenou opačným směrem na druhou stranu ulice, nebo si začal usilovně prohlížet zboží v krámcích rozložených podél ulice. A pokaždé, když jej minuli, si ulehčeně oddechl.

Cíl jeho cesty naštěstí nebyl daleko. Během několika minut usilovného zírání pod nohy došel k druhému okruhu vnitřních hradeb a prošel úzkou branou hlídanou dvojicí znuděně se tvářících strážných.

Na červenobíle pomalovaném kůlu visel zprohýbaný plechový štít, na kterém byl umně vymalován výsostný znak pavlobergské

enklávy. Tato čtvrt' patřila jen a jen trpaslíkům a ti si do svých záležitostí nenechali nikým mluvit. Zejména ne Inkvizicí. I když jich v Kněžegradu bylo jen pár stovek, jejich moc byla nepopiratelná a nezpochybnila ji ani inkviziční rada. Nedivil se, banky trpasličích velkorodů držely ve svém majetku většinu kontinentálních rezerv zlata a jiných drahých nerostů a jediným slovem dokázaly pokácet i ty největší královské trůny. Trpaslíky si proto chtěli všichni předcházet a nikdo rozházet.

Domy za bránou vypadaly jako z jiného světa. Tytam byly vícepatrové nájemní domy i honosné vily patricijů a aristokracie s vnitřními zahradami, atrií a fontánami. Z těchto domů naopak číselo pověstná trpasličí účelnost. Jednoduché, čtvercové půdorysy, s plochou střechou z černé břidlice nebo pálených tašek a s okny připomínajícími střílny. Každý dům byl vlastně pevností a bylo jedno, jestli v něm sídlí filiálka některého z pavlobergských bankovních domů, makléřská firma nebo dílna mistra kováře, mečíře či mistra cechu platnéřského. Nikdo, kdo nebyl trpaslík, v takovém domě nevstoupil jinam, než do krámu. Mezi Kněžegradany se však proslýchalo, že tyto domy mají pod sebou několik pater sklepů a jeskyní a že ty jsou vzájemně propojeny tajnými chodbami, takže skála, na které stojí Kněžegrad, v tom místě nápadně připomíná slavné síry východních nomádů.

A on věděl, že na tom je něco pravdy. Alespoň v případě domu, zdobeného vývěsním štítem s nic neříkajícím nápisem: „*Wornug, Nekryl a partneři*“. Za jeho dubovými vchodovými dveřmi, zesílenými pásy z černěného železa a tuctem obranných kouzel, takže připomínaly spíše vstup do trezoru než do domu, se skrývala kněžegradská filiálka jedné z nejstarších a nejváženějších trpasličích zprostředkovatelských firem. Říkalo se, že patriarcha rodu Wornugů a první Gunnar v řadě začal provozovat svoji živnost v dobách, kdy se ostatní trpaslíci ještě lopotili v dolech a na zakládání bank neměli ani pomyslení. Jak znal jeho potomky, musel připustit, že tahle historka může mít reálný základ.

Tříkrát udeřil masivním klepadlem ve tvaru gryfí hlavy do železného terčíku uprostřed dveří.

„Nic nekupujem a nikomu nepůjčujem. Pakuj se, gizde!“ ozvalo se okamžitě zpoza dveří. Když se nepohnul, ve vratech se se zaskřípěním objevila malá špehýrka. Bohužel ve výši jeho pasu.

„Kurvamat’! Moment,“ okomentoval chybu ten hlas a po chvíli šoupání a hekání se otevřela i druhá, tentokrát již v odpovídající výši.

„Jdu si vyzvednout zásilku,“ oznámil do nedůvěrou staženého páru očí obkroužených nezvykle hustým obočím a pak ukázal malou stříbrnou destičku opatřenou řadou run a symbolů.

Trpaslíkův hlas doznal výrazné změny: „Tak to je jiná. Posečkaj milosti, až zlezu ze štokrdle a odrýgluju jim fortanu. Pán to s váma vybaví než řeknete heršvec, to mi věřej...“

A on mu to, možná s ohledem na provizi účtovanou rodem Wornugů, věřil...

~ ~ ~

Gunnar Wornug, toho jména dvanáctý, prožil dost zim na to, aby pochopil, jak svět funguje. Byl rozumným trpaslíkem a nedělal si tudíž iluze o charakteru svého podnikání a už vůbec v něm nehledal něco víc, než v něm skutečně bylo.

Ve své podstatě na tom nebyl vůbec špatně. Někteří jeho méně šťastní soukmenovci se celý život lopotili v dolech na uhlí, rudu či zlato a jiní zase dělali obchody s akciemi, obligacemi či pokladničními poukázkami a opatrovali si tak pohádkové jmění, aniž by si přitom ušpinili ruce, ale bylo na ně příliš vidět a občas se jim díky konkurenci stala nějaká „nehoda“. Jeho rod zvolil kompromisní cestu – diskrétní práci, u které si trpaslík občas ušpinil ruce, ale nemusel se kvůli tomu dřít v dole od nevidím do nevidím. Byla to však naštěstí jen špína morální a trpasličí pohled na morálku byl vždy mnohem flexibilnější než jejich pohled na penězokazectví. Konečně, trpaslíci nepovažovali ani zákony za nic víc, než jen přátelská doporučení a jedinými skutečně smysluplnými hledisky pro jejich konání byly vždy jen zisk a účel.

Jeho otec tvrdil, že jsou jen trochu lepší špeditéři a měl pravdu. Lidé pořád chtěli něco převézt odněkud někam a jeho firma se zabývala jen tím, že to bez zbytečných otázek zařídila. Bylo mu

jedno, jestli převáží nové maso pro luxusní malestské vykřičené domy, zbraně pro povstalce či jedy pro všemi nenáviděný cech travičů. Neptal se ani, když do opancéřovaných vozů nakládali bedny s penězi či zlatem, které nikdy neviděly berního úředníka a bylo potřeba je rychle dostat z města. Pro něj bylo pouze důležité, zda splnil či nesplnil kontrakt, zda je jeho klient dostatečně solventní a není náhodou v prodlení...

Rod Wornugů provozoval tuto živnost už od nepaměti a za tu dobu si v oboru vydobyl značnou proslulost. Vždy splnil zakázku a udělal to elegantně a ve vší tichosti. Wornugové měli pochopení pro těžký život královských úředníků a neváhali přilepšit tu tomu, tu onomu, aby si mohl postavit dům, nebo zajistit svým ratolestem dobré vzdělání a za to chtěli jen trochu nepozornosti. Nic víc. Stačilo si ve správnou chvíli nevšimnout povozu se znakem jejich rodu a nechat jej bez řeči projet kolem strážnice či brány, nebo přibalit do vaku s diplomatickou poštou nějakou tu zásilku, která tam nepatřila. A to vše za deset až dvacet procent z klientovy odměny.

Byl zvyklý, že zákazníci přicházeli, kdy to povaha jejich podnikání vyžadovala a neměl jim to za zlé. Ty běžné přidělil některému ze svých potomků, ale rozmarům těch významných se snažil vyhovět osobně. Proto nedal ani slůvkem najevo roztrpčenost, když jej sluha vytáhl z postele, oznamuje mu příchod dalšího z nich.

Pohlédl do svých poznámek. Jednorázová zásilka, rizikový příplatek a nadstandardní provize. To vypadalo na jednoho z lepších zákazníků.

Nalezl jej uvelebeného v hluboké lenošce v salónu pro hosty, popíjejícího víno a uždibujícího ovoce z tácu na servírovacím stolku.

„Přeji dobrý den,“ pronesl již ve dveřích a pozdrav doplnil o přiměřeně hlubokou úklonu. „Dovolil jsem si zařídit veškeré formality a připravit vaši zásilku k převzetí, pane...“

Muž vstal a s přátelským úsměvem mu podal ruku. „Horác Knuta,“ představil se. „Jsem poctěn příchodem samotného patriarchy rodu...“

Gunnar Wornug se ušklíbl. „Za dvacetiprocentní provizi bych pro vás exhumoval i svého předchůdce, ctěný pane.“ Pak pokynul dvojici

sloužících, kteří do místnosti s hekáním vnesli masivní trezorovou truhlici a postavili ji na stůl.

Knuta vyndal z kapsy úzkou stříbrnou destičku, nahrazující klíč. Byl to jedinečný a nepadělatelný magický artefakt, který zajišťoval, že se do ní nemohl dostat nikdo kromě něj a toho, kdo zásilku vypravoval.

Sama truhlice nevypadala nijak zvláštně, ale díky trpasličímu umu byl její obsah zcela v bezpečí. Pokusy o detekci mařilo nejen stínění tlustými olověnými deskami, ale i matoucí kouzla a kdo by se pokusil o něco násilnějšího, seznámil by se s nepříjemnými následky tuctu ochranných kleteb. Za dobu, co Wornugové tyto bezpečnostní schrány používali se to stalo třikrát a vždy bylo posléze u truhlice nalezeno jen něco ohořelých kostí.

Když Horác Knuta přejel klíčem nad blikajícím skleněným okem zámkového amuletu, ten změnil barvu z červené na příjemně zelenou a víko samo odskočilo od těla truhlice.

Gunnar diskrétně poodstoupil, aby zákazníkovi umožnil nerušeně nahlédnout do útrob zavazadla a zkontrolovat stav zásilky.

„Je to v pořádku,“ oznámil Knuta spokojeně, když z ní postupně na stůl vyskládal tučt malých jelenicových váčků a decentně zdobenou šperkownicy.

„Budete si přát mou další přítomnost?“ otázal se jej trpaslík tichým hlasem.

„Ano,“ odpověděl. „Chci to dostat do oběhu,“ dodal, ukazuje přitom na hromádku váčků. „Není to ale otázka zisku, jako spíše rychlosti a zejména diskrétnosti. Mám zájem na tom, aby se tyto věci rychle dostaly k určitému předem určenému okruhu osob a vím, že vaše síť kontaktů by mi v tom byla velice nápomocná...“

Z vnitřní kapsy kabátce vytáhl několikrát přeložený papír a podal jej trpaslíkovi. „Tady je jejich seznam.“

Trpaslík přelétl text, překvapeně nakrčil obočí, ale pak beze slova přisedl ke Knutovi a na malý sametový čtverec, který vyndal z kapsy kabátce a položil na stůl, vysypal obsah jednoho z váčků. Malé a blýskavé kameny se suchým zachrastěním opustily temnotu váčku a rozkutálely se po černé látce. Byly čisté, bez kazu. Některé bílé, jiné jakoby narůžovělé.

Po chvíli si mírně povzdechl. „Diamanty jsou sice nejdokonalším platidlem pod sluncem, ale neplatí to vždy a beze zbytku. Nemusím vám doufám vysvětlovat, jaké problémy s sebou přináší místo jejich původu.“ Vzal do sukovitých prstů jeden z kamenů a opatrně ho položil na dlaň druhé ruky. Broušené plošky drahokamu ve světle lampy vyslaly do světa několik jásavých odlesků. „Podívejte na jeho výbrus. Takový šlif se tady nedělá. A nedělá se ani v Pavlobergu či Malestě. Je jiný, cizí, ale ne dost cizí, aby jej nepoznali ti, kdo dělají do kamenů. Diamant je sice diamant, ale víte sám nejlépe, že Melteza nezní v uších místních hodnostářů zrovna nejlépe a zákaz obchodu dosud nebyl králem odvolán, což poněkud mění situaci.“

„Snad se nebojíte?“ ozval se Knuta posměšně. „Kromě lidí z oboru se v tom nikdo nevyzná. Je tedy zbytečné panikařit. Nebo si snad nechcete dobře vydělat?“

Trpaslík zavrtěl odmítavě hlavou. „Kšeft je to dobrý, ale jde o hrdelní zločin a to moji radost z výdělku poněkud kalí...“

„Dvacet pět procent,“ navrhl Knuta okamžitě zvýšení odměny.

„Čtyřicet,“ kontroval trpaslík.

Horác Knuta ze sebe vydal něco, co zřejmě mělo být pohrdavým zasyčením. „Třicet...“

„Třicet pět, počítaných z jejich tržní hodnoty bez ohledu na cenu, za kterou budou fakticky prodány. Poslední slovo. Nejedná se o standardní kameny a budeme vašimi velice specifickými pokyny omezeni v konání. Pokud je chcete dostat k určitým lidem, nemůžete počítat s tím, že jim je prodáme s maximálním ziskem. Budeme muset jít s cenou dolů a vytvářet tak dojem výhodné obchodní příležitosti. Za této situace budou náklady spojené s jejich distribucí enormní a původní provize by je nepokryla. Víte sám nejlépe, co za lidi jsou na tom seznamu. My jim to v podstatě budeme vnucovat. Při běžném zpeněžení by takový problém nikdy nenastal. V tichosti bych je dal do zástavy spřátelené bance oproti hotovostní půjčce, nebo pouštěl do oběhu za pomoci diskrétního prostředníka. Takhle se nám to pořádně prodraží...“

„Dobrá, třicet pět procent,“ souhlasil Knuta a na znamení uzavřeného obchodu si potřásl pravicemi.

Trpaslík pomalu a metodicky vrátil diamanty zpět do váčku a pak jej i s ostatními vrátil zpět do truhlice. „Bude třeba uzavřít nějaké smlouvy. S ohledem na naši bezúhonnost budou ale sepsány mezi vámi a prostředníkem. Náš rod v tomto oficiálně nebude figurovat. Tedy, vyjma zajištění finančních toků. Na tomto budeme i nadále participovat. Musím vás však uvědomit, že jelikož od vás rod Wornugů tyto kameny nekupuje, nepřebírá za ně ani žádnou odpovědnost...“

Horác Knuta zamyšleně pokýval hlavou. „Mohu mít ještě jeden dotaz?“ dodal ještě a když se dočkal trpaslíkova přikývnutí pokračoval: „Neznáte náhodou nějakého Pobraslava Úvala? Setkal jsem se s ním před pár dny v jedné herně...“

Trpaslík přikývl. „Je to náš klient. Šlechtic a vysoce postavený hodnostář u královského dvora. Kvalitní a bonitní. Má u nás několik hotovostních půjček oproti vystaveným směnkám. Pokud vím, není problém na něj narazit v některé z místních heren, ale nejsem tu od toho, abych posuzoval záliby klientů a k naší firemní politice nepatří ani vyrazování jejich finanční situace...“

„Koupil bych ty směňky,“ ozval se náhle Knuta. „Stačí, když řeknete cenu.“

„Víte,“ pronesl trpaslík škrábaje se zamyšleně na hlavě, „ony nejsou dosud splatné a s ohledem na jejich dobytnost nemáme zájem o eskont...“

„Vy mi nerozumíte, já je nechci koupit za méně, než na kolik jsou vystaveny. Já bych je rád koupil za víc – a to hotově...“

Trpaslík mu věnoval pohled, jaký obvykle věnuje medikus blábolícímu pacientovi, ale pak mu v očích zaplálo poznání. „Ach ano, už rozumím. To samozřejmě poněkud mění situaci. Jestli chvíli počkáte, nechám je přinést z našeho depozitního trezoru a můžeme u vína prodiskutovat otázku jejich kupní ceny.“

„To zní více než dobře,“ odvětil Horác Knuta a přátelsky se na trpaslíka zaculil. „A pokud mi pomůžete, měl bych zájem o skoupení i všech dalších pohledávek za ctěným panem hrabětem. Určitě máte kontakty na příslušné bankéře a lichváře...“

~ ~ ~

„Bohové,“ vyhrkl překvapeně Vestan Smavý, když viděl podsaditou a jakoby připosraženou postavu Kala Wornuga scházet po schodech do jeho zaprášeného království. Hned na to si ale rituálně odplivl a slinu rozstříklou na podlaze rozmázl podrážkou boty. Bohové s touto návštěvou neměli nic společného.

Bohatě oblečený trpaslík znechuceným pohledem přelétl po zaprášených regálech plných všelijakého haraburdí a pak kývl na dvojici pod tíhou nákladu supících trpaslíků, kteří jej následovali.

Když došli až k pokladnímu pultu, o který se Vestan Smavý do té doby nedbale opíral, trpaslíci s heknutím položili na zem masivní kovovou truhlici a odkráčeli pryč.

„Co pohledává dědic rodu Wornugů v mé zblešené ratejně? Slyšel jsem, že tě papá drží u huby jako chrta a chrání tě před opětovným zvlčením,“ pronesl pak posměšně.

Kal Wornug po něm šlehl zlostným pohledem. Poznámka ťala do živého a bylo to o to horší, že si z něj tropil žerty obyčejný vetešník. „Drž kušnu, drzé hovado,“ utrl se na něj vztekle.

Ten nesouhlasně zamlaskal. „Vida vida, už získáváš velkopanské manýry. Inu, nic jiného jsem ani nečekal, když si tě vzal do parády starý Gunnar. Ted’ už s tebou asi nevymetu všechny nálevny na Blatné a o obdělávání jedné buchtý současně, abysme ušetřili na hodinové taxe, ani nemluvě, co?“

„Ty časy jsou pryč, Vestane,“ pronesl souhlasně trpaslík navlečený do honosného sametového kabátce, který musel stát více, než celý Vestanův krám. „Jsem tu pracovně. Posílá mě otec,“ dodal ještě a z kapsy vytáhl malý kousek křemene. Slově, která do něj zašeptal, Vestan nerozuměl, ale kámen se záhy rozzářil mdlým nažloutlým světlem.

Trpaslík jej položil na pult mezi ně. „Ted’ můžeme v klidu hovořit. Jestli tu máš příposlechové krystaly, ohaři neuslyší nic, než nezávazné tlachání o dostizích, kurvách a pivu...“

Vestan Smavý věnoval kameni zamyšlený pohled. V životě něco takového neviděl, ale pochopil, že podobná hračka by si na trhu svého kupce jistě našla a její cena by proklatě odpovídala její výjimečnosti.

Vědomí, že Kal Wornug sem jen stěží přišel, aby se mu pochlubil novým vynálezem komerčních mágů, jej ale brzy vrátilo zpět na zem. „Tak co potřebuje tvůj otec?“

Kal zručně otevřel truhlici, vytáhl z ní několik plátěných váčků a položil je před Vestana. „Potřebujeme udat tohle. Opatrně a tímhle způsobem,“ dodal ještě a podal mu malý kousek papíru hustě popsaný pokyny. „Nabízíme ti deset procent.“

„Ano? To zní dobře,“ pronesl se zájmem, začítaje se do textu na papíře, „ale současně mi z toho běhá mráz po zádech. Pročpak asi?“

Trpaslík rozvázal tkanice jednoho váčku a vysypal před něj víc diamantů, než Vestan viděl za celý svůj dosavadní život. Zálibně sledoval tu záplavu světél, načež jeden z nich láskyplně vzal do ruky. Pak pochopil a překvapeně zasyčel. „Melteza!“

Kal přikývl.

„Za tohle můžeme viset. Jste se zbláznili? To je, chlape, *ta* Melteza! Do jakého hovna jste to u všech bohů šlápli?“

„Máme kontrakt a musíme to pro zákazníka udat. Na ničem jiném nám nezáleží,“ odvětil trpaslík nedotčeně.

„Ale Meltezské zboží smrdí. Víš přece, co se s ním pojí za historky. Má na svědomí víc mrtvých než morové rány. Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, s těmi hajzly neobchoduje. Jsou to fanatici, černokněžníci...“

„Znamená to, že do toho kšeftu nejdeš?“

„Ne,“ odvětil Vestan, „jen ti naznačuju, že deset procent je málo. Tebe nezajímá, proč se má tohle svinstvo dostat ke konkrétním lidem z toho seznamu?“

„Ne,“ pronesl trpaslík klidně. „Mě zajímá jen cena za odvedenou práci a to, že bude řádně a včas uhrazena. Ti lidé musí být přesvědčeni, že to byla dobrá koupě, ale nesmí mít ani stín podezření, že jim to nutíš. Takže žádná výprodej. Co navrhuješ?“

Vestan Smavý upustil diamant na stůl, jako by jej náhle začal pálit do dlaně. „Tvůj klient to chce dostat jen k určitým lidem a navíc jen ve městě. Mám pár známých zlatníků, kteří jim to mohou v tu pravou chvíli nabídnout. Taky bych ty kořeny zkusil nalákat na privátní aukce sběratelů. Nejsou sice legální, ale každý v sobě občas najde chuť mít doma něco zakázaného a když do nich začneme

správně hučet... No, a co neudám takhle, zkusím nabídnout jiným z těch pitomců jako formu investice. Znáš to, peníze ztrácejí hodnotu a kameny ne, bla bla bla. Mám pár známých, jsou to víceméně makléři a investiční poradci. Ti jim do hodiny nafouknou hlavy tak, že po těch sklíčkách skočí jako pes po uzeném. Vidím tady i pár ofrčkových celníků. Těm bychom to mohli pro změnu podstrčit jako klasický úplatek...”

„To nezní špatně,“ řekl na to Wornug junior. „Cena je vždycky otázkou dohody a doufám, že i my se na ní dohodneme. Nejsem však oprávněn zvýšit naši nabídku na víc než dvanáct procent.“

Vestan se krátce zamyslel. „Tak v tom případě asi nejsem oprávněn ani víc požadovat. Stejně, jestli na nás přijde Inkvizice, nepomůže mi ani svěcená voda, natož nějaký tucet procent...”

~ ~ ~

Hrabě z Úvalů byl nervózní a vyděšený. Čas se mu nepříjemně vlekl a každou chvíli vrhal pohledy po zlatem vykládaném chronometru vsazeném do honosně vyhlížející skříně z ebenového dřeva. Nebylo návštěvy, která by se mu neobdivovala. Byl nechutně drahý, ale on za něj nedal ani denár. Aby ještě dával, vždyť to byl ten zakrslý vousáč, kdo chtěl povolení k pobytu v Kněžegradu pro svoji velmi rozvětvenou rodinu včetně pravnoučat a on mu ho zařídil. Vlastně mohl po tom zakrslíkovi žádat mnohem více. Konečně, ani oni jej nešetřili...

Pijavice jedny nenasytné, ulevil si v duchu. Nenáviděl je, pohrdal jimi a nechápal, proč tehdy za nimi vůbec šel. Proč je požádal o půjčku? Proč? Protože byl idiot! Dobře ale věděl, že to byla jen polovina pravdy. Nikdo jiný mu už nechtěl půjčit. Jen oni...

A teď se mu k tomu všemu ještě stala taková blamáž. Když na to pomyslel, znovu se v něm zvedla vlna paniky. Srdce mu začalo opět zběsile tlouci a čelo orosil studený a lepkavý pot. Tohle se nikdy nemělo stát, pomyslel si nešťastně. Až dosud přece tak lehce proplouval životem a problémy se mu vyhýbaly. A najednou v nich vězel až po krk.

Svlažil strachem stažené hrdlo douškem lahodného vína, které dostal od jednoho z uvědomělých cizozemských obchodníků a opět

netrpělivě zabubnoval prsty na desku stolu. Kde se tak courá, blesklo mu hlavou.

Už se smířil s tím, že porušil své zásady a svěřil se se svými problémy úplně cizímu člověku, a pak přišlo tohle. Ozval se mu a dokonce velice neodbytně trval na osobní schůzce. Proč? Chtěl jej snad vydírat? Měl zájem o místo ve státní správě, nebo v nějaké králem vlastněné společnosti, či snad dokonce toužil po nějaké zakázce? A možná chtěl tohle všechno dohromady a k tomu i něco peněz. Jenomže v takovém případě by nemohl sloužit. V měšci měl akorát na oběd a to nikoliv opulentní.

Znal jen jeho jméno a ani to mu nic neříkalo. Horác Knuta byl v Kněžegradu nová figura. Vědělo se o něm jen, že je to obchodník s cizím kapitálem zádech. Neměl trestní záznam, dům ve městě byl napsaný na to jeho nedávno registrované konsorcium, neznala jej žádná církev ani škola, ba dokonce ani matrika. Možná nebyl z Kněžegradu a možná to ani nebylo jeho skutečné jméno. To zjištění mu na klidu také zrovna nepřidalo.

Náhle tok jeho myšlenek přerušilo rázné zaklepání na dveře. Očekávaný host vypadal jinak, než si jej pamatoval. Místo poněkud zanedbaně vyhlízejícího učenice před ním nyní stál nižší šlechtic nebo obchodník v dobře padnoucím kabátci z kvalitního a drahého materiálu, skrývajícím svoji tvář pod kloboukem se širokou krempou. Rozhodně se mu dařilo lépe než před pár týdny.

Host nehodlal dlouho chodit kolem horké kaše. „Vaše Milosti, dovolil bych si navázat na náš předchozí rozhovor,“ pronesl tichým a melodickým hlasem. „Popisoval jste mi vaši neutěšenou finanční situaci, ze které jste neviděl východisko. Myslím si, že vaše budoucnost není tak pesimistická, jak ji vidíte. Vlastně si myslím, že bychom si vzájemně mohli pomoci.“

Pak sáhl do záhradří a z vnitřní kapsy kabátce vytáhl tučný svazek směnek, které před zkoprnělým Pobraslavem rozložil na stole do vějíře.

„Co, co to...“ hlesl hrabě nakonec, když se na smrt bledý opět dokázal nadechnout.

„Udělal jsem jistá soukromá šetření a důkladně se obeznámil s výší závazků, které vás nyní tíží. Dovolil jsem si při té příležitosti

jejich podstatu konsolidovat a ty nejpálčivější osobně odkoupit. Nyní již ve městě není nikdo, kdo by si na váš majetek mohl činit nároky. Jen já..." dodal a v tom hlase byl náhle všecken chlad světa.

Pobraslav Úval se bezděky otřásl. „A co já jako a vy..." vykoktal.

Muž zavrtěl hlavou. „Ne ne ne, nebojte se. Nebudu žádat vyplacení jediné směny. Spíše tím deklaruji svůj zájem na spolupráci s vámi. Ty cary papíru pro mě nic neznamenají," pronesl a k Úvalově překvapení vzal jednu ze směnek, stočil ji do ruličky a přiložil k mihotavému plameni svíčky stojící na psacím stole. Tenký papír se zprudka vzňal a během vteřiny proměnil ve špetku popela. „Vidíte?"

Smetl ze stolu černé zbytky v ceně několika tisíců denárů a věnoval hraběti zářivý úsměv. „Bavme se raději o tom, co je pro nás důležité. Vy máte problém se svými financemi, já zase se svým podnikáním. Možná bychom si tedy mohli vzájemně vypomoci určitou formou výměnného obchodu. Jak jistě víte, zastupuji skupinu velmi movitých investorů, kteří mají zájem rozšířit své podnikatelské aktivity i na území Kněžegradu. K tomu jsou ale zapotřebí dvě věci. První jsou správné kontakty na správné lidi a druhou jsou informace a vy, Milosti, máte schopnosti a možnosti zajistit mi obojí."

„Informace?" hlesl hrabě z Úvalů překvapeně.

„Ano," přitakal Horác Knuta. „Informace jsou zboží jako každé jiné. Mě ovšem zajímají jen informace určitého druhu. Investoři, o kterých jsem mluvil, chtějí proniknout na Kněžegradský trh a mít podíl na vyhlašovaných zakázkách. Dobře víte, jak to ale chodí se zakázkami koruny. Cokoliv, co se jménem panovníka pořizuje, je nejméně dvakrát předraženo. Je to už zažitý systém, který v podstatě nikomu nevádí. Proč ho tedy nevyužít? Mé konsorcium dokáže splnit jakoukoliv zakázku a to v požadované kvalitě a rychlosti. Navíc z takto akumulovaného zisku jsme schopni vytvářet dostatečné fondy pro naše, abych tak řekl, patrony.

A zde přicházíte na scénu vy, protože jestli něco nemáme, pak je to někdo, kdo by byl schopen naše zájmy prosazovat před královskými úředníky. Máte velkou moc a vaše slovo má váhu. Navíc znáte ty správné lidi. S vaší pomocí bychom měli mít možnost

získat ty opravdu lukrativní zakázky vyhlášené korunou a peníze z královské pokladny by pak putovaly k těm, kdo se o to nejvíce zasloužili. Podle mých střízlivých propočtů by podíly na dosaženém zisku, společně s premiemi, hravě pokryly vaše, abych tak řekl, excentrické hráčské záliby a do roka si i bez nějakého přehnaného šetření budete moci pořídit vlastní hernu i s letním venkovským sídlem...”

Hrabě jen stěží potlačil třas rukou. To, co před ním ten příjemně vyhlížející cizinec právě předestřel, byla jeho životní příležitost. Vyřešení palčivého problému s neustávající potřebou hotovosti i konec strachu o ztrátu výnosného místa pro notorické hráčství – a to vše jednou ranou. A k tomu směnky, které ten divný cizinec vykoupil od těch lakotných vousáčů a na nichž mu vůbec nezáleží. Jestli toto nebyl ten zázrak, o kterém mluví každou neděli kněz v chrámu, tak už nevěděl, co by jím mělo být...

„V čem je háček?“ zeptal se hosta nakonec nedůvěřivě.

Cizinec se pousmál. „Háček? Copak jsme na rybách?“

Hrabě z Úvalů se hlasitě nadechl a pak si povzdechl, jak činí člověk, který se právě rozhodl. „Tak čím začneme?“

„Velice bych například ocenil oprávnění ke vstupu do knihovny Úřadu strážce královského pokladu. Je prý úchvatná. A co se týče komerčnějších informací, šušká se o chystané zakázce královské intendatury na vybavení nově budovaných jednotek královské jízdy. Tahle zakázka by mohla být onou pověstnou první vlaštovkou. Zkuste mě nakontaktovat na někoho vhodného z armády. To by neměl být zase takový problém, že?“

„A mé směnky?“

Horác Knuta se pousmál a štůček o hodnotě několika stovek tisíc denárů přisunul k hraběti. „Když se dohodneme, jsou vaše...”

Pobraslav Úval nepřemýšlel dlouho a když Horác Knuta po chvíli opouštěl jeho dům, tvář mu zářila spokojeností jako sluníčko.

~ ~ ~

Být členem exkluzivního klubu Kněžegradské obchodní komory byl sice původně nápad Pobraslava Úvala, ale nyní jej i on shledával nadmíru výhodným. Sice ho to přišlo na pět tisíc denárů, ale v

konečném důsledku to byla jen další výhodná investice, díky níž získal přístup ke členům kněžegradské elity a současně deklaroval, že se stal jedním z nich.

Přispěla k tomu ale i řada vyhraných zakázek, ze kterých až číselo, že má „tam nahoře“ mocného přímluvce, a hromada za tím účelem do stran rozhazovaných denárů, kterým by jen blázen říkal dárky...

Neminul den, aby neměl nějaké jednání a počet uzavřených obchodů šel do desítek. Jedna věc ale jeho nadšení poněkud kalila – byl nejvyšší čas uhradit odměny za přidělení prvních zakázek a on čekal, až konečně dorazí peníze z prodeje diamantů, nebo přesněji, až diamanty dorazí na určená místa a čas se krátil, protože už utratil téměř veškerý vstupní kapitál poskytnutý klášterem. Jestli se to brzy nevyřeší, nebudou peníze z královské pokladny a bez peněz z královské pokladny nebude na slíbené odměny přátelům a přátelům jejich přátel, aby dostal další zakázky a mohl dostat další peníze z královské pokladny. Pokud se to zadrhne, samotné nalezení primárního cíle bude k ničemu...

Unaveně si přetřel čelo pulzující bolestí. Poslední noc sice neměl noční můry, ale jen proto, že během ní ani na minutu nezamhouřil oči. Ta úporná bolest hlavy ho už přiváděla na pokraj šílenství. Musel vypít dva magicky posílené lektvary, aby se přestat zaobírat myšlenkou, že to skončí raději sám a hned.

Cítil, že něco je špatně, že se něco pokazilo a že to s největší pravděpodobností souvisí s amulety, které do něj byly voperovány. Těmi, které zastavily nákazu, jež zachvátila jeho tělo. Možná jsou vadné, pomyslel si zoufale, nebo ta nákaza byla přece jen již příliš pokročilá.

Kývl na vrchního a nechal si přinést elegantní kožené desky, ukrývající nabídku pro opravdu solventní členy. Odmítl vodní dýmku, poslední dobou tolik oblíbenou mezi kněžegradskou smetánkou, a zavrtěl hlavou i nad nabídkou veselého koření, za kterým se neskrývalo nic jiného než diskrétně zabalená dávka pašovaného konopí. Pak znechuceně prolistoval obrázky tuctu dívek a k nim připojené detaily příslušných partií a přes stránky se vzácnými elixíry konečně dospěl k nabídce vín, která sklep mistr

klubu uchovával v magicky chráněném sklepe s konstantní teplotou a vlhkostí.

Teprve tady to začalo být opravdu zajímavé. Vždyť cena jedné z nabízených láhví by hravě pokryla stravovací náklady početné středostavovské rodině na několik dlouhých měsíců. Procházel postupně jednotlivé značky a ceny, až nakonec vybral to opravdu nejlepší. Temerské víno bylo proslulé, ať už šlo o jakýkoliv ročník, ale jím vybraná láhev navíc ležela osmdesát let na dně moře a nebýt všímavých vylupovačů vraků, byla by tam dosud. Tvrzení, že se tato znovunalezená lodní zásilka vyvažovala mezi znalci zlatem, nevystihovalo realitu. Zlato totiž ani zdaleka nemělo takovou hodnotu...

Požadovaný skvost mu přinesl sám sklepmistr a držel jej v náručí, jako by to bylo jeho dítě. Nedivil se mu – kdyby došlo k úhoně, splácel by škodu v měsíčních splátkách po následujících tři sta let.

Stařec v brokátové livreji obratně odstranil ze štíhlého hrdla láhve vosk a pak i zátku a když ukryl pozlacenou vývrtku zpět do kapsy od vesty, nalil mu do číše na palec vína k ochutnání. Bylo to ale zbytečné, protože odmítnout takové víno by byl společenský přestupek rovný vyhlášení války. Přistoupil však na tu hru praktikovanou znalci vín celého světa, prohlédl si jantarovou tekutinu proti světlu a pak, lehce s ní krouže, aby mohla v plnosti uvolnit svoji vůni, k ní přičichl.

„Nepřicházím pozdě?“ vyrušil jej náhle z téměř nábožného vytržení nervózní hlas.

Vzhlédl od sklenice zpola naplněné jiskrným vínem a zavrtěl hlavou. „Nikoliv, ctěný pane,“ pronesl pak a vstal, aby příchozímu složil povinný hold. „Přišel jste právě včas...“

Generál Sobj Sekera, hlavní intendant Královského výstrojního skladu a člen generálního štábu, se rozhlédl po ostatních hostech a uklidněn tím, že mu nikdo nevěnuje pozornost, si přisedl.

„Už jsem se bál, že to dnes nestihnu,“ pronesl a posunkem poděkoval sklepmistrovi za podaný pohár. Hltavě se napil vína a jeho krůpěje, které mu uvízly v koutcích úst, otřel hřbetem ruky. Na prsteníčku se mu při tom pohybu blýskl prsten ze zlata a platiny, do něhož byl zasazen nádherně broušený diamant.

„Dobré,“ pronesl a nahlédl hrdlem sklenice na její zbývající obsah. „Tyhle chcanky se fakt dají pít,“ dodal ještě a přistrčil k omdlévajícímu sklepmistrovi sklenici pro další dávku. „Střel mi tam ještě jednu, chlape,“ poručil mu.

Horác Knuta počkal, až se sklepmistr vzdálí. „Tak co pro mě máte?“ otázal se generála, který se zatím chtivě zmocnil katalogu s dívkami a zaujatě listoval jejich naturalisticky vyvedenými detaily.

Generál se sehnul pod stůl a pak před něj položil naditou brašnu.

„Mám toho víc než dost, milej pane. Nechápu sice, proč máte zájem o ty nudné a nicneříkající zápisy armádního archeologického oddělení, ale podařilo se mi je sehnat naprosto kompletní. K polovině slov je ale třeba slovník a k té druhé raději rovnou toho, co to napsal, ale snad vám to za ty prachy bude k něčemu. Taky jsem vzal ty propozice vyhlášovaného výběrového řízení. Podtrhl jsem to, na čem bude výběrová komise bazírovat. Seznam jejích členů, kteří budou samozřejmě teprve vylosováni, jsem přiložil. Červeně jsou podtrženi ti, co nepohrdnou přilepšením k platu a důchodu. Jak sám vidíte, je to takové malé, miloučké červené moře...

Jako přídavek jsem vám přihodil seznamy velitelů pravidelného vojska i zemské hotovosti. Ty jste sice nechtěl, ale ze zkušeností vím, že je po nich docela shánka. Loni se mi je podařilo střelit velvyslanci z Usty. Dobrej chlap a žádný škrt, to mi věřte. V Blatný ulici tehdy uspořádal takovej mejdan, že tamní holky ještě týden potom chodily, jako by jim přes rozkrok přejel žebříňák.“

Generál se při té vzpomínce samolibě usmál. Pak pokračoval: „Každá z těch listin je tak tajná, že bude trvat celé roky, než se najde někdo, kdo má oprávnění je na štábu hledat. A teď jste na řadě vy...”

Horác Knuta opatrně pootevřel sedlovou brašnu a nahlédl do ní. Pak sáhl do záňadří a vytáhl odtud svazek bankocetlí.

„Berte to jako zálohu,“ dodal ještě, přisouvaje ke generálovi částku, za kterou bylo možno pořídit pořádný statek i s polnostmi. „Zbytek platby dostanete, jako obvykle, do dvou týdnů od skončení výběrového řízení.“

Generál Sekera obratnými prsty prolétl bankocetle a na tváři se mu usadil spokojený výraz.

„Chtěl jsem s vámi probrat ještě jednu záležitost,“ pronesl pak Knuta náhle tichým hlasem. „Skupina zámořských investorů, které mám tu čest zastupovat, má zájem naši obapolně výhodnou spolupráci posunout na vyšší úroveň. Máme totiž zájem i o další informace.“

„Další informace?“ odtušil generál. „Jaké další informace?“

„Například z oboru vašeho pana zetě. Je přece asistentem na Univerzitě, že ano?“

Generál přikývl. „Provádí výzkum v oboru aplikované magie.“

„No vidíte,“ pronesl Horác Knuta potěšeně. „Univerzita mu platí směšnou žebračenku a on by přitom chtěl pro svoji ženu a dětičky koupit dům na nějakém dobrém místě, že? Řeknu vám to rovnou, na černém trhu by o některé z jeho myšlenek byl obrovský zájem...“ Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval: „Co kdyby se za mnou ctěný pan Světlan někdy stavil? Dáme nezávazný hovor u vína, nic proti ničemu. Vlastně,“ dodal, jako by jej to právě napadlo, „pořádám dnes večírek pro vybrané hosty. Mohla by to být ideální příležitost a mohl by s sebou rovnou vzít ten manuskript, týkající se výzkumu poruch časoprostoru. Nebo třeba jeho deník z těch terénních výzkumů, které tady v Kněžegradu dělal před pár lety...“

Když generál odešel, pohlédl spokojeně na líně tikající chronometr. Do další schůzky mu zbývala hodina. Jiný obor, jiný člověk, stejné téma...

S úsměvem dopil láhev a objednal si ještě jednu. Bolest hlavy už téměř ani necítil.

~ ~ ~

„A já vám říkám, že to je pravda,“ zasyčel našťavaně Simon Kroček a praštil pěstí o stůl. Z hliněných korbělů vyšpláchlo pivo a zmáčelo mu ušmudlaný rukáv haleny. Se zaklením zatřepal rukou.

„Koncem měsíce si ve frcu pečeněj vařenej a každej lichvář ti je podezřelej...“ zaznělo od stolu pobaveně.

„Jste idioti,“ dodal směrem ke křenícím se kumpánům a než pokračoval, ostražitě se rozhlédl po lokále. Nikdo z klímajících ochmelků mu nevěnoval pozornost. Konečně, *U starého kozla* to ani jinak nechodilo. Tady si každý hleděl svého, nebo špatně skončil,

protože nikdo z galerky si nenechává jen tak beztrestně nahlížet do karet.

„Mám z dobrýho zdroje, že ten chlap v něčem jede a určitě to není běžný překupnictví horkýho zboží. Bude to něco většího. Buď pere špinavý prachy, nebo dělá nějaký jiný levárny. Můj známej viděl, jak mu před barákem zastavil pancéřovaný kočár se zakrytými erby a nějakí vazouni z něj něco vynesli. Netuším, co to bylo, ale vím jedno – ti vazouni mi byli tak asi do pasu a měli vousy delší než já nohavice vod kalhot. Jasný?“

„A my do toho máme jít jen na základě řečí nějakýho tvýho známýho, jo?“ pronesl pochybovačně lasičkovitě vyhlízející Vincek Smrkel a jeho oči přitom neklidně běhaly tam a zase zpátky. „Co když je to bouda a ty nás chceš naservírvat S'anům na stříbrným tácu?“

„Kde jsou trpaslíci, tam jsou i chechtáky,“ namítl Kroček horlivě. „A když je to takhle pokoutný, tak jich tam bude požehnaně a nikdo nás nepožene k soudu, když se na tom přiživíme. Opeříme se a budeme se až do smrti válet u Vnitřního moře. Seděl jsem před tím krámem na zadku hezkejch pár dní a ten chlap měl tolik jednání, že by se každému jinému ošoupaly nohy až ke kolenům. Každý den váhání bude snižovat náš zisk. Než se nadějeme, nebude tam mít nic, i kdyby tam toho měl mít, kolik chtěl...“

„Já bych do toho teda nešel. Smrdí mi to na hony průserem,“ přidal se do diskuse tlouštíček s tvářemi poďobanými od neštovic.

„Co se ti spustila stará, tak nevěříš nikomu, co, Močko?“ rýpl si do něj Kroček a dal dotčeně se tvářícímu tlustŕochovi přátelskou herdu do zad. „Jak říkám, je to šance jako hrom. Být po mým, nečekám už ani minutu.“

Vincek mu věnoval mlčenlivý pohled a pak pohlédl na ostatní. „Jenomže tady není po tvým. Může být, to jo, ale to by sis musel promluvit tady s mým kamarádem,“ pronesl výhrůžně a ukázal na dlouhý nůž vetknutý za pasem. „V bandě je jen jeden kapitán a volby se tu nedělaj...“

Simon Kroček jen omluvně zvedl ruce nad hlavu. „Já to tak nemyslel, člověče. Samozřejmě, že je to jen na tobě.“

„Tak fajn. Jdem do toho,“ odvětil Smrkel a pak na něj kývl. „Uděláme to z voleje. Máme tři hodiny do úsvitu a když svolám bandu, můžeme to stihnout. Tohle je skok pro víc než čtyry chlapy a Kubina je v lochu. Potřebujeme novýho kasaře. Tak popřemýšlejte, jestli nevíte vo někom spolehlivým, co není úplně levej. Močko, ty skoč k alchymistům pro další dávku toho dryjáku, šak víš kterýho. A Simone...“ dodal ještě.

„Co?“ otázal se jej oslovený.

„Teď z toho nebudu dělat žádný ukvapený závěry, ale jen protentokrát. V týhle bandě není po tvým a po tvým nikdy nebude. Rozumíš? Jestli si myslíš, že bys to ošéfoval líp než já a nenecháš si to pro sebe, tak si to spolu vyříkáme. My dva, na nože a bez pravidel. Do první tepenné krve...“

Simon Kroček zřetelně polkl a jen beze slova přikývl.

~ ~ ~

Vestan Smavý měl po všech těch letech konečně pocit, že se mu začalo dařit, že sice ještě nevidí ty slibované světlé zítřky, ale obzor už je přinejmenším mnohem světlejší než býval. Byl unavený a nevyspalý, ale tvář mu spokojeností jen zářila. Během několika hektických dnů absolvoval desítky jednání, schůzek, konzultací i přednášek. Sehnal tucet spolupracovníků a byť s každým z nich jednal samostatně, vnímal je jako jeden dokonale spolupracující tým. Obchodníci, makléři, zlatníci i obyčejní kurýři – ty všechny, jednoho po druhém vyslechl, prověřil a nakonec i zapojil do složitého schématu, který vymyslel tak, aby mohlo být splněno zadání onoho tajuplného klienta.

Za jiných okolností by se tak nikdy nehonil. Ve svých letech už získal zdravý odstup a zvykl si na spoustu z toho, co v mládí považoval za nepřekonatelný problém. Někde uvnitř však skrýval stejné touhy a přání, jaké měli všichni ostatní – chtěl být bohatý, možná i slavný, prostě být někdo. Chtěl jíst na stříbře a spát v hedvábí. Chtěl si dovolit společnost opravdové kurtizány, ke které by ho zavezl nový kočár tažený dvěma nebo ještě lépe čtyřmi úpickými vraníky, kdykoliv by se mu zachtělo. Najednou mu už nestačila vdova ze sousedství, u které za dva stříbrné měsíčně získal kromě

úklidu a praní prádla i několik dalších zajímavých bonusů. Chtěl víc...

Dobral se totiž poznání, že pokud to klapne, pak jeho dvanáctiprocentní provize bude postačovat k tomu, aby mohl pověsit svoji živnost na hřebík a být za vodou. Možná doslova, zejména když koupí to malé letní sídlo na dohled od bílých pláží Vnitřního moře, které měl v nabídce ten vlezlý realitní makléř odnaproti.

Zbývalo jen jediné – odstartovat a dotáhnout onen projekt do konce a nechat tu krásnou hromádku kamenů, kterou měl ukrytu ve své skrýši, konečně zmizet.

Dalo to práci, ale nejdůležitější bylo dokonalé načasování. Dnes dokončil poslední jednání a díky tomu na své místo zapadl poslední dílek skládačky. Díky jeho úsilí byli nyní všichni na svých místech a přesně věděli co, kdy a jak mají dělat. Všichni znali své cíle a už s nimi navázali první, opatrný kontakt. Ty lakotné navnadili nabídkou na výhodnou koupi. Hazardéry nalákali na tajemnou povahu prodáváného zboží a riziko inkvizičního postihu. Jiné přesvědčila vysoká kvalita nabízených kamenů, další se stali obětí vlastní soutěživosti na privátních aukcích. K těm ostatním se ve správnou chvíli kameny dostanou jako dar či úplatek. Tak jako tak, už zítra ty diamanty skončí přesně tam, kde si to klient přál.

Když nad tím tak uvažoval, těch dvanáct procent bylo vlastně málo. Vzhledem k tomu, že za trpaslíky oddřel všechnu špinavou práci a vlastně všechno i vymyslel, měl si říct o víc. O mnohem víc.

Pak sáhl do kapsy kabátce a vytáhl z ní jeden z těch diamantů, které měl zítra prodat. Udělá to, prodá je, ale až na tento, který měl skončit u jednoho celníka, jenž před pár dny zemřel na mrtvici při nějaké bujaré pitce. Ten jediný si nechá, aby byl jen a jen jeho. Wornugové se nikdy nedozvědí o téhle jeho malé, speciální a přísně soukromé prémii. Vždyť si ji zasloužil – a navíc, opravdu se do té teplé a čiré krásy zamiloval. Už by se ho ani nedokázal vzdát, dát jej z ruky. Nosil jej u sebe v podstatě bez ustání. Byl to jeho talisman. Zhmotnělá emanace štěstí, projekce jeho nejnítěžších tužeb...

Byl nedočkavý a současně už toužil, aby to skončilo. V hlavě se mu pořád honily všechny ty „co by“ a „co kdyby“, a tak samou nervozitou nedokázal ani usnout. Několik hodin se se vzdycháním

převaloval na lůžku, až to nakonec vzdal a s klením se vyhrabal zpod dučen. Když rozsvítil lampu a našel pantofle, sešel do krámu, aby se nějak zabavil.

Mohl přerovnávat zboží, nebo dodělat resty v evidenci věcí přijatých do frcu, ale nakonec se usadil za prodejním pultem a začel se do ohmatané účetní knihy. Nešlo o tu, kterou pro potřeby berních úředníků nechával ležet na pultě, ale o tu skutečnou, kterou měl pečlivě schovanou. Pomalu procházel položku za položkou, až dospěl k závěru, že tak jako v ostatních měsících se i v tomto udržel nad hladinou jen díky nevyzpytatelným cestám bohů a výkupu kradeného zboží. Ještě, že za ním přišel Kal. Bez něj by i tento měsíc skončil jako obvykle na dohled od hrozícího úpadku.

Z úvah ho náhle probudilo hlasité zarachocení zámku ve dveřích. Znělo to, jako by někdo vzal zprudka za kliku. Pohlédl na hořící voskovici opatřenou ryskami a zavrtěl hlavou. O tomto čase již poctiví klienti nechodili. Jen ti druzí, ale dnes neměl domluvenu schůzku se žádným ze svých pravidelných dodavatelů z kněžegradské galerky. Leda, že by to byl někdo nový. Stávalo se, že sem občas zavítal nějaký mlad'och s ještě zakrváceným náhrdelníkem nebo s prstenem ještě nasazeným na prstě. Takový zoufalec se dal se ziskem oškubat. Většinou ani neznal cenu svého zboží a v očích měl jen vidinu další hry v kostky, nebo dávky nějakého toho svinstva, které se teď ve velkém prodávalo po městě.

Nechtělo se mu otevřít, ale kdo je, aby si mohl dovolit odmítnout případný výdělek... S povzdechem vzal ze stolu svazek klíčů a vydal se ke dveřím. Netrpělivé zabušení jej zastihlo na schodišti.

Zarazilo ho to. Bylo to vůbec zabušení? Ocelí vyztužené zárubně a poctivé, téměř dlaň tlusté dubové dveře vylepšené kouzly mohly snahy přichozího zdařile zkreslit. Nebo ztlumit... Teď, teď měl dokonce pocit, že slyší jak ocel skřípe po oceli. Že by šperhák?

Ušklíbl se. Věděl totiž něco, co ti druzí tam venku ne – zámek těchto dveří nešel vyhmátnout šperhákem. Zamyšleně zůstal stát. Měl by se vrátit ke kase, kde schovával krystal a zburcovat městské biřice, ale co kdyby se mu začali ti neumětelové ochomýtat po krámu? Zarazil se. Možná by bylo lepší kontaktovat gang, kterému už léta platil poplatky za ochranu.

Co jen má udělat? Má někoho volat? Koho? Opatrnosti přece nezbyvá... Možná bude nejlepší netrojčit a nejprve zjistit s kým má tu čest. Vždyť dveře mají umně skrytou a magicky upravenou panoramatickou špehýrku.

Nakonec udělal krok směrem ke dveřím, ale než stihl udělat další, dveře mu v záplavě jasného světla vybuchly do obličeje. Nestačil ani vykřiknout. A pak už to bylo jedno, protože ho pohltilo samo peklo.

Očekával, že mu během toho okamžiku před očima proběhne celý život, ale ukázala se mu jen taková nudná výseč posledních dnů. I tak ale bylo těch obrazů dost na to, aby dospěl k závěru, že mu ty kšefty s trpaslíky byl přece jen čert dlužen.

První, co si uvědomil, bylo, že letí vzduchem, pak následoval nečekaně tvrdý dopad na podlahu a zjištění, že necítí nohy. Zlomil jsem si hřbet, pomyslel si a udivilo jej, jak klidně tuto informaci přijal. Pak uviděl své nohy trčící do stran v nepřírozených úhlech. Zlomený hřbet evidentně nebylo to jediné, co ho postihlo.

Napadlo ho, že by se mohl odplazit po podlaze pokryté troskami a cihelným prachem a zalézt pod desku prodejního pultu. Možná ho tam nenajdou a bude moci své vydělané peníze utratit za výdobytky moderní alchymie.

Pak k němu však se zpožděním dorazila bolest a zabodla se mu do mozku jako doběla rozžhavené kopí a on pochopil, že to nedokáže. Neudělá ani krok, nepohne se ani o jedinou mizernou píd'. Bolest jej připravila o poslední síly a div ne i o zdravý rozum. Chtěl řvát jako o život, ale to bylo to poslední, co mohl udělat. Hlavně nekřičet. Neupozornit na sebe! Přežít! Ze všech sil zatnul zuby nedbaje toho, že si tím překousl jazyk. Ústa mu zalila železitá pachut' krve.

Když na schodech zaregistroval první příchozí, stačil mu jediný pohled na pestrou směs jejich oblečení, aby pochopil, že toto nejsou jeho zachránci. Tito přišli za jediným účelem – vzít mu vše, na čem celá ta léta tak tvrdě pracoval a co tolik miloval. Z posledních sil sáhl do kapsy svého kabátce a třesoucími se prsty nahmátl diamant. Zcela iracionálně jej ovládla jediná myšlenka – ať už mu vezmou cokoliv, tohle jim nedá...

Slyšel je, jak scházejí po schodech, které vrzaly pod vahou jejich kročejí. Vykládali si nějakou anekdotu a pak se jí bezstarostně smáli. Vůbec se neobávali, že by je někdo mohl vyrušit, že by mu někdo mohl přijít na pomoc. Výbuch uprostřed noci? Za odpovídající sumu jen banalita. Kdyby mohl, zaklel by jako pohan. Pochopil, že se pomoci zvenčí nedočká.

Pohlédl na ten milovaný kousek kamene a na mysl mu vytanuly babské povídačky o tom, že některé diamanty dokáží člověka ochránit před smrtí. Když už byli téměř u něj, vložil si ho do úst a polknutím protlačil přes vyprahlé hrdlo. Už brzy zjistí, jestli je to pravda nebo ne...

~ ~ ~

Něhoslav Bradna se spokojeně rozhlédl po přítomných a pak jeho pohled opět zamířil ke stolům prohýbajícím se pod vybranými pochoutkami. Zatímco v jiných případech to byla nadsázka, tady to byla holá skutečnost. V životě neviděl pohromadě tolik delikates a to se už za dobu, kdy byl sekretářem Nejvyššího královského komořího, objevil na bezpočtu hostin, večírků a rautů pořádaných všemi možnými potentáty.

Bylo škoda nevyužít tak skvělou příležitost k rozšíření kulinářských obzorů. Proto se bez rozpaků znovu a znovu prodíral davem obklopujícím stoly s kaviárem a ústřicemi, dovezenými až od Vnitřního moře a přece díky magii čerstvými jako by byly vyloveny dnes ráno, a hbitě plnil svůj talíř novými porcelány. Nevynechal ani bohatě zdobené tácy s kousky murény s nádivkou z pravých lanýžů a hořce litoval, že jej bohové nevybavili více žaludky, jak tomu učinili s jinými živočichy. Když pak viděl některé hosty čile pobíhat mezi stoly a sbírat do přinesených zavazadel dobroty na příští dny, hořce si vytkl vlastní zanedbanost.

„Nádherný večer Něhoslave, není-liž pravda?“ zacvrlikala po jeho pravici postarší žena netradičních proporcí v plesových šatech podle poslední módy. Jejich cena musela být omračující, ale to nebylo nic proti nevkusně masivnímu náhrdelníku rozmařile posypanému rubíny, který ji horizontálně ležel na mohutném poprsí.

Kdyby ji neznal, zákonitě by ji musel považovat za vysoce urozenou a nadměrně bohatou šlechtičnu. Jenomže on ji znal...

„Máte naprostou pravdu, milostivá paní,“ odvětil uctivě tak, jak si jen mohla zasloužit Velemíra Námelová – choť jeho šéfa. „Je to velmi příjemný večer.“

„Ano, ano,“ přitakala. „Věděl jste, že ti skvělí hudebníci jsou slepí? Byli prý ozdobou několika plesů pořádaných pavlobergskou bankovní radou. Byť to jsou jen primitivní trpaslíci, dobrý vkus jim tedy upřít nelze. Ani elfové nedokáží tak krásně hrát. Až srdce usedá. A co je tu známých tváří. Viděla jsem nejméně deset vysokých královských úředníků a dokonce i několik Svatoborových kolegů z královské rady. Dnes je tu každý, kdo ve městě opravdu něco znamená. Elita. Výkvět národa.“

Něhoslav se mírně zapýřil. Za dobu, kdy byl královským úředníkem, jej již nazývali všelijak, ale výkvětem národa byl poprvé.

Žena se pousmála. „Hlavní smysl této společenské události je ale v něčem jiném. Jeho Milost Horác Knuta je především obchodník a tento ples je jeho oficiálním uvedením do lepší společnosti. Rozhodně to považuji za vrchol letošní sezóny a to nejen s ohledem na všechny ty úchvatné dary, kterými pan Knuta vítá své hosty...“

Dary? pomyslel si Bradna překvapeně. Když přicházel on, nedostal nic víc, než jen sklenici toho divného, zřejmě ještě kvasícího vína plného bublinek. Tím byl však repertoár darů vyčerpán. Tedy, alespoň on nic jiného nedostal. A zřejmě měl. Rozhodně měl! Není přece nějaký obyčejný úředníček pyšnicí se v nějaké Horní-Dolní omláceným pečetií a ušpiněným brkem. Je sekretářem druhého nejmnocnějšího muže království! Pravá ruka Svatobora Námela. Pak si nerad připomněl další dvojici kolegů, taktéž sekretářů. Dobře, jedna z pravých rukou... V každém případě by ale bez něj byl úplně ztracený. Vždyť to on mu připravuje běžnou agendu, píše projevy pro zemský sněm i královskou radu a dokonce mu i vede pokladnu – a to nejen tu oficiální...

Právě když hledal nějakou záminku pro vzdálení se od stále ještě mluvící matrony, ta v davu hostů spatřila nějakou známou a máváním ruky doprovázeným pisklavým křikem se jala získávat její pozornost.

S neupřímně pronesenými omluvami se vydal hledat hostitele, doufaje, že předávání dárků ještě neskončilo.

Nebyl žádný problém jej nalézt. Stál společně s Pobraslavem Úvalem uprostřed davu, se kterým se nemohla měřit ani ta záplava lidí obléhající stoly s lahůdkami. Nalézt jej byla jedna věc, ale protlačit se k němu, to bylo něco jiného. Když se mu to, za klení těch, které počastoval lokty, podařilo, spokojeně shledal, že přišel v pravý čas.

Věnoval tomu nesmyslně štědrému dárci hodnotící pohled a musel připustit, že se jedná o velmi charismatického muže. Aristokratická tvář člověka, kterého mívaly problémy běžných lidí. Podle očí a barvy vlasů vypadal jako rodilý kněžegradan, ale lidé říkali něco jiného. Zřejmě tedy byl krajanem, který se vrátil do své dávné domoviny. Že nepatří k místním potvrzoval i jeho evidentně velice drahý oblek zámořské provenience, který kvalitou sukna a výšivek nevztíravě dokazoval výjimečné postavení svého nositele. I drobné, ale přitom drahé šperky a krátký, zlatem vykládaný slavnostní kordík dokreslovaly ten do prostoru vyzařující dojem moci a majetku. Toto byl muž, jehož přátelství se člověku nemohlo nevyplatit...

„Ach ano,“ právě pronesl Horác Knuta k nějakému nervózně se usmívajícímu muži, který si neustále otíral hedvábným kapesníkem orosené čelo, „ted’ si vzpomínám. Váš ctěný synovec rozjíždí ten projekt s těžbou tropického dřeva. Musím připustit, že jeho nápad s faktorii v Jižní divočině je brilantní. Máte ještě nějaké volné podíly pro pár tichých společníků? Ten obchodní záměr totiž podle mě má budoucnost. A ještě by mě zajímalo, ctěný pane...“

„Nechval Pozvole,“ pošeptal mu hbitě za ním stojící Pobraslav Úval.

„Ach ano, ctěný pane Pozvole,“ pokračoval Knuta s přátelským úsměvem, „jestli na něm nějak participuje i Královská obchodní komise, které máte tu čest předsedat...“

Když muž začal koktavě vysvětlovat, jak se věci mají, chápavě mu položil ruku na rameno. „Možná bude lepší prodiskutovat tuto otázku někde v ústraní. Co třeba za dva dny? V Úpicích se mají konat dostihy, mohla by to být vynikající příležitost pro neformální

setkání. A vezměte s sebou i pana synovce. Konečně, šéfem toho těžebního konsorcia má být přece on...”

Pak se otočil ke svému komorníkovi a z pozlacené truhličky, kterou nesl, vzal malou, sametem potaženou krabičku. „Toto prosím přijměte jako skromný výraz díky za to, že jste poctil tento večírek svou přítomností.“

Obdarovaný se zatajeným dechem nadzvedl její víčko a pak z něj vyšel vzduch v jediném hlasitém výdechu. Svit křišťálových lustrů se odrazil od tisíce faset drahokamu zasazeného do masivního prstenu z bílého zlata. Toto byl dar hodný krále.

„Ale nechte toho,“ odmítl Horác Knuta bodře jeho koktané díky. „Cítím, že toto naše setkání přeroste v něco víc a dobrých přátel si cením více než těchto nudných kamínků a navíc, jako reklamní předmět si ten prsten ještě letos odečtu z daní...”

Okolostojící hosté se rozesmáli.

Až na Něhoslava Bradnu, který si nedokázal odpustit závistivé sledování odcházejícího hodnotáře, který k hrudi tiskl krabičku, na jejíž obsah by si nevydělal ani za deset let. Něco takového jej sice asi nepotká, ale nějakou maličkou cetku by uvítal. To beze sporu...

Z chmurných úvah o nespravedlnosti světa jej náhle vytrhl sám Horác Knuta, který se s úsměvem zmocnil jeho ruky a přátelsky s ní začal třást. „Pane sekretáři, jsem velice rád, že jste také přišel. Mluvil jsem již s Jeho Excelencí Svatoborem Námelem a ten mě v podrobnostech naší malé obchodní spolupráce plně odkázal na vás, jako věci znalého odborníka. Jsem potěšen, že vám budu moci v nejbližší době vyjevit své plány. Teď bych vás ale nerad okrádal o čas a nudil detaily, které můžeme probrat později v soukromí. Prosím bavte se a užívejte si. Tento podnik jsem pronajal až do rána, ale věřte mi, že pokud bude zájem, nikdo nás odtud nebude vyhánět.“

Pak jej vzal přátelsky kolem ramen a spiklenecky mu zašeptal do ucha: „Ctěný pane sekretáři, vidíte toho vysokého muže v livreji, který stojí tam u toho sloupu? Ten je tu dnes jen pro vaši osobní potřebu. Osobně jsem mu uložil, aby vaše sklenice nebyla ani chvíli prázdná a bylo v ní vždy jen to nejlepší pití. Já totiž na rozdíl od jiných vím, kde je v této zemi skutečná moc a umím si její nositele náležitě považovat. Což mi připomíná, že v horních patrech je pro

vaše případné potěšení připraveno i několik mladých dívek, které jsem pro tuto příležitost nechal povolat. Jistě vám jako pravému znalci nemusím vysvětlovat jejich původ, ale nedávno završily výuku v jedné diskrétní malestské akademii a na vás bude provést jejich, abych tak řekl, iniciaci.“

Náhle zrudlý sekretář se zmohl jen na hlasité polknutí.

„Pokud máte zájem, dnes v noci můžete dosáhnout vysněné mety všech mužů,“ dodal poťouchle Knuta. „Můžete totiž mít pannu se zkušenostmi...“

Pak jej tam nechal celého zkoprnělého stát, dokud mu to všechno nedošlo a nevzal úprkem schodiště vedoucí do prvního patra. V době, kdy se za dychtivostí supícím sekretářem zavíraly dveře pokoje pro hosty, Horáci Knutovi byl představen další host.

Když od Pobraslava Úvala vyslechl jeho jméno a hodnost, usmál se, pronesl duchaplný kompliment a podal mu ruku. A poctěně se tvářící kancelista Nejvyššího královského soudu ji přijal...

~ ~ ~

Rychlá obhlídka krámu jim žádnou radost nepřinesla. Na rozdíl od slibů Simona Kročka na ně v kase čekalo jen pár denárů a zboží, povalující se v regálech, bylo sbírkou toho nejubožejšího šuntu pod sluncem. Prohledali sklep, půdu a všechny místnosti včetně převétu ústícího na ulici. Proklepali každou píd' zdí i podlah, ale nic nenašli. Žádné skryše, žádná dvířka. Tohle rozhodně nevypadalo jako ten slibovaný kšeft století a možnost, že by si tu mohli přijít penězům, se pomalu vytrácela. Mezi chlapy se čím dál častěji začínaly ozývat nadávky.

Vincek Smrkel znechuceně rázoval po kvelbu a snažil se, pohroužen do myšlenek, nevnímat rabující společníky, ani sténání do agónie upadajícího vetešníka. S členy bandy si problémy nedělal, ale těm najatým bude muset smluvenou odměnu vyplatit a jak to vypadalo, bude to z jeho kapsy. Pohlédl na zřetelně se potícího Simona Kročka a změnil názor. Tohle bude i z jeho kapsy. Zejména z jeho kapsy.

„Vždyť tu přece něco musí být,“ slyšel, jak si pro sebe Kroček mumlá, kroutě přitom hlavou, jako by byl jen krůček od pomnutí

smyslu. „Něco tu musí být. Ztraceně. Parchant jeden. Kam to mohl schovat?“

Pohlédl ještě jednou na sténajícího vetešníka a rozmrzele zavrtěl hlavou. Z toho by už něco dostali leda zázrakem.

Pak se jeho zrak zastavil na dlouhém prodejním pultu. Byl to jediný kus nábytku, který – jen proto, že byl připevněn k podlaze – zůstal stát po drsném hledání na svém místě. Jenomže ten už prohlédli a proklepali coul po coulu.

V tom okamžiku jej něco udeřilo do očí. Sám v tu chvíli ani nevěděl, co to vlastně je a na co se to dívá. Pak ale pochopil a s hlasitým klením začal odstrkávat stranou několik zevlujících kumpánů. Bylo to tak. Ne stůl, ne ostění, ale podlaha. Jen píd' od prodejního pultu byl kus podlahy o trochu jiný. Světlejší, lesklejší, ohmatanější? Nevěděl. Možná byl úplně stejný a mohl za to vděčit nějakému svému šestému smyslu, ale při pečlivějším pohledu odhalil obdélníkovou spáru, sotva širší než lidský vlas. Zamyšleně se do ní pokusil zasunout hrot nože. Opatrně zapáchil a s úlevou sledoval, jak dvířka pomalu vystupují z jednolité dřevěné plochy. Doufal, že tím nespustí nějakou skrytou past nebo kouzlo. Jestli tam bude otrávená šipka, mohlo by jej varovat tiché cvaknutí mechanismu těsně před výstřelem.

„Musíte tu dělat takový rachot?“ znechuceně zavrčel na své rabující společníky. „A ty už taky sklapni,“ dodal ještě směrem ke sténajícímu Vestanovi. „Kdo to má pořád poslouchat...“

Ve chvíli, kdy dvířka konečně odskočila a před ním se objevilo čelo malého trezoru se starobyle vyhlížejícím číselníkem, Vestan Smavý náhle ztichl.

„Ty ztracený idiote,“ zaječel na Močku, který si právě otíral zakrvácený nůž. „Kdo ti říkal, že ho máš zabíjet?“

Ten na něj vrhl nechápavě pohled. „Si říkal, že má sklapnout...“

„A kdo nám teď asi otevře ten trezor, ty tupče?“ ulevil si Smrkel, nečekaje, že na svoji řečnickou otázku dostane nějakou odpověď. „Znáš heslo, nebo jsi snad věštec?“

„Já bych to zkusil, šéfe,“ ozval se náhle maličký, plešatý mužík křečovitě svírající odrbanou koženou brašnu, který stál nedaleko a zvědavě se rozhlížel kolem sebe. Nebyl to stálý člen bandy a Vincek

si jen s obtížemi vybavil jeho jméno – Milivoj Pokluda. Snad to bude stačit, pomyslel si a s bolestí v srdci zavzpomínal na starého Kubinu, kterému jeden nepovedený kasařský melouch vynesl deset let na galejích. Ten by s tím byl hotový raz dva...

„Nejsem sice pravověrný kasař, ale mám nějaký zkušenosti s černým řemeslem a...“ pokračoval mužík, poplácáváje přitom svoji brašnu, „vzal jsem si s sebou nádobíčko.“

„Dobrá,“ pronesl Smrkel. „Máš na to hodinu, Milivoji. Tak se snaž.“

Ten, již klečící před trezorem a přehrabující se mezi tuctem vrtáků, jen pokýval hlavou...

~ ~ ~

Plížit se po chodbách jako duch a zůstat nikým nepovšimnut se daří pouze hrdinům šestákových manuskriptů. Ale snažil jsem se, opravdu snažil. Zejména proto, že jsem si trošku přispal a přišel do úřadu pozdě.

Nebyla to tak úplně moje vina, jen se včera trochu protáhly výsledky. Konečně se nám podařilo chytout tu bandu falešných výběřčích, která se opeřovala na nebohých kupčících. Vzpírali se, vzpírali, ale v péči mého bratrance Yppa, kněžehradského kata změkli a rozpovídali se tak, že to byla radost protokolovat. Jenomže jich bylo sedm a z jejich výpovědí vyšlo najevo, že ti kupčící nebyli zase tak moc nebozí, protože se platbami domáhali zvláštního zacházení a nadstandardních celních úlev. To s sebou přineslo další zatýkačky a výsledky. Takže jsem se dostal do postele až daleko po půlnoci.

Možná bych ten nepozorovaný přesun do své kanceláře zvládl, kdybych se ovšem na schodech nesrazil se šéfem, který si mě okamžitě změřil nepříjemně zkoumavým pohledem. Během něj bohužel zaregistroval, že mám prázdné ruce a to byla velká chyba. Pokud se totiž úředník pohybuje na úřadě a nemá nic v rukou, tak platí, že není řádně vytižen.

Znám kolegy, kteří nikdy nevyjdou z kanceláře, aniž by pod paží nenesli nějaký fascikl. Někteří mají pro ten účel dokonce vyroben

speciální, náležitě odlehčený svazek obsahující prázdné listy, který s úspěchem používají již celé roky.

Mé ruce ale byly v tu chvíli proklatě prázdné. Prostě, jako bych byl ve firmě první den...

Gerd se ušklíbl a beze slova mi podal spis, který držel v ruce. „Nová loupež,“ oznámil mi suše. „Zřejmě souvisí s těmi, se kterými se tak babráš. Ze spisu se moc nedozvíš. Zamordovaný vetešník. Jinak nuda. Už jsou u toho biřici a vzkázal jsem Allenovi, ať tam někoho pošle. Je to sice jen drobnost, kterou by zvládl i aspirant, ale když vidím, že nemáš nic na práci... Tak hybaj!“

Ani jsem se nestačil rozkoukat a už jsem, s pláštěm přehozeným přes ramena, stál před vchodem do úřadu. Snídaně? Jahodník? Nedej bože trocha klidu? Pcha. Pracovní den královského úředníka není procházka růžovým sadem. Prolistoval jsem spis, zjistil místo činu a vyrazil.

Ráno bylo jako malované, na modrém nebi se proháněly načechrané mráčky, ptáci právě začali prozpěvovat a noční přehánka udělala vzduch voňavým a jiskrným, že bylo radost jej dýchat. Město se začalo probouzet a na ulicích se objevili první lidé. Zelináři před sebou tlačili káry s čerstvým zbožím a spěchali chytit na tržišti ten nejlepší flek. Několik opilců se zase potácelo opačným směrem, dospat co za uběhlou noc zameškali a v jejich stopách procházeli městem pacholci městského rasa a sbírali psí mršiny a následky pracovního vzepětí místní galerky.

Nebylo dne, aby východ slunce na ulicích neodhalil alespoň jedno tělo svlečené donaha příčinlivými spoluobčany. Na mém stole pak přistála lakonická pitevní zpráva, ze které vyplynulo, zda to tentokrát byla díra v ledvinách, proříznuté hrdlo nebo rána okovanou palicí do hlavy, čímž to ve většině případů také skončilo. Problém není v tom, že kde není žalobce, není ani soudce. Žalobce by byl, ale pachatel ne a pořádné důkazy proti němu jakbysmet, což proměnilo pátrání po něm v hledání oné legendární jehly v kupce sena.

Kněžhradské noci byly totiž divoké a nespoutané a doby, kdy se dalo bezpečně projít nočním městem z jednoho konce na druhý, byly dávno pryč. Město bylo prolezlé hampejzy, černými hernami, nálevnami. Loupeže, krádeže i mordy tu byly na nočním pořádku a

patricii tolik oblíbené popravy nic neřešily. Spíše naopak. Za každého pověšeného lumpa totiž nastoupili další dva, právě dorazivší z venkova, které zlákala vidina bezpracného výdělků.

„Hele kámo, z tohodle ti vyteče mozek ušima,“ zablekotal na mě právě v tu chvíli nějaký nešťastník a třesoucí se rukou, pokrytou nepěkně mokvajícími boláky, mi podával malý kožený váček s tím, co jej evidentně dostalo do stavu, ve kterém se právě nacházel. „Je to extra matroš, prubni. Jen tři stříbrný. Nebo pět za dvě dávky...“

Změřil jsem si ho zkoumavým pohledem. Nemám nic proti svobodnému podnikání a vždycky jsem tvrdil, že každý se živí, jak umí, ale nabízet královskému prokurátorovi drogy považuji za holý nerozum. Možná za to mohl jeho stav, nebo to bylo tím, že mi kapuce zakrývala mou, na Kněžegrad'ana příliš bledou tvář a vlasy barvy havraních křídel. Jinak si ten jeho fatální přehmat nedokážu vysvětlit.

Je to totiž už dobrých sto let, co u kněžegradských břehů přistály lodě s mými předky a osmdesát, než je odtud vyprovodil prapraděd současného panovníka, kníže Boleslav řečený Palcát. Těch dvacet let bojů a násilností se na místních lidech nesmazatelně zapsaly. „Odnese tě S'an“, je pořád jednou z nejčastějších a také nejúčinnějších hrozeb kněžegradských matek a v odlehlých oblastech království se lidé při pohledu na nás buď přezhňávají nebo chápou vidlí. Jako by si ani neuvědomili, že těch dvě stě s'anských zajatců, co v království tehdy zůstalo a stalo se Boleslavovými vazaly, a všichni jejich potomci jsou stejnými poddanými kněžegradského krále jako oni, protože mu složili stejné přísahy a cedili za něj stejnou krev. Člověk si zvykne, že se ho lidé bojí, že mu spílají a že ho dokonce i nenávidí. Podle většiny místních můžeme za všechno špatné, co je potkalo, včetně dýmějového moru, vysokých daní a krup, které jim pobily na poli úrodu. Možná je naší hlavní vinou to, že jsme na rozdíl od robustních hnědookých a hnědovlasých kněžegrad'anů vysocí, štíhlí, spíše bledí, černovlasí a s pomněnkově modrýma očima. Nebo nám nemohou odpustit, že se ze spojení S'ana s místním narodí vždy zase jen malý S'an. A třeba jim také vadí, že jsme rychlejší, silnější a s lepšími reflexy a že nám král svěřil Úřad královského prokurátora. Kdo ví...

„Tohle bude asi největší chyba tvého života,“ oznámil jsem mu, sundávaje si z hlavy kápi. Při pohledu do mých očí se ten chlap rozklepal a na jeho skvrnami pokrytých kalhotách se objevila jedna nová.

„Já... já...“ začal jako o překot blekotat, zatímco se váček v jeho ruce nacvičeným pohybem přesunul za záda, aby nepozorovaně přistál na dlažbě, „přece bych... milosti... já nikdy... Vždyť víte... jen omyl... jen omyl...“

Když jsem mu položil ruku na rameno, jen stěží se to dalo považovat za otcovské gesto. Podklesl v kolenou, jako by ho dostihla opravdová ruka zákona a ne jen jeden utahaný s'anský úředník. „Nevím jak ty,“ oznámil jsem mu přátelsky, „ale já to vidím tak na dva až tři ročky v Lantrossu. Tedy, pokud toho u sebe náhodou nemáš víc. Máš?“

Lidská troska se ještě více rozklepala.

„Ale tobě pauza jenom prospěje, nemyslíš? Budeš tam mít pravidelnou stravu, čisté oblečení, dost spánku na vlastní posteli a při koupelích si určitě najdeš nějaké kamarády.

Poabstinuješ si a pak se sem vrátíš jako úplně nový člověk, co ty na to?“

Pak jsem uvolnil své sevření a pobaveně sledoval, jak ten pouliční prodejce omamných elixírů zděšeně peláší pryč. Není nad trochu toho výchovného působení...

„Pořád tě baví někoho převychovávat?“ ozvalo se náhle za mnou a přimělo mě k ohlédnutí. Ani jsem to nemusel dělat, ten pobavený hlas totiž nemohl patřit nikomu jinému než Allenovi, našemu mágovi, který se s hekáním potýkal s objemnou truhlicí s kouzelnickým nádobíčkem.

„Kde máš lidi?“ zareagoval jsem otázkou.

Nakolik to bylo pod vahou nákladu jen možné, pokrčil rameny. „Všude po městě. Máme toho dneska docela dost. Tak jsem si to vzal sám. Měl jsem jet do Malesty na sympozium magického cechu, ale prý tam vypukl mor, tak to odvolali.“

„To chápu,“ přitakal jsem, „mor dokáže lidem řádně změnit plány. Hlavně těm nemocným. Nechceš pomoci?“

Když přítakal, zmocnil jsem se jednoho ucha na boku truhlice a počkal až se chytí druhého. Ve dvou už ta truhla nebyla žádný problém a my dorazili před vetešnictví nebožtíka Vestana Smavého během čtvrthodinky mírné chůze.

Vestan Smavý byl známá firma a měl už u nás záznam delší než noha. Ani jednou se nám ho ale nepodařilo zavřít za něco víc, než jen nějaký banální přestupek. Takže byl po týdnu zase venku, což bylo docela málo na to, že na něj pravidelně přicházely tucty udání. Jenže, kdykoliv jsme k němu dorazili, tvářil se vždy jako nevinnost sama a nikde nic. Barák jsme mu prosmýčili, nábytek přeskládali a jednou i sklep prokutali. Srovnali jsme mu účetnictví tam a zase zpátky, ale nic z toho. Výkup kradeného zboží? Pašování? Nebo, nedej božové, prádelna na špinavé peníze? Nic z toho, jen pomluvy závistivé konkurence...

Podle davu zvědavců, který tam na nás čekal a hlasitě se dožadoval buď informací nebo pokračování v rabování, jsem zřejmě nebyl jediný, kdo nevěřil v čistotu Vestanova podnikání a v jeho trvale špatné hospodářské výsledky.

Kordon biřiců sice obkružoval krámek jako mlčenlivá hradba, ale zničené a rozšlapané věci válející se všude kolem po zemi nasvědčovaly tomu, že nějakou dobu byla místním ponechána možnost přehodnotit vlastnická práva k Vestanovu zboží a zničit důkazy. Zpráva ze spisu sice lakonicky říkala, že biřici dorazili na místo činu jen s nepatrným zpožděním, ale evidentně tím chtěl autor naznačit, že jestli v krámu najdeme třetinu původního vybavení, budeme se moci označit za šťastlivce. Kněžegradská lůza je totiž rychlejší než blesk a co není přišroubované, přitlučené, nebo nejlépe zatížené kletbou, to odnese. Několikrát nám lapkové z místa činu odnesli i mrtvolu, protože šla střelit alchymistům na pokusy.

Hned po příchodu do krámu mě do nosu udeřil pach zatuchliny, prachu a bylinek proti molům a jiným breberkám. Nebyl to zrovna velký krámek, spíše takový ten typ podniku, který dokáže s bídou uživit jednoho jediného člověka, pokud moc nejí, nepije a netouží po společnosti jiné osoby jakéhokoliv pohlaví. Na to, jak byla ta malá suterénní místnost vybraná, působila pořád dost přecpaně.

„Jak mám v tomhle bordelu sbírat stopy?“ povzdechl si Allen, když uviděl tu změt' šlápot na místě činu. „Vždyť tudy prošlo aspoň sto lidí...“ dodal ještě, ale pak stejně poklekl ke svému zavazadlu, otevřel ho a začal vybalovat přístroje.

Byl to děs. Jako vždy, když na místě činu zařadují ti, kdo tam nemají co dělat. Jenže bylo zbytečné brečet nad rozlitém mlékem. Tak jsem raději opatrně přistoupil k bledé a zasychající krvi pokryté mrtvole Vestana Smavého, který na mě v předsmrtné hrůze třeštil nevidoucí oči. Nemusel jsem být medik ani felčar, abych poznal, že mu někdo udělal nožem na krku druhou pusu. Rozesmátou od ucha k uchu. Počkal jsem, až Allen zachytí polohu těla obrazotvorem a pak ho s jeho pomocí převrátil na břicho. Když jsem dokončil ohledání, měl jsem na voskových destičkách dost poznámek na pěkně dlouhý protokol. Sice si budu muset počkat na koronerovy oficiální závěry, ale už teď mi bylo jasné, že poslední okamžiky života daly Vestanovi pořádně zabrat. Spáleniny, hematomy, tržné rány, bezpočet zlomenin a k tomu všemu, jako bonus, dřevěné třísky a štěpiny, měnící jeho mrtvolu do podoby bizarního ježka. Otázku vnitřních poranění nechám na těch, kdo ho otevrou, ale podle vytržených zárubní a explozí roztržštěných dveří se dalo předpokládat, že jich chudák Vestan bude mít víc než dost.

Netrvalo dlouho a věděl jsem přesně, co se tu v noci odehrálo a kdo za to může. Stejný způsob, stejný styl. Tohle udělala ta samá banda, po které pasu pro tucet dalších vloupaček, jež mi k šéfově nelibosti pořád leží nevyřešené na stole. Tihle hoši jsou zvláštní tým, že si s vloupáním nikdy nedělají problém a něco tak elegantního jako je paklíč považují za přežitek. Jsou rychlí a moderní a vědí, že tomu alchymistickému utrejchu, který používají, nemohou žádné dveře odolat. A Vestan Smavý byl jen další ubožák v řadě, jenž na to jejich řádění doplatil.

Když to bouchlo, stál někde poblíž, možná dokonce u samotných dveří, které chtěl nečekané návštěvě otevřít. Víím jistě, že ti darebáci nejméně ve dvou případech dokonce záměrně čekali na pána domu, než spustili akci. Byli si hodně jistí tím, co dělají. Nechci předbíhat, ale za tohle by byla málo i oprátka z ostnatého drátu...

„Hele,“ ozval se náhle Allen, „něco jsem našel.“

Tuhle větu miluji. Také stačila k tomu, abych vyskočil od vychladlého vetešníka jako srnka. Hubená, dvounohá a unavená, leč stále srnka.

Kněžegrad má spoustu mágů a ještě víc jich sem zavítá z jiných Univerzit, hlavně z Pavlobergu a Malesty, ale Allen nemá v oboru konkurenci. Před lety byl vycházející hvězdou Kněžegradske univerzity a každý mu věstil slibnou kariéru, profesuru do třicítky a za další dekádu i rektorát. Kdyby si otevřel soukromou praxi, o klienty by neměl nouzi. Jenomže on se zcela nepochopitelně rozhodl pro státní službu za plat, jehož výše v některých společenských vrstvách připomíná kapesné pro nezletilé ratolesti. Díky jeho rozhodnutí ale Úřad královského prokurátora získal neocenitelného spolupracovníka a co bylo ještě důležitější, jeho věhlas k nám přilákal další, stejně zapálené a idealistické mladé mágy a alchymisty, kteří jej považovali za svůj vzor.

Allen si zamyšleně prohrábl neposlušné kadeře a ukázal na do podlahy zapuštěný a velkoryse vypáčený trezor s dírou v čelních dvířkách, do které bych mohl strčit bez obav hlavu.

„Zkontroloval jsem to astrálně. Je to mechanicky navrtané a pak vytržené nějakým pácidlem. Příšerná rasovina. Tady a tady jsou dokonce stopy po majzlíku. Vidiš ten zub na tomhle vrypu?“

Přikývl jsem.

„Je to neskutečně hrubá práce. U ostatních vloupačků se tihle hoši dostali do pokladen a trezorů mnohem civilizovaněji. Vypadá to, jako by někdo zaskočil za jejich kasaře... Přísahal bych ale, že jsem tuhle fušerskou práci už kdysi viděl. Chtělo by to nakouknout do naší mechanoskopické sbírky...“

První dobrá zpráva dne. Kdybychom se dostali na kobyliku tomu kasaři, mohlo by to přinést významný posun do vyšetřování celé série vloupání, což by bylo jen dobře, protože zrovna to musel Gerd mým jménem nedávno slíbit nespokojeným členům královské rady. Vzhledem k tomu, že ta banda řádila ve městě jako smyslů zbavená a ukradla, na co přišla, se mu zase tak moc nedivím...

Sklonil jsem se ke zmrzačeným dvířkám trezoru a zkoumavě přešel prstem po hrubých a ostrých okrajích díry. Tenhle kasař nevynikal ani tak technikou, jako spíše hrubou silou. Takhle rozpárat

ocelovou obšívku bylo barbarské a jeho počínání muselo být slyšet na hony daleko. Že by ale sousedé přišli chránit Vestanův majetek, to je samozřejmě ani nenapadlo. Spíše čekali až zloději odejdou (co kdyby byli ozbrojení) a pak vyrazili pobrat, co ještě zbylo...

Počkal jsem, až Allen z dvířek sejmul otisky aury a pak je dokořán otevřel. Jak jinak, přihrádky zely prázdnotou. Až na malou, ocelovou truhličku s magicky chráněným zámekem. I ta ale byla doširoka otevřená a pustá.

Pak jsem překvapeně zalapal po dechu. Tohle je přece pravá trpasličí přepravní trezorová schrána. Co tu proboha dělá? A jak to, že je otevřená? To přece nejde. Jsou tak dokonale magicky chráněné, že jakékoliv neoprávněné otevření by se neobešlo bez porušení statiky několika sousedních domů a neblahých zdravotních následků pro toho odvážlivce...

Bylo to o to zvláštnější, že na ní nebyly žádné stopy násilí a musela tudíž být otevřená už v době vloupání. Jenomže k takové truhličce se běžný smrtelník nedostane ani náhodou. Co tedy u všech všudy dělala v trezoru nevýznamného vetešníka?

Opatrně jsem ji vyndal na světlo. Na jejím víku byl vyryt erb. Nedalo mi velkou práci v něm poznat rodový znak Wornugů. Druhá smysluplná stopa během jediného dne? Jako bych měl dneska narozeniny...

~ ~ ~

„Tak to by bylo,“ pronesl s úlevou mladý biřic poznamenaný prvním, nesmělým vousem, když se stejně supícím kolegou složili na korbu povozu nosítka s tělem ledabyle přikrytým zakrvácenou a ušmudlanou plachtou.

Znuděně se tvářící pacholek královského koronera odplivl na dlažbu nechutně hnědou tabákovou močku a žmolek tabáku zasunul zpátky za skrář. Pak zkontroloval náklad, zvedl sklopenou postranici a kývl na biřice. „Fajn, a kam s ním a co s ním?“

„K vám, na pitvu,“ odvětil biřic a podal mu malý svitek pergamenu. „Tady je příkaz vydaný královským prokurátorem. A máte vyřídit Lucianu Plchovi, nebo jeho zástupci, že Klopp Yggredd chce, aby ji udělali co nejdřív, nejlépe hned.“

„Jo jo,“ pronesl zřízenec rezignovaně. „To znám. Včera bylo pozdě...“

„Tak nějak,“ odtušil biřic.

Vyhoupł se do kozlíku a rozhlédl se kolem sebe. „A co eskorta? Nebo aspoň někoho se samostřílem, co by si sed tady ke mně na sesli.“

Biřic se ušklíbl. „K čemu chceš eskortu? Máš vzadu jednoho studenýho chlápka. Se bojíš, že ti ho někdo ukradne?“

Zřízenec si jen znechuceně odplivl a pak pleskl poslušně čekající hnědku prověšenými opratěmi přes hřbet. „Tak se hni, stará. Tady nám už nenalijou...“

Na město se již pomalu snášel soumrak a lidé mizeli z ulic. Zákazníci odcházeli, a tak kupci začali zavírat své krámky, balili zboží a vyráželi k domovům na chvatnou večeři, modlitbu a trochu toho spánku.

Božidar Kolouch si znovu odplivl. Tentokrát si už dal záležet a tmavě hnědý tabákový plivanec přistál přímo uprostřed nějaké úřední vyhlášky visící na zdi domu, kolem něhož projížděl.

Nedělal pacholka první den a už si zvykl na to, že je povolán k nějaké mrtvole nejlépe minutu po jejím nález, jen aby následně několik hodin čekal, než mu ji biřicové nebo S'anové předají. Nikdy se mu nestalo, že by nemusel vůbec čekat. Nechápal to, ale ať se snažil sebevíc, nikdy se to nezměnilo.

Jeho žena mu sice vždycky nabalila dost jídla a vodou ředěného vína, aby to čekání ve zdraví přežil, ale dokázal si vybavit tisíc způsobů, jak by ten čas využil smysluplněji a nejméně ve stovce z nich figurovala jeho žena v různém stádiu obnaženosti.

Nespokojeně zamlaskal na kobyly a přiměl ji držet se uprostřed cesty tak, aby kola zůstala ve vyjetých kolejkách. Než se dostane domů, jeho žena už bude spát. Svět není spravedlivý, povzdechl si a třepnutím opratěmi přiměl koně k alespoň trochu rychlejší chůzi.

~ ~ ~

Připadal si, jako by se vynořil z hluboké vody. Otevřel oči a hlasitě se nadechl. Mrazivá temnota, která jej obklopovala a v níž se bezmocně vznášel byla pryč, stejně jako to ohlušující ticho a

neskutečná a děsivá prázdnota, kterou celou tu dobu pociťoval ve svém nitru.

Pohnul opatrně rukou, pak oběma. Pak totéž zkusil i s nohama. Nic ho nebolelo. Ať se mu stalo s páteří cokoliv, pominulo to. Překvapeně naznal, že po děsivých zraněních, která mu hyzdila tělo, nezbyly dokonce ani jizvy. Jen trocha krvavých šmouh na oblečení.

Překvapením zapomněl dýchat, díky čemuž zjistil, že další nádech nepotřebuje. Vlastně, nepotřeboval ani ten první...

Tak takhle tedy vypadá zázvěti, pomyslel si, nadzvedl hlavu a rozhlédl se kolem sebe. Ze stran byl obložen dřevěnými deskami a nahoře se pomalu pohybovalo hvězdnaté nebe. Pak mu došlo, že jede na voze.

Pohlédl dopředu a spatřil rozložitá záda vozky, který právě něco říkal svému koni, nespokojeně pohazujícím hlavou. Byl to snad legendární převozník, který převáží mrtvé do záhrobí? A neměl by tedy mít loď a ne rozhrkaný žebříňák?

Letný pohled přes postranice mu ale prozradil, že je stále ještě v Kněžegradu. Takže žádný onen svět, ale pořád jen tento svět. A žádný převozník, jen obyčejný vozka.

Posadil se a protáhl stejně, jako právě probuzený spáček. Pak zkoumavě přešel prsty po ráně na hrdle, která mu vzala život. Vzala? Jizva už nebyla vůbec hluboká. Připadala mu už jen jako taková mělká rýha, spíše otlacenina, která se brzy úplně ztratí.

Přemýšlel, jestli je mrtvý nebo není. Pak si uvědomil, že je to vlastně jedno. Život nepotřebuje definice sebe sama.

Pomalou vstal a práchnivějící podlážka korby pod jeho vahou hlasitě zavržala.

Vozka sedící sotva dva sáhy před ním se překvapeně otočil a vytřeštil oči. Z otevřených úst mu vypadl mokvajícím žmolkem sežvýkaného tabáku a sjel po haleně, zanechávaje po sobě hnědou stružku.

„Co... co...“ vyjekl překvapeně, pak ale hmátl pod kozlík a vytáhl odtud odrbanou brašnu, ze které čouhalo topůrko kladiva a něco, co se nápadně podobalo osikovému kůlu. „Ty ludro jedna...“ ulevil si roztřeseně, zatímco se pokoušel své náčiní vyprostit.

Vestan Smavý s překvapením zjistil, že se mu nyní nabízí pohled na svět z poněkud odlišnější perspektivy. Několikrát zamrkal a ulice, dům i vůz se potlačily do podoby tmavých a nevýznamných siluet. Zato vozkovu postavu vyplnila jásavě zlatá barva. Tak oslnivá, až ho zabolelo v očích. Přesto od ní nedokázal odtrhnout zrak.

Nevěděl, na co se dívá, ale ten pohled mu do úst vehnal sliny. Proměna byla pro něj zcela nečekaná. Když skončila, pohlédl na své ruce, které se změnilly v přední běhy s dlouhými a zahnutými spáry. Pak se olízl a zjistil, že se mu v ústech zase po letech objevily zuby a došlo mu, že existuje způsob, jak do těla dostat trochu té příjemně zlaté barvy, kterou ten vozka tak zbytečně oplýval.

Když jediným skokem překonal vzdálenost dělící jej od toho nebožáka, ticho ztemnělé ulice prořízl zoufalý výkřik.

A pak bylo zase ticho. Skoro jako v hrobě...

~ ~ ~

Gunnar Wornug se s povzdechem posadil do křesla a pohlédl na své třesoucí se ruce. Kde byly ty časy, kdy jeho sebeovládání neznalo mezí. Ještě to zvládal, pořád ještě dokázal alespoň předstírat, že tomu tak je, ale on nejlépe věděl, jaká je pravda. Problém byl, že kdykoliv se takto přestal ovládat a dal průchod svým emocím, ucítil palčivou bolest za hrudní kostí. Například jako teď, jen pár minut poté, co od něj odešel ten otravný S'an.

Dovolil si přinést tu zatracenou a stokrát prokletou schránu. Který rarach jen způsobil, že zůstala u toho vetešníka! Copak všichni jeho podržení přišli o rozum? Opravdu se nemůže na nikoho spolehnout? Dokonce ani na svého syna?

Zalapal po dechu a jeho levici, sevřenou v pěst, náhle zachvátila křeč. Ztratil v ní cit, jako by to byl jen bezvládný kus masa s kostí. Znal tu tupou bolest, ten tlak a věděl, co to znamená. Medikové jej varovali, co se stane, až dospěje k srdci, které nyní bušilo jako o život. Jednou, a nebude to už dlouho trvat, to nevydrží a utichne. Měl by se šetřit, ale jak by mohl, když tu měl práci, která nesnesla odkladu. Pro dobro rodu, pro jeho záchranu, pro záchranu jeho pověsti a hlavně majetku.

Překonal slabost, sáhl do přihrádky psacího stolu pro magický krystal a zaklínadlem jej aktivoval. Nitro kamene se rozžehlo načervenalou září.

„Ano?“ ozval se volaný. „Děje se něco?“

„Prosím nejmenovat,“ upozornil jej a doufal, že Horác Knuta bude dost bystrý a pochopí, že hovory přes krystal už nejsou, co bývaly. „Byl tu s’anský ohař,“ pokračoval neskrývaje v hlase obavy. „Nějaká banda včera v noci dostala vašeho zprostředkovatele. Je po něm a ztratily se vaše kameny.“

„Kameny?“ hlas volaného poskočil o oktávu výše. „Co tím myslíte, že se ztratily?“

„Ukradli je. Jsou prostě pryč,“ odpověděl trpaslík. „Vyslýchali mě, protože u něj našli naši bezpečnostní schránku. Naštěstí ten s’anský idiot neměl ani tušení, co se u Smavého vlastně ztratilo. To je naše jediné štěstí.“

„A co můj projekt? Ty kameny byly pro jeho úspěch klíčové!“ vpadl mu volaný do řeči.

„Bohužel, to není má starost. Chtěl jsem vás jen varovat. Kontrakt jste měl uzavřen s Vestanem Smavým, ne s námi. Je nám to líto, ale vaši finanční ztrátu nejsme povinni jakkoliv saturovat...“

„Jak saturovat... Jak nejste povinni...“ zalapal Horác Knuta po dechu.

„Nemáme vůči vám žádné závazky. Je nám to samozřejmě upřímně líto, ale nic s tím nemůžeme dělat. Ledaže byste chtěl půjčit peníze. Mohli bychom se domluvit na nadstandardním úročení...“

„Ale to... přece...“

„Samozřejmě, máte možnost nás dát k soudu, ale s ohledem na původ vašeho zboží bych vám to neradil. O našem obchodu navíc neexistuje žádný důkaz. Být vámi, vzniklou ztrátu bych odepsal jako běžné obchodní riziko a šel dál.“

Muž na druhé straně ukončil bez dalšího hovor.

Gunnar Wornug vrátil artefakt zpět do přihrádky s vědomím, že udělal vše, co bylo v jeho silách, aby uchránil rod. Nic jiného se nepočítalo.

~ ~ ~

„To je zvláštní,“ zamumlal si Uddo, kněz Gottrekův, když z něj sundával analytické amulety a smýval rituální obrazce, nakreslené krví černého kuřete. „Opravdu zvláštní...“ Drobný a nezdravě vyhlížející trpaslík byl vývojem situace zjevně zaskočen. „Jak se to stalo?“

Horác Knuta přestal zírat do stropu. „Měl jsem jeden hovor a docela jsem se rozčílil. Abych řekl pravdu, už od rána mi nebylo zrovna dvakrát nejlíp. To ty opakující se noční můry, nemůžu kvůli nim pořádně spát. Rozčílil jsem se, zatmělo se mi před očima a najednou jsem byl na zemi a zvracel krev. Tekla mi ale doslova odevšad.“

„I z nosu a uší, jako v minulých případech?“

„Kdyby jen...“

„Mohu k vám být upřímný?“ začal kněz opatrně, načež se neudržel a rozhodil ruce do stran v gestu bezmoci. „Vaše onemocnění bylo stabilizováno soustavou do těla vpravených amuletů. Testoval jsem řídicí amulet, ale nevykazuje žádné funkční vady. Analytická kouzla mi tady zobrazují standardní výkonovou křivku. Absolutně nevím, v čem je problém.“

„A mé sny? Pořád se mi vrací ta hrůza v Addenských hrobkách. Znovu a znovu se do mě zakusují ty bestie. Cítím, jak mě trhají na kusy, proměňují mě. Chci aby to skončilo! Vždyť jsem si speciálně připlatil za vymazání té vzpomínky!“

„Nevím, jak vám pomoci,“ odvětil kněz, nešťastně žmoulaje v rukou svůj dlouhý vous. „Příčinu jejich zpětného vyvolávání se mi nepodařilo odhalit. Mohu jen předpokládat, že se tím projevuje vaše nemoc. Možná došlo k progresi. Bohužel tady nemám potřebné vybavení. Měl bych vás poslat do Meltezy na kompletní vyšetření a na výměnu řídicího amuletu, nebo raději hned celé sady.“

„Mám zde úkol,“ namítl Knuta, „a vyvstaly určité, nečekané komplikace. Něco takového si teď prostě nemohu dovolit.“

Kněz pokrčil rameny. „Alespoň si vás tu tedy na nějakou dobu nechám na pozorování. Když už nic, vyloučíme tím další komplikace.“

Zavrtěl rezignovaně hlavou. „Myslím si, že to k ničemu nebude. Navíc mám na dnešek domluvené setkání a nemohu se z něj omluvit. Ne, dnes to prostě nejde. Lituji.“

„Tak přijďte zítra,“ navrhl mu trpasličí kněz.

„To mám několik dalších obchodních schůzek. Nechte to tak. Stavím se, až budu moci. Zatím s těmi amulety udělejte, co půjde. Pokud to samozřejmě nebude trvat déle než půl hodiny,“ dodal ještě Knuta a znovu si lehl na lehátko stojící uprostřed špatně osvětlené kaple zasvěcené polozapomenutému trpasličímu bohu.

Uddo chtěl něco namítnout, ale pak jen s povzdechem uchopil bizarně vyhlížející soustavu hadiček a drátů a přes Knutovy protesty mu ji zasunul do hrdla, kam až to šlo...

~ ~ ~

Pokud se vám ztratí papíry k zatčenému chlapovi, je to špatné. Když se vám ztratí ten chlap, je to už průser, ale pořád se to ještě dá udýchat. Když se vám ale ztratí chlap odvážený na pitvu a ještě ke všemu vykuchá koronerova pacholka, pak je to průser naprosto kolosální, zejména, když se to stane v Kněžegradu, městě, které je v otázce oživlých mrtvol poměrně paranoidní.

Když mi to oznámili, v první chvíli jsem tomu nevěřil a domníval se, že si ze mě někdo tropí blázný. Zřejmě za to mohl fakt, že mě kvůli tomu vytáhli uprostřed noci z postele, do které jsem se doplazel z posledních sil a s očima zakalenýma jako díry vyčůrané do sněhu.

Stál jsem u povozu stojícího napříč ulicí a zíral na prázdnou a do prostoru čnící oj, od které už někdo odřízl nejen koně, ale i jeho postroje. Přijít o čtvrt hodiny později, nebyl by tu nejen ten žebříňák, ale ani nebohý pacholek, který v něm ležel.

Vyhoupl jsem se přes postranici a zaraženě zůstal viset jednou nohou ve vzduchu, jako by mě zmrazili nějakým kouzlem. Už jsem toho viděl hodně. Vyšetřoval jsem spoustu mordů, dokonce i vyřizování úctů mezi nepřátelými nomádkými rodinami a jednu dost nepovedenou skvělou svatbu, po které se novomanželům zoufale nedostávalo příbuzných. Ale proti tomu, co jsem viděl tady, byly mé předchozí zážitky jen neškodnou srandičkou.

Připadal jsem si jako na dvorku u šíleného řezníka. Tělo bylo rozkuchané ve velkém stylu a k tomu kolekce vzorků tkání kam se podíváš. A krev, no ta byla i na místech, kde to popíralo fyzikální zákony.

Co mi ale dalo nejvíce zabrat, byly jeho hrůzou vytřeštěné oči a ten doširoka rozpáčený hrudní koš. Nebožtík díky němu vypadal jako nějaký děsivý brouk, který rozevřel krovky. Nemám bůhví jaké znalosti anatomie, ale stačil mi letmý pohled k tomu, abych poznal, že mu toho v útrokách dost chybí. Bylo zbytečné vypočítávat, co tam chybělo. Seznam toho, co tam zbylo, byl podstatně kratší. Když pomínu střeva bylo tam ještě něco. Čtvrtka žaludku a i ta byla nakouslá.

A to, že se ztratily zrovna srdce, játra a ledviny mě rozhodně nenaplněovalo optimismem. Stejně, jako ty čtyři hluboké, rovnoběžné vedené rány na hrdle oběti.

Tohle nemohlo udělat zvíře. To není tak precizní ani vybíravé. Viděl jsem drápy lva, kterého mají v královském zvěřinci, ale těm způsobená poranění rozhodně neodpovídala. Leda, že by ten lev měl tak tři metry na výšku. Tady zapracovaly enormně dlouhé a zřejmě šavlovitě zahnuté spáry a otisky zubů na těle zase měly na můj vkus příliš dlouhé špičáky.

Tím se mi okruh pachatelů nepříjemně zúžil a z toho pomyšlení jsem dvakrát dobrý pocit tedy neměl. Tohle měl na svědomí nemrtvý. Samozřejmě, pořád existuje šance, že tím někdo jen chtěl zdařile zamaskovat odcizení těla Vestana Smavého – jednoho z důležitých důkazů. Kdo opravdu zabil pacholka mi potvrdí jednoduchým testem i absolutně tupý alchymista. Takže uvidíme...

Trápila mě ale jiná věc. Pokud to skutečně udělal revenant a byl jím Vestan Smavý pak by mě zajímalo, jak se mohl z oběti zločinu, obyčejného vetešníka, stát tak rychle nemrtvý. Kdyby to byl nekromant, šaman nebo alespoň temný mág, tak neřeknu, ale chlap vykupující od chudáků kdejaký šunt? A aby toho nebylo málo, vůbec mi nebylo jasné, jakým nemrtvým se vlastně stal.

Viděl jsem už bezpočet obětí upírů, strig, ghoulů a vůbec všelijaké jiné nemrtvé verbeže, včetně několika fakt exotických

kousků, ale téhle se žádná nepodobala. Takhle zřízená oběť neevokovala dojem hostiny, ale exploze krvežíznivého šílenství.

Až se to ve městě rozkřikne (a ono se to rozkřikne), bude zle. Začne to řečmi, pak vypukne panika a skončí to u toho, že město bude vypadat jako jedno velké bojiště. Lidi budou z hrobů tahat každou jen trochu podezřelou mrtvolu, aby jí zarazili kůl do srdce, rozsekali na co nejmenší kousky nebo spálili na popel. A na ulicích preventivně zlynčují každého, kdo bude jen trochu bledší, nebo bude mít uhrančivý pohled. Už jsem to zažil a není o co stát.

Pomalu jsem obešel povoz, abych se poohlédl po nějakých stopách. Kromě krve jich tu ale moc nebylo. Až na jeden otisk boty, který byl zato opravdu zajímavý. Nepatřil nějaké obyčejné a anonymní chudinské škorní, ale poctivé kožené botě s podpatkem a takovou si nemůže dovolit jen tak každý. Důležité ale bylo, že tahle bota patřila někomu, kdo sice seskočil z vozu na zem, ale k vozu její otisky nevedly. To znamenalo, že se sem tenhle pár bot nechal přivést a já jej už viděl – na nohou Vestana Smavého, když jsem ho ohledával na podlaze vetešnictví.

Opravdu potřebuji ještě nějaký důkaz, že můj poškozený není tak definitivně zesnulý, jak jsem si doposud myslel? Ne, odpověděl jsem si takřka vzápětí a hypotézu ohledně aranžovaného útoku nemrtvého rázně škrtl. A alchymisty kvůli nějakému pošahanému testu také otravovat nebudu.

„Pěkný hnus, co?“ ozvalo se náhle za mnou.

Nestává se často, že ke mně biřicové pustí někoho, kdo na místě činu evidentně nemá co dělat. Když jsem však pohlédl na vážně se tvářícího muže s několikadenním strništěm na jinak docela sympatické tváři a s kučeravými vlasy, jejichž délka se vymykala běžným armádním standardům, moje námitky mi samy uvázly v hrdle. Možná to bylo kvůli jeho černému kabátci s emblémem Inkvizice a nebo za to mohla dávná a dobře míněná rada rodičů, abych se nebavil s cizími lidmi.

„Stojmír Stírka, kapitán Inkvizice a hlavní vyšetřovatel,“ představil se mi a s úsměvem mi podal ruku na uvítanou.

Podat ruku S'anovi je nezvyklý počín takřka u všech Kněžegrad'anů, ale u těch, kdo přijali inkviziční šat, jsem to až dosud

považoval za zcela nemožné. S'anové totiž pro Inkvizici představují ztělesnění všeho, proti čemu ona bojuje a navíc jsme jí před nějakými osmdesáti lety vzali úřad královského prokurátora. Některé věci nejdou odpustit...

Inkvizitor bez mrknutí oka přešel mé rozpaky. „S ohledem na podezření ze zásahu temných sil jsem zde byl vyslán jako styčný důstojník. Nechceme dělat rozruch a zbytečně vyvolávat spor o příslušnost, dokud to není nezbytně nutné.“

Nezbylo mi než přikývnout, protože pokud za obživením Vestana Smavého nestály temné síly, tak opravdu nevím, kdo by mohl. „Jsem Klopp Yggredd,“ odvětil jsem a pak mu podal opis protokolu, jenž jsem převzal od hlídky magistrátních biřiců, která ke své smůle jen pár minut před koncem šichty našla tohle boží dopuštění. Domů tím pádem nešli a pokud bych si dal tu práci, určitě bych je tu, zívající a skřípající zuby, někde našel. Příště si při podobném nálezu raději ukousnou jazyk...

„Hm, tak pacholek královského koronera,“ odušil kapitán Stírka, když došel na konec protokolu. „...a převážel oběť vloupání,“ pokračoval po chvíli.

„Ano, Vestana Smavého,“ odvětil jsem.

„A jestli se mohu zeptat, jak zemřel?“

„Násilná smrt. Žádná magie, žádné temné síly. Byl dost polámaný, pravděpodobně měl i nějaké vnitřní zranění, ale příčinou smrti bylo protětí obou krčních tepen a průdušnice ostrým předmětem.“

„Takže ho podřízli?“

Pokýval jsem hlavou. „Od ucha k uchu...“

Stírka se zamyšleně poškrábal na hlavě. „Z toho by se neměl revenant stát ani náhodou. Jenomže se stal. Takže nezbyvá, než zjistit, jak je to možné,“ dodal ještě zamyšleně, skláněje se nad zohaveným tělem nebohého pacholka.

Dvěma prsty odhrnul bledou tkáň na kraji široce rozšklebeného hrudního koše a nahlédl dovnitř. Ani jemu obhlídka vnitřních orgánů nezabrala moc času.

„Nemrtvého stvoří buď rituální magie, nějaký opravdu silný artefakt nebo sekundární nekrofikace po nakažení jiným nemrtvým.“

Co z toho se ale týká Vestana?“ Promnul si zadumaně bradu a pak na mě pohlédl.

„Rituální magie je pracná a zdlouhavá. Někdo by musel jeho tělo připravit a několik hodin zaklínat. Takže tuto variantu můžeme škrtnout.“

Na to nešlo nepřikývnout.

„Sekundární nekrofikace? Podle způsobu úmrtí těžko, ledaže by to podříznutí maskovalo iniciační kousnutí, ale zmrtvýchvstání za tak krátkou dobu? To by ho musel hryznout nějaký upír starý tak tisíc let...“

„Mohl mít u sebe nějaký amulet,“ vložil jsem se do jeho úvah. „Je to teď kvůli všem těm pověstem o fextech docela móda.“

Zamyšleně pokýval hlavou. „Jenomže pokud to byl amulet, tak jaký? Žádný tak účinný neznám. Musel by to být artefakt tak nebývalé síly, že by spustil poplach na kterémkoliv z magických detektorů, které máme ve městě.“

„Vy máte ve městě magické detektory?“ zareagoval jsem promptně. „Že o tom nic nevím...“

Rozpačitě si odkašlal. „Ehm, některé informace... se občas... však víte...“

Možná bychom tam stáli a přemýšleli ještě nějakou dobu, kdybych v tu chvíli periferním viděním nezaregistroval pohyb. To ten studený a dokonale odkrvený vozka pohnul rukou. Podle protokolu, který jsem sám sepsal, to ale neměl udělat, protože byl mrtvý. Měl tudíž jen tak ležet a nechat si naskákat mrtvolné skvrny. Jenomže on ten protokol asi nečetl.

Odskočili jsme od něj, jako by byl nakažen malomocenstvím a abych tak řekl, něco pravdy na tom bylo. Terciální nekrofikace je totiž stejně vzácná jako zvýšení platu královského úředníka a v tak krátkém časovém odstupu od nákazy v podstatě dokonce nemyslitelná. Většině obětí to trvá týdny nebo spíše celé roky. To dokazovalo, že Vestan Smavý, ať už je kýmkoliv, je extrémně silný. A ten či to, co nakazilo jeho... raději nemyslet...

Zatímco jsem rval z pochvy svůj stříbrem vykládaný meč, kapitán Stírka vyčaroval z pouzder, ukrytých v nabíraných rukávech, dvojici

vrhacích dýk ze stříbrné slitiny a ukročil stranou tak, abych mu neblokoval výhled.

Bývalý podřízený královského koronera se pomalu posadil a věnoval nám dlouhý hodnotící pohled, jako by zvažoval, na kterém z nás je více masa.

Ve stejnou chvíli se mu do hrudi zabodly Inkvizitorovy dýky a můj meč si s nepříjemným zaskřípěním našel cestu mezi jeho krčnými obratlemi. Překvapeně se tvářící hlava opustila své obvyklé místo, opsala ve vzduchu pozvolnou otočku a s několikerým dutým krápnutím přistála na dlažbě.

„Jestli to byl amulet,“ zachrčel Stírka, jehož tělem ještě zmítal příval adrenalinu, „tak ho určitě nekoupil na trhu...“

„Nebo v aukci přes vlnové zrcadlo,“ přisadil jsem si a oba jsme se při té představě nervózně rozesmáli.

~ ~ ~

Choulil se ke stěně mramorového katafalku, jako by jej ten masivní kus kamene mohl zahřát a zuby mu přitom hlasitě drkotaly stejně, jako když se pod ním před lety uprostřed řeky prolomil led. Překvapilo ho, že si vybavil tuto dávno zasutou vzpomínku. I ona však náhle vybledla, rozpila se a vytratila. Kdysi míval spousty vzpomínek. Nyní, sotva po několika hodinách od smrti, si už ze své minulosti nedokázal vybavit téměř nic. Zůstala jen prázdnota.

Pochopil, že jeho minulý život s neúprosnou definitivností skončil a to, co se nyní děje s jeho tělem, je příprava na nový život. A k němu nebylo zapotřebí něco tak nepodstatného, jako jsou vzpomínky či emoce.

Vyhlédl ven úzkým oknem s barevnou vitráží. Slunce se na obloze zase o kousek posunulo k západu. Těšil se, až se jej dotkne, až za ním zmizí a on bude moci v nastalém soumraku opět vyrazit na lov.

Při té myšlence se mu ústa okamžitě zalila slinami. Ten hloupý vozka nebyl zrovna přepychovou krmí. Byl starý, prolezlý nemocemi a podle stavu aury by se s bídou dožil příštího jara. Vlastně mu ukrácením života udělal službu. Alespoň se tak netrápil. Tedy, ne tak moc...

Byl to sice skvělý pocit – zabořit tesáky do děsem zmítané oběti, chlemtat její krev a trhat na kusy její orgány, ale pominul příliš brzy. Potřeboval mnohem více. Více kořisti, více její životní síly. Toužil ten zážitek opakovat a prodloužit jej o co nejdéle. Příště musí složit někoho mladého a zdravého. Nějaký opravdu výběrový kus, nebo třeba dítě, pomyslel si hladově. Ano, dítě by bylo dobré. Nebo raději hned dvě či tři. Proč být troškař. Děti v sobě nosí příslib budoucího života a ten je přesladký...

Nespokojeně se rozhlédl po svém obydlí. Až to bude jen trochu možné, najde si něco lepšího. Hrobka na městském hřbitově je dobrá jen jako provizorium. Byla to sice ta největší a nejhonosnější, samý mramor, zlacení a štuky, ale pořád to byla jen hrobka a jejím původním obyvatelům se jeho nastěhování nelíbilo. Usuzoval tak z toho, jak nespokojeně se na něj šklebily jejich lebky, když je přesunul ze sarkofágu na podlahu. Alespoň pochopili, kdo je tu teď pánem.

Ani nevěděl, co ho sem vlastně přivedlo. Snad instinkt, snad vábení. Mrtví prostě patří k mrtvým, s tím nic nenadělá. Alespoň, že tento hřbitov byl určen pro lidi z lepší společnosti. Nikdy by si nelehl do těch nechutných močidolských hromadných jam, které spíše než místo posledního odpočinku připomínaly smetiště.

Během sledování pomalu se pohybujícího slunce dospěl k rozhodnutí. Po setmění se prosmýkne kolem strážního stanoviště u výpadové branky do nedaleké chudinské čtvrti a najde si nějakou pěkně rozvětvenou rodinku. Raději ji probere on než neštovice. Stejně se množí, jako by neměli nic lepšího na práci.

A měl by se poohlédnout i po nějakých penězích. Takový vypasený kupčík ověšený zlatem by také nemusel být špatný. Když pomyslel na budoucí události, ústa se mu znovu zalila slinami...

~ ~ ~

Horác Knuta seděl v křesle před krbem a upřeně zíral do plamenů olizujících dubová polena. Ruce měl slabé a studené a zase ho bolela hlava. Venku svítilo silné jarní slunce a bylo teplo, ale jeho tělo spaloval neskutečný chlad. Vyzkoušel už kdejaký lektvar, ale bez úspěchu. Žádný už nepůsobil. Vyzkoušel i jiné, mnohem bizarnější

prostředky. Roh bílého nosorožce snesl v klidu, se sušeným penisem pralesního muže už to bylo horší. Ani on ale nezabral.

Stokrát proklel všechny, kteří za to mohli. Speciálně se přitom zaměřil na ty proklaté amulety, zatracenou Meltezu a ještě zatracenější mistry. Co ti kašpaři vlastně dokázali? Za co jim platil? Všechno to byly jenom lži a odklady nevyhnutelného. Cítil, že pomalu ale jistě nabývá jeho nemoc nad amulety vrchu. Schválně to nazýval nemocí. Nechtěl na to myslet jako na nemrtvou nákazu. Nechtěl si připustit, co se z něj v případě prohry stane, že to neskončí smrtí, že ta bude jen začátek. Začátek, po kterém bude všechno ještě horší.

Co se z něj stane, ale nevěděl. Možností bylo na jeho vkus příliš mnoho. Na jeho těle felčari napočítali osmadvacet ran a ostraha mágovy pyramidy byla více než pestrá a stejně tak zřejmě dopadne i jeho přeměna.

Pohlédl na rubín, který předtím křečovitě svíral v pravici. Ani ten mu nepomohl a přitom z něj měl vytáhnout všechnu bolest. Ve skutečnosti z něho ten šarlatán, co mu ho prodal, jen vytáhl peníze. Vztekle jím mrštil do plamenů a slabé léčebné kouzlo se nezmohlo na víc než jen upšouknutí.

Vstal a s hekáním se přesunul k vlnovému zrcadlu. Naučenými pohyby je aktivoval a vyčkal, dokud se skleněná plocha nerozzářila tlumeným svitem. Pak pohlazením stojanu aktivoval ještě jeden pantakl, který tvůrce zrcadla skryl před pátravými zraky nezasvěcenců pod několika vrstvami tmavého laku.

V tu chvíli mu prudký impuls rychlostí blesku prolétl synapsemi mozku do amuletu s přístupovými hesly, který okamžitě stejnou cestou poslal odpověď. Naštěstí správnou. Druhý výboj magicky chráněného přístroje by z něj totiž udělal slintajícího idiota s mozkem připomínajícím vypálenou krajinu.

Pak se ve skleněné ploše zjevila tvář mistra Evadda.

„Doufám, že k tomu máte důvod,“ začal nespokojeně, „Je to poněkud riskantní...“

„Je to důležité,“ přerušil jej. „Máme problém. Někdo ukradl diamanty a přitom zabil člověka, který je pro nás měl prodat. Takže to začali šetřit S'anové.“

„To je více než nepříjemná komplikace,“ pronesl mistr Evaddo zamyšleně. „Mohlo by to náš projekt zcela zničit. Zejména když jeho financování a výroba diamantů pohltily většinu našich aktiv. Další sadu prostě nemáme za co pořídit. Jak jste na tom s tou druhou věcí? Zrovna teď by se mi hodil nějaký, jak se říká, pozitivní výstup...“

„Zatím nic, ale prošel jsem několik starých tisků a našel pár zmínek. S jistotou mohu potvrdit, že v Kněžegradu byl nejméně jeden. Snažím se nyní určit jeho polohu. Hodně by mi pomohlo, kdybych se dostal k nějaké opravdu staré mapě města.“

„A co ti S'anové, vědí už o nás?“

Zavrtěl hlavou. „Zatím nic netuší.“

„To je dobře,“ odvětil Evaddo, „a nejlepší by bylo, kdyby to tak i zůstalo. V opačném případě bych musel celou akci zrušit.“

„Proto také volám. Pokud totiž dostanou ty zloděje, rychle se zorientují, o co tu jde a co vlastně ukradli. To by už pro nás mělo fatální následky. Chci je najít sám a k tomu potřebuji vaši pomoc.“

„Moji?“

„Vím, že jste Tvůrce kamenů a Velezaklínač posledního stupně zasvěcení. To vy jste ty kameny zaklínal.“

Mistr Evaddo se neubráníl překvapenému pohledu. „Jak to víte?“

„Je to má práce. Obchoduji se vším, co má nějakou hodnotu a lidé ve vašem klášteře nejsou imunní vůči odpovídající finanční pobídce...“

„A co jste se ještě dozvěděl?“

Horác Knuta se pousmál. „Že už brzy má proběhnout zasedání rady kláštera a pokud se do té doby finanční situace kláštera nezlepší, bude vás to stát křeslo a – zřejmě nejen to. Hrát se má prý i o vaši hlavu.“

„Máte dobré informace,“ utrousil Evaddo chladně. „To ale neznamená, že vám ty informace také k něčemu budou. Vydírat se nenechám!“

Horác omluvně zvedl ruce. „Tak jsem to nemyslel. Berte to spíše jako takový apel na náš společný zájem. Ten zatím sice není ohrožen, ale pokud něco neuděláme, bude. Opravdu potřebuji vaši pomoc a zejména vaše znalosti. Musím je co nejrychleji najít...“

Mistr se odmlčel a chvíli si jej zamyšleně měřil. Pak pomalu a rozvážně přikývl. „Souhlasím, protože nevidím jinou možnost. Dám vám znalosti mistrovského stupně i bez patřičných svěcení. Ale až váš úkol skončí, zase vám je odejmu.“

Pak do Knutovy mysli vtrhly jako příval podivné obrazy, vzorce, slova a magické formule. Zaplnily jej, ohlušily, oslepily a přiměly křičet bolestí, jako snad ještě nikdy v životě. Ani si neuvědomil, kdy ztratil vědomí.

~ ~ ~

„Tak ty ses rozhodl hledat jehlu v kupce sena, mladej?“ zeptal se mě posměšně Ruměj Kavala, shrbený a olysalý stařík, který nám spravoval archiv už v dobách, kdy jsem běhal po dvorku s holým zadkem. Byl to jeden z prvních u nás zaměstnaných Kněžegradanů a jak se kdysi vyjádřil Gerd, patřil už ke standardnímu vybavení úřadu, stejně jako stůl nebo židle. Co si pamatuji, vždycky byl tady, hluboko v podzemí, pod klenutými klenbami křížových sklepů, mezi řadami registratur a regálů se zabavenými věcmi a spisy, kde se dalo najít téměř vše, pokud jste věděli, kam se podívat.

Za dobu, co jsem královský prokurátor, se už našel nejméně tucet lidí, kteří se dušovali, že ve sklepech zavedou systém a pořádek. Dostali prostor, prostředky a lidi ku pomoci a... selhali. Tak, jak jsme my ostatní zlomyslně očekávali.

Selhali tváří v tvář starému Rumějovi, kterému nikdo z nás neřekl jinak než strýčku. Ten chlap, i když mu šlo už na devátou desítku let, měl v hlavě každý sáh sklepení a se zavřenýma očima vám dokázal odrecitovat, co tam všechno je. Měl paměť jako nikdo na světě. Génius. Prostě chodící kartotéka a někomu takovému se dalo konkurovat jen stěží.

„Dobrý den strýčku Ruměji,“ pozdravil jsem ho tak uctivě, jak to jen šlo a podal mu režný pytel, který, když jej stařík pokládal na stůl, dutě zachrastil.

„Ruth vám posílá med. Tmavý, lesní. Takový, jaký máte rád. Že prý si ho máte každý den dávat do jahodníku a hrud' si mazejte psím sádlem. Mělo by to pomoci od toho kašle, co vás sužuje.“

Strýček pokýval hlavou. „Zlatíčko tahle Ruth, co? Byla malej usmrkanec, když tu přišla se svým tátou poprvý a od té doby sem za mnou chodila jak podle chronometru. Každý tejden aspoň jednou. Buď si tu něco četla, nebo sme si povídali. Když si našla toho tvýho bratrance, tak tady prošmejdila oddělení nemravných tiskovin, aby prej byl ten nejšťastnější chlap pod sluncem a nehledal jinde, co může dostat doma... Tak co, je nejšťastnější?“

Uchechl jsem se. „Je, strýčku. Ypp je nejšťastnější chlap pod sluncem.“

Zakřenil se. „To doufám. Máme tu totiž knížky, ze kterých by ti zrudly nejen uši.“ Pak se krátce odmlčel. „No, a ty bys tady potřeboval co?“

Podal jsem mu protokol z poslední ohledačky a několik nadmíru věrně vyvedených obrázků vykuchaného trezoru. „Měl bys tu mít, strýčku, podobné obrázky, ale starší. Allen říkal, že takhle odporně už v Kněžegradu někdo kasu kdysi vykuchal a nebylo to ani tak dávno.“

Ruměj si prohlédl obrázky a zavrtěl hlavou. „To je pěkná rasovina. Čím to udělal, zubama? Ale pořád to není nic proti tomu, když nějací dva čímani před padesáti lety nechali rozšlápnout kasu horským trole. To byl tehdy hukot,“ zavzpomínal. „Pojď se mnou,“ dodal pak a rukou mi pokynul, abych jej následoval do hloubi jeho království.

Šel šouravou chůzí podél regálů a prsty pravice se něžně dotýkal toho, co na nich spočívalo. „Ne, ne, ne. Tady ne. Tohle taky ne...“ mumlal si přitom pro sebe, dokud se nezastavil před bůhví kolikátou řadou spisů. Vypadalo to, že se nemůže rozhodnout, že přemítá, kde by to asi mohlo být, ale pak vytáhl jeden jediný svazek a podal mi ho.

„Kožesník Matěj Doubrava. Pachatel zjištěn a odsouzen. Dělal to tehdy Radd,“ oznámil mi věčně. Žádný pocit vítězství v hlase, žádná pýcha. Prostě jen další nudný den v archivu...

Rozvázal jsem šňůrky a zběžně prolistoval těch několik pergamenů, co tam bylo. Byl to jednoduchý případ. Pachatel se doznal a spolupracoval. To v praxi znamenalo, že práskl své

kumpány a kdybychom chtěli, tak by přihodil i svoji babičku. Pro mě ale bylo důležité jeho jméno.

„Můžu si to půjčit?“

„Když se mi zvěčníš do knihy výpůjček, tak co by ne,“ odtušil stařík bodře.

„Strýčku, jsi poklad,“ pochválil jsem ho, když jsem potvrdil převzetí spisu v jeho knize tak, jak požadoval.

„Šak jo, jednou mě někdo zakope, jen se neboj...“ odvětil strýček a přátelsky se zazubil. „A už padej, zaprášenej vzduch není nic pro vás mladý.“

Mladý? Tak jsem si už nepřipadal hodně dlouho, ale jelikož mi to řekl statný osmdesátník, něco na tom asi bylo...

~ ~ ~

Ten, který býval Vestanem Smavým, zuřil. Vztek jím lomcoval, až se mu z něj zatmívalo před očima. Chytil toho spratka na odpadky zaneřádném dvorku po více než dvou hodinách čekání na střeše domu. Byl opatrný a dával si s útokem na čas, dokud si nebyl jistý, že vše proběhne rychle a beze svědků. Teprve pak seskočil dolů, srazil ho k zemi a tlakem na krkavice mu přivodil bezvědomí. V očekávání krmě se mu už ústa zalévala slinami. Jenomže v tu chvíli se na scéně objevili oni, se zářícími amulety na černých zbrojích a zrcadlovou maskou na obličejích, která jim dodávala vzhled démonů pomsty. Věděl, s kým má tu čest, protože toho prokletého znaku Inkvizice na jejich hrudi si nešlo nevšimnout.

Zasyčel a nechal to bezduché dítě jeho osudu. Lovci byli přednější a nebezpečnější. Měli oválné štíty se stříbrným puklím a dlouhé meče, o kterých mezi lidmi koloval bezpočet legend. Na hrudi jednoho z nich se houpal stopovací amulet. Pochopil, že dokud je nezabije, ten hon neskončí. Teď po něm půjdou tak dlouho, až ho uštvou...

Poděkoval prozřetelnosti, že si pro boj zvolili meče a s úšklebkem jim vyšel vstříc. Vstoupil do pruhu světla vycházejícího z pouliční lucerny a dal jim tak možnost, aby si ho mohli dobře prohlédnout. Na zlomek vteřiny se v jejich pohybech objevilo zaváhání, což okomentoval posměšným zachrčením.

Když zaútočil, jeden z Inkvizitorů se ještě zmohl na obligátní: „Chcípni mrcho!“ ale pak už skutek utekl a to i s větší částí jeho mozkomíšního moku. Sám byl překvapen, jak lehce mu jediným úderem odřal podstatnou část mozkovny, přilba nepřilba. Stříbrná maska, nyní spíše krvavě rudá a mozkově šedá než zrcadlová, se po dopadu na kamennou dlažbu roztříštila na tisíc kousků.

Druhý Inkvizitor byl o poznání úspěšnější. První tři drtivé údery se mu podařilo vykrýt štítem, ale při čtvrtém to nevydrželo řemení. Když štít odhodil, aby bojoval s mečem držným obouruč, jeho osud byl v podstatě zpečetěn.

Ještě chvíli si s ním hrál jako kočka s myší, ale pak ho to přestalo bavit. Vylákal jej zahraným klopýtnutím ze střehu a přiměl učinit výpad. Potom mu prudkým úderem otevřel stehenní tepnu. Spáry nepříjemně zaskřípěly o kost a Inkvizitor se s vytím zhroutil na zem. Když jeho hrdlo sevřel ve svých čelistech, poprvé v životě pocítil zadostiučinění. Za pár okamžiků bylo po všem...

Stál nad skolenými protivníky a k temnému nebi zavyl svoji výzvu. Kdo další, ptal se, ale nikdo se neozval. Lidé ukrytí v okolních domech, se neodvažovali ani vykouknout. Protentokrát je nechal být. Jídla tu měl už více než dost...

~ ~ ~

Kobku zaplnil pach spáleniny a muž vypjatý na žebříku do oblouku hlasitě zachrčel. Když dozněly zvuky škvíření, Ypp poodstoupil, zhodnotil znaleckým okem své dílo a vrátil železa zpět do výhně.

Vyslýcháný, který ze sebe jinak nevydal ani hlásku, se s hlasitým heknutím zhroutil na hrubě hoblované příčky žebříku. Silné konopné provazy se mu tím pádem zase o něco více zařízly do už tak zle zřízených zápěstí.

Mistr Ypp s nevěřicným mumláním zabrnkal zkusmo bříska prstů po lanech, která měl jeho zákazník přivázána ke končetinám. Pak něco nespokojeně zahudral a pootočil vrátkem o několik stupňů. Nešťastník, nyní již napjatý jako strunka, jej odměnil jen dalším zafuněním. Ani tato zvýšená péče ho však k doznání nepřiměla.

To, co zprvu vypadalo jako lehká fuška sfouknutelná do oběda, se proměnilo v nekonečné martyrium všech přítomných. Přitom ten

chlap na to absolutně nevypadal. Malý, lehce připlešatělý a s pohledem, v němž by špetku inteligence nehledal ani bezbřehý optimista. Žádný prvoplánový hrdina či profesionální oběť. Proto pro mě bylo obzvláště ponižující, že mi tak zatvrzele odmítal odpovědět už na první, zcela neškodnou otázku. Vždyť já jen chtěl, aby mi do protokolu uvedl svoje jméno. Nic víc, nic míň! Navíc jsem je už znal a měl potvrzeno dvěma na sobě nezávislými a důvěryhodnými svědky, takže byl ten odpor naprosto zbytečný.

Stál jsem za naším zjevně se nudícím písařem a než bych následoval jeho příkladu, raději jsem kontroloval obsah předchozího zápisu. Na to, že jsme s protokolací začali před více než hodinou, tam toho zase tak moc nebylo. Oproti očekáváním se z našeho nového klienta vyklubal pěkně tvrdý parchant. Je sice pravda, že výslechy členů gangů už takové bývají a jen jednou za čas se mezi nimi objeví někdo, kdo si svého zdraví a dlouhého života váží víc než zbytku gangu, ale u najatých nádeníků je taková věrnost spíše zarážející. Těm se většinou zajídá možnost, že budou mít díky skřipci víc než dva sáhy nadél, nebo že si nehty na nohou neostříhají až do konce života. Zatvrzelost, jakou předváděl ten malý kasař, nemívají ani protistátní spiklenci. Jeho strach z pomsty gangu musel být obrovský. Nebo to byl strach z toho, co by mohl prozradit...

Ale Ypp by nebyl královským katem, kdyby hned házel železa do žita. To, že na klienta nezabrala ani jedna z jeho mučirenských stálíc, bylo sice nemilé, ale ne tragické. Zejména, když mezi Yppovy přednosti patří invence a pilné samostudium.

„Jméno?“ zeptal jsem se jej už snad po sto prvé.

„Vyser si oko,“ zachrčel. „Hňupe...“ dodal ještě jako by to předtím nestačilo.

„Je to tvrdák,“ konstatoval Ypp potěšeně. „Takový materiál sem často nezavítá, ale už je holomek načatý,“ dodal ještě, když zahlédl cukavé pohyby končetin. Přátelsky jej poplácal po tváři. „Ještě se nám rozpovídá. Pro takové rarachy tu mám dlouhý seznam specialit našeho podniku. To by v tom byl čert, aby se alespoň jedna neujala. Nu což, do večera času dost, tak co kdybychom to vzali podle abecedy...“

Nevím jak jemu, ale mně z toho prohlášení přešel mráz po zádech.

„Neruším?“ ozvalo se náhle od katru hlídaného znuděným drábem. „Říkali mi, ať počkám, že právě mučíte, ale vidím, že si dáváte přestávku.“

Pohlédl jsem do chodby a v příchozím otravovi poznal Stojmíra Stírku. Ten člověk na mě snad musel nasadit sledku... S povzdechem jsem jej přikázal vpustit dál. Když na něj naplno dopadlo světlo loučí, Ypp na mě vrhl tázavý pohled, podpořený lehce pozvednutým obočím. „Co ten tu chce?“ zašeptal na půl úst.

„To je kapitán Stírka,“ odušil jsem neurčitě. „Je to jeden známý...“

„Známý?“ utrousil Ypp a v jeho pomněnkových očích se pobaveně zablesklo. „Copak tě máma nevarovala před špatnými kamarády?“

Pokrčil jsem rameny. „Styčňák,“ oznámil jsem mu, považuje tím celou záležitost za vyřízenou.

„V každém případě si na něho dej pozor,“ zašeptal Ypp nakonec. „Víš, co se povídá. Tihle hošani mají podíly v dřevařských firmách a jdou jim procenta z každé hranice zapálené v tomhle městě. A pokud je ti známo, našinci budou první na řadě, až jim ti nahoře dají volnou ruku...“

K tomu nebylo co dodat. Tak jsem jen poopravil louč tak, aby její světlo dopadalo přímo na obličej vyslýchaného.

„Takže ještě jednou, jméno?“

„Nic ti neřeknu, s’anský hajzle.“

Konečně bylo co zaprotokolovat.

„Nerad se vměšuji, ale proč mu nedáte Lottův lektvar?“ pronesl v tu chvíli zcela nečekaně kapitán Stírka.

„Jak víte o Lottově lektvaru?“ udeřil na něj Ypp nerudně. „To je tajný cechovní recept!“

Stírka jen pokrčil rameny.

„Moment, moment,“ pronesl náhle Ypp a zavrtěl rukama, jako by si tím chtěl vyžádat přestávku. „Nejste náhodou do přízně s Chovanem Stírkou, katem z Horního Újezda?“

„To je můj otec,“ odvětil kapitán. „Řemeslo podědil starší bratr a katovna dva katy neuživí, tak jsem musel,“ dodal, dotýkaje se přitom symbolu Inkvizice na své hrudi, „však víte...“

Ypp posmutněle přikývl. „Chápu, jasně, proklatá primogenitura...“ pronesl a v jeho hlase náhle nebylo ani stopy po předchozí odtaziitosti. Pak pokračoval, obraceje se rovným dílem na mě i kapitána Stírku: „Lottův lektvar rozvazuje jazyk zlotřilců pod vlivem elixírů nebo znecitlivující magie. Tady je to ale něco jiného. Tady jde o abnormálně silnou vůli, nebo o děsivou a svazující hrůzu z následků podlehnutí. Chce to nápaditější přístup,“ dodal ještě a přistoupil k polici nad výhní. Chvilí se přehraboval ve věcech, které tam už léta chytaly prach, dokud nenašel ohmataný, kožený váček. „Tohle by mohlo pomoci. Je to sice netradiční, ale účinné a navíc, jak jsem sliboval, to začíná od A...“

Když z váčku vytáhl sadu jako vlas tenkých jehel, zřetelně jsem viděl, jak se vyslýchanému hrůzou rozšiřují zornice. Jestli to mělo dokazovat jeho načetost, tak jsme byli na dobré cestě.

„Takže,“ pronesl jsem k hlavnímu hrdinovi dnešního dne, který zrovna jazykem objížděl své okoralé a do krve rozhryzané rty. „Jsi Milivoj Pokluda, dříve tovaryš mistra kovářského Prostana Úpy z Konviční ulice v Malém městě?“

„Nic ti neřeknu, s’anský hajzle,“ ulevil si Milivoj na moji adresu, ale jeho opakované prohlášení už postrádalo prvotní ostrost.

První jehlice skončila hluboko v trojklaném nervu a ten řev ještě dlouho potom drolil omítku ze stropu mučírny. Další dvě skončily v jeho stehnech a čtvrtá v krku, jen palec od tepny.

„Jméno?“

„Mi... Milivoj... Poklu... da,“ zachřčel, když konečně popadl dech a objevil v sobě touhu po spolupráci.

„Účastnil ses vloupání u Vestana Smavého, vetešníka v Kozí ulici v Močidolech?“

„Nevím... o... o čem... to mluvíte,“ vyrazil ze sebe štekavě.

Pátá a šestá jehla se přemístily z pracovního stolku do Milivoje Pokludy. Ještě pár a bude tady za ježka.

„Mluvím o té udělané kase,“ pokračoval jsem mírným hlasem, který mu musel jasně naznačit, na jak tenkém ledě se právě ocitl.

„Byla udělaná stejně jako ta předložská. Pamatuješ? Kožešník Matěj Doubrava? Měl by sis to pamatovat. Dostal jsi za ni půl rok řádného vězení. Hlavně proto, že jsi nám práskl své kumpány. Dostali tehdy provaz. Už si pamatuješ? Byla to taková naše malá a velice tichá dohoda...“

„Já to... nebyl,“ bylo jediné, na co se zmohl.

Sedmá, osmá jehla. Křik byl delší, ale ne tak intenzivní. Ke konci už sípal a zřejmě mu i vyschlo v hrdle.

„Víš,“ pronesl jsem k němu, „vedeme si tady takový menší archiv dřívějších vloupaček. Je tam i obrázek jednoho malého trezoru, do kterého někdo udělal přesně takovou díru, jakou jsme našli v trezoru u Vestana Smavého. Že by náhoda? Promiň, ale já si to nemyslím...“

Pohlédl jsem mu do očí a pokračoval o poznání mrazivěji: „Odpověz, nebo odejdu a bude mi naprosto šumafuk, co tady mistr udělá s tím zbytkem jehel. To, co ti předvedl do této chvíle, můžeš považovat za rozcvičku!“

Ypp mu ukázal zatím nepoužité jehly. Měl jich plnou dlaň. To pro Milivoje nevěstilo nic dobrého.

„Takže znovu. Kdo udělal Vestana Smavého?“ zeptal jsem se ho, zatímco Ypp s významně nadzvednutým obočím zkoušel bříškem prstu hrot jehly.

Milivoj pochopil. „Vincek Smrkel... a jeho banda. Já... já byl... jen nádeník. Přisahám. Tendlecten kšeft mi přihráli, protože přišli vo svýho kasaře.“

A pak se rozpovídal – a co slovo to učiněná perla. Jména, místa, časy. Přesně tak, jak to mám nejraději. Zkontroloval jsem, že píše všechno slovo od slova zapsal, nechal podtrhnout Smrkelovo jméno a dostal se k otázce dne: „Co bylo v tom trezoru?“

„Vzali... vzali sme... ňáký šmuky, co je tam měl ve frcu, taky drobáky z kasy. Smrkel tam pak našel i tu káču. Hodinu jsem se s ní mordoval, ale když jsme ji dostali, našli sme v ní i takovou tu trpasličí truhličku. Jsou to děsný prevíti, ale tadlecta byla, jak se říká, deaktivovaná. Našli jsme v ní diamanty.“

Pohlédl jsem, neskrýváje spokojenost, jak na Yppa, tak i na nyní velice zaujatě naslouchajícího Stírku.

„Kolik činil tvůj podíl?“

„Jeden diamant, přísahám!“

„Kde ho máš?“

Zavrtěl hlavou.

Nedivil jsem se mu. Určitě se už těšil, jak si díky němu bude na stará kolena vyhazovat z kopýtky, ale lítost bylo to poslední, co jsem si nyní mohl dovolit. „Žádná odpověď“ se počítá mezi ty špatné, Milivoji,“ pronesl jsem káravě. „Myslím si, že by byla škoda narušit naši zatím tak hezky se rozvíjející spolupráci. Co říkáš?“

Po dvou minutách a zaokrouhlení počtu jehel na celou desítku, jsem se dočkal odpovědi.

„Mám... ho... v... lantrosský... skryši,“ odvětil pomalu a ztěžka, jako by mu vyslovení každého slova činilo neskutečné obtíže.

Neubráníl jsem se úsměvu. K získání diamantu jsem měl blíž než jsem si myslel a nemusel jsem kvůli tomu dokonce ani opouštět mučírnu. Stačilo jen Milivoje odvázat a přimět, aby se se staženými kalhotami předklonil a zakašlal...

~ ~ ~

Zatímco Pokludu odvedli do jeho cely a já zařizoval, aby byl ten diamant pořádně omyt a pak odnesen k Allenovi, Stírka vesele klábosil s mým bratrancem. Až mi bylo líto ten dialog plný palečnic, žebříků a jiné odborné terminologie přerušovat. Ypp se v práci setkává spíše s monology. Navíc mu oči zářily navlas stejně, jako na každoročním cechovním shromáždění...

„Chtěl jste mě o něco požádat,“ zeptal jsem se Stírky, přerušuje tak v přátelském duchu vedený rozhovor. „O co jde?“

Veselost z jeho tváře byla rázem tatam. „Máme problém,“ odvětil s povzdechem. „Velký problém... a jde o toho Smavého.“

To začalo být zajímavé. Sedl jsem si vedle něj a s díky od Yppa přijal kameninový pohárek zpola naplněný vínem. „Poslouchám,“ pobídl jsem ho.

„Začal řádit ve městě. Zatím se nám to daří tutlat, ale mezi lidmi se už začínají šířit řeči a nebude to dlouho trvat a vypukne panika. Už dostal osmnáct lidí. Tři celé rodiny. Dospělé i malé děti. V několika případech jsme dokonce nestačili zabránit sekundární nekrofikaci obětí. Vyhlásili jsme proto pohotovost a zesílili hlídky. Nasadili jsme

na to koho šlo – běžné pochůzkáře, informátory z ulice, hospodské udavače, mágy, senzibily a dokonce i proutkaře. Nemáme ale štěstí. Jen dvakrát se nám ho podařilo chytit při činu a pokaždé naše muže bez milosti zabil. Je jako duch. Udeří a pak zase zmizí.“

„A co s tím mám do činění já? Nemrtví jsou přece vaše agenda...“

„To vím, ale už jsem zoufalý. Upřímně, mí nadřízení nemají ani zdání o tom, že tu teď s vámi jednám a pokud se to dozvědí, zřejmě mě to bude stát frčky, ale jde mi jen o jediné. Chci dostat toho hajzla, než on dostane další nevinné. Potřebuji zjistit, kde se skrývá...“

Poškrábal jsem se ve vlasech. Nejsem v této oblasti úplně bezmocný. Většina mých kontaktů se samozřejmě omezuje spíše na běžné kriminální aktivity kněžegradského podsvětí, ale pár dobrých známých jsem si stihl udělat i v zászvětí. Jenomže svěřte se s tím Inkvizitorovi, nestojí to za to...

„Opravdu nevím, jak bych vám mohl pomoci,“ začal jsem opatrně, ale přerušil mě mávnutím ruky.

„Možná nevíte, ale já bych věděl,“ odvětil, načež vytáhl z brašny tlustý fascikl a podal mi ho. „Tohle je všechno, co jsme na vás nasbírali. Kompletní osobní svazek. Originál. Dnes ráno se ztratil z našeho archivu. Už léta na všech schůzích ječím, že máme bordel v evidenci... Jak tedy sám vidíte, potřebuji vaši pomoc a nechci ji zadarmo. Prosím, zkontaktujte mě s Oskarem Bezinou...“

Potěžkal jsem ten tlustospis v ruce. Chlapci v černém evidentně nezaháleli. „Vy to myslíte vážně, co?“

Přikývl. „Kašlu na všechno. Chci dostat Smavého a poslat ho tam, odkud vstal. Vy snad ne?“

Podíval jsem se na Yppa a ten k mému překvapení přikývl.

Ted' bylo na mně, abych se k tomu nějak postavil. Moc dlouho jsem ale nepřemýšlel. „Dobře. Jste napůl kat, takže vám budu věřit. Máte krystal?“

~ ~ ~

„Je to opravdu nutné?“ zeptal se mě Oskar, když se zhmotnil na okenním parapetu. „Měl jsem na dnešní večer smluvenou schůzku...“

Pak se s kočičí elegancí vhoupl do místnosti a zálibně si upravil nový plášť. Bylo vidět, že si od našeho posledního setkání polepšil. Drahý kabátec, šperky, dokonce i malý, zlatem vykládaný rapír. Šlechtic nebo bohatý kupec. Jenom ty jeho oči, ty jej stále prozrazovaly. Normální šlechtic totiž nedokáže pohledem uhranout člověka tak, že připomíná loutku. Ne, že by se jim to někdy nehodilo...

Naštěstí se ale u Oskara nebylo čeho obávat. Možná právě proto nemusel váhat se vstupem do mého bytu. Upíři normálně nemohou nikam vstoupit bez pozvání, ale on to mé měl už dávno. Hodně dávno a nelituji toho. Je něco jako dobrý známý. Asi bych ho nenazýval přítelem, ale občas máme společné zájmy a pak si vycházíme vstříc. Znáte to, sem tam nějaká ta službička následovaná protislužbičkou. A nyní byla prostě řada na mně.

Rozhlédl se po mém malém a spoře zařízeném bytě. S ohledem na chudé vybavení mu nedalo příliš práce najít v něm kapitána Stírku navlečeného v inkviziční uniformě. Překvapeně zasyčel a celý se naježil, jako by uviděl jedovatého hada. Přemožen emocemi nedokázal udržet mentální masku a ukázal nám svoji skutečnou, popelavě šedou a nemrtvou podobu, což mimo jiné znamenalo, že měl náhle v ústech pro vyjeté špičáky nějak málo místa. Bylo poznat, že to je ještě mlad'och, za pár století se mu už podobná věc nestane.

„Co fu fce ten panák?“ zašišlal na mě rozhořčeně a spárem ukázal na Stírku. „Copak nevíš, fo je fač?“

„Je tu se mnou,“ odvětil jsem. „Uklidni se. Neublíží ti, tedy pokud ty neublíš jemu. Měl by ses naučit slušně chovat a nepodléhat předsudkům...“

„A vy toho také nechte,“ pronesl jsem, obraceje se na Stírku, když jsem zaregistroval, jak se mu dlaň kradmo sune po jílci meče.

Oskar na moment zavřel oči a zkoncentroval se. Opět se zahalil do iluze, zuby i spáry zmizely jako mávnutím kouzelného proutku. Pak, již normálním hlasem, pronesl: „Jsem upír a on je Inkvizitor. Tady se nejedná o nějaké předsudky. Je to otázka přežití a potravního řetězce. On mě loví. To je všechno.“

„Když mu ukážeš, co po nocích pojídáš, tak tě nechá jít,“ poradil jsem mu klidně. „Stejně bys už dávno měl dostávat plat od městského rasa...“

„Rasa?“ pronesl Stírka tázavě. „Proč právě od rasa?“

Oskar rozhodil ruce. „Krasy, toulaví psi a tak podobně. Krev teplokrevných živočichů je stejně energeticky výživná, jako ta lidská. Je to jen o sebeovládání. Nic jiného v tom není.“

Kapitán Stírka se pustil meče a překvapeně vydechl: „Vy abstinujete? O tom jsem nikdy neslyšel...“

Upír s pokrčením ramen přitakal: „Nejsem sice svatý, ale držím to v rozumných mezích. Když už to nejde vydržet, zaplatím si nějakého dárce krve. Pinta za pár zlatých. Prostý obchod bez zdravotních rizik, abych tak řekl. A nejsem jediný. Takových je nás tu víc.“ Pak se otočil ke mně: „Proč jsi mi volal?“

„Ve městě je nějaká škodná. Někdo nový. Nemrtvý, ale neznámého druhu. Už zabíjel. Není cesty zpátky, a tak ho hledáme.“

„Chcete ho zabít?“

„Technicky vzato už mrtvý je.“

Oskar po mně loupł očima. „To není jediný, takže tenhle argument neberu.“

„A co takhle veřejné mínění,“ pokračoval jsem. „Je to stroj na zabíjení a nehledí na nic a na nikoho. Jestli ho nezastavíme, lidi se semknou a začnou krušné časy i vám. Myslíš si, že zdivočelý dav vyzbrojený osikovými kůly a svěcenou vodou bude zajímat, že jsi měl na večeri párek krys?“

Oskar si zamyšleně promnul bradu. „Dobře. O tom tvorovi vím. Slyšeli jsme jeho výzvu a jeden známý ho sledoval při práci. Na můj vkus je to nechutný řezník. Ani se neobtěžoval něco maskovat. Včera za soumraku o něm proběhlo oficiální rokování a Starší se ho rozhodli odstranit. Tudiž po něm jdou i naši, ehm, nelidé.“

„Vy po něm jdete?“ hlesl Stírka překvapeně.

„Nejsme jen krvežíznivá monstra, Inkvizitore,“ sdělil mu uštěpačně. „Máme své představené, kteří dohlíží na to, abychom mezi lidmi moc nevyčnívali. Sami se zbavujeme těch, kteří se neumí ovládat. Proč si myslíš, že mezi vši tou nemrtvou cháskou, kterou

dostanou vaši Lovci, je tak málo vyšších nemrtvých a i z těch je většina přespolních?“

Na to neměl Stojmír Stírka co říci. Nedivím se, i mně trvalo pár dnů, než jsem zkousl, jak to v zázvěti skutečně chodí. Člověku pak umírají iluze po kilech...

„Dokážete ho najít?“

„My už dávno víme, kde je, ale máme určité formální procedury, které brání okamžitému vykonání exekuce.“

„No to mi povídej...“ odtušil jsem pobaveně.

„A co kdybyste je pro jednou obešli a nechali za vás udělat špinavou práci Inkvizitory?“ navrhl Stírka.

„Jako že byste byli pro jednou krapet užiteční?“ rýpl si do něj upír pohotově.

„Tak nějak.“

„Tak tohle musím probrat s někým, kdo stojí výš než já. Omluvíte mě na okamžik?“ zeptal se, vytahuje z kapsy krystal.

Ať už Oskar hovořil s kýmkoliv (čímkoliv), netrvalo to dlouho. Když se k nám otočil, ve tváři měl nečitelný výraz. „Souhlasí,“ pronesl dutě, „avšak pod podmínkou, že bude utišen rychle a bezbolestně. Žádné mučení, veřejné autodafé a tak podobně, jasné?“

~ ~ ~

Ten, který kdysi býval Vestanem Smavým, seděl na pomalu chladnoucích střešních taškách a sledoval, jak na ulici, jen několik metrů pod ním, pomalu utichá všecken ruch. Viděl lidi spěchající domů i lidi na poslední chvíli si prohlížející vystavené zboží a smlouvající o jeho ceně s hořekujícími a rukama lomícími kupci. Byl to jen zlomek toho, co mu mohla tato ulice ukázat za denního světla, ale jemu to i tak připadalo nespravedlivé. Bylo v ní prostě až příliš mnoho života, který on sám v sobě cítil jen několik hodin po zasycení. Pak se v něm opět rozhostila temná prázdnota a ten divný chlad, který mu pronikal až do morku kostí.

Touha po další dávce života zaměstnávala jeho mysl tak intenzivně, že nedokázal myslet na nic jiného. Svíjel se v křečích ve své skrýši, vyl bolestí a proklínal sebe a všechny za muka, která musí podstupovat. I kdyby nechtěl, na lov prostě vyrazit musel. Musel

zase cítit v ústech krev a vnímat teplo šířící se z otevřených útrob a obnažených svalů. Chtěl se sytit, vstřebat do sebe samu podstatu svých obětí, nahradit jimi to, co v sobě tak zoufale postrádal.

To byl také jeden z důvodů, proč se nemohl dočkat západu slunce a když se konečně jeho krvavě rudý kotouč dotkl horizontu, okamžitě se vyřítil ze své hrobky. Neztrácel čas hledáním, už minule si toto místo vybral a bylo opravdu dobré. Okolní shluk domů tvořil kupeckou čtvrť cizinců. Nikdo je neměl rád a všichni měli kupu dětí. To byla ta nejlepší kombinace. Na rozdíl od většiny Kněžegradanů on totiž xenofobií netrpěl. Jídlo je prostě jídlo, ať už přišlo odkudkoliv. Když se zasytí jedním z nich, nikdo ten rozdíl nepozná a i kdyby tu rodinu vybil celou, našlo by se ve městě dost takových, kteří by mu ještě poděkovali.

Jestli se mu na nich něco líbilo, tak to byla jejich pravidelnost. Když slunce zašlo za střechy domů, bývalí nomádi prostě zavřeli své krámky a vrátili se do svých domovů. Bylo načase se umýt, obětovat bohům a pak zasednout k večeři. Tak jako včera, předevcírem, před sto lety...

Vyhlédnutou rodinu sledoval ze střechy na protější straně ulice a i u nich vše probíhalo stejně jako včerejšího dne. Přes řadu oken je tam měl jako na dlani. Všechny – hlavu rodiny, jeho ženu i jejich děti. Prostě celou rodinu. Tak, jak to měl rád.

Rozběhl se a jediným dlouhým skokem se přenesl přes ulici. Prolétl prasečím měchýřem napnutým v okenním rámu a začal se morfovat.

Přistál uprostřed širokého jídelního stolu a zkoprnělému pánovi domu věnoval hladový úsměv. Jako první začala křičet jeho žena. Pak se přidaly děti.

Morda se mu roztáhla v parodii spokojeného úsměvu. Vybral si dobře – v tomto domě již bylo prostřeno k jídlu a nabídka byla více než bohatá.

Potom začali křičet úplně všichni...

~ ~ ~

„Myslíš to vážně?“ zeptal se mě Gerd a upřel na mě ty své pomněnkově modré oči říznuté arktickou sněhovou bouří. Po zádech

mi přeběhl mráz – jako vždy, když mi šéf takhle položí otázku. On totiž obvykle otázky nepokládá a když tak leda ty řečnické, u kterých se na odpověď nečeká.

„Ano. Chci zatknout Gunnara Wornuga a dostat z něj, co ví o té zásilce diamantů. Ten trpaslík je v tom namočený až po uši.“

„To ti nestačila ta smečka právníků, která tě od něj vyprovodila minule? Neříkal jsi mi před pár dny, že proti němu nemáš dost důkazů?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Situace se změnila. Nemám už jen tu bezpečnostní truhlici z jeho firmy, mám i svědka, který potvrdil, že v ní byly diamanty. Navíc jsem jeden z nich dokonce i zajistil, což potvrzuje svědkovu výpověď a mám taky doklady z berního úřadu, že Wornugové žádnou zásilku drahých kamenů neproclívali. Když už nic jiného, je to pašování jako vyšité.“

„Máte jako styčný důstojník něco proti?“ obrátil se Gerd na mlčky vyčkávajícího kapitána Stírku, který si hrál na můj věrný stín. Ten jenom zavrtěl hlavou.

Gerd pokrčil rameny. „No, je to jen jeden kamínek, takže starý Gunnar z toho vyklouzne s pokutou, ale když si myslíš, že to za to stojí...“

„Když najdu ty zloděje, kamenů bude víc. Pak už z toho Wornug tak lacino nevyjde.“

Náhle se otevřely dveře a dovnitř vpadl Allen. Už jsme si zvykli, že většinou vypadá jako šílený vědec. Tentokrát ale značně překročil i své dost vyšínuté standardy. Jeho obvykle víceméně bílý hábit byl nyní popelavě šedý, s několika ještě doutnajícími dírami a v jeho očích byl jas, s jakým se obvykle setkávám jen u klientů Špitálu Milosrdných bratří v Pomezí.

„Jde o ten diamant,“ pronesl, nečekaje na výzvy či otázky.

„O co jde?“ ozval se Gerd.

„Udělal jsem sérii obvyklých testů. Nic světoborného. Původ, výrobce, magické atributy. Nulové výsledky. Prostě nuda. Pak jsem zkusil i něco složitějšího a když mi vybuchl do obličeje, naprosto nezpochybnitelně mi dokázal, že je magicky aktivní. Slyšíte dobře. Není pasivní jako nějaký pošahaný amulet, ale aktivní. Je v něm kouzlo a je pěkně mazané. Za normálních okolností je prakticky

nezjistitelné, protože se tváří, jako by tam nebylo. Jeho tvůrce použil nějaký druh velmi vyspělého maskování. Nikdy jsem se s něčím takovým nesetkal. No a když jsem to kouzlo odhalil, tak jsem se pokusil změřit i jeho kapacitu. Ač nerad, musím připustit, že se mi to nepodařilo.“ Zamyšleně se poškrábal na hlavě. „V této souvislosti mě zajímá, jestli mi ve výstrojním skladu vydají nový pracovní stůl, protože v tom starém je díra velká jako moje hlava...“

„To jsou mi věci,“ podotkl jsem rýpavě. „Jediný kamínek a ještě k tomu vytažený ze zadku třetířadého kasaře. Kdo by to jen řekl...“

Gerd se na mě zaškaredil. Moje poznámka evidentně ťala do živého...

„Vypadá to,“ pokračoval Allen, unášen tokem vlastních myšlenek, „jako by to bylo do toho kamene vloženo, abych tak řekl, na molekulární bázi.“

„Mole... co?“

„Molekulární,“ zopakoval Allen trpělivě. „Je to slovo z alchymistických manuskriptů z dob před Velkou válkou. Jsou to miniaturní částice hmoty.“

Vida, každý den se naučím něco nového, pomyslel jsem si spokojeně. A pak že lidi ve státní službě mohou zakrňt...

„A co ten diamant vlastně umí?“

Allen pokrčil rameny. „Vypadá to na artefakt schopný nějak ovlivňovat svého majitele. Jestli však psychicky nebo fyzicky a hlavně jestli pozitivně nebo negativně, to nejsem schopen říci. Jediné, co jsem zatím rozlouskl, byly jisté modifikované sekvence známého kouzla způsobujícího oblibu. Trochu jiné, trochu upravené, ale podoba v nich je.“

„Magické artefakty opředené kouzlem obliby nelze do Kněžegradu dovážet a ani prodávat. Za něco takového hrozí oprátka. V tom lepším případě,“ poznamenal kapitán Stírka.

„Což nebude tento případ,“ odušil na to Allen. „Další části kouzla jsou pro mě ještě záhadou, ale nic dobrého od nich nečekám. Jeho struktura totiž neodpovídá kněžegradské magii. Vlastně ani elfí či trpasličí a ta se jako jediná specializuje na kameny a kovy. Je to cizí a přitom podivně archaické. Trochu to připomíná kouzla z dob Velké války...“

„Nebo z Meltezy,“ pronesl náhle kapitán Stírka a upřel přitom na Allena zamyšlený pohled.

„Co prosím?“ ozval se mág překvapeně. „Co jste říkal?“

„Z Meltezy. To je město na jihozápadním okraji Velké pouště...“

„Já vím, kde je Melteza,“ přerušil jej Allen. „Ale z čeho tak usuzujete?“

„Já jen,“ pokračoval Stírka, krče přitom rameny, „že mi to schopnostmi připomíná meltezské artefakty. Pár se mi jich už do ruky dostalo...“

„Hm,“ zamručel Allen a zamyšleně se poškrábal na hlavě. „Tahle hypotéza stojí za ověření. Když tak nad tím uvažuji, kdysi jsem o meltezské magii našel v Univerzitní knihovně jeden spisek. Mám teď trochu volného času, asi se zaskočím dovzdělat. Pak bych udělal pár doplňkových testů...“

„To tedy rozhodně udělej,“ řekl mu Gerd a pak se obrátil na mě: „Takže fajn. Melteza mění situaci více než zásadně. Je třeba přitvrdit. Zajdi si pro Wornuga...“

Pak si mě i mého přiděleného společníka změřil. „A už běž a to své dvojče vezmi s sebou. Mám tu i jiné věci na práci než poslouchat stesky nějakého podřízeného, jakkoliv oblíbeného.“

Na cestě do mé kanceláře jsem Stírkovi položil otázku, která mi vrtala hlavou: „Odkud znáte meltezskou magii?“

Zaťukal prstem na emblém Inkvizice.

„Aha.“

„Víte,“ začal sám, jako by pochopil, že jeho gesto nepatřilo do kategorie vyčerpávajících odpovědí, „to, co vám teď řeknu, není určeno pro jiné uši, ale měl byste vědět, proti komu, nebo spíše čemu tu můžeme stát. Melteza, nebo přesněji její předchůdce, je považována za původce Velké války. Byla to její kouzla a magické zbraně, dodávané válčícím stranám, které zničily tento svět. Proto nyní existuje nepsaná dohoda, že s Meltezou nikdo neobchoduje. I tak se ale v Kněžegradu se železnou pravidelností objeví nějaké to meltezské udělátko, které, než ho zabavíme, stihne udělat větší či menší spoušť. Pamatujete si toho předloňského masového vraha? Říkalo se mu Noční řezník...“

Přikývl jsem. Honili jsme toho zmetka snad půl roku. Osmnáct bestiálních vražd a dalších deset pokusů. Sadismus, nekrofilie a další nápadité úchylky. Dodnes jsou ty případy nevyřešeny. Jak to začalo, tak to skončilo a od té doby se po něm slehla zem.

„Chytili jsme ho,“ oznámil mi Stírka náhle, jako by mi dokázal číst myšlenky. „Byl to takový nenápadný mužiček. Čtyři děti, ženuška jako květ a malý plátenický krámeček na dobrém místě. Slušný člověk. Jenomže mu někdo daroval takovou malou, nenápadnou onyxovou sošku...“

„Z Meltezy...“ dodal jsem za něj, když jsem pochopil, odkud vítr vane.

„Ano. Byla v ní dvě kouzla. Jedno majitele očarovalo tak, že by se sošky nevzdal ani za nic na světě a druhé z něj o každém úplňku udělalo vraždící monstrum. Ten nešťastník žil celou tu dobu v hrůze, že ublíží svým milovaným. Dokonce kvůli tomu odešel z domu. Říkal, že je opustil pro jejich vlastní dobro. Co ale nedokázal, bylo neubližovat cizím...“

„Co se s ním stalo?“

Stírka jen zavřel oči.

„Myslíte si, že tohle může být něco podobného? Taková magie by vysvětlovala, proč se z nebožtíka Vestana Smavého stala ta vraždící zrůda a proč se z něj stala tak brzy, že?“

Povzdechl si jako člověk, kterého podobná otázka trápí už nějakou dobu.

~ ~ ~

Jeho Veličenstvo král Bojen, toho jména čtvrtý, se zahalil do županu, protřel si únavou zarudlé oči a pak pohlédl na pomalu odhořívající svíci, na jejímž tlustém těle byly v pravidelných odstupech značky. Podle jejich počtu poznal, že než ho vzbudil komorník, spal s bídou tři hodiny. Byl na toho dobrého muže nevrlý, i když to nebyla jeho vina, že se musel dlouho do noci handrkovat se zástupci stavů o výši nově vypsanych daní jako poslední trhovec.

Potlačil zívnutí, které hrozilo vykloubením sanice a šouravou chůzí vyrazil do zasedací místnosti královské rady, kde už na něj čekali.

Nejvyšší královský komoří Svatobor Námel, jako jediný zcela ustrojený a ověšený vybranými rodinnými šperky, se uklonil, načež pohlédl na své kolegy, jako by u nich čekal pomoc, a pronesl: „Vaše Veličenstvo, odpusťte mi to probuzení, ale situace je skutečně kritická.“

„Co se děje?“ pronesl ještě ve dveřích, zarážaje mávnutím ruky snahy přítomných o provedení úklony. „Na tohle nemáme čas. Čím dříve vyřešíme tento problém, tím dříve se budeme moci vrátit do postelí. V tomto směru netrvám na etiketě. Takže k věci...“

„Diplomatická roztržka,“ oznámil mu Nejvyšší královský komoří. „Před hodinou jsem přijal Jeho Excelenci pavlobergského velvyslance, který poměrně nevybíravým způsobem protestoval proti zatčení jednoho z poddaných pavlobergského krále.“

„A kdo se dopustil takové nepřístojnosti?“

„Rollo říkal něco o modrookých zkurvysynech, kterým není nic svaté. Takže měl zřejmě na mysli S'any z Úřadu královského prokurátora. Ověřoval jsem si to a skutečně došlo k zatčení patriarchy rodu Wornugů, nějakého Gunnara...“

„Gunnara Wornuga?“ zopakoval poslední pronesená slova maršál Semen Potocký překvapeně. „Toho, co ve městě provozuje spediční firmu?“

„Ano, toho,“ přitakal Námel ostře. „Je to zákona dbalý obchodník a jeho zatčení považují trpaslíci za porušení mezinárodního práva.“

„Toho Gunnara Wornuga, jehož spediční firma už několik let dle daňových registrů nepřevežla jedinou zásilku a přitom má prokazatelně stovku spokojených zákazníků ročně?“ pokračoval maršál Potocký s pro něj neobvyklou jízlivostí.

Svatobor Námel zrudl rozpaky a pak šlehl nepřátelským pohledem po Gerdu Tatterovi, dusícímu se smíchy.

„Tak v tom případě říkám, že se mu dobře stalo,“ pronesl Semen Potocký zvučně a udeřil pěstí do stolu. „Všichni, kdo mají co do činění s místní galerkou – a je jedno, jestli jde o lidi od spravedlnosti, vnitřních záležitostí nebo o mé hochy z vojenské rozvědky – vědí, že ta jeho povedená firma sem a odsud pašuje cokoliv, co má alespoň nějakou cenu.“

„Jenomže rod Wornugů,“ namítl Nejvyšší královský komoří, „je vzdáleně spřízněn s rodem Trobanů. A nemusím vám doufám vysvětlovat, kdo je teď v Pavlobergu strážcem královského pokladu. Je to Hisswald Troban, patriarcha jednoho z nejmocnějších trpasličích velkorodů. A to už ani nemluvím o připravovaném sňatku, který má rod Wornugů spojit i s rodem Krettů. Sice si Gunnarův nejstarší syn bude brát nějakou sedmou či osmou neteř patriarchy, která nemá, pokud nepříjde nějaká morová epidemie, nárok na nástupnictví, ale i tak to bude pro rod Wornugů znamenat výrazný nárůst prestiže.“

„No a co?“ houkl na něj maršál Potocký. „Mám si tu snad s otevřenou pusou sednout na zadek jen proto, že za katrem skončil někdo, kdo má víc vlivných známých než já?“

„No, to byste asi měl,“ odvětil Námel příkře. „Rollo Wartus nám pohrozil zmrazením devizových rezerv a devalvací zlatého standardu. To by pro naši citlivou ekonomiku mohla být smrtelná rána...“

„Na to vám kašlu.“

„Nebud'te tak odporně provinční,“ zasyčel na něj Námel vztekle. „Normální život, to není jen mávání mečíkem.“

„Bez toho mávání mečíkem byste se už taky mohl houpat na kandelábru,“ nedal se maršál Potocký. „Seznam vašich fanoušků ani zdaleka nekonkuruje zástupu těch, které ožebračily ty vaše slavné reformy...“

„Vy... vy...“ zachrčel Nejvyšší královský komoří, jehož tvář nebezpečně rychle přecházela z rudé v nachovou.

„A z čeho je ten starý Wornug vlastně obviněn?“ ozval se král, který do té doby jen mlčky přihlížel stupňující se hádce.

Šedovlasý Gerd Tatter vzal ze svazku, který před ním ležel, jeden pergamen a podal jej králi. „Je to závažné obvinění, Vaše Veličenstvo. Je podezřelý z podlouného dovozu meltezských diamantů.“

„Je jejich původ věrohodný?“ položil král druhou otázku.

Gerd přikývl. „Ano, Veličenstvo. Máme zatím jen jeden, ale mí lidé na něm provedli řadu testů. Je to potvrzeno, pochází z Meltezy.“

„Hm, tedy dobrá a může mi někdo vysvětlit, o jaké diamanty se jedná?“ pronesl na to král a veškerá diskuse u stolu rázem umlkla.

Velmistr Inkvizice si s povzdechem promnul kořen nosu. „Vaše Veličenstvo, v dobách před přijetím velmistrovské stoly jsem se zabýval spíše fyzikálnější formou boje s temnotou. Musíte mi proto odpustit mé omezené znalosti okultních věd. Hovořil jsem však na toto téma s děkanem magické koleje na Univerzitě a podle něj se jedná o velice nebezpečné artefakty se širokým a většinou i značně ničivým spektrem použití.“

„To zní hodně nebezpečně,“ podotkl král zamyšleně.

„Jsou to ale jen hypotézy,“ pokračoval Velmistr, „opírající se o velice kusé informace z naší knihovny. Problém je bohužel v tom, že meltezská magie je značně odlišná od té, kterou známe my. Je mnohem starší a nepoznamenaná hony na čaroděje a mágy, které na dlouhá staletí zdecimovaly jejich populaci a do přeživších zakořenila autocenzuru jako prostředek pro přežití. Meltezská magie je poslední čistou a původní magií z dob před Velkou válkou. Je unikátní a nebezpečná v tom, jak je temná, krvavá a postrádající jakoukoliv morálku či etiku. Lapidárně řečeno, nemá zábrany. Pokud se ve městě objevily tyto diamanty, pak nemohu nic zaručit a toho, komu se dostanou do rukou, zcela jistě nečeká dlouhý a šťastný život až do smrti...“

„Takže meltezské diamanty!“ pronesl zostra Svatobor Námel. „Copak potírání nebezpečných artefaktů patří do gesce Úřadu královského prokurátora? To je přece záležitost Inkvizice. Jak vidno, S’anové se opět zabývají něčím, co jim nepřísluší! Jak dlouho budeme trpět takové bezuzdné pošlapávání zákonů a obyčejů?“ Bylo vidět, že se vlastními slovy pomalu a jistě uvádí do varu, ale cíl jeho proslovu na něj hleděl beze stopy emocí ve tváři, jako by se jej to ani netýkalo.

„Je to neskutečná hanebnost a já žádám Jeho Veličenstvo, aby tomu učinilo přítrž,“ pronesl nakonec Svatobor Námel, rudý jako rak a pak se, jako by to měla být tečka za jeho projevem, rázně posadil.

„No,“ pronesl rozpačitě Velmistr, nervózně si urovnáváje řádovou stolu, která mu visela na krku, „abych řekl pravdu, na tom případě děláme víceméně společně. Meltezský aspekt náleží do naší

příslušnosti, to ano, ale Gunnar Wornug se provinil i podloudnictvím a to je zase záležitost královských prokurátorů. Proto je ve věci, z mého pokynu, zapojen kapitán Stírka, jako náš styčný důstojník.“

„Takže kompetenční spor bychom měli zažehnaný,“ pronesl chladně Bojen, potlačil zívnutí a pak upřel zkoumavý pohled na Nejvyššího královského komořího, „a můžeme se tedy zaměřit na otázku, jak odpovědět Rollovi na jeho protestní nótu.“

„Vaše Veličenstvo,“ pronesl nesměle Svatobor Námel, „ona to vlastně nebyla tak úplně oficiální záležitost. Možná by bylo přehnané to nazývat nótou. V souladu s mezinárodními zvyklostmi se jednalo spíše o neformální výtku. Bylo to takové upozornění spíše přátelské povahy.“

„Při kterém na sebe řvali jako dva hokynáři,“ zašeptal Semen Potocký zřetelně se culícím šéfovi královských prokurátorů do ucha. „Mému informátorovi z toho ještě teď zvoní v uších...“

„Chcete mi říci, že jste nás všechny vzbudil a nahnal sem, jen kvůli nějakému přátelskému upozornění trpasličího velvyslance, který v té chvíli vystupoval jako soukromá osoba?“ otázal se jej král a v jeho hlase se zablýsklo nebezpečné ostří.

„Považoval jsem to za potřebné,“ odvětil náhle pobledlý komoří.

Král přelétl pohledem po nepříjemně zamlklých členech rady. „Zřejmě se ve světle těchto skutečností shodneme na tom, že bychom měli starému Rollovi poděkovat za jeho zájem a odkázat jej do patřičných mezí s odůvodněním, že se jedná o naši vnitřní záležitost a že ji samozřejmě podrobíme pečlivému prošetření. Do té doby mu můžeme přislíbit pouze jediné – patriarcha rodu Wornugů nebude až do vyřešení této záležitosti podrobován tortuře.“

„Obávám se, že Jeho Excelenci taková odpověď neuspokojí,“ odtušil Svatobor Námel opatrně.

„Nejsme tu od toho, abychom Jeho Excelenci uspokojovali,“ odvětil král příkře. „Pokud touží po uspokojení, může si zaskočit do Blatné. Bordelů je tam více než dost...“

~ ~ ~

Když se Svatobor Námel vrátil do kanceláře, zhroutil se do hlubokého sametem potaženého křesla a třesoucí se rukou si přetřel unavené oči.

Pak z kapsy svého kabátce vytáhl malý blýskavý prsten a znovu se na něj podíval. Taková krása, taková dokonalosti. Nikdy neviděl tak dokonale vybroušený kámen – a pak, to bílé zlato... Taková vzácnost.

„Zatraceně!“ zaklel a udeřil pěstí do masivního opěradla. Copak by taková krása mohla být skrytou hrozbou pro království a hlavně pro něj samotného?

Celý život si myslel, že má na lidi dobrý odhad. Od pohledu poznal kariéristy, nohsledy a hochštaplery. Tolikrát se holedbal, že lidem vidí až do žaludku, že v nich dokáže číst stejně, jako jiní v otevřené knize. Nikdy by si takový dárek jen tak nevzal, ale tady si přece byl tak zatraceně jistý. Vždyť to byl, u všech všudy, Knežegrad'an. Našinec, dokonce vlastenec! Ten příjemný a duchaplný obchodník přispěl do pokladny jejich Spolku pro obnovu starých práv víc než všichni ostatní členové dohromady a dokonce nezapomněl ani na Řád bílého světla, který jako jediný v této bohy zapomenuté zemi dbá na čistotu krve. Byly to tisíce denárů a k tomu pořádal tak skvostné společenské akce. S tak obdivuhodnou rozmařilostí rozhazoval peníze a nebránil se spolupráci s mocnými této země. Byl možná excentrický, ale věděl, co se sluší a patří...

Všem se líbily ty jeho řeči o tom, že zastupuje skupinu zahraničních investorů, ochotných podpořit jakýkoliv, třeba i sebešilenější záměr. Vždyť i šilený a naprosto nepraktický bratranec Druhoš, který pokazil vše na co sáhl, od něj získal prostředky na svůj nový projekt. Ani on sám konečně nezůstal stranou, byť samozřejmě přes nastrčenou osobu. Ty peníze se hodily, o tom nebylo pochyb, vždyť se jednalo o dvojnásobek jeho ročního příjmu ze všeho majetku a nedostal je za nic světoborného. Jen za suchopárné informace o připravovaném rozpočtu na příští rok a za přiklepnutí jedné banální zakázky. Ve srovnání s ostatními byl jen příštípkař. Věděl alespoň o dalších dvaceti hodnostářích, jejich sekretářích a náměstcích, kteří Knutovi podstrčili mnohem větší špeky...

Peníze na stromech nerostou a jedno staré přísloví říkalo něco o okrádání rodiny. Podobné obchody tu byly vždycky. Možná ne v tak velkém rozsahu, ale byly. Kdo sloužil Koruně, věděl že z platu královského úředníka si životní standard nezvýší a občasné přilepšení jen zvyšovalo pracovní aktivitu a zainteresovanost na co nejdelším setrvání v příslušné funkci. Pokud v tom ale byla Melteza, pak to zásadně měnilo situaci. Tady by se to nevyřešilo pokáráním, pokutou či propuštěním. Královský výnos o embargo byl dosud platný a trest za jeho porušení byl stejně nepříjemně přímočarý jako popravčí meč...

Pokusil se spojit s Horácem Knutou. Konečně, kdo jiný by se k tomu podezření mohl vyjádřit lépe než ten, jehož se týká. *„Vlnové zrcadlo volaného není v současné chvíli aktivní, opakujte prosím pokus o spojení později,“* bylo však jediné, co zjistil.

Znovu pohlédl na prsten a kochal se hrou světla na jeho fasetách a pak si zhluboka povzdechl. Zastával svůj úřad dost dlouho na to, aby věděl, kdy je třeba zachovat obezřetnost.

Cítil se pod psa, že to dělá, ale nakonec prsten rázně položil na stůl. Když na něj pak pohlédl, jako by cítil jeho volání, ale ovládl se. Vyřešená záležitost, obrácený list...

Udělal to, co udělat musel. Znovu obrátil pohled k vlnovému zrcadlu a ze seznamu jmen vybral dalšího volaného.

Když se na skleněné ploše zmaterializovala tvář pohublého muže v obnošeném kabátci, který se marně pokoušel zakrýt rostoucí pleš pruhy řídkých vlasů, položenými napříč lesknoucí se lebkou, věnoval mu zářivý úsměv.

„Zborane, rád tě vidím,“ pozdravil jej.

„Svatobore, to je překvapení. Copak po mně potřebuješ takhle v noci?“

Zavrtěl hlavou. „Jen mě napadlo, že jsem tě už dlouho neviděl. To víš, času je málo a povinností spoustu. Poslouchej, teď mě tak napadlo, ještě sbíráš všelijaké ty exotické artefakty?“

„Hm, ano,“ připustil dotázaný.

Svatobor Námel si v duchu zamnul ruce. „Zrovna se ke mně dostala taková roztomilá drobnost a myslím, že by tě mohla zajímat,“

dodal ještě a před skleněnou desku zrcadla představil prsten. „Že bych se stavil? Máš čas? Udělal bych ti cenu...“

~ ~ ~

Překvapilo jej, jak hladce to probíhalo. Krátkým meditačním cvičením očistil svoji mysl od zbytečných myšlenek. Pak se zkoncentroval. Když skončil, byl pevně ukotven sám v sobě a naprosto soustředěn na svůj úkol.

Několika rozhodnými tahy posvěcenou křídou dokončil na podlaze pracovny složitou kresbu evokačního pantaklu. Na mysl mu v tu chvíli vytanulo, že mohl použít i sůl nebo bílý písek. Věděl ale, že postupuje tak, jak by v jeho situaci postupoval i mistr Evaddo. Vždyť to konečně byly jeho znalosti...

Pohlédl na své dílo a spokojeně pokýval hlavou. Postupoval přesně podle mistrova návodu, který mu nemilosrdně vypálil do synapsí mozku a jeho ruka ani při tom nejtěžším z magických obrazců nezakolísala. Bylo to podvědomé, jako by sám celé roky strávil studiem tajných věd.

Byl to zvláštní pantakl, se dvěma soustřednými kruhy vyplněnými desítkami magických formulí, které měly průběh operace stínit před případným magickým sledováním, a se středem protkaným záplavou jmen géníů a démonů, jež měli přispět ke zdaru mágova díla.

I když se mu to moc nelíbilo, po celý den tak, jak bylo určeno, nejedl a každou volnou chvíli věnoval modlitbám a meditacím. Vyhýbal se dokonce i jakýmkoliv medikamentům a lektvarům, i když měl pocit, že jej ta úporná bolest začíná stravovat. Se západem slunce se svlékl a vstoupil do rituální lázně, kterou měl připravenou ve vedlejším pokoji. Ponořil se devětkrát pod hladinu nasycenou vzácnými oleji, odřikáváje přitom očištnou mantru.

Když z ní vystoupil, neotíral se, ale rovnou vklouzl do krvavě rudého obřadního roucha a vkročil skrz nakreslenou bránu do vnitřních prostor pantaklu. Beze stopy strachu za sebou rituálním gestem uzavřel vchod a usadil se na podlaze. Pokud toho chtěl nechat a odejít, měl poslední možnost. Až započne se zaklínáním, nebude již cesty zpět.

Jeho ústa začala formulovat první část zaklínání. Zavřel oči a nechal se unášet intonací svého hlasu, který klesal a stoupal, kladl důraz na některé hlásky a potlačoval jiné tak, jak pravily dávné manuskripty. V mozku mu jako na povel vyskakovaly příslušné pasáže textu, jako by obracel stránky kouzelnického grimoáru.

Brzy vzduch kolem něj sršel energií a plameny voskovic se nepřírozeně protáhly a získaly nazelenalou barvu.

V tu chvíli vytáhl z pouzdra na opasku rituální nůž a zručně si jím otevřel levé zápěstí. Krev vytrysklá z proťatých žil skropila kuřidlo položené v mosazné misce. Dým stoupající ke stropu nabyl na síle. Do nosu ho udeřil pach škvařící se krve. Přihodil do misky hrst dalších bylin. Vůně dýmu se pronikavě změnila. Zatočila se mu hlava a jen tak tak, že nepřestal se zaklínáním.

Zmocnila se jej zvláštní otupělost. Pak uviděl tu škvíru. Jas v temnotě. Tenká jako vlas a stejně tak i dlouhá. Silou vůle se přiměl pohlédnout do centra onoho nadpřirozeného jasu a nechal se jím pohltnout.

Když došlo k průniku, vyvolalo to v něm pocit nevolnosti. V jednu chvíli nevěděl, kde je nahoře a dole a z toho podivného pocitu se mu zatočila hlava. Pak se svět kolem něj ve vířivé spirále zhroutil do sebe sama a nahradila ho všudypřítomná šedá prázdnota.

Náhle jej zahltil bezpočet obrazů a zvuků a informací, které k němu přicházely ze všech stran té šedé nicoty. V tomto beztvarem bezčasí mohl obsáhnout celý svět. Tady mohl najít i to, co bylo lidskému zraku skryto. Bylo tu všechno – události, jevy, myšlenky, pocity, vzpomínky, obrazy různých míst, lidí a věcí. Byl jako pozorovatel. Nebylo nic, co by před ním držitel meltezského diamantu dokázal skrývat. Cítil se náhle tak mocný, vševědoucí a dokonalý. Byl to úchvatný pocit.

Ponořen až na samé dno transu navozeného těmi bylinami, se konečně zaměřil na to, proč sem přišel – ztracené diamanty. Ukradené diamanty!

Jeho mysl je začala hledat, procházejí přijímané informace jednu po druhé. Byla to vyčerpávající a nekonečná práce, téměř rovnající se hledání jehly v kupce sena. Neměl ale jinou možnost a Evaddovy znalosti mu to jednoznačně říkaly. Kdyby měl alespoň jeden z těch

ukradených kamenů, pak by nalezení ostatních bylo mnohem snadnější. Kouzlo podobnosti, uvědomil si název rituálu, který by v tom případě použil, bylo banální a velice snadné.

Byl již téměř rozhodnut toho nechat, když konečně pocítil přítomnost nositele kamenů a bylo to, jako by mu ústa naplnila hřbitovní prst'. Po chvíli obezřetného zkoumání poznal, že tento jediný ze všech kamenů byl aktivovaný. Zaměřil se na jeho majitele a s překvapením si uvědomil, že to není člověk. Opatrně se dotkl té divoké a nespoutané mysli a poznal v ní naz'haala, polozapomenutého tvora z meltezských legend. Nebyl ale stvořen pod dohledem mága a byl proto divoký, nespoutaný a nespoutatelný. Takového nešlo ujařmit, jen zabít.

Přemýšlel, jak je to možné. Pokusil se v té změti emocí a vášní najít nějaké stopy po minulém životě. Zpočátku nevěděl, kde začít ale pak na to přišel. Zaměřil se na hledání zasutých střípků vzpomínek a když k nim konečně pronikl, došlo mu to. Ten vetešník! Měl v sobě diamant a díky němu vstal z mrtvých! Ani mistr Evaddo určitě netušil, čeho všeho jsou jeho výtvoři schopné...

To k jeho starostem přidalo nový problém. Možná dokonce víc, než jen problém. Tohle mohla být předzvěst budoucí katastrofy. Vraždicí monstrum takové síly neujde pozornosti a to bylo to poslední, co si v současné chvíli mohl dovolit. Zejména, když se v něm ukrýval meltezský diamant.

Pokud by se mu ho však podařilo v tichosti zlikvidovat, mohl by díky němu najít ostatní kameny. Pak by se vše zase mohlo vrátit do svých, předem plánovaných a dobře promazaných kolejí.

Náhle si uvědomil, že ten nepříjemný pocit, který jej tak dlouho pronásledoval, ono zvláštní tušení, zmizelo. Jako by dospěl do okamžiku, kdy se staly události, jež se měly stát...

Zamyšleně pohlédl na kožené pouzdro, opřené o zeď nedaleko jeho pelesti. Možná bylo načase najít návod, sadu klíčů a pustit se do montáže...

Opatrně, tak aby to divoký naz'haal nepocítil, ještě jed nou vstoupil do jeho nekrózou stravovaného mozku. Ten si to naštěstí ani neuvedomil. Prohlédl si doupě i jeho nejbližší okolí a bylo to stejné, jako by mu naz'haal poslal pozvánku.

Komtur Osvald Třema zamyšleně pohlédl na svého podřízeného a pak s povzdechem otevřel dokořán dveře své cely a pokynul mu, ať vstoupí. „Nevím sice, proč bys měl jít dál, když jsi mi to spaní už stejně vynesl, ale aspoň mi přestaneš vyvrzávat teplo,“ řekl mu a šouravou chůzí právě vzbuzeného se vrátil ke svému lůžku.

Byl znám tím, že si nepotrpěl na pohodlí a neúčelnou eleganci, takže i ono připomínalo spíše obyčejné polní lože řadového vojáka, než pelest jednoho z nejmocnějších mužů Inkvizice. I tak to ale byl ten nepohodlnější kus nábytku, kterým byla jeho cela vybavena. Další vybavení se omezovalo na slámu, kterou byla vysypána studená, kamenná podlaha, lampu houpající se na držáku nad úzkým psacím stolem a prostou trojnohou stoličku, jako vystřiženou z nějaké ševcovské dílny.

Když se posadil na kraj postele a své velké ruce složil do klína, Stojmír Stírka si nemohl nevšimnout, jak jsou zjizvené. Nezapřel v sobě vojáka, kterým byl dlouho před tím, než vstoupil do Inkvizice. Jedni říkali, že to bylo proto, že jeho rodinu zabili upíři, jiní zase tvrdili, že ho k jeho rozhodnutí přiměla proměna jeho syna ve vlkodlaka. Nikdy o své minulosti ale nemluvil a jeho osobní spis nikdo neviděl. Jen Velmistř, který ho ukrýval ve svém trezoru...

„Tak, co se děje?“

„Jde o toho nového zabijáka,“ odvětil kapitán Stírka. „Věc se nám zkomplikovala. Určitě se ti do ruky dostala svodka, tak tě nebudu mořit zbytečným opakováním. Hlavní je, že už nám po městě neběhají jen meltezské diamanty, ale i jejich první produkt. Mám však něco, co se objeví ve svodce až zítra ráno. Ten zabiják dostal další rodinu. Všichni byli zaživa roztrháni. Identifikace příbuznými nemožná, většina buď omdlela nebo nám pozvracela důkazní materiál. A jestli jsou to oběti těch diamantů, tak tu brzy budeme mít další.“

„Kolik kamenů je v oběhu?“

„Podle výpovědi jednoho kasaře jich zlodějská banda u Vestana Smavého ukradla nejméně šest tuctů. Kolik diamantů ale bylo celkem dovezeno, ví pouze jediný člověk, tedy vlastně trpaslík, ale ten jen sedí v chládku a zarytě mlčí. Mimochodem, tím kdo nám teď

běhá po nocích po městě a vraždí jako smyslů zbavený, je Vestan Smavý. Tedy jeden z těch, kdo s nimi přišel do styku.“

„Myslíš si, že všechny diamanty budou prokleté?“ namítl komtur pochybovačně. „Nemohlo se stát, že se do zásilky běžného paše dostal jen jediný špatný kousek?“

„Vyloučit to nemůžu,“ připustil Stírka neochotně, „ale nemyslím si to. V každém případě Yggredd jde po té bandě, a tak se brzy dozvíme více a když bude mít opravdu štěstí, najde i ty drahokamy. Já ale přišel v jiné záležitosti. Jde mi o toho Smavého. Mám důvěrnou a vysoce důvěryhodnou informaci od jednoho Yggreddova zdroje o jeho doupěti. Informátorem byl sice upír, ale věřím mu.“

Osvald Třema zvědavě nakrčil obočí.

Stírka mávl rukou. „To je dlouhá historie. Faktem je, že jakási, z našeho pohledu neoficiální rada vznešených, kterým se říká Starší, nám toho nemrtvého hajzla vystavila. Mám jejich svolení s ním zatočit.“

Třema jen fascinovaně kroutil hlavou. „Jejich svolení, kam ten svět jenom spěje...“

„Já reagoval úplně stejně,“ svěřil se mu Stírka. „Nikdy by mě nenapadlo spolupracovat s násoskami – a to si myslím, že mě moje práce udělala hodně smířlivým k volbě metod vedoucích k úspěchu...“

„Co navrhuješ?“

„Chci toho hajzla dostat, naložit jeho mrtvolu do lihu a darovat ji muzeu. K tomu ale potřebuji tvůj souhlas s nasazením mého oddělení. Je silný a víš sám nejlépe, jak hladce si pokaždé poradil s Lovci. A ti patří k elitě našich sil. Je to práce pro mé lidi. Ti ho zaměstnají a pak mu zarazím kolík... ty víš kam.“

„To bylo nechutné.“

„A taky obscénní,“ připustil Stírka.

„Víš, co po mně žádáš?“ zeptal se jej Osvald Třema unaveným hlasem. „Poslat do světa tvoje oddělení je možná horší, než tu příšeru nechat řídit. Mohlo by to způsobit méně škody...“

„Osvalde,“ pronesl Stírka prosebně, zapomínaje přitom na subordinaci, „nemůžeme to tak nechat. Ne my. A ty to dobře víš.“

Přikývl. „Vím, hochu. To víš, že to vím. Každý ze zvláštních jednotek to ví. I když nás Velmistr zrušil a rozházel po všech čertech a d'áblech, znám svoje povinnosti více než dobře. Tak fajn,“ pronesl pak o poznání rozhodnějším hlasem a doprovodil to plácnutím dlaně o stehno, „berme to jako cvičení a to teď *Oddělení zvláštních operací* potřebuje ze všeho nejvíce. Zajdi za mým sekretářem, vystaví ti příslušné rozkazy.“

Vděčně mu stiskl ruku.

~ ~ ~

Zpoza modročerného mračna vyplul stříbrný měsíc a údolí, tonoucí ve tmě, náhle získalo přízračně mrazivý vzhled. Z tmavých a nezřetelných siluet, skrytých mezi korunami stromů, se staly šikmé brídlicové střechy, útlé a vysoké věžičky, sochy a obelisky z bílého mramoru.

Svým způsobem to připomínalo město. Jen takové podivně tiché a liduprázdné. Skutečné město se ale rozkládalo na protějším úbočí a v něm se život nezastavil. Toto bylo město mrtvých. Ne jen tak obyčejný hřbitov, ale opravdová nekropole.

Byly tu honosné hrobky a mauzolea velmožů, všelijakých dvorních hodnostářů i bohatých obchodníků. Rody se navzájem předháněly v honosných stavbách a investovaly nemalý peníz, aby své politické soupeře předčily v okázalé manifestaci svého bohatství a moci. Ti méně šťastní zase upláceli strážce, aby mohli spočinout v některé z nenavštěvovaných hrobek, vedle jejího původního a protestů neschopného obyvatele. A ti nejméně šťastní sem byli prostě propašováni příbuznými v podobě nevzhledného balíku. Pořád to však bylo lepší než spočinek na přeplněném obecním hřbitově, sužovaném ghoully a nekroty. Nikdo se nechtěl po pár dnech vyhrabat z ještě kyprého rovu a jít navštívit rodinu či známé. Nebožtíkům z Nekropole se to nestávalo – byly tu strážce a kněží, kteří za příslušný poplatek svými modlitbami udržovali mrtvé v hrobech.

Mladá striga se s kňučení schoulila, když ji stříbrný řetěz, který její pán používal místo vodítka, prudce šlehl přes hřbet. Do nozder ji udeřil pach vlastní spáleniny. Nemohla ale za to, že podlehla

instinktům. To ten hřbitov. Ten je v ní probudil. Na jednom podobném se před lety sama zrodila a ulovila svoji první kořist. Pak ji zotročili, ale vzpomínky na ztracenou svobodu jí zůstaly...

Pohlédla na svoji společnici a z hrdla jí uniklo nenávistné zavrčení. Určitě je tady vypustí. Budou zabíjet a pak se i sytit. Musí vyrazit jako první a až to jídlo skolí, bude jen její. Rozhodně se o ně nebude dělit s tou starou mršinou!

Už se nemohla dočkat, až započne lov a ona strhne k zemi to vyděšené lidské stvoření, otevře mu břicho a pak vnoří mordu hluboko do jeho vnitřností. Každá vteřina jí při tom pomýšlení připadala jako hodina, jako celý den. Znovu ze sebe vydala táhlé zavytí a nepokojně trhla dlouhým vodičkem, které ji poutalo k onomu vysokému muži, jenž byl jejím pánem.

Hlavou jí projela palčivá bolest. Zakňučela a schoulila se do klubíčka. Tohle bylo stonásobně horší než rána stříbrným vodičkem. Věděla, co to znamená – on s ní byl nespokojený. Packou se pokusila odstranit původce toho všeho – stříbrný amulet, vpravený do mozku skrze otvor ve spánkové kosti – ale další příval omračující bolesti s ní smýkl do prachu. Trvalo několik dlouhých okamžiků, než se dokázala poslušně posadit na zadní a čekat na povel.

Její starší a zkušenější společnice, sedící celou dobu jako ulita z bronzu, jí věnovala znechucený pohled. I ona se však už začala třást vzrušením.

~ ~ ~

„Jsou neklidné,“ pronesl kapitán Stírka směrem k muži zdánlivě bezcílne zírajícímu na horizont. Ani po letech si nemohl zvyknout na osmiboký amulet z čistého stříbra, který měl vsazen do spánkové kosti. Zejména, když stejný měly voperován i obě strigy, které se mu choulily u nohou.

„Je to už x-tá série a pořád to není ono. Ne že by to byla nějaká hrůza, ale ani náhodou je neovládáme tak, jak bychom chtěli. Nedivím se lidem z rady, že už na tenhle projekt nechťejí dát ani denár...“

„Jenomže,“ odvětil strigovod nesouhlasně, „to by náš projekt skončil. A celých těch šedesát let, co se z nich snažíme něco udělat,

by bylo k ničemu. Vyvíjíme přece zbraně pro boj s temnotou, která se pořád rozpíná. Další zdržení si už dovolit nemůžeme. Možná nejsou tak ovladatelné, jak bychom chtěli, ale je to otázka míry jejich agresivity. Zkoušeli jsme ji potlačit a víte sám nejlépe, jak to dopadlo. Ke každému se lísaly a jejich bojové využití bylo nulové.“

„Vždyť já vím,“ povzdechl si Stírka.

„Nevěšte hlavu, pane. Tato série je skvělá,“ pokračoval strigovod, hledě přitom zálibně na svoje svěřenkyně, olizující si hojně kanoucí sliny. „Tedy, ve srovnání s těmi předešlými. Kdybyste měl ovládat ty mrchy ze šesté a nedej bože páté série, věděl byste, o čem mluvím. Tyhle dvě jsou proti nim učiněné ovečky. Zubaté, vražedné ovečky...“

Stírkův zamyšlený pohled se znovu mimoděk zastavil na amuletu, jenž měl jeho podřízený zasazen do spánku. Nikdy by to nahlas nevyslovil, ale ten nezdravě bledý mladík s neustále nepřítomným pohledem pro něj byl stejně nepřírozený jako jeho svěřenkyně. A takových podřízených měl více a jen někteří z nich nebyli ještě horší...

Rozhlédl se po ostatních. Plejáda šílenců nadopovaných lektvary, festival zrůd, blázni a fanatici tajných věd. Toto bylo *Oddělení zvláštních operací* v celé své kráse. Nejtajnější oddělení na světě a on byl jeho šéfem, aniž by chápal, jak se to mohlo stát. Možná k tomu přispěl náhlý skon jeho předchůdce. Klasický pracovní úraz – jeden ze špatně ujařmených upírů ho vysál do mrtě. Ale stejně dobře to mohlo být i tím, že si někdo už během jeho studia všiml jeho neotřelých názorů a neortodoxních postupů a rozhodl se mu pomstít. V každém případě projekt už běžel nějaký ten rok a na něm bylo, aby zajistil jeho další fungování. Dostal na starost dvacítku magistrů všech možných věd, včetně několika podmíněně propuštěných chovanců Špitálu Milosrdných bratří v Pomezí a několika ošetřovatelů, kteří se museli starat nejen o uklízení zvěřinců, laboratoří a alchymistických dílen, ale i o vědátory, nepřipravené na běžný život.

„Dobrá,“ pronesl. „Takže všichni poslouchejte. Máme tady někde volně se pohybujícího nemrtvého neznámé třídy, s největší pravděpodobností stvořeného meltezskou magií. Bylo by dobré jej

dopadnout živého, tedy spíše nemrtvého, ale nechci žádné zbytečné hrdinství. Odměnu dostanete stejně vysokou, i když bude definitivně mrtvý, je to jasné? Rozmístíte detekční amulety a najděte si nějaký vhodný úkryt. Nechci tu vidět jediného člověka bez ochranné zbroje a zbraně. To platí i pro vědecké pracovníky...”

~ ~ ~

„Máme kontakt,“ zašeptal mladík, sledující plochu vlnového zrcadla a ukázal na malý, poblikávající bod.

„Kde je?“ zašeptal Stírka.

Vytáhlý uhrovitý výrostek v řádové zbroji, která zřejmě patřila jeho staršímu bratrovi, svými prsty rozehrál na skleněné ploše hotový koncert a sledoval postupně vyskakující informace. „Severozápad. Tři sta kroků a blíží se. Právě aktivoval další čidlo... a ještě jedno. Odečítám nová data. Potvrzeno, je to nemrtvý. Úroveň...” pronesl a pak se zaraženě odmlčel.

„Úroveň?“

„Neměřitelná,“ hlesl mladík šokovaně.

„Kde je nějaké trochu volnější prostranství?“

Vědec potřásl hlavou, jako by se tím chtěl zbavit tíživých myšlenek a opět se vrhl do práce. „Padesát kroků od nás je malý plácek. Je tam kaple a tři větší hrobky, spíše mauzolea. Ta proluka má zhruba dvacet na dvacet sáhů...”

„To bude stačit,“ pronesl zamyšleně Stírka a kývl na svého pobočníka. „Ať se naši muži rozmístí a čekají na povel.

Náhubky sundat strigám až v poslední chvíli před útokem, jasné?“

Muž rázně zasalutoval a zmizel v temnotě.

~ ~ ~

Vestan Smavý se zarazil a v odezvě na jemný, takřka nezatelný pach člověka se mu zachvělo široké chřípí. Zvláštní bylo, že přicházel z několika míst najednou. Vyplašilo ho to. Nervózně se kolem sebe rozhlédl, ale nic neviděl.

To by byla nepříjemná komplikace. Byl nasycený a ze všeho nejvíce toužil ulehnout na lože a upadnout do toho příjemného spánku beze snů. Mohou to být vylupovači hrobů, jejichž nájezdy pravidelně pustošily honosné hrobky kněžegradské nobility, nebo Lovci...

Soustředil se a nechal se vést svými smysly. Ucítil pach krve. Jemný, nasládlý pach čerstvé krve pocházející zřejmě z nějakého malého poranění, možná škrábance. Pak ucítil ještě něco dalšího.

Konkurence, vytanulo mu v mysli a veden svými instinkty výhrůžně zasyčel. Na jeho teritoriu se objevil někdo další, ale kdo? V odpověď se k němu doneslo táhlé zavytí a pak ještě jedno. Strigy!

Bezděky vysunul drápy a mírně se nakrčil. Dostanou lekci. Tohle místo patří jen jemu a nikomu jinému. Nenávistně zasyčel.

Potom je uviděl – dva našedlé stíny míhající se mezi hroby. Dvě vybledlé vzpomínky, které se objevovaly a hned zase mizely. Pak se dostaly na širší, pískem vysypanou uličku a on měl konečně možnost si je prohlédnout. Jedna byla větší a silnější a druhá zase mladá, sotva odrostlé mládě. To ale neznamenal, že by nebyla smrtelně nebezpečná, spíše naopak.

Během okamžiku jej s vytím obklíčily. Očekávaný útok však nepřišel. Místo toho na něj jen vrčely. Potom se mezi hroby objevily postavy v černých zbrojích. Ochranné amulety na nich žhnuly a výmluvně osvětlovaly znak Inkvizice, který měly namalovaný na hrudi.

Vztekle zasyčel. Byla to past! Ty zatracené strigy ho měly jen zdržet.

„Vzdej se,“ zaječel na něj v tu chvíli jeden z Inkvizitorů, mířící na něho samostřilem, ze kterého vyčuhoval nepříjemně stříbrný hrot. „Nemáš žádnou šanci.“

Viděl to sám. Boj by možná byl krvavý, ale o jeho výsledku nebylo pochyb a s koncem boje by neodvratně přišel i jeho konec. Rezignovaně zasyčel a svěřil ruce podél těla.

Ve stejnou chvíli mu čelem s nechutným křupnutím prolétla krátká, stříbrná šipka a v gejzíru úlomků z otevřeného temene zase vylétla ven.

Horác Knuta vložil do drážky další šipku a znovu přitiskl tvář k hladké a chladivé pažbě těžké hradební kuše, opatřené kovovou dvounožkou, kterou zapřel o hrazení na střeše antracitově černého mauzolea.

Zkušeně zachytil do mířidel jednu z postav obklopujících utišeného naz'haala, bleskově odhadl vzdálenost, sílu větru a provedl patřičnou korekci. Několikrát se zhluboka nadechl a pak zadržel dech. Byl zkušený střelec a věděl, že na ten krátký okamžik se jeho tělo uklidní a mířidla ustálí.

Možná to neměl dělat, ale nemohl si pomoci. Cítil zvláštní, až zvrácené potěšení. Zejména, když poznal inkviziční symboly na jejich zbrojích.

U všech bohů, měl jim co splácet. Byl pro ně nepřítelem, odpadem společnosti a zaprodancem temnot – a proč? Pro potřebu vydělávat si tam, kde byla poptávka? Nedělal by to, kdyby mu oni sami k tomu nevytvářeli ty nejlepší podmínky. Kolikrát jej štváli jako toho nejsprostějšího zločince, kolikrát mu spílali, veřejně ho zostouzeli a tupili. A teď konečně přišla jeho chvíle. Pomsta dokáže být i po letech tak sladká...

Když tiskl spoušť, tepalo mu v hlavě jediné slovo: *Konečně!*

Bytelně motaná tětíva zazpívala vysokým tónem. Od střely osvobozený samostříl razantně poskočil a udeřil jej do cupaninou vyloženého ramene.

Sto padesát kroků překonala střela během mrknutí oka. Přes výřez v mířidlech viděl, jak se hlava jeho cíle rozprskla v efektním gejzíru. Tělo chrlící krev ještě chvíli nerozhodně stálo a pak se toporně skácelo k zemi.

Usmál se, vzal do rukou tětívu a plynulým tahem ji zaklesl zpět do ořechu. Potom se zaraženě podíval na vrátek, který mu ležel u nohy. Zvláštní, že ho nepotřeboval. Netušil, že má takovou sílu, vždyť natažení tětívy takhle silné zbraně by přece holýma rukama nemělo být vůbec možné.

Pak pokrčil rameny a s konstatováním, že jsou věci mezi nebem a zemí, z toulce vytáhl další šipku.

~ ~ ~

Bezhlavé tělo kleslo k zemi a mezi ostatními okamžitě vypukla panika.

Uhrovitý mladík v nepadnoucím brnění popadl s hysterickým křikem své vlnové zrcadlo a vrhl se do úkrytu. Než se však stihl dostat do stínu vysokého žulového obelisku, vytryskl mu z hrudi gejzír krve, roztrhaných orgánů a bělavých úlomků kostí. Blikající vlnové zrcadlo ve vzduchu opsalo oblouk, roztránilo se o náhrobek a párek osvobozených démonů se s chechtáním rozletěl do noci.

Stojmíra Stírku, krčícího se za náhrobkem, zasáhla horká, krvavá sprška a měl co dělat, aby se nepozvracel.

„Kryjte se!“ zaječel na své muže. „A najděte toho hajzla. Vidíte ho někdo? Odkud střílí?“

Strigovod, kryjící se za náhrobkem zavřel oči a propojil se s vědomím svých svěřenkyň. Během chvíle se jeho smysly vyostřily daleko za hranice běžného průměru. Tma se projasnila a svět kolem něj se vyloupł z temnoty a získal pevné obrysy. Jeho nedokonalý lidský nos byl rázem zahlcen bezpočtem pachů, z nichž některé shledával velmi zajímavými.

Ovládaná striga se z jeho pokynu začala pátravě rozhlížet po okolí. Pak vydala táhlé zavytí.

„Mám ho,“ promluvil strigovod nezúčastněným hlasem. „Je na střeše hrobky vedle té divné sochy plačícího anděla. Vzdálenost asi sto padesát, sto šedesát kroků.“

Kapitán Stírka se opatrně vyklonil ze svého úkrytu a pohledl udaným směrem. Chvíli mu trvalo, než na té čtvercové, černočerné stavbě zahlédl nejasnou siluetu.

Jak nás, u všech všudy může vidět? V takové tmě nemůže takhle střílet žádný člověk, pomyslel si. Kdo to je a proč u d'asa šel po tom nemrtvém?

Rozhlédl se po svých vyděšených a porůznu poschovávaných mužích. Na krátký okamžik mu jich bylo líto. Neměli tu být a on je do toho neměl co zatahovat. Co si u všech všudy jen myslel? Tohle nebyli terénní pracovníci, ale vědátoři. Knihomolové. Ti do první linie nepatří a i když byli ozbrojení, poslat je do boje byla vražda. Náhle zalitoval, že se nikdy nesnažil k oddělení přidělenou jednotku Lovců posílit o několik dalších mužů. Místo toho chtěl jen další

vědce a peníze na jejich pokusy. Nyní mu nezbylo nic jiného, než se s tou ubohou čtveřicí pokusit o nemožné...

Rozhodující bylo jen jedno – musí toho střelce dostat, než on dostane je. Tady jsou jako na střelnici.

Nebylo nad čím dlouho uvažovat. Zbyla jen jediná možnost...

~ ~ ~

Už dlouho se tak dobře nebavil. Prostě si vybral nějaký cíl, zasáhl ho a vybral si další. Schovávali se mu, ale to pro něj znamenalo jen drobnou komplikaci. S úšklebkem sledoval, jak alchymistou vylepšená střela prošla dlaň tlustým mramorovým náhrobkem a proměnila Inkvizitora, který se za ním ukrýval, v krvavou kaši. Dalšího střela takřka rozsekla vejplů a odhodila jako hadrovou panenku dobrých deset sáhů daleko. Bylo to, jako by topil slepá kořata.

Pak ale do štukové obruby mauzolea s hlasitým skřípěním narazila šipka ze samostřilu. Nepřikládal tomu žádný význam, dokud nepřilétla druhá a pak další a ještě jedna. Když zachytil neklamný pach stříbra, znechuceně nakřčil nos.

Špatné však bylo, že se střelci začali pomalu ale jistě zastřelovat. Každý zásah byl k němu blíže než ten předešlý. Následující šipka mu dokonce vrhla do očí ostré kamenné štěpinky. Zaklel a zuřivě si začal protírat slzící oči.

Pak mu přes hřbet dlaně šlehl žhavý bič. Překvapeně pohlédl na krvavý šrám, který mu na ruce vykreslila těsně jej míjející střela. Kde je jedna, mohou být i další, pomyslel si a hbitě se odkulil stranou.

Když opět vyhlédl přes hrazení, všiml si dvojice šedých stínů rychle se míhajících mezi hroby. Strigy!

Zaklel, když si uvědomil, že ta palba jej měla jen zaměstnat.

Přisunul k sobě samostříl a vyklonil se ze svého úkrytu, aby znovu nabil. Jen tak tak stačil natáhnout tětivu, když prostor kolem něj zhoustl hvízdajícími střelami. S nadávkami sebou praštil na podlahu. Nabití dokončil až na druhý pokus.

Ječící strigy byly s každým odrazem svých mohutných tlap blíž a blíž. Když do mířidel konečně usadil tu větší, nebyla už dále než dvacet kroků. Stiskl spoušť a sledoval, jak šipka zmizela v její

vyceněné mordě. Ta se rozprskla jako přezrálý meloun, bezhlavé tělo udělalo ještě několik váhavých kroků a potom se bezvládně svalilo na zem. Zadní běhy sebou ještě chvíli v posledním tažení škubaly a dlouhými spáry bezmocně protínaly vzduch, ale pak i ony s neúprosnou definitivností ustrnuly.

Musím znovu nabít, je tu ještě jedna, blesklo mu hlavou, ale ve chvíli, kdy se o to snažil, se ta druhá jediným skokem přenesla přes několik sáhů vysokou zeď mauzolea a přistála na mozaikou zdobené střeše jen kousek od něj. Výhrůžně zasyčela a vycenila na něj dlouhé a zažloutlé zuby.

Veden nepochopitelným instinktem na ni náhle i on vycenil své zuby a zasyčel. Pak vytasil meč a zaujal střeh. Právě včas, protože v tu chvíli zaútočila. Během několika prvních vteřin pochopil, že má co do činění s chytrým a záluďným protivníkem.

Vyhnul se dalšímu z jejích útoků a kontroval. Jeho výpad však striga blokovala svými spáry. Ocitli se až nepříjemně blízko a jeho ovanul její smrdutý dech. Z cvaknutí mohutných čelistí jen coul od jeho boku mu po zádech přeběhl mráz.

Strach? Možná jen respekt z protivníka. Vybavila se mu poučka jeho mistra: „Není hanbou být poražen silnějším protivníkem, ale protivníkem, kterého jsi podcenil.“ Ještě nikdy mu to přísloví nepřidalo tak přiléhavé.

Odtančil z jejího dosahu a několikerým mávnutím meče se pokusil si udržet distanc. Když ji zadní běhy jako dvě předimenzované pružiny vymrštily do vzduchu, jen tak tak uskočil stranou. Nespokojeně vyštěkla, když její spáry jenom neškodně proťaly vzduch. Ze všech sil ji sekl přes odkryté plece a znovu se stáhl z jejího dosahu. Konečně úspěch, byť si ho neměl čas vychutnat, protože bolestí vyjící striga se k němu hned zase bleskurychle otočila, připravena pokračovat v tom, co začala.

Tentokrát zaútočili oba. Spáry se střetly s ocelí. Muž s bestií. Bylo to rychlé, neléostné a zuřivé. Úder stíhal úder a oni kolem sebe kroužili jako pár tanečníků v tanci smrti. Rezignovali na svoji další existenci a zmocnilo se jich bojové šílenství.

Vyhnul se jejímu prudkému úderu a ukročil stranou. Chtěl prudkým sekem zasáhnout její tlapu hotovící se k úderu, ale v tu

chvíli uklouzl na krvavé šmouze. Zahnuté spáry se do něj okamžitě zaryly jako obří skalpely. Vyhekl, ale spíše silou úderu než bolestí. Vlastně ty rány ani moc necítil. Jenom ztratil rovnováhu.

Když dopadl na zem, ucítil jak mu do břicha zaryla svoji mordu. To už bolelo o poznání více. Zaječel, ale jeho křik vzápětí zdusil přívál krve, který se mu nahnul do úst.

Zpomaleně, mezi údery svého zběsile bijícího srdce sledoval, jak se od něj pomalu oddaluje a znovu rozevívá své čelisti. Pochopil, že se vymanila z jeho útrob, jen aby provedla finální útok. Pokusila se přišlápnout ruku, ve které třimal meč, tak aby ji nemohl během hostiny ohrozit. Nepovedlo se jí to.

Z posledních sil odcházejícího vědomí bodl přímo doprostřed té nenávistné, vyceněné mordy. Hrot meče s dutým praskotem prošel spodinou lebeční a pohroužil se do mozku. Neměl už sílu ani na to, aby pocítil uspokojení.

Poslední, co si pamatoval, bylo, že jej do obličeje zasáhl proud mrazivě chladné, černé a páchnoucí krve. Zalila ho, dusil se jí a zalykal. Pak svět kolem něj obestřela temnota a on se do ní propadl jako do bezedné bažiny...

~ ~ ~

První, co si uvědomil, byla odporná železitá pachut' v ústech. Vlastně tam cítil i něco víc. Jakoby chlad a zatuchlost. Instinktivně se začal dávit. Chtěl tu odpornost vyplivnout, zbavit se jí. Pak se jeho těla zmocnila křeč. Zalapal zoufale po dechu a zalykaje se, polkl. Bylo to, jako by mu útroby zachvátila ledová bouře. Mráz mu během okamžiku pronikl až do morku kostí. V životě nezažil takovou bolest. Kdyby mohl, křičel by jako o život. Jenomže nemohl. Nedokázal ze sebe dostat ani hlásku.

Bojoval s přicházejícím bezvědomím, dokud mu nedošly síly a pak jej pohltila mrazivá temnota.

Zmizel a přesto zůstal a věci, které platily, náhle platit přestaly, jiné se staly zbytečnými a bezvýznamnými. Věci, které měl za dané, se změnily, některé zapomněl a místo nich si uvědomil jiné, dávno zapomenuté a vymazané. Stal se nikým i vším najednou a potom se změnil...

Náhle zjistil, že se jeho vědomí oprostilo od fyzických omezení diktovaných tělem, ale místo obligátního uvolnění se stáhlo hlouběji do jeho nitra. Jako nezúčastněný divák sledoval, jak šedočerná masa prochází stěnou jeho žaludku a šíří se do okolních tkání, do každé žíly a cévy. Viděl, jak prochází tepnami a srdcem. Tam se střetla s prvním amuletem. Artefakt z mědi a čistého stříbra během okamžiku zčernal a tmavě šedá skvrna postupovala dál. Postupně zachvacovala stále větší část těla a zhasela další a další amulety. Hlavní amulet byl přetížen záplavou údajů odečítaných z těla, které měl chránit a řídit. A pak jej dotyk cizorodého vetřelce v oslnivém záblesku zkratoval...

Otevřel oči a v první chvíli měl pocit, že už je zase bílý den. Potom si ale uvědomil, že od ztráty vědomí stěží uplynulo víc než jen pár minut. Změnila se jen jeho schopnost vidění. I když kolem panovala černočerná tma, pro něj to bylo jen stěží něco víc, než první večerní šero. Zkoncentroval se tak, jak jej to učili mniši v klášteře a mentální sondou se dotkl svých amuletů. Byly jiné – nevěděl sice v čem, ale tu změnu cítil zcela zřetelně. Alespoň, že fungují, pomyslel si, když zjistil, že ať se s nimi stalo cokoli, jejich schopnost blokovat nemoc přetrvala.

Náhle pocítil bodavý osten cizí přítomnosti. Lidé. Několik lidí. Vnímál jejich strach a adrenalin vháněný tělem do krevního řečiště. Nebyli už daleko, první z nich už vstupovali do přízemních prostor hrobky. Pomalu prošli kolem místnosti s obětinami namalovanými na zdi, zkontrolovali i pohřební komoru. Pak začali stoupat po schodech. K němu...

Pomalu se postavil a jako právě probuzený spáč se protáhl. Potěšen sebral, že ho nic nebolí a že ta hluboká rána na jeho břicho zmizela. Zůstala po ní jen ošklivě potrhaná díra v kabátci.

Pak ze země sebral meč. Jeho zrcadlové ostří se výhružně zalesklo. Byl připraven.

Přicházeli ve standardní formaci malé úderné jednotky. Pouhých pět mužů v černých zbrojích s ochrannými amulety a s tvářemi skrytými pod maskami z čistého stříbra. Jeden s distinkcemi důstojníka, zbytek s insigniemi Lovců. Byli opatrní a ostražití. Postupovali pomalu a pečlivě si všímali všeho kolem sebe. Byli tak hrdí, tak sebejistí.

Počkal, až přišli blíže a pak vystoupil ze stínu. Jejich nedokonalým očím chvíli trvalo, než ho dokázali spatřit. Nedal jim šanci. Zaútočil s prudkostí, kterou by mu záviděla i pouštní zmije...

~ ~ ~

Stojmír Stírka s křikem přelétl přes hrazení mauzolea a se zaduněním dopadl na mramorovou desku dávno zapomenutého hrobu o několik sáhů níž. Zvětralý kámen se pod jeho vahou prolomil a on se v dešti úlomků propadl do černé díry, která se pod ním otevřela. Zastavil se až o polorozpadlou rakev, která se tím změnila v rakev zcelarozpadlou.

„Kurva,“ zamumlal, když zjistil, že leží vedle olezlé kostry, jejíž zlatem vyšíváný rubáš se už stačil změnit ve zteřelý kus hadru. Štítivě od sebe odstrčil nebožtíkovu rozšklebenou lebku, jako by ho mohla kousnout, a pokusil se posadit. Sykl bolestí a překvapeně se dotkl zakrváceného boku. Tohle nemám od pádu, pomyslel si neklidně a pokusil se s bušícím srdcem nahlédnout pod potrháný a zprohýbaný kyrys. Po chvíli se mu podařilo rozepnout řemínek a odchýlit ten proděravěný kus plechu stranou.

„To není dobrý,“ zamumlal, když se dobýval pod rozervaný kabátec. „To, kurva, vůbec není dobrý,“ dodal ještě, když konečně pohlédl na své břicho. Cítil obrovskou bolest, ale zranění nenašel. Jen několik tmavě krvavých šmouh a malou, kulatou modřinu.

Pomalů se mu začal skládat ten kaleidoskop obrazů a vzpomínek, týkající se několika posledních minut. Bylo to tak rychlé, že si vše dokázal uvědomit až dodatečně. Šli tam jako volci na porážku. Jako by to byl nějaký neškodný venkovský čarodějník, který doma splétá z trávy a vlasů figurky a pak do nich bodá rozpálenými jehlami.

První dva Lovce vykuchal s chirurgickou přesností jen dva kroky od schodiště a pak je ještě horizontálním sekem přeřal vejpůl. Ostatní si toho všimli, až když se ti nešťastníci rozložili po podlaze. Dalšího dekapitoval tak čistě a rychle, že to jeho tělo zaregistrovalo teprve za několik vteřin. Bylo úžasně sledovat, jak se tam zmateně potácí a nakonec klopýtá o vlastní, ještě mrkající hlavu.

Potom přišel na řadu on a také moc dlouho nevydržel. Zvládl jediný výpad. Byl ale nervózní, moc ho protáhl, odkryl se a on jej

udeřil. Ne mečem, ten už měl až po záštitu vnořený do břicha jeho posledního kolegy, ale holou rukou! Přední díl inkvizitorské zbroje, který měl teoreticky vydržet i střelu z balisty, se pod tou ranou roztrhl, jako by byl z papíru. A pak do něj tu ruku pokrytou krvavými šmouhami vnořil až po zápěstí. Poslední, co si vybavil bylo, že s ním smýkl tak, až přepadl přes hrazení.

Pokusil se vyškrábat ven z hrobu, když tu zahlédl, jak ze střechy mauzolea padá v záplavě vlastní krve další tělo. Poslední, pomyslel si a v srdci se mu usídlil podivný chlad. Ten hajzl je dostal všechny a oni neměli žádnou šanci...

Opatrně vyklouzl z úkrytu a odplazil se mezi hroby. Jen kousek odtud se teď třásl strachy několik tuctů těch nejlepších inkvizičních mozků a on si dal za úkol dostat odtud ve zdraví alespoň je...

~ ~ ~

Hrudní koš se s mlaskavým zapraštěním rozevřel a našedlé vnitřnosti pozbyvší zábran se bezmocně rozjely do stran. Do nosu ho udeřil zápach rozkladu. Znechuceně do té masy vnořil ruce až po předloktí. Někde tu je, někde tu musí být, běželo mu hlavou, dokud nesykl bolestí. Bylo to, jako by se dotkl žhavého železa.

Špičkou nože prořízl stěnu žaludku a jeho obsah vyklopil na dlažbu. Několik dní staré jídlo už nechutně zapáchalo a hrabat se v něm mu nepřinášelo žádné potěšení. Potom ale zahlédl pravidelné tvary, které v žaludku Vestana Smavého neměly co dělat.

Otřel diamant a zálibně na něj pohlédl. Cítil, jak k němu mocí nabitý artefakt vysílá vlny syrové, negativní energie. Přisahal by, že vzduch kolem něj tepe, že se vlní jako za horkého letního dne a že se ten kus kamene ze všech sil snaží proniknout do jeho mysli.

Byl překvapen, jak se mu zvýšila citlivost na magii. Předtím by s těžší poznal, že v ruce drží magický předmět. Nyní dokázal rozpoznat i podstatu na něj seslaného kouzla.

Chtěl už odejít, když jeho pohled padl na mrtvolu jednoho z Inkvizitorů. Uvědomil si, že by tu měl nechat vzkaz pro ty, kteří by po něm chtěli jít. Vzkaz, který by jim dal jasně najevo, že by to nebyl nejlepší nápad. Vzpomněl si na šamany z jižních pralesů. Věřili, že

zabít protivníka nestačí, že je třeba ho připravit o zdroj jeho síly a dělali to s krutou přímočarostí.

Poklekl k mrtvole a jediným řezem jí otevřel hrudní koš. Kdyby byl tvorem temnot, vzal by zavděk lákavě vyhlížejícími játry, on si ale vzal Inkvizitorovo srdce.

Pak totéž udělal i ostatním.

Chtěl je schovat do vaku a potom je ve svém domě obětovat, ale místo toho, aniž by si to uvědomil, se do jednoho z nich hladově zakousl. Když polykal to teplé a tuhé sousto, cítil, jak jím proudí neskutečná síla, zahání únavu a sytí jej i amulety.

V té jediné chvíli prozření pochopil skutečné tajemství těch šamanů a neubránil se šťastnému smíchu. Vůbec jim nešlo o odnímání síly, jim šlo o její přijímání, aby se sami stali silnějšími...

~ ~ ~

Král Bojen pohlédl na pobledlého Velmistra Inkvizice, který dorazil na mimořádné zasedání Královské rady, nečekaně doprovázen Osvaldem Třemou. Sledoval, jak se snaží roztřesenýma rukama na stole srovnat přinesené pergameny a jak mu přitom oči nervózně třekají z místa na místo. Tatam byla jeho obvyklá maska chladného politika a obrátěného manipulátora. Něco mu ji strhlo a ať to již bylo cokoliv, dobrý pocit z toho neměl.

„Nevypadáte dobře, Milosti,“ oslovil jej. „Nějaké problémy?“

„Ano, Vaše Veličenstvo, bohužel,“ přitakal Velmistr s povzdechem. „Dopadení té vraždicí stvůry neskončilo podle našich představ. Kdyby velmistrovská štóla nebyla udělována doživotně, asi bych o ni po tom debaklu přišel...“

Osvald Třema ta slova doprovodil rozvážným přikývnutím. „Podcenili jsme situaci. Při pokusu o zjetí toho zabijáka byl zásahový oddíl přepaden nějakým neznámým bojovníkem. Vlastně to byl on, kdo náš cíl zabil. Pak se pustil do našich. Velitel operace sice zachránil naše specialisty, ale zemřelo při tom několik zkušených Lovců, a co bylo nejhorší, selhaly naše experimentálně vyvíjené zbraně. To asi zamrzí nejvíce.“

„Víte, kdo to byl?“

„Zřejmě někdo, kdo věděl, co je Vestan Smavý zač a chtěl ho odstranit.“

„Nebo zabránit tomu, abychom ho dostali my,“ podotkl komtur Třema zamyšleně.

„A kde je teď?“ zeptal se král.

Komtur Třema jen pokrčil rameny. „Kdekoliv. Neznáme ani jeho totožnost. Jedna z vyšetřovacích verzí předpokládá, že má spojitost s dovozem těch proklatých diamantů. Všechno se to točí kolem nich. Pořád a pořád,“ dodal temně.

„A co ten Wornug? Řekl něco?“ obrátil se král na Gerda Tattera.

„Ne, Veličenstvo. Mlčí jako hrob. Hrob obklopený právníky, abych byl přesný...“

„Přitom by zrovna on mohl toho pana Tajemného znát, ne?“

„On tedy určitě...“ přitakal Třema zamyšleně. „Vy si, Veličenstvo, myslíte, že by bylo možné...“

Bojen pohledem přejel po ostatních a ignoroval přitom nesouhlasné pohledy vysílané k němu zuřivě gestikulujícím správcem královského pokladu. Vzpomínka na vzkaz pavlobergského krále, že zkřivení Wornugova vlasu vyvolá citelnou odezvu v oblasti financí, byla stále ještě živá.

Pak pokrčil rameny. Vlasy mu tady přece nikdo křivit nechce. Vlasy určitě ne...

„Může ten meltezský kšeft znamenat ohrožení bezpečnosti Koruny?“

Maršál Potocký přitakal. „Pokud se takové diamanty s nezjištěnými účinky dostanou do oběhu, pak můžeme čekat opravdu cokoliv.“

„Dobrá,“ pronesl král pevným hlasem. „Dávám tímto souhlas s útrpným výsledkem Gunnara Wornuga a členů jeho rodu, jestliže to bude zapotřebí. Pokud jde o Wornugovo údajně nemocné srdce, věřím, že to pro mistra Yppa nebude žádný problém. Jeho diplomatický pas, se kterým se vytasil Rollo Wartus, pak považuji za dobrý vtip. Tímto také až do odvolání ruším výjezdní víza všem trpaslíkům. Nechci, aby nám v mezidobí zmizeli nějací další svědci.“

Za druhé, hoši od kontrarozvědky, a to je, Semene, úkol pro vás, v tichosti stáhnou z oběhu všechny meltezské diamanty, jejichž

majitele se jim podaří vypátrat. Zapojte do toho všechny své agenty, informátory i práskače z ulice. Chci ale, aby to proběhlo diskrétně a bez finanční kompenzace. Na tom trvám. Nedělám si iluze, za co ti pánové ty kamínky ve skutečnosti dostali,“ dodal ještě král o poznání chladnějším hlasem.

Maršál Potocký jen přikývl a na kousek pergamenu si k tomu udělal několik poznámek.

„A teď to opravdu důležité,“ pokračoval král. „Můžeme čekat retorzní opatření ze strany pavlobergské enklávy. Povolání Rolla Wartuse ke konzultacím bude asi to nejslabší ze všech. Když jim sáhneme na Wornuga, budou nám chtít na oplátku udělat něco, co bude zase hodně bolet nás. Bud’ nám tedy půjdou po zlatém standardu, nebo pozdrží vyplacení našich plateb. Takže si dáme tu práci a co největší část depozit královského pokladu v tichosti ještě dnes převedeme jinam. Jak se říká, v době vlnových zrcadel už nic není nemožné. Zkontaktujte několik nezávislých bankovních domů s nabídkou na zhodnocení většího objemu finančních prostředků. Ať se trpaslíci chytanou za nos...“

~ ~ ~

Vědět, že hledám Smrkelovu bandu a najít ji, to byly dvě různé věci. Pokluda mi s tím nemohl pomoci, protože jako přesporní neměl ani potuchy, kde bych je měl hledat. On to možná nevěděl, ale určitě se ve městě najde někdo mnohem informovanější. Pokud samozřejmě víte, kdo to je a jak na něj zatlačit. I v galerce totiž platí staré pořekadlo o košili a kabátu. Prošel jsem tedy celý magistrátní birdovny a dokonce i několik špeluněk obvykle navštěvovaných členy kněžegradských gangů, pro které je taková banda neplatící Bratrstvu poplatky vždycky solí v očích.

Stálo mě to něco denárů a přimhouřených očí, ale nakonec jsem se dostal ke jménu někoho, kdo by to měl vědět. Moc nadšený jsem z něho ale nebyl, stejně jako z místa, kde jsem ho měl najít. Jenomže služba není družba a když chce S’an výsledky, musí zatnout zuby, zavřít oči a myslet na svoji vlast...

Proč? Hostinec „*U chromého koně*“ patří k těm nejhorším špelunkám na jaké můžete uprostřed Močidolů narazit. Už cesta k

němu zavání dobrodružstvím, a co teprve vstoupení dovnitř. Tenhle podnik totiž není stavěný pro královské úředníky. Nejenže sem nechodí biřici a berní úředníci, sem se bojí chodit i pacholci městského rasa. Vejít tam já, tak si koleduji o průšvih. Asi by to skončilo rvačkou a pak spoustou papírování a to zrovna nemusím. Lejster už mám beztak plný kancl...

Tak jsem ten barák obešel a zapíchl to na dvoře, kam štamgasti chodí hledat rovnováhu u zdi, provlhlé do výše jednoho sáhu.

Není totiž nad rozhovor, při kterém má dotazovaný plné ruce práce a nemá tudíž čím sáhnout po noži. Toho využívají i lapkové. Stačí jim jen nepozorovaně přistoupit za takového zaměstnaného ochmelku a dát mu lehký záhlavec, po kterém dotyčný vezme druhý čelem o zeď. Bývají dny, kdy takhle ráno po městě posbíráme desítky bezvědomých nešťastníků s rozvázanými poklopci. Tady to ale nehrozilo. Ne že by to nešlo, ale zdejší zákazníci smrděli grošem tak vydatně, že ztrácet čas jejich okrádáním byl holý nerozum.

Během půlhodinky se mi tu vystřídal tučet štamgastů, ale můj člověk mezi nimi nebyl. Vzhledem k tomu, že znám účinky místního truňku, dal jsem mu ještě čtvrt hodiny. Nezklamal mě – dorazil za deset minut a měl napilno.

Vrávoravě dokráčel ke zdi a po chvíli, marně hledaje rovnováhu, se ukotvil jediným dostupným třetím bodem – vlastním čelem. Opřel ho o zeď a zpívaje nějakou odrhovačku se jal vykonat to, pro co sem přišel.

Nezboj Resma není zrovna typickým příkladem zákona dbalého poddaného, který považuje hlášení zločinů za svoji povinnost. Zřejmě proto, že by se většina jeho hlášení týkala jeho samotného. V podstatě to nebyl nikdo významný. V třetířadém gangu zaujímal funkci oželitelného křoví. Kdyby byl v armádě, říkali by mu, že je žrádlem pro balisty. Takhle se jeho definice omezovala na ztracenou existenci. Živil se jako kapsář, obíráč opilců a příležitostný lupič a na svobodě pobyl nepoměrně kratší dobu než ve věznicích. Jeho úspěšnost byla tak nízká, že by se mu zřejmě vyplatilo žít se poctivě.

Na mě ale nebylo, abych mu hledal práci. Měl jsem ho jen přimět, aby pocítil nutkavou potřebu vyhnout se několikaletému,

zdraví škodlivému pobytu v sirných dolech. Jeho poslední eskapáda totiž jako obvykle neunikla bdělému oku zákona a několika informátorů.

„Nazdar, Nezboji,“ pozdravil jsem jej přátelsky.

Pomalu ke mně otočil hlavu a upřel na mě své malé, krví podlité a lihem prosáklé oči. Pak je vytřeštil a s výkřikem: „A do prdele,“ odskočil ode zdi jako opařený. Přesně podle mých předpokladů, ani on na mě nevytáhl nůž...

„Až skončíš, dáme řeč, co ty na to?“ pokračoval jsem ve stejném duchu. „Máme problém. Tedy, ty máš jeden problém a já mám druhý.“

Počkal jsem, až se mu podaří třesoucími se prsty zavázat tkanice koženého poklopce a otřít se o halenu.

„Tak vo co de?“ byla jeho první otázka.

Když jsem mu to řekl, poškrábal se na hlavě a pak přikývl. „Myslím, že bych moh pomoci. Když ti dám tip, dáš mi pokoj?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Když mi dáš tip, tak já ti dám jen náskok. Dej mi adresu a pak uvidíme...“

~ ~ ~

Opatrně položil diamant doprostřed pentagramu, v jehož rozích hořely tlusté voskovice a začal jej zaříkávat. Tentokrát nemusel podstupovat žádné dlouhé meditace ani očisty. Rituál, který hodlal provést, to nevyžadoval. Znovu musel ocenit vědomosti, které do jeho paměti přenesl mistr Evaddo. Byly lepší než kniha. Nejenže je znal, měl je i zažity a pochopeny. Bral si z nich, co potřeboval, jako by to byly sušené fíky položené v misce pro potěchu váženého hosta.

To, co vyvolával, se jmenovalo kouzlo podobnosti a paměť mu k tomu sdělila, že je to jednoduchá záležitost. Pohlédl na diamant, který již začínal absorbovat magickou záři indukovanou zaklínáním. Nejprve se v něm rozžehla malá jiskřička, která s každým proneseným slovem sílila. Nakonec už zářil jako malá hvězda.

Přechod do astrálního světa byl podruhé ještě snadnější. Jako by se jen prosmýkl mezi cípy závěsu. Když se ocitl v té věčně šedé, bezčasé prázdnotě, ignoroval všechny ty symboly a obrazy, které jej chtěly zahltit. Chtěl vědět jen jediné – kde jsou ostatní kameny a k

tomu mu nyní pomáhalo seslané kouzlo. Nejprve získala nicota obrysy a pak i tvary. Nakonec zjistil, že visí ve vzduchu nad nějakým městem. Klesl pod těžká, vodou nacucaná mračna a seshora hleděl na vysoké hradby postavené na půdorysu mnohoúhelníku, s baštami, reдутami a kurtinami. Pak poznal budovu paláce, Univerzitu a tajemnou Citadelu. To byl Kněžegrad. Nepřestáváje v mysli držet obraz diamantu, který zůstal ve fyzickém světě ležet uprostřed pentagramu, se jeho pohled samovolně stočil k Močidolům. Jejich astrální podoba byla ještě temnější a bezútěšnější než ta fyzická. Zjistil, že klesá stále níže a když se konečně zastavil, visel nad jedním domem. Nebyl ničím výjimečný. Až na to, že v něm byli oni. Nezajímalo jej okolí, nezajímal ho ani ten dům. Měl totiž v hlavě jiný plán, než nečekanou návštěvu. Jako nehmotná myšlenka prolétl střechou dovnitř a pohlédl na ty, které tak dlouho hledal.

Nejprve je opatrně sondoval. Někteří byli silní, u jiných si už po pár vteřinách byl jistý, že mu podlehnou. Nechtěl ztrácet čas, a tak se zaměřil jen na ně. Jedinou myšlenkou je přiměl k propojení. Když se tak stalo, spojil jejich mysli s energií kamenů. Pak z diamantů vytvořil nádhernou, rubínovou síť, v jejímž středu stál on, jako pavouk uprostřed pavučiny.

Jeho zaklínání náhle změnilo tón i kadenci. Každé pronesené slovo nyní připomínalo šíp s jedovatým hrotem. Znovu a znovu je vrhal po vlákních ke zvoleným cílům. Znovu a znovu útočil na jejich nic netušící duše. Když skončil, mohl si blahopřát. Těch vzdorovitých nakonec nebylo tak moc...

Vrátil se do svého fyzického těla a jen co si opět uvědomil jeho váhu, okamžitě pocítil až neskutečně silný hlad. Takový, který bolí nejen v prázdnou staženém žaludku. Bylo to, jako by mu někdo v břiše otáčel žhavým pohrabáčem a měl co dělat, aby se nerozeřval jako raněná šelma. Z posledních sil se dobelhal ke stolu, na kterém leželo poslední inkvizitorské srdce. Potřeboval načerpat síly a potrebovaly to i jeho amulety. Ječely mu hlavě jako divoké fúrie. Raději ani nepomýšlel, co by se stalo, kdyby jejich hlasitě vykřikované touze odmítl vyhovět.

Zuřivě se do toho studeného sousta zahryzl a křik amuletů se změnil ve spokojené předení. Tělem mu spolu s energií prolétl příval nezvyklé slasti. Odměna vděčných artefaktů byla více než sladká.

~ ~ ~

Vincek Smrkel se rozkašlal a vyplivl na podlahu chuchvalec krvavých hlenů. Jazykem bodl do rozeklané rány, nalézající se tam, kde ještě před chvílí byly dva zuby. Ty teď ležely na dubových fošnách jen kousek od jeho plivance.

Další úder na sebe nenechal dlouho čekat. Když už máte v ruce obušek, tak proč ho nepoužít... Prudká rána do zad z něj v hlasitém heknutí vyhnala všechn vzduch. Zhroutil se, zoufale lapaje po dechu. Prudké kopnutí do žeber jím vzápětí smýklo jako hadrovou panenkou.

Absolutně nechápal, co se to děje. Došlo mu jen jediné – že stejně jako on, dopadl i Hynek Močka a pár dalších.

Sípavě se nadechl. Jednu chvíli seděli u stolu a klábosili a hned nato si šli navzájem po krku. Tedy, někteří šli po krku některým. Jeho bývalí parťáci se během okamžiku změnili v nemyslící šílence a ti, kdo se nezměnili, teď leželi na studené podlaze. A ten hajzl Simon Kroček, nula mezi profesionálními zloději, který mu nikdy nesahal ani po paty, teď najednou převzal otěže v jeho vlastní bandě a dovolil si otcovsky promlouvat k vědomí ztrácejícímu Hynkovi, kterého museli podpírat, aby se vůbec udržel na nohou.

„Poddej se,“ navrhl mu vemlouvavě. „Otevři se tomu volání...“

Ano, pomyslel si Smrkel, tím to bylo. To divné volání. Také ho slyšel, ale valného významu mu nepřikládal. Zejména s ohledem na nevalnou kvalitu pálenky, kterou měl zrovna rozpitou. Zřejmě se mýlil...

Hynek Močka zavrtěl hlavou tak vehementně, že ten nůž, který mu proťal průdušnici, neměl šanci ani zahlédnout...

Bezvládné tělo se zhroutilo na podlahu.

Hrůzou rozšířenýma očima zíral na krvavými krůpějami potřísněnou dlaň, ležící křížem přes nehybný trup. Zabili ho. Jen tak, protože vzdoroval.

Kroček přistoupil k dalšímu ze zajatců. Místností se prohnal uší rvoucí křik pomalu přecházející v bublavé chroptění.

„Co chcete? Co proboha chcete?“ zaječel na něj, ale odpovědi se nedočkal. Připadal si, jako by na ně křičel z druhého břehu hodně širokého průlivu.

Simon se k němu otočil, v ruce stále drže zakrvácený nůž. Při tom pohybu po zakřiveném ostří sjela hustá, sytě rudá krůpěj a pomalu skápla dolů.

„Přichází nevyhnutelné, přijmi to.“

Svěsil hlavu a z posledních sil, z posledního záchvěvu svobodné vůle pronesl: „Přijímám...“

Jako by to jediné slovo otevřelo v jeho mysli nějakou bránu. Jeho vůle k boji a k životu náhle zmizela. Když ho vlekli pryč, bylo mu už všechno jedno.

~ ~ ~

„Já opravdu nic nevím, vašnosti,“ dušoval se mi Zoroslav Rynkéř lomící přitom zoufale rukama. „Sem jim tu cimru propachtoval na tři neděle. Vopravdu nevím kam vodešli. Sem tu poprvý až s váma. Dyť já je vlastně ani neznám. Mluvil jsem akorát s tím Smrkelem. Ten mi vysázel pachtovné na ruku ve stříbře a pak sem ho už nikdá neviděl.“

Můj pohled se z toho kvílejícího žoku sádla stočil zpět ke spoušti panující uvnitř místnosti. Přišel jsem pozdě! Smrkelova banda už byla pryč a podle stop, které tu nechala, se už asi hned tak nevrátí. Stopy to ale byly pěkné, jen co je pravda – dvě ještě teplé mrtvoly s podříznutým hrdlem.

Zběžně jsem je prohlédl. Obě na tom byly stejně. Modřiny, šrámy, rozmlácené lícní kosti, zlomená čelist i nos. Skoro to vypadalo, jako by jim někdo dupal po obličejí. Před smrtí rozhodně dostali co proto. Zřejmě se v bandě objevily rozpory, což by v případě tak velkého lupu, jakým byla zásilka diamantů, nebylo nic výjimečného.

„Našli jste něco?“ obrátil jsem se na prošedivělého a rutinou prosáklého biřice, který znučeně prováděl ohledačku.

Ten jenom zavrtěl hlavou.

„Co třeba diamanty?“ zeptal jsem se ho s nadějí v hlase.

„Kdyby tady nějaké byly, už bych tady nebyl já,“ odušil biřic s nečekanou upřímností.

„Víte už, o koho jde?“ zeptal jsem se ho, ukazuje přitom na pospolu ležící těla.

„Hm,“ pronesl. „Znamé firmy. Tohle je nějakej Trdva, ale nikdo mu neřekl pro jeho výšku jinak než Potěr, a ten vedle je Hynek Močka, prej pravá ruka šéfa bandy,“ odvětil.

„Pravá ruka,“ odušil jsem nahlas. „Že by nepovedený palácový převrat?“

„Je to možný,“ odvětil žandár souhlasně, „v těchdle malých bandách je šéfem ten, kdo má nejrychlejší kudlu a umí popadnout příležitost za pačesy. V každém případě jich není žádná škoda.“

„Pane,“ přerušil náš rozhovor náhle cizí, komisně znějící hlas. Patřil znuděně se tvářícímu kurýrovi, který jen zlehka cvrnkl o krempu klobouku na pozdrav a pak mi podal malý svitek.

„Potvrzení?“

Zavrtěl hlavou. „Měl jsem to předat s'anskýmu prokurátorovi a jinýho tu nevidím.“

Dal jsem mu stříbrňák a pak ten kousek kůže pomalu rozvinul. Byla to jen jedna věta, ale přesto mě nadzvedla tak, že jsem z domu vypadl rychlostí blesku. Rukou zvyklou držet spíše kleště a cejchovadla bylo na té kůži totiž napsáno: „*Wornug prozradil jméno klienta...*“

~ ~ ~

„Takže je to tak,“ pronesl Velmistr unaveným hlasem, když zahájil mimořádné zasedání Inkviziční rady. Pohlédl na osmici přítomných Velkých Inkvizitorů, v jejichž tvářích mohl číst tytéž obavy, které jeho samého trápily už několik dní. „Máme na krku další z meltezských provokací, avšak tato, co do rozsahu, dalece převyšuje vše, s čím jsme se dosud setkali. Podařilo se mi získat opis protokolu z výslechu toho Gunnara Wornuga a podle něj bylo do města dovezeno nejméně šest tuctů diamantů a aby to nebylo tak úplně jednoduché, v zásilce byla prý i nějaká šperkovnice, jejíž obsah ale neviděl...“

„Lze mu vůbec věřit?“ pronesl děkan Univerzity nevěřičně. „Lidé na mučidlech... Však sami nejlépe víte, co... že ano.“

Velmistr zavrtěl hlavou. „V tomhle případě si můžeme být jisti. Ten s'anský kat na něm vyzkoušel takové věci, že lež můžeme klidně vyloučit. Wornug doslova přetékal sdílností a toužil se vypovídat z podoby...“

„Bohové,“ povzdechl si děkan, „za co nás trestáte. Provokace takového rozsahu může tohle království zničit...“

„To už není provokace,“ pronesl komtur Třema temně, „ale cílený útok.“

„Bohužel nevíme, kdo za ním stojí,“ ujal se slova Velmistr. „Melteza je pro nás jednou velkou záhadou. Informace, které máme o jejích vnitřních poměrech jsou kusé – a to berte jako eufemismus. Pravděpodobný systém vlády se blíží teokracii, ale spíše předpokládáme nepřetržité soupeření jednotlivých klášterů a řádů než nějakou jednotnou vládu, s níž by bylo možno vyjednávat. Proto se kloníme k názoru, že kněžegradská akce je dílem jednoho kláštera nebo náboženského řádu. Co ale neznáme, je motiv. Jde jim o zisk nebo o moc?“ Bezradně rozhodil ruce.

„V každém případě nám Wornugův výslech pár věcí objasnil. Například, jak se diamanty vůbec dostaly na kontinent. Už nyní se v Malestě podnikají příslušné kroky k zavření tamní pobočky firmy *Wornug, Nekryl a partneři*. Reggis Wornug by touto dobou měl být zatčen, i když u Malest'anů si s jejich přístupem k plnění služebních povinností nemůže být nikdo jistý...“

Mezi přítomnými se přelila vlna tichého smíchu.

„Co je však nejdůležitější,“ pokračoval, „konečně jsme zjistili, kdo si sem nechával ty diamanty posílat. Je to nějaký Horác Knuta a v této souvislosti mě samozřejmě zajímá, co o něm víme.“

„Moc toho není,“ odvětil komtur Třema. „Před pár měsíci přijel do města. Záznam o vstupu ale neexistuje. Od dob, kdy lidi vynalezli úplatky, už evidence nejsou co bývaly. Víme ale, že si tu pronajal dům. Platil hotově a na rok dopředu. Rychle zapadl mezi naši smetánku. Uspořádal několik bujarých večírků pro, jak se říká, horních deset tisíc, takže si během krátké chvíle získal poměrně značný houf přátel a známých. Máme dokonce asi deset udání na

jeho osobu, která zřejmě napsali ti, kdo nebyli pozváni. Bohužel, naše analytické oddělení je tak zavalené, že jsme je našli až nyní...“

„Víme, kdo jsou ti jeho známí?“

Třema omluvně rozhodil ruce. „V podstatě každý, kdo ve městě něco znamená. Vysocí královští úředníci, dvorní hodnostáři, příslušníci šlechty, ale i osoby z bohatých a vlivných obchodních kruhů. Přesný seznam však neexistuje. Rozhazoval peníze napravo nalevo a jeho Importní konsorcium mezitím vyhrálo každou větší zakázku pro armádu a klíčová odvětví. Tím myslím dodávky výstroje, výbroje, zařízení pro těžbu železné rudy či uhlí a dokonce i dodávky surovin pro alchymistické a magické manufaktury. Zatím je ale vše jen v jednání – veškerá potřebná povolení sice už získal, avšak platby ještě nesložil.“

„Možná jsem příliš podezřívavý,“ pronesl Velmistr zamyšleně, „ale jsem tady jediný, komu něco takového připadá podezřelý?“

„Pokud nám platí desátky...“ utrousil tiše jeho milost Ctirad Kucmo, správce řádové pokladny ke svému culícímu se sousedovi.

„A platí?“ zareagoval Velmistr otázkou a upřel svůj pohled do očí náhle zbledlého správce.

Ten začal horečně procházet seznamem přispěvatelů na dlouhém pergamenu, který s sebou všude nosil. Pomáhaje si přitom prstem, přejížděl položku po položce, dokud neskončil u dolního okraje vydělané kůže.

„Není tu,“ hlesl nakonec poražen.

„Takže je podezřelý a ještě ke všemu nám neplatí desátek,“ pronesl Velmistr uštěpačně. „Tak co s ním? Necháme, ať se o něj postarají S'anové?“

„To nepůjde,“ pronesl Osvald Třema. „Obávám se, že je přímo nebo alespoň nepřímo spojen s osobou, která zabila naše muže v nekropoli.“

„Nesouhlasím!“ pronesl ze svého místa Roch Ledný, prošedivělý Inkvizitor, jehož úkolem bylo dohlížet nad vnitřní bezpečností Inkvizice. „Je to jen ničím nepodložená hypotéza.“

Komtur Třema pokrčil rameny. „Možná je a možná, že není. Nikdo ale neměl větší zájem na zlikvidování obživlého Vestana Smavého, než právě Knuta. Navíc, máme očitého svědka, který vraha

z nekropole viděl na vlastní oči. Pošlete ho za Knutou a budete mít jistotu, jestli v tom má nebo nemá prsty. Rozhodně to ale nemůžeme jen tak nechat a dělat mrtvého brouka. Několik našich lidí už přišlo o život a *Oddělení zvláštních operací* utrpělo tak zásadní ránu, že bude trvat celé roky, než se z ní vzpamatuje. Dva z našich experimentů byly nenávratně zničeny a jen s notnou dávkou štěstí se nám je podařilo odstranit ze hřbitova před příchodem biřiců, které ráno zavolal správce. Navíc, aby toho nebylo málo, jejich smrt strigovoda zasáhla skrz ovládací amulet tak silně, že se nervově zhroutil. Naši medikové mu nedávají příliš velkou naději na vyléčení a pravděpodobně tedy skončí ve Špitále Milosrdných bratří v Pomezí. Samozřejmě až poté, co mu z hlavy vyoperujeme ty amulety... A co ti pobití Lovci? Patřili k veteránům, špičce našich sil a přesto proti tomu tajemnému zabijákovi nevydrželi déle než dvě minuty. Nemáte ani představu, kolik mě to stálo papírování, než jsem z toho udělal nehody při výcviku. Nebýt hrdinství kapitána Stírky, přišli bychom i o zbývající členy vědeckého personálu. Jen bohům můžeme děkovat, že se tak nestalo. To by náš výzkum vrátilo do výchozího bodu.

Proto musíme okamžitě zasáhnout. Velí nám to naše čest a povinnost vůči těm mrtvým!“

„Myslím si,“ pronesl na to Roch Ledný, „že není na místě spěchat. Chápu sice důvody bratra Osvalda, ale jsou to důvody veskrze emocionální. Čeho dosáhneme zatčením Horáce Knuty a čeho bychom mohli dosáhnout, kdybychom chvíli počkali? Když ho zatkneme, jenom vystrašíme, abych tak řekl, jeho obchodní partnery. Skončíme u pár tisícovek denárů ze zkonfiskovaného jmění toho hochštaplera. Co když se ale zaměříme na ty, s nimiž jednal? Nebud'me hloupí, ten člověk uplácel koho viděl. Zjistíme, o koho se jedná a zavažme si je vděčností za naši mlčenlivost. Nebo si snad myslíte, že máme dost vlivných přímluvců mezi úředníky, členy královské rady a zástupci Zemského sněmu? Nezahazujme tuto skvělou příležitost k posílení našeho vlivu. Co je nám po nějakém pašerákovi magických artefaktů nebo meltezském agentovi. Jeho plány jsme již překazili. Ty diamanty se dříve nebo později znovu objeví, nebo se je pokusí dostat z města. Můžeme na tom vydělat. Na co máme naše mantické oddělení? Ať začnou pátrat a hledat

souvislosti. Skřípněme ty hříšníky, až z nich poteče zlato proudem! Vidina upálení z nich udělá ty nejoddanější služebníky...”

„Ted’ není čas na kšeftaření s naším vlivem,“ odbyl Osvald Třema jeho návrh mávnutím ruky.

„Vždycky je čas na, jak říkáte, kšeftaření,“ namítl Ledný jízlivě. „O tom je svět a kněžegradská politika.“

Velmistr pohlédl na brunátnějícího komtura Třemu. „Má pravdu, Osvalde a ty to víš.“

„Možná má, ale není to správné...”

„Co je a není správné, ted’ není důležité,“ ut’al jej Velmistr. „Inkvizice ztrácí vliv, přáteli. Každý rok nám ji světská moc ukraduje stále více a více. Nebezpečí hereze a odpadlictví už nikdo nebere vážně. Koho jsme za poslední roky pohnali k odpovědnosti? Jen chudáky z ulice. Ubohé šarlatány a venkovské čaroděje. Jsme dobří jen na čištění ulic od upírů a vlkodlaků. Šlechta se nás už nebojí a jejich příspěvky se tenčí. Chtějí s námi dělat obchody jako rovný s rovným. Když je budeme mít v hrsti, dostaneme se zase do hry o rozpočet a o jmenování hodnostářů a naše pokladnice to pocítí jako první. Roch má pravdu. Nemůžeme si dovolit tuto šanci promarnit...”

Osvald Třema si povzdechl. „Není to správné...”

„Osvalde,“ pokračoval Velmistr o poznání ostřejším hlasem. „Je to mé konečné rozhodnutí. Nejsi ve funkci první rok, takže víš, jak to chodí. Chci, aby se kapitán Stírka pověsil na toho Yggredda. Byl jmenován styčným důstojníkem a S’anové proti tomu neprotestovali. Chci od něj přesné informace o tom, na co ten ohař už přišel. Podle mého informátora z kanceláře Nejvyššího královského soudce bude povolena prohlídka Knutova domu. Ctihodný Ctibor Celina to nějakou dobu blokoval, ale nyní mu již nezbyvá, než žádostem S’anů vyhovět. Kapitán Stírka u ní nesmí za žádných okolností chybět. Chci, aby zabránil tomu, aby jakékoliv kompromitující materiály na kněžegradské patricie skončily v s’anských rukou. Jasně?“

Zachmuřený Osvald Třema jen pokrčil rameny. Za současné situace mu to už připadalo jedno.

~ ~ ~

Když přišla horečka, Stojmír Stírka pochopil, že se stalo přesně to, čeho se obával. Tak vysoká horkost dokazovala pouze jediné – byl nakažen. I bez ní to ale věděl už dávno. To ta sytě černá modřina, která se mu udělala na břicho tam, kde do něj vnořil ruku ten divný chlap. Vnořil, pomyslel si hořce. Slýchal o nomádských šarlatánech, kteří takto vyjímali nemocným z těla orgány a nádory. Ve skutečnosti to ale byla jen iluze a způsob, jak z těch nešťastníků vytáhnout poslední peníze. Jenomže tady se to stalo a byla to skutečnost. Děsivá a nepřírozená.

Jakkoliv své zážitky mohl popírat, už druhý den se tkáň kolem místa vstupu zanítila, získala nezdravě popelavou barvu a začala zapáchat. Modřina přestala být modřinou, podebrala se a hrozila prasknutím.

Třásl se na lůžku v zimmnici, která sílila, zuby mu přitom o sebe cvakaly v zoufale se zrychlujícím tempu a jako by to byla nějaká mantra, neustále drmolil: „Sněť, otrava... sněť, otrava...”

Pak přišly vidiny. Zprvu pomalu a plíživě, takže měl problém rozlišit, co je sen a co skutečnost. Když se ale u jeho postele zjevili lidé, kteří byli již roky mrtví, pochopil, že je čas. Přišli si pro něj. Přišli, aby ho varovali, že se blíží konec. Chtěli aby se připravil na dalekou cestu...

K tomu, co bude následovat, nepotřeboval žádnou knihu. Už to viděl snad tisíckrát. Viděl hrůzou šílící oběti, viděl i své kolegy, kteří se ve špatnou chvíli nacházeli na špatném místě. Vždy to bylo stejné. Za pár hodin upadne do deliria a pak přijde nevyhnutelný konec. Mrtvolný jed dokončí cestu jeho tělem a pronikne až do srdce a pokud do té doby nic nepodnikne, jeho konec bude současně i začátkem. Hlavou mu problesklo, že k tomu nesmí za žádnou cenu dojít.

Zmáčený žhavým potem a přitom naříkající nad mrazivým chladem, který mu pronikal až do morku kostí, se vymotal z mokrých přikrývek a dopotácel se ke stolku. Otevřít jeho přihrádku mu v tu chvíli připadalo jako nadlidský úkol, ale když se mu to konečně podařilo, s funěním klesl na podlahu, vítězoslavně třímaje ve zpoceně pravici malý flakónek s opalizující tekutinou. Na jediné polknutí ji do sebe lačně obrátil a pak zavřel oči.

Netrvalo to dlouho a elfí elixír začal působit. Horečka doprovázející přeměnu ustoupila. Za pár hodin, možná s trochou štěstí dní, se však ten proces dá znovu do pohybu a už nebude k zastavení. Další elixíry nebudou působit. I ten mastičkář mu druhý odmítl prodat s odůvodněním, že jde jen o okrádání dědiců.

On ale nepotřeboval nic víc, než tento malý odklad. Nechtěl totiž jen tak sedět a čekat, až se promění. Chtěl to skončit sám, ale tak, aby sebevraždou vše jen neurychlil. Byla jediná možnost – zemřít tak, aby zaniklo i tělo. Napadlo ho, že by zašel do kobek pod Univerzitou a tam skočil do jedné z jam naplněných nehašeným vápnem odedávna používaných k odstraňování těl zabitých revenantů. Ale skočit do vápna a nechat se pomalu rozleptávat? Takový tvrd'ák nebyl.

Kdyby si ale nad tou kádí vzal nějaký jed, nebo si vrazil dýku do srdce, to už by se ta trocha leptání dala možná snést...

Ano, to není špatné, pomyslel si. To by šlo. Rychlá smrt a pak přitažlivost, která zajistí, že z jeho těla nezbude víc než tmavý flek na hladině nehašeného vápna.

Premýšlel, čím se sprovodí ze světa, když tu mu zrak padl na dárek od otce ke dni složení řádových slibů – dlouhý dubový kolík vykládaný stříbrem a zdobený runami, který jako vždy visel na zdi jako bizarní výzdoba jinak strohého pokoje. Jak jen byl jeho otec tehdy pyšný, že se stal vyšetřovatelem, bojovníkem s temnotou, která jemu vzala manželku a Stojmírovi matku...

Letmo se dotkl stříbrného reliéfu na těle kolíku a s bolestivým syknutím ucukl. V místnosti to začpělo spáleninou. Překvapeně pohlédl na malý proužek dýmu, který mu stoupal z prstů. I tímto byla vinna proměna. Stříbro se už pro něj stalo smrtelně nebezpečným kovem...

Vstal a rozházenou postel nechal bez povšimnutí. Stejně jako své brnění, jehož ochranné amulety by jej nyní usmažily zaživa. Možná by i to bylo řešením, ale on nechtěl nechat světu důkaz o svém pádu. Chtěl zmizet beze stopy, aby se říkalo, že zřejmě neunesl tu palčivou porážku na hřbitově, že neunesl své selhání. I to by bylo lepší, než být dalším z těch, o kterých se šířily kradmé zvěsti, že je stihl „nepříjemný pracovní úraz“.

Byl čas. Naposledy se rozhlédl po místnosti. Když vyšel z cely, měl dokonce dojem, jako by jej sklepení pod Univerzitou volalo. Jediné, co si s sebou nakonec vzal, byl dárek od otce. Bude jen správné, když si právě jím vezme život. Otec by to jistě pochopil...

„Stojmíre!“ zarazilo jej však zavolání. Známý hlas, známé jméno. Přítel.

Pomalů se otočil a pohlédl na svého učitele.

Komtur Osvadl Třema se zarazil a několikrát zamrkal. „Hochu, ty nevypadáš vůbec dobře.“

Neubránil se úsměvu.

„Máš čas?“

„Už moc ne,“ odpověděl popravdě, ale komtur skrytý význam jeho odpovědi nepostřehl.

„Mám pro tebe práci. Prokurátoři dostali povolení k prohlídce domu Horáce Knuty a já bych chtěl, abys tam šel jako náš pozorovatel. Prosím tě, měj oči na stopkách. Je to důležité. Naše slavná rada začala zase hrát ty svoje zákulisní mocenské hry a my se řítíme po zadku do horoucích pekel.“

„Chtějí tlačit na jeho obchodní partnery, že?“ zeptal se ho. „Tak, jak jsi předpokládal...“

Přikývl. „Nemohli si pomoci. Bylo to pro ně až příliš lákavé.“

„Co chceš, abych udělal?“

„Zastav toho Knutu a ty, kteří s ním šli do kšeftu. Dříve než napáchají něco, co už nepůjde spravit.“

„A co rada? Víš, co udělají, až zjistí, že jsi šel proti jejich příkazu?“

Osvadl Třema se krátce zamyslel a pak pronesl: „Nikdy bych nepomyslel, že to řeknu, ale v současné době na to, co mi mohou udělat, tak akorát...“ načež větu dokončil v trpasličtině.

~ ~ ~

Seděl se zavřenýma očima v kruhu svíce a připravoval se na přechod do bezčasí astrálu. Naučenými meditačními technikami se uvedl do naprostého klidu. Jeho hrud' se pravidelně zvedala a klesala, ale i tento nevědomý pohyb se s každou minutou transu zpomaloval, až se zdálo, že ustal úplně. Vytěsnil ze své mysli všechny myšlenky a

touhy. Alespoň na chvíli se zbavil toho vlezlého pocitu prázdných útrob.

Náhle jeho soustředění něco rozptýlilo. Nebyl to zvuk, ani obraz, ale pocit. Pocit, který jej přiměl otevřít oči. Rozhlédl se po místnosti, když tu se rozzářil komunikační krystal, který nechal ležet na stole.

Bez váhání vstal a krystal aktivoval. Do ucha jej udeřil hysterií prosáklý hlas Pobraslava Úvala: „Gunnar Wornug promluvil a oni už vědí o meltezských diamantech i o vás. Chápete, co tím myslím...”

„Kolik nám zbývá času?”

„Času? Právě jsem poslal pryč svoji rodinu a až promluví se svými právníky, vyrazím za nimi. Tolik času asi máme...” dodal ještě s hořkostí v hlase.

„A co náš obchod?” otázal se jej ostře. „Nemůžeme všeho jen tak nechat. Stálo mě to už příliš mnoho...”

Z krystalu se ozval hořký smích. „Tak s tím si už opravdu starosti dělat nemusíte. Až se rozkřikne, že po vás jdou S'anové, nikdo se už s vámi do kšeftu nepohne. Navíc, někdo z Úřadu Nejvyššího královského komořího dal k dobrému, že vás okradli a že jste švorc. Nikdo s vámi už nebude chtít jednat. Všichni teď budou čekat, jestli to ustojíte nebo ne.”

„Udělal jsem si ve městě spoustu přátel. Nenechají to jen tak...”

„Myslíte? Už se na mě obrátilo nejméně tucet úředníků, kteří vám přiklepli královské zakázky. Právě se zaobírají myšlenkou, že je přihrají někomu jinému. A ta velká zvířata, co hýbají tímhle královstvím?” položil mu posměšně řečnickou otázku. „Ti si ty vaše skvostné dary schovají do trezoru a budou se tvářit, že vás nikdy neviděli. Ti vás hodili přes palubu jako první...”

Vzteky bez sebe udeřil pěstí do stolu. On přece nemůže za to, že ho okradli, že ty diamanty neskončily tam, kde měly. Kdyby se to nestalo, měl by nyní nejen dost peněz, aby vyplatil koho měl, ale ještě by teď měl všechny zúčastněné zavázané mocí kamenů k bezpodmínečné spolupráci.

Náhle zahlédl periferním viděním za oknem letmý pohyb a nepříjemný pocit mu zježil vlasy na zátylku. Otočil hlavu oním směrem a na střeše protějšího domu uviděl muže v tmavé zbroji, opatrně balancujícího na střešních taškách. To by ještě nebylo tak

podezřelý, kdyby v ruce neměl kuši a jeho dva stejně vyzbrojení kolegové už nezaujímalí pozice vleže za hřebenem téže střechy.

Odskočil od okna jako opařený a pak, když uklidnil divoce rozbušené srdce, se přitisknutý ke zdi pokusil opatrně pohlédnout dolů na ulici. Nespokojeně zasyčel. Na jeho vkus tam bylo nějak moc zevlujících pobudů a pomalu se šinoucích metařů...

„Mám teď něco na práci, ještě se ozvu. Slibuji...“ pronesl do krystalu a pak jím prudce mrštil proti zdi. Kouzlo zaniklo v oslnivém záblesku doprovázeném chuchvalci čpavého dýmu.

Vyšel z pracovny a seběhl po schodech do haly. Okamžitě ho obklopilo služebnictvo.

„Pane, naše krytí bylo prozrazeno,“ pronesl vážným hlasem majordomus. „Venku jsou vojáci a chystají se sem vtrhnout.“

Přikývl. „Vím o tom. Musíte je zdržet. Alespoň než se spojím s mistrem Evaddem. Musím ho varovat.“

Akolyté se na sebe potěšeně podívali. Toto byl přesně ten důvod, pro který se rozhodli nastoupit tuto službu. Konečně budou moci dokázat svoji věrnost klášteru a když přežijí, jejich kariéra dozná výrazné změny.

„Rozumíme pane,“ odvětil majordomus, „přes nás neprojdou. Dáváme vám slib krve...“

Překvapeně zamrkal. Slib krve byl posvátný a nezrušitelný. Tito muži raději padnou, než by jej porušili.

Náhle překvapeně nakrčil nos. Tohle se mu ještě nikdy předtím nestalo. Něco ucítil. Přelétl pohledem po přítomných a pochopil. Pach jednoho z nich byl jiný. Tento nebyl nadšen představou hrdinné smrti. Jeho tělo do krevního řečiště vyplavovalo spousty látek a pot je roznášel po okolí. Báł se. Tenhle jediný chtěl přežít i za cenu zrady.

Udeřil ho přes tvář. Překvapený muž zakolísal a překvapeně se chytil za lím, na které se nyní skvěl sytý rudý otisk pěti prstů.

Vrhl varovný pohled na ostatní služebníky a zmrazil je tak uprostřed pohybu. Naštěstí pro ně žádný z nich ani nepomyslel na to, že by mu přispěchal na pomoc.

„Ty zrádné prase,“ zasyčel na něj nenávisťně a znovu ho udeřil. A pak znovu a znovu. Ani si neuvědomil, že pravici sevřel v pěst a jeho údery tím získaly na přesvědčivosti.

Pod dobře umístěným úderem zrádcova ústa pukla jako přezrálé granátové jablko a vytryskla krev. Muž udeřil zády do zdi a vyplivl na podlahu několik vyražených zubů. Chabě se pokusil zvednout ruce k obraně, ale Horác Knuta už nebyl k zastavení.

Po dechu lapající akolyta se pomalu sesul k zemi.

Knuta zamyšleně pohlédl na zarudlé zápěstní klouby a krvavě šmouhy, které je zdobily. Pak je váhavě olízl a tvář mu ozdobil úsměv.

Rozhodl se a bylo to poprvé jeho vědomé rozhodnutí a ne dílo náhody. Všechno je jednou poprvé... Přiložil mu dlaň k hrudi a s výdechem do něj pronikl. Muž vyjekl a překvapeně zakoulel očima.

Když ruku sevřel v pěst, muž zachrčel a z úst se mu vyhrnula široká, krvavá stružka. Prudkým trhnutím se z něj osvobodil a zatímco se to bezduché a bezcenné tělo pomalu skládalo k zemi, pohlédl vítězně na svoji kořist. Tentokrát jeho váhání netrvalo ani vteřinu a hladově do ní zabořil zuby. Energií sršící amulety jej zaplavily intenzivním pocitem vděčnosti.

V ten jediný okamžik pochopil, že dokud je bude zahrnovat energií, nic ho nedokáže ohrozit.

„Potrestal jsem zrádce,“ oznámil ostatním, kteří šokovaně sledovali jeho počínání, „a vy nyní splňte svoji povinnost...“

~ ~ ~

Naposledy jsem zkontroloval, že jsou všichni na svých místech a že je dům toho tajemného pana dovozce obšancován tak dokonale, že nám neuteče ani myš. Pak jsem přikývl. „Jdeme na to...“

„Tak chlapi slyšeli jste, je to tady!“ zašeptal setník královské gardy v plné zbroji na své muže. „Za tohle jste placení. Vpřed!“

Odevšad se na ten povel najednou vyrojili ozbrojenci. Kušíři drželi v šachu okna, ostatní se hnali ke dveřím. Byl to úchvatný pohled – oddíl biřiců, četa gardistů v plné zbroji a z Citadely zapůjčené družstvo Strážců a všichni na můj povel. Prostě taková moje malá soukromá válka uprostřed Kněžegradu.

Největší radost jsem měl samozřejmě ze Strážců. Získat je vyžaduje nasazení těch nejsilnějších pák, které ovládám – počínaje sliby a výhrůžkami a konče luxusními pochutinami přinášnými pokoutně k tomu, kdo má v ruce brk a pečetidlo. Počet formulářů, které jsem přitom musel vyplnit, raději ani nezmiňuji, ale upřímně, bylo to o křeč do ruky.

Jenomže, pokud se má tam uvnitř semlít něco opravdu škaredého, tihle hoši mají největší šanci, že se z toho vysekají a já tím pádem s nimi. Strážci prostě v Kněžegradu nemají sobě rovné. Říká se, že jejich pětičlenné družstvo, nazývané také ruka, vydá za padesát mužů řadové pěchoty. Jednou jsem se, ještě jako aspirant, účastnil jejich cvičení a musím říci, že to nebylo daleko od pravdy. Pro ně není důležité jestli jste člověk, elf, trpaslík, nebo dokonce skřet. Pokud samozřejmě uspějete u přijímače, který probere houf uchazečů tak úspěšně, že z každé stovky zájemců postoupí do dalšího kola s bídou tři. A z těch se pak, pokud přežijí výcvik, stanou ti nejlepší z nejlepších – specialisté na boj se zbraní i beze zbraně, a to bez ohledu na povahu protivníka. Živý, nemrtvý, magický, nemagický – to pro ně nemá žádný význam. Když chtějí, dostanou každého.

Na rozdíl od ostatních, kteří měli těžké bojové zbroje a na nich tolik stříbra, jako na výročním sjezdu stříbrotepců, já do budovy vběhl ve své erární drátěné košili, prosté nejen ozdob, ale i jakéhokoliv magického posílení. Jak říkají někteří mí marnivější kolegové, není sice moderní, ale její klasický střih z ní dělá nadčasovou záležitost...

Mohla by mi stačit, kdybych tak, jak se ode mě očekávalo, stál někde v pozadí a posílal všemi směry spojky s rozkazy. Jenomže já stál v davu u dveří hned za svalnatými maníky supícími pod vahou okovaného beranidla a doslova se třepal na to, až budeme uvnitř.

Vydání povolení k prohlídce trvalo tři dny, během kterých se, jak jsem zjistil, vedly v kuloárech zuřivé diskuse. Takže se snad nikdo nemůže divit, že jsem se nemohl dočkat setkání s Horácem Knutou. Vždyť to vypadalo, že jsem snad v celém Kněžegradu jediný, kdo ho ještě nezná...

Na vysoké a bytelně se tvářící dveře stačily tři údery beranidlem. Po tom posledním a obzvláště vydařeném se jejich křídla vyvrátila z

pantů a s rachotem přistála na podlaze, rozstříkující všemi směry drahou, mozaikovou dlažbu. Určitě by ještě šla opravit, kdyby po ní ovšem okamžitě na to neproběhlo stádo okovaných vojenských bagančat.

„Makám, makám!“ řval setník na své podřízené a lifroval je hlouběji do domu. Ani já se nenechal dvakrát pobízet a v běhu z pochvy rval služební železo.

Široká předsíň nás zavedla do dvoupatrové haly, jejíž zdi pokrývaly honosně vyhlížející tapisérie a obrazy znuděně se tvářících boháčů. Když se k tomu přidaly ještě elegantní lenošky dle poslední módy a v ebenových stojanech naaranžované zbraně s patinou prošlých věků, bylo mi jasné, že tu někdo chtěl příchozího ohromit. To bylo zbytečné, protože na to spolehlivě stačil už jen ten obří křišťálový lustr, zavěšený pod stropem, jehož ozdoby museli přepečliví trpaslíci brousit celá desetiletí.

Do jídelny, přijímacího salónu ani na široké schodiště vedoucí do patra jsme se už nedostali. Ne, že bychom nechtěli, ale v tu chvíli se na nás ze všech stran sesypalo Knutovo služebnictvo. Byl to sice jen tucet mužů, ale ani jeden nevypadal na to, že nám chce vzít plášť a namíchat pití. Nevím, kolik komorníků umí udělat salto a kolik jich umí jedním sekem rozpůlit chlapa od hlavy až po opasek, ale tihle to zvládli a ke všemu ještě naráz.

Rozseknout chlapa v brnění tak, že se otevře jako špatně položená kniha, patří spíše do šestákové beletrie, ale jde to. Chce to nejen opravdu dobrou zbraň, ale i cvik a je to také otázka plynulého vedení úderu, kontroly dechu a naprosté koncentrace. Kdybyste do toho šli jen hrubou silou, dostanete meč tak do půlky hrudníku, kde o něj definitivně přijdete a v těle protivníka uvázlá zbraň je to nejhorší, co může šermíře v boji potkat. Těmto hochům to ale nehrozilo.

Během vteřiny jsme se o tom přesvědčili a dva z nás dokonce na vlastní kůži (svaly, kosti a vnitřnosti). Když jsem viděl jak lehce a elegantně rozťali ty dva gardisty a jejich ocelová brnění, jako by byla jen z papíru, trochu mě zamrazilo. Když další sluha zručně dekapitoval setníka, jenž měl být z gardistů tím nejzručnějším, zamrazení přešlo v ledový chlad, který se mi podél páteře začal

sunout k chloupkům na zátylku. Pak se mi zježily i ty a bylo nad slunce jasné, že je zle.

To už šel k zemi další gardista. Třásl se, chroptěl a z protáťe krkavice mu v pravidelných intervalech tryskala jasně rudá krev. Nic hezkého.

V tu chvíli zadrnčely tětivy krátkých samostřílků, kterými jsou standardně vyzbrojeni Strážci a dva povedení komorníci se v saltech odporoučeli do dále. Možná jsou ty zbraně trochu předimenzované, ale působí to opravdu efektně. Byla to trochu jiná salta, než do té doby předváděli a upřímně řečeno, takhle mi byla milejší...

Bez delšího uvažování jsem vpadl do vzniklé mezery a zapojil se do zábavy. Během půlminuty jsem odrazil alespoň deset útoků, které by ze mě udělaly nechutně vyhlížející mrtvolu a čistým probodnutím hrdla poslal k zemi prvního z protivníků. Kdybych měl víc času, asi bych si ten výpad více vychutnal, ale i tak jsem měl z toho zásahu radost. Dalšího jsem složil postaru – vertikálním sekem mezi hlavu a rameno. Sice se nerozpadl na dva takřka stejně velké díly, ale bylo po něm a to stačilo. Jak se říká, nemusí pršet, stačí když zkape...

Gardisté a Strážci společnými silami udolali další tři sluhy, ale stálo je to pět mužů. U všech všudy, co jsou zač?! Poprvé v životě jsem viděl Strážce zpoceně jako myši.

Pak padl první z nich. Ani jsem nevěděl, jak se to stalo. Prostě se prkenně skácel k zemi s krvavě rudou skvrnou na hrudi.

Netrvalo dlouho a dostali dalšího. Ten se naštěstí jen odpotácel stranou s rukou bezvládně visící podél těla, ale i tak byl pro další boj nepoužitelný. Chtěl jsem srovnat skóre, ale místo ztrestání toho darebáka, který je dostal jsem byl rád, že jsem neskončil podobně. Jeho kontra se mi ale naštěstí zastavilo o drátěnou košili. Bok jsem měl rázem jako v ohni.

Naděje sice ještě neumřela, ale optimismus se už odporoučel neznámo kam. Ve tvářích svých spolubojovníků jsem vyčetl přesvědčení, že tuhle bitku přežijeme ve zdraví jen šťastnou náhodou. Ani jeden z nich však neustoupil, i když ztráta Strážců musela otřást všemi. Bylo tedy na mně, abych rozhodl, co dál. Přelétl jsem pohledem po bojišti.

„Ústup!“ zavelel jsem a společně s ošklivě zakrváceným desátníkem kryl ústup zbývajících mužů.

Když jsme se ocitli zpátky před domem, nesly se k nám zevnitř neklamně zvuky opevňování. Až budeme útočit příště, bude to proti zabarikádovanému nepříteli a za to zaplatíme. Kdybych ale neustoupil, asi bych za chvíli neměl komu velet...

„Mohli jsme je dostat,“ utrousil nespokojeně jeden ze Strážců.

Loupl jsem po něm pohledem. „Oni si asi říkají to samé.“

Pokrčil rameny. „To je možný, ale líp se kvůli tomu necítím. Vojen to má za sebou a Bohdan je zralý tak akorát na penzi. Chci ty zmetky dostat a pak zjistím, kdo je vyškolil a dostanu i jeho!“

„Mohli bychom povolat mágy, ať to tu srovnají se zemí,“ navrhl po chvíli druhý Strážce. „Znáte to. Párkrát mávnou rukou a ten barák se smrskne do velikosti lískového ořechu a to i s těmi, kdo jsou uvnitř. Bude to rychlé...“

„Chci je živé,“ namítl jsem, „nebo alespoň jednoho z nich.“

„Tak to je blbý,“ odtušil jejich velitel a zamyšleně si začal dotahovat řemínky zbroje. Pak kývl na své společníky. „Chlapi, pět minut pauza. Pak se tam vracíme, tady modroočko chce jazyka...“

Unavení válečníci se beze slova zvedli ze země, na kterou se před chvílí bezvládně svalili a začali si kontrolovat zbraně.

„Jo jo,“ mumlal si pod vousy jeden ze Strážců, „to bylo furt, dejte se k nám, poznáte cizí země, dostanete diety a prebendy a ženský po vás půjdou jak psi po šhubánkách...“

„Nehudruj,“ sykl na něj velitel, „copak jsi neslyšel o těch skutečných výhodách státní služby? Seš pod penzí, chlape. Pod penzí...“

„Jen se jí dožít...“ utrousil ten nespokojenec a začal brouskem srovnávat ostří svého meče.

Ač se mi to nelíbilo, musel jsem mu dát za pravdu. Tady už byly ve hře jen závěti a kvalitní životní pojistky.

„Nepovoláme posily?“ zeptal se mě jeden gardista s desátníckými frčkami se špatně skrývanou nadějí, že zvolím to správné rozhodnutí. Byl z toho rychlého postupu na uprázdněný post setníka ještě trochu vyjukaný, ale držel se statečně.

Musel jsem ale jeho očekávání zkalit. „Nikoho nepošlou. Dostat vás byl téměř nadlidský výkon...”

„Aha,” odtušil voják. „No tak nic.”

„Tak, jak to uděláme teď?” zeptal se mě velitel Strážců. Prošedivělý válečník si zamyšleně měřil obklíčený dům a jeho tmavý obdélník po vstupních dveřích připomínající hladový jícen. „Teď už na nás budou mít připravené samostřily. Sami jsme jim je tam nechali... Tak si uvědomuji, že jsme s sebou vzali něco výbušné hlíny. Dva, tři štučky. Kdybychom ji smíchali s rozdrčeným sklem nebo kamínky...”

To znělo docela lákavě a kdybychom to dobře provedli, mohl by to přežít i nějaký ten jazyk. A nebo... ale co, kašlat na nějakého jazyka! Dobrý mág vyčte co potřebuje i z mrtvol...

„Dobrá, zkuste to.”

~ ~ ~

Vždycky nesnášel jakýkoliv spěch. Lidé pod tlakem dělají chyby a nechávají pak po sobě stopy. V tomto směru kvitoval s povděkem, že není obyčejný člověk. On totiž chyby nedělal. Na druhou stranu ale i jemu běžel čas a situace o patro níž jej nutila k rychlému rozhodování.

Sledoval, jak oheň stravuje listy, které mu podával. Jak se kroutí, černají a pak je zachvacují plameny, a když začaly skomírat, přikrmil je dalšími. Další stoh listin čekal, až na něj přijde řada. Tyhle všechny už byly hotové. Jeho ale zajímaly ty, které ještě nebyly. Rozvázal už nejméně dvacátou složku a zběžně prolétl srovnané papíry. Pokýval hlavou a pak složku položil na stůl. Nacvičeným pohybem položil na první list namodrale zářící krystal a přešel po něm odshora dolů. Pak list přihodil na hromadu připravenou ke spálení a sjel krystalem další. A další a znovu a znovu.

Když paměťový krystal začal signalizovat přeplnění, vložil ho do kapsáře a vzal si druhý.

Rychlými a účelnými pohyby přenášel obsah listin do krystalů. Bude to dělat, dokud mu to čas a situace dovolí. Dobře totiž věděl, že by nikdy tolik písemností nedokázal odvézt. Taková přítěž by jej zpomalovala. S díky pohlédl na ten zářící výdobytek komerční

magie. Nezastavoval se, přenášel a páčil. Nakonec si nechal jen jednu jedinou věc – svoje složky. Ty původní, s plány onoho velkolepého projektu, té velké hry, co tu chtěl rozehrát. I když už byl v podstatě pohřbený, byla tam i jména, data, místa a hlavně částky. Ideální počtení pro dlouhé zimní večery...

Teprve se zpožděním si uvědomil, že zvuky boje před chvílí utichly. Jelikož nikdo cizí nestál ve dveřích jeho pracovny, znamenalo to, že se „naši“ udrželi. Situace ale rozhodně nebyla růžová. Jeho muži sice odolali tomu nejlepšimu, co proti nim mohl Kněžegrad vrhnout, ale o vítězství nešlo hovořit, s trochou štěstí jen o odkladu. Nebude to však trvat dlouho a přijdou znovu a budou to dělat tak dlouho, dokud je neudolají hrubou přesilou.

Přesto je nemohl odvolat. Musejí bojovat a získat mu čas. Musejí se obětovat pro dobro kláštera a jeho osoby. Zejména pro dobro jeho osoby.

Vhodil do krbu poslední hromádku papírů a vstal. Oprášil si kolena a usedl ke stolu, který díky vytaženým zásuvkám připomínal vyvržené zvíře. Aktivoval vlnové zrcadlo a zatímco probíhalo spojení, vytáhl zpoza opasku masivně vyhlížející palcát. Až skončí, další hovor už nebude.

Ve skleněné ploše se zjevila zamaskovaná tvář mistra Evadda.

„Byli jsme odhaleni,“ oznámil mu bez jakýchkoliv vytáček. „Obklíčili nás. Zničil jsem všechny kompromitující materiály. To nejdůležitější ale samozřejmě odnáším s sebou,“ dodal ještě, poplácaje před mistrovými zraky naditý a chrastící kapsář. „Za chvíli se přesunu do bezpečného úkrytu.“

„A pak?“

Pokrčil rameny. „Počkám, až se situace uklidní a potom se pokusím dostat z města. Pořád se mi ale ještě může podařit najít náš primární cíl a dostat zpět ty kameny.“

„O kolik jsme přišli?“

„Ani se neptejte,“ odvětil Knuta. „Ta krádež a předčasné odhalení nás připravily v podstatě o všechno. Zbyl nám jen potenciál a nadšení...“ Náhle zaúpěl bolestí a chytil se za hlavu. Cítil, jak se mu z nosu spustila krev. Už zase, pomyslel si, když hledal kapesník.

„Co se děje?“ ozval se mistr Evaddo překvapeně. „Stalo se něco? Cítíte se špatně, nebo jste snad raněn? Jste bledý jako smrt a... a...“

„Ano?“

„Vy krvácíte...“ hlesl Evaddo. „To... to není dobré...“ dodal ještě, zajíkaje se. „To ty amulety,“ hlesl po chvíli, když mu to došlo. „Jsou změněné. To ale znamená, že...“

Věnoval mu nejistý úsměv. „Většinou je to dobré. Jen sem tam dostanu takový malý záchvat. To je tou stříží krví, kterou jsem nechtě vypil. Věřte mi ale, proti dřívějšímu je to naprostá pohoda...“

„Stříží krev? Proboha! Ale co když dojde k recidivě? Víte přece, kam to povede...“

„Vím,“ odvětil krče přitom rameny, „ale ještě jsem se nemrtvým nestal, nebojte se. Amulety to nedovolí. Mám s nimi, abych tak řekl, dohodu...“

Náhle je přerušilo několik tlumených explozí.

„Musím už končit. Ještě se ozvu,“ pronesl Horác Knuta chvatně k tváři v zrcadle a pak se zahnal palcátem. K zemi se snesla sprška střepů a třísek.

Obratně se vyhoupl na okenní parapet a prosmýkl se arkýřovým oknem na střechu. Odtud to byl jen krok k onomu nenápadně vyhlížejícímu světlíku, na jehož dně byl umně zamaskovaný vstup do městské kanalizace. Vedle jeho nohy se do střešní tašky zabodla střela ze samostřílu. Udělal ještě dva kroky a pak se ze všech sil odrazil ke skoku. Prolétl vzduchem přes půl střechy a bezchybně zapadl do úzkého světlíku. Střelcům ukrytým na střeše protějšího domu to připadalo, jako by zmizel z povrchu zemského.

Jediné, co po něm zůstalo, byl jen nevzhledný, do hovězí kůže zabalený balík, ležící v pracovně na psacím stole, na kterém poblikával malý amulet, do něhož byl zaklet malý a velice tupý démon. Neměl toho zrovna moc na práci – k získání svobody mu stačilo jen čekat až se otevřou dveře do místnosti a pak spojit ty dva stříbrné drátky.

~ ~ ~

Diskuse s velitelem Strážců pokračovala znovu za necelých pět minut. Během nich jsme se přeskupili, vyrobili třaskavé balíčky, hodili je do domu a zaútočili.

Bohužel, výbušná hlína jen neškodně blafla, ultumená magickými ochranami, které nějaký zručný mág vpletl do domovních zdí.

Tento nový útok, byť podpořený střelci z okolních střech, nás dostal jen na tři kroky od salónu pro hosty. Pak jsme se se ztrátou dalších pěti gardistů stáhli. Dostali jsme jediného sluhu a ten ještě musel uklouznout na kaluži sedlé krve. Tohle už bylo nefalšované fiasko.

„No,“ řekl jsem, když jsem venku po nějaké době opět popadl dech. „Nebyl to špatný nápad, ale holt nám nevyšel zrovna podle našich představ. Někaké další podnětné návrhy?“

Velitel Strážců zavrtěl hlavou. Svobodník gardy, který vystřídal padlého desátníka gardy, který vystřídal padlého setníka gardy, pokrčil rameny. „Co takhle jít domů?“

Pohled na naši zbědovanou skupinu mi rval srdce. Za půlhodinu jsem zdecimoval výkvět kněžegradských zbraní a výsledek byl stále v nedohlednu. S takovou mi je už nikdo nepůjčí. Znáte to: „*když si neumíš hezky hrát, tak...*“

„Co kdybychom do zábavy zapojili i biřice?“ navrhl po chvíli gardista.

„Máme tu málo mrtvých?“ odbyl jsem ho. „Naopak. Dovnitř musíme, ale nikde není řečeno, že tam musíme všichni. Chlapi už mají dost. Půjdu tam sám...“

Velitel pochopil okamžitě, ale i tak na mě upřel překvapený pohled. „Jako že s'anský kouzla?“

Opatrně jsem přikývl. Takhle veřejně je to docela riziko. Stačí slovo dobře umístěné do inkvizičního ucha a shořím jako papírový čert, ale na druhou stranu to byla šance. Přinejmenším už nikdo další nezařve. Kromě těch vevnitř, samozřejmě.

Pořád tu ale bylo riziko, že si to pak odskáču. Kněžegrad'ané totiž v podstatě S'anym nemají rádi. No, vlastně se jich spíše bojí a jedním z důvodů toho strachu jsou i naše schopnosti. Proto se S'anové přijímání do služeb kněžegradského knížete a posléze krále v přísaze věrnosti zavázali své dary nepoužívat. Bylo to sice už před osmdesáti

lety, ale od té doby se na platnosti zákazu nic nezměnilo. Pořád se najde dost těch, kteří začnou argumentovat historicky špatnou zkušeností se s'anským plemenem, tisíci mrtvými a nebezpečím návratu drancujících pološílených barbarů s planoucími zraky. Inkvizice by se na mně smlsla, ale já už byl v situaci, kdy mi to začínalo být srdečně jedno.

„No,“ odušil ten Strážce zamyšleně, „zatím je to ze všech nápadů ten nejlepší. Co potřebujete, abychom udělali?“

~ ~ ~

„Tady je!“ zaječel někdo, když doskočil na dno světlíku. „Poplach!“

Vzhlédl od odpadky pokryté dlažby a jeho pohled se střetl se dvěma páry děsem rozšířených zornic. Biřici, pomyslel si znechuceně a vykročil k nim.

Jejich meče mu nestačily ublížit. Snadno se jim vyhnul a pak sám zaútočil. Úder palcátem zvedl prvního biřice do vzduchu a otočil v nepovedené hvězdě. Hlasité křupnutí krčních obratlů bylo dostatečným důkazem, že od něj již žádné nebezpečí nehrozí. Druhý zaječel vysokým hlasem. Nevěděl, zda vzteky nebo hrůzou a bylo mu to jedno. Aniž by vypadl z rytmu, snížil těžiště a elegantně ho podmetl.

Zřítíl se k zemi a hlava mu dutě krápla o dlažbu. Z ochromené pravice mu vypadl meč. Stejně ho nepotřeboval, pomyslel si Horác, zatímco mu sáhl do hrudi pro to jediné, co ho nyní na lidech zajímalo.

Další srdce, další dávka cizí síly. S každým dalším to bylo lepší a lepší a cítil se silnější. Když se do něj lačně zahryzl, zapřemýšlel, kolik jich bude muset pozřít, než se stane opravdu neporazitelným. Nevěděl, ale určitě by to stálo za to zjistit.

Když skončil, obrátil pozornost k tomu druhému. Ležel na zemi s údy groteskně rozhozenými a hlavou vyvrácenou v nepřirozeném úhlu. Smrt si ho již našla, šťastlivce, pomyslel si, ale i tak mi ještě poslouží. Konečně, už od dětství ho učili neplýtvat jídlem.

Pak s ústy potřísněnými čerstvou krví odházela stranou haraburdí pokrývající zem a tahem za ocelový kruh odsunul stranou kruhový

poklop. Do chřípí ho udeřil nezaměnitelný pach kanálu. Cesta do bezpečí byla volná...

~ ~ ~

Stál jsem u vchodu do domu a upřeně zíral na mihotavý plamen olejové lampy. Podobná hrála hlavní roli v jedné z místních pohádek. Copak asi přinese mně, až ji pohladím...

Opravdu to chceš udělat? blesklo mi hlavou, když se má dlaň blížila k té neposedné zlatavé věci. Pohyb vpřed byl stále pomalejší a pomalejší. Těsně nad plamínkem se zastavil úplně.

Bylo to riziko. Strašné riziko a nešlo o to, že bych se mohl spálit. Lidé mohou čerpat energii z různých zdrojů, jako je voda, vzduch, země či dřevo, nebo dokonce vesmír. Je to obtížné a neumí to každý, ale je to v pořádku a pokud jste mág, čaroděj či léčitel, nikdo to neřeší. Stejně by se nikdo nepozastavoval nad elfem, který pro svoji magii čerpá sílu z lesa, či trpaslíkem, který ke kouzlení používá energii nerostů a drahokamů.

Existují však dva zdroje, které jsou lidem zapovězeny – oheň a životní síla a shodou okolností jde o nejsilnější zřídla moci v celém vesmíru. Jsou ale také ze všech zdrojů ty nejnávykovější a nejvíce ničující. Kolik mágů všech ras, jež chodí po světě, se jimi už nechalo zmámit. Dají vám neskutečné schopnosti a moc, ale během krátké doby se z vás stane nesmysly blekotající troska nebo nechutně seškvařená mrtvola. To druhé většinou za aktivní účasti Inkvizice. Kroniky jsou plné příběhů o lidech, kteří propadli té temné a násilné moci ohnivé energie a ani jeden nekončí šťastně.

Proto považuji za poněkud nespravedlivé, že nám to prapraděd našeho současného panovníka pod trestem smrti zakázal, i když nám to neškodí a jiné způsoby čerpání neumíme.

A tady byl zakopaný pes – nebo spíše dilemma. Když poruším přísahu, všichni kolem to poznají, protože budu mít následujících několik dní pěkně červené oči... a nemyslím tím bělmo, jak to mívají opilci po prohýřené noci, ale duhovky, takže klidně mohu skončit na hranici. Myslíte si, že upalovat S'ana je jako dát kunu do kurníku? Bohužel ne. Za určitých okolností a při dodržení určitých podmínek

nás upálíte úplně stejně jako kohokoliv jiného a buďte si jisti, že Inkvizice ty podmínky zná naprosto dokonale.

„Vy jste se zbláznil!“ zaječel na mě náhle známý hlas, který jsem bezchybně přiřadil ke kapitánu Stírkovi. Stačil mi jediný pohled, abych zaregistroval, jak hněv, který jím cloumal, mění jeho nezdravou bledost v sytou fialovost.

„Chcete porušit přísahu? Být křivopřísežník nebo snad dokonce usvědčený heretik?“ nepřestával na mě křičet, zatímco mi z ruky rval tu lampu, zhášeje její plamen.

„A vy byste měl mít taky rozum,“ obrátil se zotra i na velitele Strážců. „Větší blbost jsem v životě neviděl. Co jste pak chtěli udělat? Nechali byste ho nosit na hlavě týden turnajovou přilbici?“

„A co jiného nám asi tak zbývá?“ zeptal jsem se ho, nečekaje na odpověď. „Dostali už dva Strážce a gardisty odmítám počítat. Posily nedostaneme a bez nich poslat ty chlapy dovnitř je obyčejná vražda...“

„Kolik jich tam může být?“ zeptal se mě Stírka, kývaje hlavou směrem k domu.

„Určitě ne víc než půl tuctu, plus ten Knuta. Podle sousedů nevyšel ven už pár dnů.“

„Ledaže už našel, kde nechal tesař díru...“

„Ledaže,“ odvětil jsem popravdě.

„Takže to nemá cenu protahovat,“ pronesl Stírka rozhodným hlasem a vytáhl z kapsy krystal. Aktivoval jej a přiložil k pravému uchu.

„Droběji,“ pronesl přátelským hlasem, když ho artefakt spojil s volaným, „rád tě slyším, kamaráde. Měl bych na tebe takovou malou prosbu. Seš v práci? Bezva... A neměl bys náhodou trochu volného času? Proč? Že bychom vyzkoušeli tu tvoji novou hračku, proto. Jo, jasně, je to oficiální. Papíry ti podepíšu, ale sbal se a doraz okamžitě na, ehm,“ dodal ještě obraceje se na mě. „Co je to tu za ulice?“

„Kozí.“

„Doraz na Kozí ulici, jasný? A nenech nás tu dlouho čekat...“

~ ~ ~

Když ten Droběj dorazil, místo rabiáta s bicepsy jako bochníky a obvodem hrudníku konkurujícím vinnému sudu jsem měl před sebou sáh vysokého a drobně stavěného kobolda v obnošené a skvrnami pokryté kožené zástěře. Měl šedohnědý odstín kůže, takže musel pocházet z Jižních skal a záplava bradavic zase ukazovala, že to je už dospělý jedinec. Jeho malá a pichlavá očka si mě měřila pronikavou inteligencí a všemi směry se ježící chumáče mastných vlasů mu zase dodávaly vzhled šileného vědce. Kolem a kolem rozhodně ničím nepřipomínal klasického zaměstnance Inkvizice.

Pro mě ale bylo důležitější, že seděl na kozlíku vozu taženého dvěma zrudlými se tvářícími valachy a přivážel sem pod špinavou plachtou něco, co mělo vyřešit náš problém. Klidně to mohl být zmrtvýchvstalý kostlivec. Mně by to bylo jedno.

Dojel až k nám, načež trhnutím opratěmi zastavil koně a obratně seskočil na zem. „Droběj Půtko,“ představil se mi. „Magistr mechaniky a věd fyzikálních.“

„A alchymista,“ dodal kapitán Stírka.

„Inu,“ připustil Droběj neochotně, „to je jen takový hřích nezralého mládí...“

„Tak nám předved', co jsi vlastně přivezl,“ pronesl Stírka s nadšením dítěte, před kterého o zimním slunovratu položili dárek. „Už bylo načase vyzkoušet tu krásku v reálu.“ Poprvé po dlouhé době jsem v jeho tváři viděl něco jiného než zasmušilost a připadalo mi to podezřelé.

Když Droběj poněkud teatrálně odstranil z vozu plachtu, naskytl se mi pohled na zbraňovitě vyhlížející zařízení, sestávající ze sáh dlouhé roury, do které by se vešla moje pěst, mířidel, kovové trojnožky a soustavy převodů a táhel napojených na nějaký, jakoby připosražený parní stroj. Jestli mě na tom artefaktu něco opravdu zaujalo, tak to byl hranatý, měděný násypník, který z něj čněl do výše. Nebylo to ale proto, že bych věděl, k čemu slouží, jen jsem se zamyslel, jak dlouho by tam ten kus měděného plechu zůstal bez našeho dohledu...

„Představuji vám vrhač výbušných střel,“ pronesl Droběj pyšně a poplácal své dítko zálibně po kalené hlavni. „Sice je to jen prototyp, ale zájemci už teď stojí frontu. Je to čistá mechanika. Ani špetka

magie, takže je to extrémně odolné proti jakýmkoliv kletbám a protikouzlům. Až tomu vychytám mouchy, vydělám pořádný balík. Tak o co jde?“

„V tomhle baráku máme partičku ostrých hochů a potřebujeme trochu zchladit jejich sebevědomí,“ oznámil mu Stírka. „Poradíš si i s cihlovou zdí?“

„Cihlovou?“ odfrkl si ten sáh vysoký vědec znechuceně. „Bez problémů.“

„A co magické ochrany proti ohni a explozím?“

Kobold se zachmuřil. „To už je krapet horší, ale nikoliv nemožné...“ pronesl zamyšleně, načež vyskočil a obratně se přenesl přes postranici zpět do vozu. Po nějaké době přehrabování ve vezeném nákladu zvedl nad hlavu svazek krátkých střel s různě barevnými hroty. „V tom případě navrhuji todlecto,“ dodal ještě, načež zručně rozvázal poutací provázky a vysypal střely do měděného trychtýře. Pak se chopil masivních madel zbraně a natočil ji směrem k domu. Když zatáhl za nějakou páku, ten divný parní stroj za hlasitého klapotu ventilů naskočil a zahalil okolí do chuchvalců temného, čpavého dýmu. Ne, tohle rozhodně nebyl parní stroj...

„A Droběji?“ ozval se ještě Stírka. „Kdyby to šlo, nech nám naživu nějakého jazyka...“

Kobold se na ta slova nepříčetně rozchechtal a pak stiskl něco, co vzdáleně připomínalo spoušť na mém samostřílu.

Mechanismus ukrytý ve vrhači se s hrčením a cvakotem rozběhl a proud čpavého dýmu ještě o poznání zhoustl. Pak první střela propadla podavačem do nitra stroje, který ji hned nato s hlasitým zadrnčením vyslal hlavní ven. V té chvíli už ale další dosedala na dno závěru a třetí na to čekala.

A vrhač sténal a skřípěl a za neustávajícího hrkotu vysílal proti domu jednu střelu za druhou.

„Průbojná, trhavá, šoková, průbojná, trhavá, šoková,“ komentoval zakrslý kobold odlétající střely a jásáním doprovázel jejich efektní průniky do útrob domu. Jak bylo vidno, cihlová zeď pro ně nepředstavovala žádný problém.

Když se zbraň konečně odmlčela a zvířený cihelný prach zase usadil, naskytl se mi pohled na bizarně vyhlížející bok domu. Dveře,

okenní rámy a další stavební prvky prostě zmizely. Podobně se ztratila i omítka a po celé délce domu se ve zdi skvěly úhledné, jak pět velké díry.

Pak, jako bych na ni dýchl, se podstatná část obvodové zdi sesula k zemi. Na jedné z vnitřních zdí jsem uviděl sytě rudý cákanec a kousek od něj ještě jeden. Nakonec jsem zahlédl i pár bot vyčuhujících zpod trosek nějakého k nepoznání rozpadlého nábytku. Takže ten vrhač nebyl zase tak úplně k ničemu. Barikády zmizely, cesta byla volná...

„Jdeme na to,“ pronesl Stírka tak, aby ho slyšeli i ti uvnitř.

„Ehm,“ odtušil jsem temně.

„Pardon,“ pronesl Inkvizitor s nečekaným pochopením. „Je to samozřejmě vaše akce.“

„Takže jdeme na to,“ zavelel jsem pro změnu já, ale už to nebylo ono. Připadal jsem si, jako vykradač cizích nápadů.

Vtrhli jsme do domu jako jarní příval. Oslabený, utahaný, ale stále ještě příval. I přes tu koboldí smršť střel nás přivítalo dvojité zadrnčení tětiny, které párek gardistů odneslo někam dozadu. Tak to dopadá, když Strážci zapomínají na bojišti své nádobíčko...

Nedívat se, nezpomalovat. Ted' nebyl čas se ohlížet zpět a bilancovat. Ted' byl čas s nimi konečně zatočit. A hlavně jim nedovolit znovu nabít.

Překonat strach, který nám velí se ukrýt za první lepší hromadu sutin nebo převrácený kus nábytku. Nezastavovat! Pohyb je život a vše ostatní je jen smrt...

Přeskočil jsem rozervanou a žíněmi se ježící lenošku, vyhnul se soše, kterou nějaký dobře umístěný zásah připravil o hlavu a jednu paži a v rozběhu narazil do mátožně se zvedající postavy, kterou vrstva omítky a cihelného prachu změnila k nepoznání.

Bylo otázkou, kdo vlastně narazil do koho. Ta srážka mě totiž vrátila o dobré tři kroky zpátky. Pak se po mně ten potácející se muž ještě ohnal zakřivenou šavlí. Proboha, co to je za lidi?

Představil jsem té zuřivě vedené ráně meč a zakolísal pod silou úderu. Vzápětí mě zasypal hotovou smrští dalších ran. Některé jsem vykryl, jiným se vyhnul. Úder stíhal úder a já se pro samý kryt ani pořádně nedostal k ráně. Během boje se krusta špíny uvolnila a když

pár větších kusů skončilo na zemi, zahlédl jsem brokátovou livrej. Komorník!

Kroužil kolem mě jako smyslů zbavený a ze všech sil se mě snažil poslat k zemi s dírou v břiše. Když se mu to po chvíli málem podařilo, ztratil jsem s ním trpělivost. Zabít někoho je jedna věc, ale vykuchat ho jako prase s vědomím, že několik jeho posledních hodin bude patřit k těm nejhorším, je něco jiného...

Nepatří to k běžným šermířským finesám a určitě vás to nebude učit žádný z těch slavných mistrů meče, kteří si ze šermu udělali výnosnou živnost, ale je to účinné a na ulici dost běžné. Srazil jsem jeho výpad stranou, krokem přistoupil k němu tak, že jsme se téměř dotýkali těly a pak ho udeřil jílcem do tváře.

Křuplo to dvakrát. Poprvé, když mu v záplavě krve a slin z úst vylétlo několik zubů a podruhé, když mu ta rána prudce smýkla hlavou. Asi to byly krční obratle, ale nebyl čas to blíže zkoumat. Místo toho jsem jej pro jistotu ťal přes hrud' a kopnutím poslal přes celou místnost.

Kapitán Stírka si také našel svého protivníka a zabředl do nikam nevedoucího souboje s evidentně stejně schopným protivníkem. Další dva sluhové pak zdařile zaměstnávali hochy z Citadely a těch pár gardistů, kteří nám ještě zbyli. Co na tom, že jednomu Drobějova mašina vzala levou ruku nad zápěstím a druhý měl problém udržet se na zakrvácené levé noze.

Přemýšlel jsem, komu pomoci. Nakonec jsem využil nabízející se šance a probodl Stírkova soupeře zrovna ve chvíli, kdy se ke mně nestřeženě otočil zády. Možná to bylo nesportovní, ale ušetřilo nám to čas i síly. Ostří zaskřípělo o obratle a pak přeťalo míchu. Tělo se poslušně složilo k zemi. Při troše štěstí jsem právě ulovil jazyka.

Notně pobledlý a dech popadající Stírka se nezmohl ani na slovo, natož poděkování.

Nepotřeboval jsem je. Raději jsem se zapojil do ukončování pracovního poměru zbývajícím zaměstnancům pana Horáce Knuty.

„Kurva práce,“ ulevil si velitel Strážců, otíraje si rukávem zpocené čelo, když se je konečně jeho mužům podařilo udolat. „Byli to pěkně tvrdí parchanti,“ ulevil si na jejich adresu.

„S takovými zkurvysyny jsem se ještě nepotkal. Díky bohům...“

„Melteza,“ zachrčel znaveně kapitán Stírka na vysvětlenou, otíraje si ústa. Neviděl jsem to, ale vypadalo to, že zvracel a k tomu všemu byl opět bledý jako sama smrt.

Přeživší Strážci se přežehnali jako jeden muž. „To hodně vysvětluje,“ odušil jeden.

„To vysvětluje kurva hodně,“ přitakal druhý pochmurně.

Obrátil jsem se ke Stírkovi. „Nevypadáte vůbec dobře,“ oznámil jsem mu nečekaje odpovědi.

„Jeden chlápek si mě ošklivě podal, když jsme hledali Smavého. Bylo to taky tvrdé. Stejně jako dnes.“

Věnoval jsem mu zkoumavý pohled.

Přikývl. „Ano, je to možné. Může tu být souvislost...“

„Že by sám Horác Knuta?“

„Tihle hoši to nebyli. Měli jiný styl,“ odvětil Stírka a zamyšleně si prohrábl zpoceně vlasy.

Byl to jen okamžik, ale během něj jsem zaregistroval, jak se bezděky dotkl břicha. Tak nějak přeopatrně, jako by tam skrýval nějaké hodně bolestivé tajemství.

„Jste raněný?“ zeptal jsem se jej.

Zavrtěl hlavou. „Jen škrábnutí.“

Nevěřil jsem mu. Říkejte tomu klidně profesionální deformace...

„Ukažte,“ řekl jsem na to a nečekaje na jeho dovolení, jsem mu trhnutím vyhrnul krzno.

Sykl bolestí a šlehl po mě vzteklým pohledem. „Co si to...“ začal, ale pak sám zmlkl.

Už nebylo co skrývat. Tahle rána vůbec nevypadala jako nic a už vůbec ne jako škrábnutí. Beze slova jsem zíral na zčernalý, mokvající vřed uprostřed pergamenovitě žluté a seschlé kůže. Nemusel nic říkat, nepotřeboval jsem ani otevřít lékařskou knihu. Takové zranění jsem už viděl...

„Nic to není,“ zašeptal Stírka, zatímco ukryval své zranění zpět pod oděv. Pak mi věnoval pohled, ve kterém se mísily obavy s nevyslovenou prosbou.

„Víte, s čím si tu zahráváte?“ zašeptal jsem nesouhlasně.

„Jsem Inkvizitor, nepamatujete? Já sám nejlépe vím, o co tu jde. Ten hajzl mě dostal a mám už jen jediné přání,“ řekl mi hlasem

připomínajícím právě vykopaný hrob. „Chci ho dostat. Zpomalil jsem šíření nákazy a možná se mi ji podaří zastavit úplně. Však víte, co se povídá mezi lidmi.“

Přikývl jsem. Jasně, že jsem to věděl. Říká se, že když zabijete původce nemrtvé nákazy, vyléčíte tím všechny jeho dosud neproměněné oběti. Byla to moc hezká a optimistická pohádka. Nic víc. Sám znám stovky podobných.

„Víte co se s vámi stane a víte, co bych měl udělat, když už jste to neudělal sám,“ řekl jsem mu mírným hlasem.

Odmítavě mávl rukou a upřeně mi pohlédl do očí. „Já nechci skončit v jedné z těch zblešených cel, kam zavíráme proměněnce a nakažené. Nechci tam jen tak sedět a čekat, až si pro mě přijdou a probijou mi na popravišti srdce stříbrným hřebem!“

„Hm,“ odušil jsem zamyšleně, „to by se mi asi také nelíbilo.“

„Mohu?“ zeptal jsem se jej a když kývl, zavřel jsem oči a soustředil se. Pak jsem na jeho zranění pohlédl znovu. Už se nemusel svléknout. Pro můj vnitřní zrak to nebylo potřeba. Nyní jeho tělo připomínalo tmavou siluetu, na jejímž podkladu se táhly zlaté čáry meridiánů, kterými kolovala životní energie. Viděl zářící body i oslnivě jasné rotující talíře čaker. Pak uviděl ono zranění. Černočernou skvrnu, otisk prázdnoty beze stopy jakéhokoli života. Viděl jako vlas tenké černé čáry, které od ní směřovaly do všech stran. Kapitán Stírka byl pomalu pohlcován, stravován a až ta nákaza dojde k srdci, zemře...

Vrátil jsem se zpět do reálného světa a poplácal jej po rameni. Nedokázal jsem mu lhát a on by lež nevzal. Slova tedy nebylo zapotřebí.

„Já vím,“ bylo jediné, co na to řekl.

„*Enno, vista di porto, Enno,*“ ozvalo se náhle za mnou chrčivě z podlahy.

Pohlédl jsem na muže, chrlicího krev, jak se s tváří křečovitě staženou snaží pohnout končetinami, které jej odmítaly poslechnout.

Zamítavým posunkem jsem od něj odvolal gardistu, který mu chtěl pomoci ze světa bodnutím do hrdla. „Zavolej felčara. Chci ho živého,“ uložil jsem mu místo toho.

Gardista přikývl, skryl meč do pochvy a odběhl pro medika.

„Co to je za řeč?“ ozval se velitel Strážců. „Meltezština?“

Kapitán Stírka krátce přikývl. „Jeden z dialektů. Vyzýval nějakého Enna, což znamená cizinec, aby odtud zmizel. Enno může být stejně tak jméno jako přezdívka.“

„Nahore!“ zařval jsem na ostatní, jako bych byl jediný, komu to došlo, a s mečem nad hlavou jsem se vřítíl na příkré schodiště vedoucí do prvního patra. Ať už tam byl Horác Knuta, ten Enno a nebo oba dva, chtěl jsem je dostat a udělat jim vše, co mi přijde na mysl, včetně kroucení krkem...

Následující události se mi ale slily do jediné různobarevné šmouhy. Převládala v ní žlutá a oranžová barva a taky si vzpomínám na strašný kravál. Skoro jsem z něj ohluchl. Zřejmě proto, že mě po otevření dveří do Knutovy pracovny udeřila do obličeje ohnivá vlna, která proměnila celé horní patro ve změt' hořících trosek – a to včetně důkazů. Ksaku!

~ ~ ~

„Jste... v... pořádku? Slyšíte... mě? Yggredde... Slyšíte mě?“

Pomalů jsem otevřel oči. Před očima se mi roztančila zlatorudá kola, ale po chvilce ten nepříjemný rej ustal a svět kolem mě se zase ustálil. Pak jsem se pokusil posadit. Šlo to kupodivu docela dobře. Nikde nic zlomeného, jen pár odřenin a popálenin od toho výbuchu. Výbuchu?!

Rychle jsem přelétl pohledem tu spoušť. Měl jsem štěstí, že jsem to odnesl jen pár šrámy...

Opatrně a s vydatnou pomocí kapitána Stírky jsem se postavil na nohy. „Jste celí?“ zeptal jsem se přítomných. Odpovědí mi bylo jen přihlouplé přikyvování. Všichni byli výbuchem otřeseni stejně jako já.

Byli jsme opět v přízemí a první patro, nebo spíše to, co z něj zbylo, stálo v plamenech.

S klením jsem ze sebe strhal ruce, které mi v tom chtěly zabránit a pomalou, kymácivou chůzí se vydal nahoru. Tentokrát jsem už žádné dveře otvírat nemusel. Patro bylo nyní, jak říkávají obchodníci s realitami, vzdušné a plné slunce. Jenom ty plameny, ty těm prostorám ubíraly na atraktivitě.

Překonal jsem dech beroucí žár a přes zbytky zárubní, které se v místě vytržených veřejí ježily třískami jako ježčí kůže, nahlédl do pokoje domácího pána. I přes neskutečný nepořádek bylo jasné, že ničím nepřipomínají komnaty bohatého obchodníka. Jedno lůžko, něco nízkého a omšelého nábytku a psací stůl. Žádné tapiserie, gobelíny či kožešiny. Žádné obrazy ani fresky. Zbraně ani sochy. I chudobince jsem už viděl vybavenější...

Pak jsem překvapeně zasyčel. Mohl za to ten pentagram nakreslený na podlaze. Moc se v tom nevyznám, ale podle stylu kresby, způsobu pojmenování géníů a démonů a jejich symbolů mi bylo okamžitě jasné, že tohle není kněžegradská magie a ani jiná z těch, co znám. Tohle bylo něco jiného. Divočejšího, drsnějšího. I když už byl na devíti místech obrazec porušen a všechna magie z něj již dávno vyprchala, měl jsem z něho stále špatný pocit. Takový ten chlad, co se šíří po páteři a ježí chloupky na zátylku, jež vás přepadne těsně před tím, než se vám do krku zakousne katovský meč...

Odplivl jsem si a rituálně se přežehnal proti zlému. Nejsem sice tak pověřivý jako Kněžegrad'ané, ale tady mi to připadalo správné. Toto bylo čiré a nefalšované zlo.

„Zakreslete to a pak zavolejte někoho z Univerzity. Uhasťte ten oheň, ale dokud to tu kněží rituálně neočistí, nikoho sem pod ztrátou hrdla nepouštějte.“

Stírka pokýval souhlasně hlavou. „Kdo tento zákaz poruší, bude se zodpovídat i Inkvizici!“

„Zavolejte biřice, ať to tu obšancují a začnou s prohlídkou okolí,“ dodal jsem ještě a počkal si, až gardisté i Strážci přikývli.

„Fajn,“ odvětil jsem scházeje s úlevou ze schodiště. „Takže do práce.“

~ ~ ~

Zvládnout ten požár nám nakonec zabralo hodinu. Pak začala opravdová práce. Zrovna jsem se prohraboval zčernalými a ještě teplými zbytky na dně krbu, když mi někdo strčil před oči očouzený útržek plátna i s kusem zlaceného rámu.

Z něj na mě zíral aristokraticky vyhlížející muž s inteligentním, ale i prohnaným výrazem ve tváři a s očima, plnými divokých emocí. Hodně by mi o jeho povaze napověděla i linka jeho rtů, ale v tom místě byl obraz roztržen. Mezi kněžegradskou smetánkou jsou teď portrétní olejomalby hodně populární a není zbohatlík, který by alespoň jednu v životní velikosti neměl...

Pohlédl jsem tázavě na kapitána Stírku. „Copak to je zač?“

„Tenhle chlap mě zranil na tom hřbitově,“ oznámil mi cedě přitom každé jednotlivé slovo přes zuby. „Tenhle hajzl to byl...“

„A kdo je to?“ zeptal jsem se ho. Pokrčil rameny.

Nakonec odpověď přišla z hloučku přihlížejících biřiců a nebyla zrovna povzbudivá: „No, todlecto je přece ten Horác Knuta...“

~ ~ ~

Pohlédl jsem na dva ohořelé kousky pergamenu, které byly jediným hmatatelným výsledkem provedené prohlídky. Oba jsem našel v krbu. Jeden byl kdysi koncesní listinou na dovoz a druhý účtem za nějakou merendu. Jen těch nul na jeho konci bylo nějak moc. Levněji se dala obstarat i korunovace. Jenomže to bylo na ospravedlnění té ohňostrůjně produkce zatraceně málo. Hlasitě jsem si povzdechl a přetřel pálící oči. Začal jsem si připadat jako bloudící na poušti. Pohyby v kruzích...

„Co si to dovoluujete?“ ozvalo se náhle zvenku. Zvedl jsem se od stolu a vyhlédl ven dírou po okně. Ať se už totiž před domem odehrávalo cokoliv, zvuky neklamně připomínaly zápas. S povzdechem jsem vyrazil dolů.

„Nechte mě! Víte, kdo jsem?“ pokračoval ten hlas, postupně přecházející do nepříjemně vysokého ječení. „Okamžitě mě pusťte, vy drzá hovada! Já jsem sekretář Nejvyššího královského komořího.“

Existuje jen málo slovních spojení, která mě dokážou vybičovat ke zvýšenému výkonu. Tohle bylo jedno z nich. Posledních pár schodů jsem překonal jediným skokem, i když má kolena, ve shodě se zbytkem bolavého těla, zprudka zaprotestovala.

Před domem jsem našel dvojici nekompromisně se tvářících gardistů, držící vzpouzejícího se muže v honosně vyhlížejících šatech. Zlatý řetěz, který se mu zběsile houpal na tenkém krku

nikoho nenechal na pochybách, že to skutečně je královský úředník. Tuto sezónu byly totiž mezi nimi podobně okázalé šperky velice populární. Zřejmě to nějak souviselo s veřejnou proklamací Nejvyššího královského komořího, že rázně zatočí s korupcí...

„Co se tu děje?“ zahřímal jsem a muž zaraženě ztuhl. Pak mi pohlédl do očí a zesinal. Někteří lidé při pohledu na mě zareagují i hůře. Zblednutí se nemusí prát...

„Ten muž měl namířeno do domu,“ oznámil mi gardista. „Když nás ale uviděl, dal se na útěk, jako by mu hořelo za patami. Tak jsme ho chytili a od té doby se s námi škube a neustále nám předhazuje, co že je to za velký zvíře...“

„Jsem Něhoslav Bradna,“ oznámil mi zadržený povýšeně, „a jsem sekretářem Jeho Milosti Nejvyššího královského komořího Svatobora Námela. Žádám, abych byl okamžitě propuštěn!“

„Co jste tady dělal?“

„No dovolte,“ obořil se na mě, jako kdybych se ho ptal na jeho plat, „do toho vám nic není. Žijeme ve svobodné zemi a já vám nemusím skládat účty!“

„Emh,“ odkašlal si gardista a podal mi svitek pergamenu uspiněný od bláta. „Tohle se snažil zahodit, když utíkal.“

Muž zhnuseně pohlédl na svitek a povýšeně pronesl: „To rozhodně není moje. Komu věříte? Vysoce postavenému úředníkovi koruny, nebo nějakému žoldáckému hrdlořezovi?“

S gardistou jsme se na sebe nepokrytě zašklebili. Rozvinul jsem listinu a na jejím konci našel otisk pečeti Námelova prstenu, jeho podpis a dovětek s důrazem na důvěrnost informace.

„No, abych byl upřímný,“ oznámil jsem cukajícimu se mužíkovi, „za tohle mi ty účty budete skládat vy. A ještě hodně rád...“

Něhoslav Bradna při těch slovech splaskl jako bublina a jeho povýšenost byla tatam „Já... Já...“ začal koktat. „To přece... nemyslíte... vážně...“

Potukávaje svinutým pergamenem o dlaň ruky jsem zavrtěl hlavou. „Myslíte si, že jsem slepý? Tento dokument neměl opustit zdi vašeho úřadu. Je to nepříjemná věc a divil bych se, kdyby vás Jeho Milost komoří exemplárním způsobem nehodil přes palubu. Za tohle můžete skončit s hlavou na špalku...“

„Ne... to ne...“ vyjekl ten muž a kdyby ho gardisté nedrželi, asi by se svalil jako podřatý. „To nejde. Já jsem, vlastně nic... Já jen...“ koktal ochromený hrůzným koncem své kariéry, když tu, jako by povolil stavidla své výmluvnosti, na mě ve stále se zrychlujícím tempu vychrlil: „A proč mě? Jiní mu dávali mnohem více. Já jsem jen chtěl ty šperky, co... co rozdávala Jeho Excelence pan Knuta všem kolem. Ty dárky, rozumíte? Všichni, co něco znamenají, je mají a dávali mu za ně mnohem více! Proč byste měli popravovat zrovna mě? Ptejte se jiných. Já je všechny znám. Jméno po jméně vám je klidně nadiktuju.“

Po nich jděte! Já jsem jen malá ryba. Oni brali tisíce, co tisíce, desetitisíce! Chlastali za jeho peníze na rautech drahá vína a smilnili s povětrnicemi!“ rozkurážil se a oči mu přitom plály profesionálně odehraným spravedlivým rozhořčením. Bylo jasné, že buď na něj zbyl příliš malý kousek toho sladkého koláče, nebo vůbec žádný. Nebylo tedy divu, že měl potřebu zatopit těm, kteří si polepšili víc než on. „Klidně vám je všechny napráším. Mně už je všechno jedno. Chci ale tu, jak se to říká, imunitu...“

„To není na mně,“ oznámil jsem mu. „Řeknu to šéfovi a dohodneme podmínky.“

Pak jsem jej předal biřicům a zařídil odvoz. Tak cenného hosta ještě v magistrátní šatlavě neměli. Však jsem mu taky objednal jednopryčnovou celu s plnou penzí a výhledem na město. Marná věc, takového svědka je třeba si předcházet. Ani zhrzená milenka si nedokáže vybavit tolik podrobností jako nedoceněný sekretář...

~ ~ ~

Vztekle přecházel po místnosti tam a zase zpátky. Totam bylo jeho dokonalé sebeovládání, kterým se před svým okolím tak rád pyšnil. Lomcoval jím vztek tak silně, až se chvílemi obával, že se jím snad i zalkne. Byl to dobrý plán a o jeho úspěchu byl přesvědčen. Vlastně si pořád myslel, že to nemohlo nevyjít. Kdyby ovšem a kdyby a kdyby...

Zaklel pod návalem kdyby, která mu vytanula na mysl v jedné souvislé a depresivně vyhlížející řadě. Byl blázen. Co si to u všech všudy jen namlouval? Bylo to příliš velké riziko...

Tisíckrát proklel vše a všechny, kteří ho přiměli do toho jít. Tolik věcí bylo ve hře – jeho prestiž, post arcikněze, finanční situace kláštera... Bylo mu jasné, co na to řeknou ostatní členové rady. Řeknou, že se jako nejmladší představený kláštera v celé jeho dlouhé historii neosvědčil. Někde jinde by se to možná spláchl omluvou a potupným sesazením, ale tady ne. Nejspíše dostane hlavní roli při nejbližším obětování a to rozhodně nechtěl. Už celé roky sváděl boje se svými protivníky a likvidoval jejich snahy o své sesazení. Ani on nikdy nezaváhal, když měl možnost zlikvidovat své odpůrce. Jed, nůž nebo dobře vržená kletba. Byl přece Evaddo Tyssan – muž, se kterým bylo nutno počítat, muž s vizí. Takový nesmí skončit stejně potupně jako ti zločinci a otroci, které město kupuje pro pravidelné obětiny.

Stále nedokázal zapomenout na to, co viděl v očích Horáce Knuty, zvaného Enno. Znal ho už řadu let, ale nyní poprvé netušil, s kým má tu čest. Už nebyl tím, kým býval, když odjížděl a nebyl ani tím, kým býval ještě předtím. Byl to někdo úplně nový, jehož lidství bylo nyní stejně pochybné, jako dobré úmysly a touha dodržet dané slovo.

Nebyla to žádná smyšlenka, věděl to totiž více než dobře. Stokrát se už za tu dobu proklel, že nedolal a pokusil se spojit s jeho amulety. Sice byl opatrný a udělal to tak, aby to Horác nezaregistroval, ale ony jej odmítly se vši razancí, které byly schopny. Jeho, svého stvořitele. Vůbec nereagovaly na jím pronášená vůdčí slova. Byly jiné. Cizí a tak svobodné, až ho z nich jímala čirá a nefalšovaná hrůza.

Přitom tahle sada měla patřit k jeho mistrovským výtvorům. Devět kusů mědi a stříbra, vytvořených krok za krokem v souladu s prastarými manuskripty, stvořených během velké operace v přesně určený den, hodinu i minutu tak, aby jim žehnala i sama nebesa. Většinou takhle na zakázku tvořil jeden, dva kousky, ale Horác Knuta byl starý a zejména solventní zákazník, a tak si mohl dovolit připlatit za nadstandardní péči. Dokonale zvolený systém vzájemně provázaných kouzel je pak učinil plně kompatibilními s těmi staršími, jež do sebe nechal Horác voperovat ve snaze o sebevylepšení. Vše vypadalo tak dobře, jen ty sny, ale tehdy jim

nepřikládal žádnou váhu. Nepřestával se holedbat svým mistrovstvím dokonce ani poté, co dostal varování od Udda, že se Knutovy potíže začaly prohlubovat a dostavily se první záchvaty a krvotoky. Měl to odtroubit a stáhnout ho zpět do Meltezy, nebo za ním poslat tým složený z mediků a alchymistů.

Jenomže jeho se zmocnila zaslepená pýcha a jediné, co chtěl vidět, byl úspěch. Chtěl se jím chlubit jako svým veleedílem hodným obdivu. Chtěl přijímat hold svému umu a chtěl být nazýván největším z velekněží, kteří kdy vedli klášter. Prostě chtěl, aby Horác Knuta v Kněžegradu uspěl, našel primární cíl a aktivoval jej, stejně jako se mu to podařilo v Addenských hrobkách, ruinách starobylého a polozapomenutého města z dob na úsvitu dějin. Příliv financí by vyléčil již dlouho churavějící klášterní pokladnu a jemu by vytrhl trn z paty.

A co mám místo toho? pomyslel si zoufale. Pár paměťových krystalů, které měl v držení nespolehlivý a nemocný muž, jenž se každým okamžikem mohl proměnit v krvelačnou stvůru. Muž, kterému věřil nejvíce ze všech – obchodník, pašerák, vylupovač hrobů, nemající problém dělat diskrétní obchody s těmi nejmocnějšími tohoto světa. Nyní hrozilo, že se stane nemrtvým, nebo ještě hůře živým mrtvým, tvorem, kterému nevadí denní svit, neboť uvázl na půli cesty mezi životem a smrtí a nebyl ani jedním. Během té poslední výpravy jej iniciovalo šest obyvatel toho prokletého komplexu hrobek. Šest různých nemrtvých, každý starý dobrých sedm století. Měl poslechnout řádové mediky, kteří mu radili, aby ho pro dobro tohoto světa při operaci uvedl do věčného spánku a pak mu probil srdce osikovým kulem.

Neudělal to a Horác Knuta, ten nový a změněný, byl nyní v Kněžegradu. Co se stane, až místní zastaví jeho řádění a v jeho mrtvole najdou meltezské amulety?

To nemohl dopustit! I když se tomu vzpíral, musel udělat, co musel – a to co nejrychleji. Musel zachránit, co se dá. Sebe, klášter...

Vlnové zrcadlo odmítl. Bylo sice rychlé, ale ve světě mezi zrcadly se skrývalo příliš mnoho zvědavých uší a ještě více špehujících démonů, kterým by taková informace mohla přinést vytouženou svobodu. Potřeboval spojení nejen rychlé, ale i

spolehlivé. Potřeboval nositele informace, který by se o svoji bezpečnost dokázal sám postarat. Někoho, kdo raději zajde, než by prozradil svěčené tajemství...

Rychlými tahy nakreslil křídou na podlahu ochranný kruh a přikreslenou branou do něj rázně vstoupil. Zapálil v kadidelnici vonné směsi, které měly přilákat některého z obyvatel mrazivého astrálu a pronesl úvodní zaklínání. Pak rituální dýkou podřízl vzpouzejícího se černého kohouta a nechal ho, ať se zoufalým zmítáním a máváním křídel vykrvaví přímo doprostřed oltáře. Rozžhavený obelisk z černého čediče přijal oběť a nadšeně vyslal ke stropu chuchvalec čpavého dýmu.

Cítil, jak se vzduch kolem něj citelně ochladil. Jen díky poskytnuté oběti a ochrannému kruhu pro něj jeho příchod neznamenal nebezpečí. Ozval se rychle. Hladový a zoufale toužící po všem, co mu připomínalo život, který nikdy neměl. Nabídl mu krev a maso oběti a pronesl požadovaná slova uvítání. Démon utišil svůj neutišitelný hlad a pak vyslechl Evaddovo přání. Souhlasil. Měl jen jedinou podmínku – dobrou cenu.

Když mu mág ukázal drobné a ječící tělíčko, zabalené v příkrývce, démon neváhal ani vteřinu.

~ ~ ~

„Víno?“ zeptal se král Bojen, prohlížeje si viněty na lahvích uložených v likérníku. „Mám tady opravdu dobré červené z Chrastavy – naše rodinné stříbro, abych tak řekl. Nebo nějaké z ciziny? Co třeba tanesské nebo vyborgské. Našla by se i nějaká ta pálenka, nebo snad medicínální likér?“

„Ne, děkuji, Veličenstvo,“ odvětil maršál Potocký. „Jste velice laskav.“

Král zavřel dvířka likérníku a opět se narovnal. „Tak co třeba jahodník?“

„Ano, rád.“

„Výborně,“ řekl král a kývl na komorníka. „Děpolde, prosím přines nám dvakrát jahodník.“

Když oslovený muž s úklonou opustil pracovnu, král si přitáhl židli blíž k maršálovi. „Mám dost kusé informace, abych si o tom mohl sám udělat obrázek. Tak povídej, co se děje.“

Semen Potocký, vrchní velitel armády a šéf nejvýkonnější rozvědky v zemi, si odkašlal. „Je to špatné, Veličenstvo. V podstatě se dá říct, že se to podělovalo na všech frontách. Ten zmetek Knuta zmizel a svůj barák vyhodil do vzduchu. Máme sice jednoho z jeho sluhů, ale ten odmítá mluvit. Vlastně, abych byl úplně přesný, na marodce si ukousl jazyk.“

„Nějaké další důkazy?“

„Bohužel, máme jen hromadu popela. Když tam naši dorazili, komín byl ještě horký. No, on byl popravdě řečeno horký celý barák, ale v krbu musela planout pořádná vatra. Jenomže pálení dokumentů není samo o sobě trestné a my nevíme, co tam Knuta tak horlivě páčil.“

No a k tomu všemu ještě do města dorazili zástupci pavlobergské koruny, aby se připojili k té vyjící smečce juristů, kteří se vehementně dožadují Wornugova propuštění. Samé klasické hlášky. Přiznání bylo vynuceno násilím a není jiného důkazu proti němu. Máme jen kriminálního, který tvrdí, že ten jediný diamant vzal z Wornugovy truhlice. Je to prý pobuda, kterému soud nikdy neuvěří a to, že těch diamantů mělo být více, je prý jen jeho snaha, jak se vyhnout oprátce.“

Prošedivělý voják se krátce zachmuřil. „Mají Wornugovo prohlášení, a neptejte se, jak se dokázali dostat do jeho kobky, že pokud nějakou zásilku do města dovezl, nikdy mu nebyl znám její obsah. Jen ji předal klientovi v diskrétní místnosti a při otevření nijak neasistoval. Jediný, kdo prý mohl vědět, co v té truhlici je, byl ten, kdo do ní ten kontraband dával a to byl jeho bratr. Ten se bohužel v Malestském magistrátním vězení včera oběsil. Někdo mu nedopatřením nechal opasek...“

„Takže to teď Gunnar může hodit na nebožtíka,“ pronesl král chápavě.

Maršál Potocký přikývl. „A taky hází, společně se svými právníky, kteří za něj píšou stohy stížností, návrhů a suplik.“

„Ale pořád nevysvětlil, jak se ta jejich truhlice mohla dostat k tomu vetešníkovvi,“ namítl Bojen. „Z toho se přece jen tak nevyvlíkně.“

„Bohužel. Už zařídil, že byla nahlášena jako ukradená. Právě zjišťujeme, koho podmázl a kolik ho ta antedatace stála, ale k ničemu to stejně nebude.“

„Zatraceně,“ ulevil si Bojen. „Až najde ty správné uši, nebo spíše kapsy, bude venku natotata... Musíte co nejrychleji najít toho Knutu. Bez něj se to nikdy nerozplete. Pořád tu bude příliš mnoho nejasností a hypotéz. Co Inkvizice? Má smysl po ní žádat součinnost?“

Starý voják zavrtěl hlavou. „Nemá. Rada je rozštěpena. Část chce nastalou situaci využít k posílení vlivu a těch, kdo by i byli svolní ke spolupráci, je zase příliš málo...“

„Víme už něco o těch zatracených diamantech? Kde jsou?“

„Máme jen kusé informace z galerky, že je Smavý chtěl dostat do oběhu, ale těsně předtím mu je sebrala ta Smrkelova banda. Od té doby se po nich slehla zem. Zřejmě jsou někde zalezlí. Máme nastrčené oči i uši u každého jen trochu podezřelého překupníka a pokud se je pokusí udat, dostaneme je. Dal jsem echo i našim zahraničním rezidentům, aby ohlířeli obchodníky, zejména ty na diamantové burze v Malestě. Jiná věc je s těmi údajnými šperky, co měl mezi lidmi rozdávat Knuta. Čekáme s čím přijde ten Bradna a pak to spustíme. Vybereme je jako mladé a dostaneme ty kameny pryč od lidí...“

Král se zamyšleně napil jahodníku, který před něj postavil komorník a hloubavě se zahleděl na obraz visící na zdi pracovny. Zobrazoval nějakou dávno zapomenutou bitvu vybojovanou nějakým neméně zapomenutým předchůdcem. Jeho ale nezaujala velkolepost scény a lesk brnění a magií sršící zbraně. Zrak mu padl na ty hromady zohavených těl, nakreslených s nevkusným realismem na dolním okraji plátna.

„Udělejte to, Semene, co nejdříve,“ pronesl tiše, „než se něco stane. Mám z toho hodně nepříjemný pocit...“

~ ~ ~

Kubblcha odhodil páčidlo a s klením si otřel ruce do zástěry. Spárou mezi deskami sarkofágu vytékal silný proud živného roztoku. Znechuceně pohlédl na několik hustých krůpějí, které mu ulpěly na škorňích. Nikdy je z nich už nedostane dolů. Nechápal, jak takové svinstvo může někomu prospívat, ale Spáči si v něm doslova libovali. Vždyť v něm dokázali přežívat celá desetiletí, než je někdo probudil zpátky k životu.

Nesnášel spěch, ale bylo mu jasné že nemá času nazbyt. Určitě ho neměl, jinak by představený nepověřil přenosem zprávy démona. Bylo to složité a nebezpečné a jedinou výhodou byla rychlost. Vyděsil jej, když se před ním objevil na těch svých netopýřích křídlech a jako blesk vpadl do jeho domu, aniž by tím aktivoval ochranu, ale naštěstí se omezil jen na předání zprávy. Ta ho naopak nepřekvapila. Svým způsobem to dokonce čekal, vždyť to byl cizinec. Klášter se s cizáky nikdy nepaktoval a své obchody si vždycky dělal sám. Bylo přece jasné, že to nemůže vyjít a ještě jasnější podle něj bylo, že to byla chyba toho Enna a nikoho jiného.

Svěřit cizinci peníze, moc a tajemství kláštera, to bylo čiré bláznovství a on teď musí spěchat, aby vše napravil.

Přitiskl k sarkofágu dva amulety a počkal, až jejich magie překoná zemskou přitažlivost a nadlehčí sarkofág tak, že ho dokáže sám položit na zem. Pak už zbývalo jen povolit křídlové matky na víku a odklopit ho. Pohlédl do Spáčovy popelavě bledé tváře a znechuceně nakrčil nos. Uznával jejich schopnosti, ale hnusili se mu. Stvůry, mutanti, sešívanci. Říkalo se jim všelijak. Tohle také byli svým způsobem Enno. Ať se snažil sebevíce, důvěřovat jim nedokázal. Vysílal je za různými úkoly už nejméně tucetkrát, ale i když nemohl mít žádné výhrady, stále se nemohl vyrovnat se skutečností, že taková oživlá mrtvola mohla nahradit profesionálního a roky trénovaného lidského zabijáka.

Zatím ještě ležel bez hnutí, studený jako led, ale už to nebude dlouho trvat a zase otevře svoje černočerné oči bez bělma i duhovky. Pečlivě odměřil dávku lektvaru do dlouhé, duté jehly a tu mu zprudka vbodl do srdce. Pomalu stláčel píst, dokud všechen elixír neskončil tam, kde měl.

Během několika okamžiků se tělo poprvé pohnulo a pak otevřelo oči.

Dalších pět dávek vstříkl do Spáče v přesně stanovených intervalech. Tělo po nich ztratilo ztuhlost i chlad a i když bylo i nadále mrtvolně bledé, do tkání se vrátila vláčnost čerstvé mrtvoly.

Trvalo ještě nějakou dobu, než mohl vstát a udělat několik nejistých kroků. V té době mohl pozřít první jídlo. Byla to sice jen teplá a vodou zředěná krev, ale pro začátek to stačilo.

Proces ožívání nešlo uspěchat, ale než vyšlo slunce, byl u konce. Stačilo už jen zadat Spáči úkol a ukázal mu cíl. Vlas, který tu onehdy cíl nevědomky zanechal, byl pro ten účel jako stvořený.

Monstrum, nyní již navlečené do mohutné zbroje, která zakrývala jeho děsivě vyhlížející jizvy, jej lačně přiložilo k nozdram. Když nasálo jeho pach, vědělo již o svém cíli vše, co potřebovalo...

~ ~ ~

Něhoslav Bradna ležel na pryčně a rukama za hlavou upřeně zíral do změti čar, které do stropu vyryl některý z předchozích nocležníků. Přemýšlel, co se s ním asi stalo. Jestli byl také v ochranné vazbě, nebo jak se tomu vlastně říká, nebo tu čekal na soud. Rozdíl v tom stejně nebyl.

Z nudy začal uvažovat, co by dnes asi dělal. Jako obvykle by dopoledne absolvoval několik jednání, pak by přišel na řadu oběd, na který by jej určitě pozval nějaký žadatel o audienci u Námela. Odpoledne by se i se šéfem přesunul do klubu na neformální rozhovory, či sondování obchodních příležitostí, jak to nazýval sám Nejvyšší komoří. Víno, vybrané lahůdky a večer, ach ano... večer. Zasníl se, ale vzápětí se mu odporem zkřivila tvář. Tady mohl na něco takového klidně zapomenout. Povyražení ve zdejší lázni, nabízené některými spoluvězni, se s tím prostě nemohlo rovnat.

Stokrát se už proklel za svoji hloupost a hamižnost. Proč se jenom hnal k tomu idiotovi, aby mu něco prodal? Jako by byl nyní trestán za to, že se nechtěl dívat, jak si jeho kolegové kupují nejnovější kočáry a bryčky a jak dávají na odiv kabátce střížené dle poslední módy. Zejména, když jeho vlastní kabátec byl obyčejná konfekce...

Stále nemohl uvěřit, že se nechal tak hloupě chytit. Kdyby ho na té ulici nedohnali, měl by klid. Nemusel by handlovat se S'any o svoji svobodu výměnou za ten udavačský seznam. Dobře věděl, co se stane, až jim ho předá. Skončí. V Kněžegradu už pro něj nebude místo a zřejmě pro něj nebude místo vůbec nikde. I když si změní jméno a odstěhuje se na druhý konec kontinentu, stejně ho najdou...

Možná kdyby mu nějaký alchymista předělal obličej. Ano! To je ono. To bude chtít a k tomu slušnou hotovost do začátku.

Náhle v zámku zarachotil klíč. Překvapeně vzhlédl ke dveřím. Přece ještě nebyl čas večere.

Dovnitř vešel shrbený dozorce a upřel na něj krhavý pohled. Do penze mu už nemohlo moc chybět. Jestli rok, tak to bylo hodně. Ušklíbl se na něj a pak okované dveře se špehýrkou otevřel ještě o něco více.

„To je on,“ pronesl k někomu, kdo stál za nimi a pak ukročil stranou, aby neblokoval vstup do cely.

Překvapeně sledoval, jak dovnitř vchází vysoký muž v uniformě královské gardy. Jeho pohyby, pružné a jakoby kočičí jej však usvědčovaly ze lži. Tohle nebyl voják. Neměl to správné držení těla a vlastně ani sestřih. Dlouhé, mastné vlasy měl na zátylku sepnuté kostěnou sponou do ohonu a přes levou tvář se mu táhla dlouhá a špatně zhojená jizva, která mu zakalila i oko. S takovým zraněním by nikdo nemohl v gardě sloužit...

Příchozí přikývl a podal starci objemný váček. „Nech nás,“ bylo jediné, co mu řekl a čekal, až dozorce vykoná, co mu bylo uloženo.

Něhoslav vstal z palandy. „Co tady chcete? Kdo jste?“

Muž neřekl ani slovo. Přistoupil k oknu, z kapsy pláště vytáhl několik loktů konopného provazu a jeden jeho konec přehodil přes mříž, kde na něm udělal uzel. Pak začal na druhém konci pečlivě splétat smyčku. Když skončil, pod houpající se oprátku přistavil židli.

„Po... pomoc... pom...oc,“ snažil se Něhoslav volat, ale z jeho náhle vyprahlých úst vycházelo sotva něco víc, než jen tiché sípání.

Pokusil se kolem příchozího prosmýknout a utéci pryč, ale neurvalý úder pěsti jím smýkl zpět do nitra kobky. Náraz do zdi mu

vyrazil dech, takže dokázal jen třesit oči, jako na vzduch vytažená ryba.

„Máš jedinou možnost,“ pronesl příchozí. Načež mu podal svitek pergamentu a brk. „Sepiš všechno. Jména, události, částky a pak to podepiš. Jestli zapomeneš na jediné jméno, zabiju tě!“

Přikývl a třesoucí se rukou začal sepisovat vše, co věděl. „Podepiš!“ řekl pak ten muž a když tak učinil, spokojeně pokýval hlavou. „Tak se mi to líbí,“ pronesl a než se Něhoslav Bradna vzpamatoval, udeřil ho přes hlavu plátěným válcem naplněný pískem, který do té doby ukrýval pod pláštěm.

S očima zašlými bělmem se pomalu sesul na podlahu.

Navléci mu kolem krku konopnou smyčku a pak pod ním podtrhnout židli nebyl žádný problém. Provaz pod vahou těla zaskřípěl, ale byl kvalitní a vpletené vlasy utopených panen zabránily jeho přetržení. Tělo sebou několikrát křečovitě škublo a pak se na kalhotách objevila mokrá skvrna. V cele začpěl puch vyprázdněných útroh.

Muž počkal ještě pár minut, načež se na nepřírozeně vyvráceném krku pokusil nahmatat puls. Když odcházel, na tváři mu hrál spokojený úsměv...

~ ~ ~

Jeho Milost Nejvyšší královský komoří Svatobor Námel pohlédl na svého nečekaného hosta. Byl už v politice dost dlouho na to, aby se nenechal zmást tím výrazem nevinátka, tou tváří plnou hraného pochopení a soucitu, a tak se neubránil zachvění. Roch Ledný, strážce tajemství a představený kněžegradské kapituly rozhodně nebyl nevinátko, ale skutečný vlk v inkvizičním rouše. Jen málo bratří bylo stejně tvrdých a nekompromisních a ještě méně z nich dokázalo udělat tak rychlou a závratnou kariéru v tak pokročilém věku jako on. Říkalo se toho o něm hodně: že se jako uznávaný jurista vzdal výsad plynoucích ze šlechtického titulu a vyměnil oděv královského soudce za kutnu. Že se jako претендент na členství v královské radě vzdal všeho, aby mohl začít nový život.

Někteří by hledali v řeholním rouchu klid a souznění, on se místo toho začal prosazovat. Z každého jeho kroku bylo zřejmé, že sice

změnil úřední oděv, ale ne způsoby. Neposílal už na popraviště zločince, ale rozhodně se nenudil. Prostě to začal dělat s heretiky a služebníky temnoty – a to s frekvencí, kterou by mu záviděla celá osádka magistrátního soudu.

Pokud se na něj takový muž díval s mírností a přátelstvím, pak to mohla být jediné faleš profesionálního karetního hráče.

Hlavou mu v tu chvíli blesklo poznání. Diamant! To kvůli němu přišel. Ano, zcela jistě je za tím ten diamantový šperk. Dar Horáce Knuty a jeho obchody...

Zíral do Inkvizitorovy netečné tváře a přemýšlel, kolik toho asi ví. Zřejmě dost, jinak by se netvářil tak samolibě. Byl tak bohorovný... Zajímalo jej, kdo se Inkvizici zmínil o jeho účasti na té malé finanční eskapádě. Ani ten pitomec Bradna nevěděl všechno. Tak kdo tedy? Kdo jej mohl udat? Jinak by tu přece ta hřímající pravice spravedlnosti nebyla. Byl by u někoho jiného, jehož svědomí není právě nejčistší a že jich je ve městě víc než dost.

„Omlouvám se že jste musel čekat, Excellence,“ pronesl nakonec. „Opravdu jsem již o tomto čase nečekal žádnou návštěvu. Nebo se snad jedná o něco jiného?“

Jeho Svatost jen přikývla. „Máte pravdu, drahý příteli, jde o něco zcela jiného.“ Královský komoří překvapeně zamrkal a pak se se zamyšleným výrazem posadil naproti Inkvizitorovi. „Poslouchám, pokračujte...“

Teprve v té chvíli Roch Ledný dovolil, aby mu po tváři prokmitl výraz triumfu. „Děkuji. Samozřejmě i za to, že jste si na mě udělal čas. Přicházím totiž ve věci, která se bezprostředně dotýká nejen království, ale i vás...“

„O čem to tu...“ začal hrabě z Námelů popuzeně.

„Prosím, zachovejte klid,“ pronesl Inkvizitor mírným hlasem. „Nemusíte si přede mnou na nic hrát. Mám více než přesné informace o tom, co se stalo a víme úplně přesně, co tady ten Horác Knuta dělal a s kým to tady dělal. A víte co?“ pronesl a zabodl do něj ledově chladné oči. „Je nám to úplně jedno. Rozumíte? Nezajímá nás to.“

Dovolil si malé ušklíbnutí. „To je přece pochopitelné. Nic jiného vám ani nezbyvá, když dům toho Knuty vyletěl do povětří a s ním i všechny důkazy, které tam S'anové hledali...“

„Myslím si, že vám nemusím vysvětlovat rozdíly mezi S'any a Inkvizitory, že?“ odvětil Ledný hlasem, po kterém se na Námelových zádech začala tvořit jinovatka. „My nemáme tak úzkostlivou potřebu neprůstřelných důkazů jako oni. Nám stačí jen pár bohabojných hříšníků, kteří si ze všeho nejvíce přejí očistit svoje svědomí...“

„Něhoslav Bradna je defraudant. Jeho svědectví neobstojí ani před vašim tribunálem,“ ohradil se Svatobor Námel okamžitě. „Včera jsem vydal půhon na jeho osobu. Zpronevěřil fondy Koruny.“

Inkvizitor se shovívavě pousmál. „Možná změníte názor,“ pronesl a podal mu svitek pergamenu pečlivě převázaný sytě zelenou stuhou. Byla na něm jen jedna jediná pečeť a přesto jej už jen pohled na onu listinu naplnil iracionální bázní. Třesoucí se rukou ji rozvinul a začel se do jejího obsahu. V několika dlouhých odstavcích tu bylo rozřesenou rukou popsáno naprosto vše. Nebylo to ale dílo kajícího hříšníka, spíše někoho, kdo se chce za každou cenu zachránit. Na síle obsahu to však nic nezměnilo...

Potom našel své jméno a pak ještě jednou a znovu. Byl tu třikrát výslovně uveden a s ním i několik dalších členů jeho rodu. Zběžně přelétl pohledem po částkách a shledal je až nepříjemně přesnými. Pak se jeho pohled zastavil na podpisu a překvapeně vydechl.

„Odkud to máte?“ hlesl nakonec šokovaně.

„To je jedno. Důležité je, že to je jediná Bradnova výpověď, která kdy spatří světlo světa...“

„Co po mě chcete?“ obrátil se na Inkvizitora s otázkou, jež se sama nabízela. „Mám si v lázni otevřít žíly, nebo jste mi snad přinesl číši bolehlavu?“

„Nebud'te prosím tak nechutně patetický.“ Jeho Svatost mu ukázala prázdné ruce. „Přišel jsem s prázdnou.“ Pak pohledem šlehl po listině, kterou v upocené pravici drtil Svatobor Námel. „Takřka s prázdnou.“

„Opakuji: Co po mně chcete?“

„Dohodu,“ odvětil Roch Ledný. „My zapomeneme a vy nezapomenete, že jsme zapomněli...“

„A občas...“

„Ano a občas...“

„Co uděláte s těmi dalšími, co se o nich Bradna zmiňuje?“

„Dostanou stejnou nabídku,“ odvětil Inkvizitor.

„A Bradna?“

Ledný rozmrzele mávl rukou. „S tím si nedělejte starosti. Tento problém už byl diskrétně sprovozen ze světa...“

Z tónu, jakým to pronesl, komořího zamrazilo. Přesto v sobě našel odvalu a pohlédl Lednému do očí. „Mám jeden požadavek,“ pronesl nakonec po chvíli mlčení.

„Požadavek?“

„No dobře, tak tedy prosbu,“ opravil se dotčeně. „Myslím, že budu hovořit i za ostatní, ehm, zúčastněné, když řeknu, že nechci, aby se do toho s’ansťí ohaři jakkoliv míchali. Bude to jen mezi vámi a námi. Odstavte je od toho, nebo se v tom budou rýpat, dokud na něco nepřijdou.“

„Myslím si, že tento požadavek je průchozí,“ odušil Roch Ledný zamyšleně. „Inkvizice se nikdy nebránila kvalitnímu politickému kompromisu. Nejvhodnější se mi jeví společný postup v královské radě. Velmistr a rektor Univerzity svými hlasy podpoří jakýkoliv váš návrh, který by S’any vyšachoval ze hry. Vám už zbývá jen přemluvit vašeho starého přítele Ctibora Celinu, ale to zřejmě nebude problém. Vzhledem k tomu, že se také ocitl na tom seznamu... Stačí to tak?“

Svatobor Námel spokojeně pokýval hlavou. „Stačí.“

„A co kdybychom tedy naši dohodu stvrdili hezky postaru?“

„I s plivnutím?“ zeptal se Nejvyšší královský komoří neskrývaje znechucení.

„Ano, i s plivnutím,“ odvětil Inkvizitor a na důraz svých slov napráhl k ošívajícímu se Námelovi pravici a důrazně potáhl nosem...

~ ~ ~

Horác Knuta sestoupil po rezavém žebříku do široké chodby vyzdění pálenými cihlami, jejímž středem se s hučením valila zpěněná masa splašků. Naštěstí do nich nemusel vstoupit – podél zdi se táhl tři pídě úzký chodníček, kluzký a pokrytý letitým nánosem špíny a kalů.

Pořád to ale bylo lepší než brodění v tom samém, ale tekutém. Nasál vražednou směs pachů a hnilobných plynů a spokojeně zamlaskal. Tady bude v bezpečí. Sem lidé nepřijdou a těch pár, co tu zavítá, ani nebude vědět, co je zabilo. Prostě se jen svalí jako podřátí a za pár okamžiků budou pryč. Udusí se nedostatkem kyslíku a hnilobnými plyny.

Ani nemrtví, kteří podzemí města obývají, sem nechodili. Vlhko a všudypřítomná plíseň nesvědčila ani jejich pomalu se rozpadajícím tělesným schránkám. Toto bylo nejspodnější patro městských stok. Poslední známé patro, opomíjené všemi. Legendy sice hovořily i o dalších tajných chodbách položených ještě nížeji, nebo dokonce o celých městech, ale ve skutečnosti je nikdy nikdo neviděl. Stejně jako tvory, kteří je měli obývat...

Náhle se ocitl v naprosté temnotě. Bylo tu málo kyslíku i na mdlé světlo kahanu, který to v tichosti vzdal. Zastavil se a několikrát zamrkal. Počkal, až se mu zrak opět vyjasní a pak pokračoval dál. Nad nepotřebným kahanem se se žblunknutím zavřela kalná hladina.

Když byl v této části kanalizace naposledy, používal amulet, který jej chránil před udušením. Nyní ho nepotřeboval. Nyní vlastně nepotřeboval ani dýchat a stejně jako na hřbitově, ani tady mu noční vidění nedělalo žádný problém. Rozhodně už nebyl tím, kým dříve. Kdyby jím byl, byl by již mrtvý...

Po všech těch letech si stále pamatoval cestu do svého úkrytu. Tehdy se v něm musel skrývat celé tři měsíce. Zatímco jej hledali na povrchu a ztrojené hlídky stály u každé městské brány, on byl zde a čekal až se trochu otupí vztek Inkvizitorů, kterým dokázal pláchnout před nosem. Bylo to při jeho poslední návštěvě dobrých deset let zpátky. Jiné časy, jiné jméno, stejné okolnosti. Zase tu bude muset počkat, až se to tam nahoře přežene.

Po několika hodinách chůze v labyrintu vzájemně se křížících chodeb se konečně zastavil u zhroutené kostry železného žebříku, který ho měl dostat nahoru. Agresivní výpary jej ale rozežraly tak, že se začal vlastní vahou rozpadat. Pohlédl znechuceně do čtvercového otvoru ve stropě a pak jadrně zaklel. S touto komplikací nepočítal. Pak ale, jako by ani nevěřil, že by to mohl dokázat, vyskočil k průlezu. Ani do toho odrazu nedal moc sil, ale přesto hladce prolétl

otvorem a elegantně doskočil na podlahu obslužné chodby, která se o úroveň výše táhla, kam až oko dohlédlo. Zkoumavě pohlédl zpět do průlezu a nevěřícně zavrtěl hlavou. Deset sáhů – a bez rozběhu...

Tady už bylo sucho a i vzduch byl o poznání lepší. Pomalu se z něj vytrácel ten odporný puch exkrementů a rozkladu. Na následující křižovatce zahrnul doprava a pak hned na první zase doleva. Potěšilo ho, jak lehce si cestu sem vybavil.

Když narazil na úzké dveře, poprvé po dlouhé době se pousmál. Každého jiného by ani nenapadlo je otevřít, na něj však tato specifická magická ochrana nepůsobila. Bez váhání je otevřel a vstoupil dovnitř. Úkryt, sladký úkryt.

Nízký, klenutý strop z pálených cihel byl stále pokryt stejně odporně vyhlížející a slizkou černou plísní, na podlaze se pořád míhaly cupitavé stíny krys a ve výklencích stály tytéž zaprášené olejové lampy jako posledně. Možná jen o poznání špinavější. Jenom v rohu, tam kde spával na hromadě houní, se teď válela hromada zetlelých a moly rozežraných cárů.

Konečně si mohl s úlevou oddechnout. Nyní byl skutečně v bezpečí. Netrvalo dlouho a plnou silou na něj dolehlo vyčerpání. Oči se mu únavou začaly samy zavírat a každý krok pro něj nyní znamenal nepředstavitelnou námahu. Jen stěží se dopotácel k té odporně páchnoucí hromadě hadrů a pak se do ní svalil jako podřátý. Bylo mu jedno, že to lože bude sdílet s milionem hmyzích podnájemníků. Důležitý byl jen spánek. Tentokrát se však žádné hrůzy nedostavily. Nesnil, jen upadl do letargie, během které jeho tělo regenerovalo síly.

A hmyz, do jehož hájemství tak neurvale vpadl, se zděšeně rozprchl po místnosti. Kousnout si ho nedovolil ani jediný...

~ ~ ~

Nevěděl, jak dlouho tam tak ležel, než ho probral šramot. Nepatřičný, téměř na hranici slyšitelnosti a jako by z jiného světa. Aniž by k tomu měl důvod, zřetelně cítil nebezpečí.

Během okamžiku byl na nohou a prsty jeho pravice pudově obemkly chladnou rukojeť meče, potaženou drsnou žraločí kůží.

Prudkým trhnutím osvobodil čepel z vězení kožené pochvy a zaujal střeh.

A v tu samou chvíli ten divný příchozí zaútočil a bylo to, jako by se z ničeho nic zhmotnil uprostřed místnosti.

Poznal ho. Byl to legendami opředený Spáč, jehož humanoidní rysy poznamenaly několikanásobné magické mutace a zásahy alchymistů. Možná kdysi byl člověkem, ale nyní z jeho lidství zbývalo jen o málo více než dar řeči. Sešivanec stvořený z těl mrtvých lidí, stejně jako různých nestvůr. Byl silný, rychlý, obratný, necítil hlad, bolest, strach, ani potřebu milosrdenství a přitom si stále dokázal zachovat inteligenci a schopnost samostatného úsudku. Tichý a nemilosrdný vrah, dokonalý stroj na zabíjení, který se před ničím nezastavil a úkol splnil i za cenu života. Většinou někoho jiného...

Překvapilo jej to. Spáči byli vzácní, na světě jich už není více než stovka a i tady v Knežegradu jich v Úložišti čekal na oživení jen bídný půltucet.

V tu chvíli do něj poznání udeřilo silou válečného kladiva. Kubblcha! Odjinud by se sem ani Spáč nedokázal dostat tak rychle. To ten proradný staroch ho musel oživit a určitě to neudělal o své vůli. Jestli za tím někdo stojí, pak jedině Evaddo! To on ho chce odstranit. Panská láska už zřejmě doskákala...

V poslední chvíli se vyhnul šedočerné šmouze, do které se rozpilo Spáčovo tělo a dlouhé, zahnuté čepele, které měl Spáč připevněné k předloktím, mu s hvízdnutím neškodně prolétly kolem hlavy.

Jeho kontra se neškodně odrazilo od netvorova brnění, které vypadalo jako vystřižené z noční můry notorického kuřáka konopí.

Další tři seky vykryl mečem, na němž ocel Spáčových zbraní vykřesala snopy jisker. Pak využil nabízející se šance a sám zaútočil. Vnímal čepel i její hrot, jako by to byly části jeho těla. Nechal se obkroužit stříbřitým jazykem čepele a srazil stranou netvorovu levici, která mu chtěla rozervat hrdlo. Pak s úkrokem pokračoval v seku a na poslední chvíli jemným pootočením zápěstí vrátil čepel po elipse zpět ke Spáči. Ta si neomylně našla cestu úzkou spárou mezi díly zbroje a hladově se mu vnořila do boku.

Podlahu sklepení zalila sprška nechutně páchnoucí krve. Nebylo to vážné zranění, ale stačilo k tomu, aby netvor pochopil, že to co považoval za obyčejnou oběť, je ve skutečnosti protivník, který je schopen mu účinně vzdorovat. Přestal vyrazet do bezhlavých a zuřivých útoků, účinných vůči nic netušícím či bezbranným obětem a začal více taktizovat. Přizpůsobil se.

Střetnutí se změnilo v regulérní souboj. Úder stíhal protiúder a jejich zbraně se střetávaly v ohlušujícím třesku a v závojích jisker. Rozdali si navzájem bezpočet ran a jejich těla jako by neznala únavu a vyčerpání.

Náhle čepel pronikla Knutovou obranou, roztřásla mu stehno až na kost a v parodii piruety jej odmrštila stranou. Ani Spáč ale nezůstal při té zběsilé výměně ran nezraněn. Jakoby na rozloučenou jej křížem přes tvář šlehla stříbrem inkrustovaná čepel meče.

Zůstali stát tak, že se dotýkali hroty svých zbraní. Jiní bojovníci by lapali po dechu a snažili se zmírnit křeče unavených svalů. Oni se vzájemně hodnotili. Ať už došli k jakýmkoliv závěrům, ani jeden boj neukončil.

Ve chvíli, kdy se na sebe opět vrhli, byla jejich zranění již téměř zhojená. Jejich boj by snad trval věčně, kdyby z chodby za Spáčovými zády náhle nevyběhlo několik špinavých a rozedraných postav. Ani jedna z nich nezaváhala ani vteřinu a vrhla se na stvůru.

Spáč se, překvapen vývojem situace, otočil, aby čelil nové hrozbě. Muže, který se na něj hnal se širočinou zvednutou vysoko nad hlavou, zasáhl pravicí do hrudi a jediným úderem odmrštil proti zdi. Dlouhé čepele křičícím nešťastníkem prošly jako by byl z papíru, dělic jej na dvě nesterpně velké části. Na tmavé cihlové zdi po něm zbyla jen široká krvavá šmouha táhnoucí se k podlaze.

Druhému bez větších problémů jednou ranou utřásl pravicí i s šavlí a pak mu rozerval hrdlo na cáry. Život ztrácející tělo odmrštil mezi jeho zatím žijící druhy. Těmi ale to hrůzné divadlo nepohnulo.

Chtěl si to vyřídit jednou pro vždy i s nimi, ale v tom okamžiku jím náhle projel podivný pocit chladu. Začal mezi lopatkami a pokračoval hlouběji a hlouběji, až skončil uprostřed prsní kosti, ze které krátce na to s hlasitým zapraštěním vyjel hrot meče. Runová čepel vykládaná stříbrem jeho magií oživenému tělu během

okamžiku odňala všechnu sílu. Když se pomalu kácel k podlaze, nebyl již ničím víc, než jen chvatně posešivanou mrtvolou.

Horác Knuta prudkým trhnutím vysvobodil meč z nehybného těla a zkoumavě pohlédl na příchozí. Stáli bez hnutí, aniž by věnovali pozornost okolí. Byli čtyři, ale další postávali opodál s rukama svázanýma; hlavy odevzdaně svěšené.

Pod jeho pohledem čtveřice klesla na kolena. Pak jejich vůdce sáhl do západní a na zem před sebe položil naditý jelenicový váček.

Letmo se dotkl jeho mysli. „Simon Kroček,“ pronesl zamyšleně. „To ty jsi přišel na ten troufalý plán?“

Oslovený jen sklonil hlavu v gestu naprosté odevzdanosti.

„A pokud se nemýlím,“ pokračoval Horác přecházeje pomalu kolem klečících až k jejich zajatcům, „toto bude ten slavný Vincek Smrkel.“

Když k němu přistoupil, uchopil ho za bradu a přiměl, aby mu pohlédl do očí. Muž jeho počínání ocenil tlumenou kletbou. „Hleďme, vzpírá se. To se mi opravdu líbí...“

Usmál se. Tohle bude základ jeho nové družiny. Věci se možná ještě neobracely k lepšímu, ale rozhodně už nabíraly mnohem lepší směr.

„Zasloužíte si odměnu,“ pronesl k nim po chvíli zamyšleně. „Vzhledem k tomu, že můj původní plán už není aktuální a nemám tedy pro ně přímé uplatnění, nechám se inspirovat a dám každému z vás malý dárek – diamant. Jen jeden, ale věřte mi, že vám to bude stačit. Jeden pro každého z mých Naz’haalů. Až na něj,“ dodal ještě, pohlížeje svrchu na smrtelně bledého Smrkela. „Pro něj není v mé družině místo...“

Když jim z jelenicového váčku dával kameny, všichni z ovládnutých je s úklonami přijímali a okamžitě spolkli. Jen zajatcům je musel strčit hluboko do násilím rozevřených úst, ale to považoval jen za drobnou komplikaci.

Pak jim všem zručně otevřel krční tepny. K tomu, čím se stanou, jim stejně krev nebude k ničemu. Během pár vteřin se jeden po druhém svalili do tratoliště vlastní krve.

Otřel si zakrvácené ruce o Kročkovu halenu a usmál se na vyděšeného Vincka. „Až se probudí, budou mít hlad a pak přijde pro

změnu tvá velká chvíle. Nedostanou jenom tvé srdce, to si nechám pro sebe. Musí být silní, protože nás čeká boj. Mám totiž nevyřízené účty s těmi, kdo mě zradili. Jak se do hrobky volá, tak se z hrobky ozývá...”

~ ~ ~

Proniknout magickou ochranou hostince nakonec nebylo tak těžké, jak si myslel. Zpovzdálí, obklopen svými novými služebníky, sledoval nazelenalou pulzující síť, která ho obklopovala a kterou normální lidé nebyli schopni vidět. Vypadala impozantně. Emitovaly ji do domu zazděné amulety a její účinnost ještě zvyšovaly magické pasti. Jenom před vchodem napočítal pět schrán s démony, zakopaných v zemi. Stačil by jediný neopatrný krok a uvolněný démon by mu zaživa vyrval duši z těla.

Dlouho síť studoval a srovnával se znalostmi, které mu dal mistr Evaddo. Musel připustit, že to byla dobrá ochrana, ale nakonec odhalil její slabinu.

Opatrně přistoupil až ke žhnoucím mřížím z magické energie a pak se jich dotkl. Ochranné amulety umístěné v domě prudce zazářily. Jelikož se však ani nepohnul, amulety připravené k akci nereagovaly. Pak kývl na své naz'haaly a ti se jeden po druhém začali dotýkat sítě, dokud z přetížených amuletů ukrytých ve zdech domu nezačaly sršet snopy jisker. Během okamžiku celá ochranná bariéra zkratovala a amulety shořely na popel.

Vyhýbaje se pastím, došel až ke dveřím. Hrotem dýky rituálně přet'al ochranné znamení ukryté v zárubních a vstoupil dovnitř. Vnitřek zájezdního hostince se od jeho minulé návštěvy v ničem nezměnil. Lokál se zaprášenými stoly a lavicemi zel prázdnotou a na všem kolem ležela tatáž letitá vrstva prachu a pavučin.

Správce Úložiště se tentokrát neobtěžoval předstíráním senility a věnoval mu nepřátelský pohled.

„Nejsi tu vítán. Odejdi,“ oznámil mu beze stopy strachu v hlase, pomalu přitom vstávaje.

„Nepřišel bych, kdyby tvůj Spáč nepřišel za mnou,“ oznámil mu mrazivě. „Proč to Evaddo udělal?“

„Udělal jen to, co udělat musel,“ odtušil stařec. „Podívej se do zrcadla, co se z tebe stalo. Nikdo už nedokáže říci, kolik v tobě zbylo z člověka.“

„Ve stokách se člověk neopálí...“

Kubblcha se nad jeho vyhýbavou odpovědí ušklíbl. „A co teď jíš nebo piješ? Co takhle krev? Maso, játra nebo ledviny? Anebo je to srdce?“

Polkl překvapen, jak se mu při tom slovu ústa bezděky zaplnila slinami.

„Vidíš. Normální jídlo už do úst nevezmeš. Nechutná ti. Možná už ti je po něm dokonce i zle. Nebude to trvat dlouho a bude pro tebe jedem. Evaddo poznal riziko, které představuješ. Ohrožuješ zájmy Meltezy a my nemůžeme dopustit, aby tě dostala Inkvizice a našla v tobě naše amulety.“

„Měli jsme dohodu,“ zavrčel vztekle.

Stařec se mu neochvějně zahleděl do očí. „Pokud je ohrožen klášter, dohoda nic neznamená. Jemu se podřizují naše touhy, přání i potřeby. Byl jsi shledán nebezpečným a proto musel Evaddo rozhodnout o tvém odstranění.“

„Proto jsem taky tady,“ odvětil Horác Knuta. „Přišel jsem pro pomstu a odškodné.“

„Neříkám, že by mě to překvapilo,“ odtušil Kubblcha a pak zpoza omšelého šenku vytáhl dlouhý meč s jednoduchou oválnou záštitou, stejný, jaký už od nepaměti používali meltezští lovci lidí. „Dobrovolně tě do Úložiště nikdy nepustím!“

Horác Knuta se neubráníl pousmání. „Dobrovolnost není podmínkou.“

Místo odpovědi Správce zareagoval prudkým výpadem. Nedbale ukročil stranou a stokrát překovávaná ocel zbraně s ostřím tak dokonalým, že mu nedokázala odolat ani trpasličí plátová zbroj, jen neškodně prořála vzduch. Gestem zakázal naz'haalům zasahovat. Byl to jeho boj a chtěl jej dokončit, jak se patří.

Další starcův sek přišel takřka vzápětí a po něm další a další. Nakonec ho přestalo bavit jen uhýbat a vytasil svůj meč. I když se zatím ještě nedostal k ráně, boj ho začal rozehřívat. Ještě několikrát

nechal starce zaútočit a pak převzal iniciativu. Nebylo to nic těžkého, správce už chrčel vyčerpáním.

Začal pociťovat touhu po jeho srdci, i když mu bylo jasné, že ty pocity vycházejí spíše z jeho amuletů, než z něj samotného. Už zase toužily po čerstvé krmi, po novém přívalu energie.

„Už mě to nebaví, starochu,“ zavrčel a půlobratem podběhl pod přilétajícím ostrím rychlostí, jakou ten nešťastník nebyl schopen ani postřehnout. Ocitli se tělo na tělo, podobni dvojici vášnivých tanečníků. Jen to ostří na starcově krku působilo nepatříčně. Pak se krev z proťatých tepen rozstříkla po okolí a Správce se zhroutil na podlahu.

Horác Knuta k němu opatrně přiklekl, aby mu odňal ještě bijící srdce. Netrvalo dlouho a mohl je vítězoslavně ukázat umírajícímu.

Šestice poloproměněných naz'haalů, do krajnosti vzrušená sledováním starcovy agonie, se pošťuchovala o právo prvního sousta. Pokynul jim a pak pobaveně sledoval jejich boj o nejlepší kousky. Ani ho nepřekvapilo, že vyhrál právě Simon Kroček.

~ ~ ~

„Zatraceně!“ zaklel jsem a mrštil svítkem proti zdi. Když od ní odskočil a s třesnutím přistál na podlaze, notně pobledlý kancelista ukročil z mého dosahu. „Do prdele!“ přidal jsem k tomu, ale úlevu mi to věru nepřineslo.

Gerd, do té doby poklidně vysedávající v mém ušáku, vstal a zvedl ze země tu prokletou písemnost. „Copak?“

„Bradna se v cele oběsil.“

„Sám?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Leda že k vybavení celý patří i provaz...“

„Co stráže?“

„Nic neviděly a neslyšely a po chodbaři, který měl včera službu, se slehla zem. Je jasné, že mu někdo dobře zaplatil. Zřejmě vzal dobře vydělané peníze a odjel začít nový život.“

„Takže ho najdeme a připravíme o ten starý,“ utrousil Gerd nekompromisně. „Vydej na něj zatykač!“

„Když ale nemám ten Bradnův seznam, jsem nahraný. Dnes jsem se s ním měl dohodnout. Ksaku! Byla to poslední možnost, jak se

dostat na kobytku těm Knutovým kamarádkům a zjistit, co mu vlastně prodali. Takovému ohrožení Kněžegrad nečelil už léta. Jenomže Bradna je po smrti a Knuta zmizel jako pára nad hrcem. Prohrabali jsme ty trosky snad tisíckrát, ale jediné, co jsme našli, byli dva vykuchaní biřicové u kanálu. Zleva i zprava teď neslyším nic jiného, než zaručené zprávy, že je za horama, že ostraha městských bran je děravá jako řeseto, nebo že ho ven dostali profíci. Vydal jsem na něj zatykač pro podloudnictví a vypsals tučnou odměnu, ale vzhledem k tomu, kolik ve městě rozdal peněz, se kvůli němu nikdo zřejmě nepřetrhne.“

„Víš,“ pronesl Gerd sarkasticky, „dobrým zprávám ještě není konec. Na dnešní odpoledne je totiž svoláno zasedání královské rady. Bude se jednat o Knutovi a bylo by dobře, kdybys tam šel se mnou.“

Hm, pomyslel jsem si. Bradna mrtvý, Smavý mrtvý, Knuta pryč a Smrkelova banda jakbysmet. To bude zase jednou zasedání jako víno...

~ ~ ~

Procházel Úložištěm a cítil, jak se v něm rozmáhá zklamání. Tolik se opájel představami, co všechno zde najde, ale skutečnost byla jiná. Nenašel tady nic, čím by svoji finanční situaci vylepšil, nic, za co by mu zákazníci na černém trhu utrhlí ruce. Nebyly tu žádné artefakty, žádné cennosti a když otevřel pokladnice, našel v nich jen pár stovek denárů. Žádné bankocetle ani vkladové listy a už vůbec ne hřivny či cihličky ze zlata nebo alespoň stříbra.

Klášter na tom byl rozhodně ještě hůře, než mu tvrdil ten prokletec Evaddo. Vlastně dobytím Úložiště získal jen pár zbraní pro bojovníky, které neměl.

Sedl si ke stolu a zběžně prošel obsah zásuvek. Ani v nich nebylo nic, co by stálo za řeč.

Pochopil, že jeho situace není právě nejlepší. Neměl peníze a už ani spojence a byl sám ve městě, které ho chtělo vidět mrtvého. Jediné, co měl, byly krystaly s informacemi, které mu ale tady, uprostřed Kněžegrada, nebyly k ničemu, pytlík neprodejných a vlastně i jakkoliv jinak neudatelných diamantů a půltucet naz'haalů, pro které je pobyt na slunci tím posledním, co zažijí.

Náhle se mu zatmělo před očima, až se zapotácel. Chytil se desky stolu a počkal, až se svět kolem něj zase ustálí.

Únava byla zpět. I přes posílnění Kubblchovým srdcem se opět cítil slabý a otupělý. Kubblcha měl pravdu, pomyslel si sklesle, když uviděl svoji ruku. Zdála se mu zase o něco hubenější a bledší. Kůže jako by ztratila pružnost a lesk; byla nyní pergamenovitá a nepříjemně studená. Bez peněz si však nemohl koupit nejen bojovníky, ale ani mediky či alchymisty, kteří by mu mohli pomoci. Zbývala mu tedy jen jediná možnost.

Kývl na vůdce naz'haalů. „Mám hlad,“ oznámil mu a pak potěšeně sledoval, jak ten divoce vyhlízející tvor zavrčením vyčlenil ze smečky trojici lovců, kteří okamžitě odběhli pryč. Jeho slovo bylo zákon, jeho rozkaz byl předem vykonán...

Nasytím se a vše bude zase v pořádku, pomyslel si. Jenom jedna věc mu na tom neseseděla – že se únava dostavila tak brzy po předešlém sycení...

~ ~ ~

Účastnit se jednání královské rady není žádný med. Když nejste její člen a dokonce ani šlechtic, bez vyzvání nesmíte promluvit ani slovo. Ať se děje cokoli, nesmíte dávat najevo, že tu jste, že vůbec žijete. Doporučuje se dokonce i nedýchat, ale ne každý to dokáže splnit.

Stál jsem tři kroky od stolu obklopeného mocnými mého světa, a říci jen slovo, udělat nevhodné gesto nebo i jen pohyb, propadl bych hrdlem. Dnes jsem o tom vážně uvažoval asi pětkrát a upřímně, vidina oprátky, nebo spíše popravicího meče, mi vůbec nepřípadala tak děsivá. Horší bylo trpět ty jejich tirády.

„Není o čem mluvit,“ ozval se Svatobor Námel a prudkým gestem obrazně smetl ze stolu všechny argumenty, které v předešlém vystoupení společně předložili Gerd a maršál Potocký. „Co se nám tu vlastně snažíte tvrdit? Že se do našeho ctihodného města někdo snažil propašovat nějaké diamanty? Něco takového je bezbřehá lež. Jen snůška hypotéz a smyšlenek. Snažíte se nás přesvědčit, že za to mohou dva trpaslíci, z nichž jeden je po smrti a druhý to popírá a tvrdí, že jste z něj doznání dostali brutálním mučením. A jiné důkazy nemáte. Nemáte jejich účetnictví. Nemáte jejich pokladní knihy.

Máte jen pár šifrovaných zápisů, které ale nedokážete rozluštit. Nikde ani stopa po nějakých dalších meltezských diamantech, nebo podloudnictví čehokoliv jiného.

A pak tu je ten, jak se jen jmenuje, aha, Horác Knuta, ten údajný tajemný dovozce těch prokletých diamantů. To je kapitola sama pro sebe. Jeho jméno jste prý získali od Gunnara Wornuga, který se na mučidlech divže nepomátl. Vůbec se nedivím, že se pokusil zachránit tím, že udělal, co jste po něm chtěli. Potřebovali jste do tohoto kalného a stojatého rybníčku dostat nějakou velkou rybu, abyste mohli odůvodnit své další počínání – a co je hlavní, abyste mohli v příštích letech požadovat další a další peníze z královské pokladny na své pochybné aktivity.“

Nejvyšší královský komoří se teatrálně rozhlédl po okolosedících a trpkým hlasem pokračoval: „A čeho dosáhli? Horác Knuta nebyl z ničeho obviněn, ale neurvalý postup s’anských prokurátorů ho donutil ukončit obchodní aktivity a uprchnout z města. S jeho odchodem skončila šance na další investice, které naše ekonomika tak zoufale potřebuje. Dovážel sem tedy nějaké diamanty, nebo nedovážel? A pokud ano, jednalo se skutečně o zapovězené meltezské diamanty? A pokud byl nalezen jeden takový, bylo jich víc a patřil tento právě Horáci Knutovi? Nevíme. Nevíme a ještě jednou nevíme! Prohlídka jeho usedlosti skončila bojem s jeho služebnictvem, hromadou mrtvých a nakonec i explozí. Přesně v s’anském stylu, dovoluji si poznamenat.

Ale buďme objektivní a zaměříme se na důkazy, které nám tady předložil Gerd Tatter, nebo spíše jeho oblíbený ohař. Co tu máme – ach ano, výpověď kasaře, který má eminentní zájem vyhnout se vězení, tentokrát zřejmě doživotnímu, doznání Gunnara Wornuga, který ovšem nyní vše popírá s odvoláním na vynucené přiznání, a jeden meltezský diamant možná ukradený z vetešnictví Vestana Smavého, který, jaká to náhoda, už také není mezi živými...”

„Dovoluji si zcela a beze zbytku souhlasit s názorem mého drahého přítele,“ přidal se Ctibor Celina tak vehementně, až se dvě z jeho tří brad roztráslly. „K podobným závěrům jsem však nedospěl pouze já, ale i kolegium mně podřízených juristů, kteří případ přezkoumávali. Domnívám se, že máme před sebou jeden z dalších

s'anských přehmatů, jejichž výskyt budeme muset tolerovat, nebo spíše přehlížet, neboť Koruna si je přeje zaměstnávat bez ohledu na jejich schopnosti. Možná by ale bylo na místě zajistit větší kontrolu nad jejich prací, když jejich vlastní představený není schopen plnit své povinnosti. Ten případ byl od počátku veden zcela nevhodným způsobem. Nikdy neznamenal ohrožení Koruny. To až konce, do kterých ho zavedlo vyšetřování těch... těch...“

„Prosím?“ obrátil se na něj Gerd Tatter, jehož oči náhle připomínaly ledovou pustinu. „Pokračujte klidně dále, ale važte svá slova. Jsem jenom přivandrovalý primitiv a od něj se dá nadít kdejaké nepředloženosti...“

„Chcete mi snad vyhrožovat?“ ohradil se Nejvyšší královský soudce.

„To bych si přece nedovolil...“

Hrabě Celina si odkašlal a odvrátil pohled od pomalu si sedajícího Gerda. „Dle mého názoru je na místě celou záležitost co nejrychleji uzavřít. Finanční ztráty způsobené tou rozmíškou s trpaslíky jdou již do deseticísů...“

„Statisíců,“ vložil se do diskuse i strážce královského pokladu.

„Vidíte to, statisíců,“ pokračovala Jeho Ctihodnost Ctibor Celina vítězoslavně. „A co teprve ztráta kreditu? Patricijové jsou zcela oprávněně pohoršeni. Objevují se první známky neposlušnosti. Lidem se to nelíbí.“

„Neposlušnosti?“ odtušil král zamyšleně. „Aby to nepřehnali. Dva roky od poslední hromadné popravy utekly jako voda a chlapcům zřejmě zase narostl hřebínek. Ale s tím si umím poradit. To opravdu umím...“

„Vaše Veličenstvo,“ otočil Celina okamžitě, „promiňte mi, pokud se vás to dotklo, ale nebylo to určeno pro vás. Neklid patricijů směřuje spíše vůči některým vašim služebníkům. Ne vůči vám...“

„A co by chtěli ti neklidní patricijové?“

„Konec toho nesmyslného pronásledování, těch nesmyslných honů na čarodějnice...“

„No dovolte,“ ohradil se Velmistř Inkvizice, který o honech na čarodějnice věděl své.

„Chci jen říci, že se z problému kriminálního stal problém politický,“ pokračoval Celina.

Král se zamyšleně poškrábal na bradě a zhluboka si povzdechl. „Celé se mi to nějak nelíbí. Chápu sice nedostatek důkazů, ale na druhou stranu mi tady spousta věcí vadí. Víme, co tu ten Knuta vlastně získal?“

Semen Potocký si odkašlal. „Kromě věrných přátel, Veličenstvo? Nevíme. Je to záhada. Od Něhoslava Bradny víme, že by se mělo jednat o citlivé informace z různých oblastí.“

„A důkazy?“

Maršál Potocký jen pokrčil rameny. „Nebožtík Bradna to jaksi nestihl.“

„Jak příhodné,“ dodal Svatobor Námel sarkasticky a pak do mě opřel svůj pohled. „Co přijde teď? Obtěžování bohabojných občanů tohoto města, aniž byste měli cokoli v ruce? Začnete vyrábět důkazy a vynucovat svědectví? Pošlapávat naše prastará a posvátná práva? Jak dlouho ještě budeme trpět, že nám S'anové strkají nosy do našich záležitostí?“

Pak kývl na svého asistenta a ten před něj položil objemně vyhlížející pergamen, na kterém se houpala dobrá stovka pečetí.

Bylo mi naprosto jasné, o co jde. Rozhněvaní patricijové se rozhodli si vylít srdce svému panovníkovi.

„Zde je ponížená suplika předních mužů této země, Vaše Veličenstvo,“ oznámil poté zcela v souladu s mým předpokladem Námel. „Dovolují si mým prostřednictvím co nejzdvořileji požádat o ochranu před barbarskou zvůlí S'anů. Tito lidé se cítí ohroženi ničím nepodloženými podezřeními, že se vědomě podíleli na údajných zločinech Horáce Knuty. Nepřejí si nic jiného, než ničím nerušené obchody vytvářející Koruně pravidelný důchod a samozřejmě též vyšetření celé té trestuhodné blamáže. Nezávislé a důkladné. Přejí si ustavit komisi složenou ze všech stavů, která se tím bude pečlivě zabývat a předkládají ke zvážení i konkrétní jména kandidátů.“

Král pokynul svému sekretáři a ten mu petici podal. Zběžně nahlédl do jejího textu a přelétl pečeti, které se pod ní houpaly jako malí barevní oběšenci. Pak oběma znepráteleným křídly svého

poradního orgánu věnoval zachmuřený pohled. Všichni věděli, že rozhodnutí bude jen na něm a věděl to i on sám.

„Váš názor?“ obrátil se na Velmistra a vedle něj sedícího rektora Univerzity. Ti jenom beze slova pokývali hlavou.

Výraz triumfu, který v tu chvíli prokmitl tvářemi Celiny a Námela si nešlo nevšimnout.

Bojen se zhluboka nadechl, načež k mému překvapení pronesl ke Gerdovi: „Skončete s tím. Okamžitě! Nechci tady žádnou revoltu a naštvané stavy, které budu na nejbližším zemském sněmu žádat zvýšení daní na vojenské výdaje. Za to mi to opravdu nestojí. Knutu ať si klidně vezme čert...“

Můj představený, bledý jako sama smrt, přikývl.

Král však mrazivým hlasem pokračoval, tentokrát již ke všem přítomným: „Zřizuji vyšetřovací komisi tak, jak si přejí mí poddaní. Do jejího čela osobně jmenuji Nejvyššího královského komořího, dva zástupce Univerzity z řad jejích juristů a dva zástupce královského soudu. Další členy budou tvořit v petici navržené zástupci stavů. To je vše...“ dodal ještě a jako první vstal a opustil zasedání.

Na naší straně jednacího stolu panovalo zaražené ticho. Na rozdíl od těch z druhé strany, kteří si začali s vítězoslavnými úsměvy potřásat rukama. V tu chvíli nebylo, pro rachot kamenů padajících z jejich srdcí, slyšet lidského slova.

~ ~ ~

Snad už po tisíci pohlédl na své vrásčité ruce a zkusmo zahýbal prsty. Oteklé, artritické klouby se neochotně podvolily jeho vůli, ale ten pohyb mu způsobil neskutečná muka. Kdyby to však skončilo jen u toho, byl by rád. Jenomže ono neskončilo. Jeho tělo zachvátila tak intenzivní slabost, že měl problém se vůbec udržet na nohou. Po několika pokusech se zmohl na šouravou chůzi, ale už po pár krocích byl vyčerpaný, že se musel zase posadit.

Co se stalo zjistil až po probuzení, tedy spíše poté, co se vymanil z tranzu, do kterého upadl, když ulehl na lože. Po několikerých pokusech se konečně dobelhal k zrcadlu, kde šokovaně zíral na své sněhobílé vlasy a jakoby cizí tvář zbrázděnou hlubokými vráskami.

Uvědomil si, že vypadá jako stařec. Ve svém nitru se tak ale necítil a ani v očích, byť již několik dnů postrádaly duhovky, neměl ten vyhaslý pohled, který s sebou přináší příliš mnoho let, vzpomínek a bolesti. Nezradila jej tedy i mysl, jen tělo...

V první chvíli zalitoval, že se vůbec probudil.

Pak pohlédl na nehybně stojící naz'haaly. Pro ně se nezměnil. Netečně na něj hleděli, ochotní splnit jakýkoliv jeho rozkaz.

Měl bych sem dostat Udda, pomyslel si, ale okamžitě zapochyboval, že by mu ten trpaslík teď v něčem pomohl, když se mu to nepodařilo už minule. Po chvíli však změnil názor. Za pokus nic nedá a když, tak ho použije jako živou konzervu.

Ta myšlenka jej vrátila zpět na zem. Ano, konzerva. Jídlo! Jeho útroby se křečovitě sevřely a do úst mu vytryskly sliny.

Kývl na Kročka a ten hrábl prackou po mladé, vzlykající dívce, zhrouceně ležící na podlaze, kterou pro něj naz'haalové ulovili krátce před úsvitem. Možná si konečně uvědomila, co měla její matka na mysli tím nebezpečím, které na mladé dívky číhá v nočních ulicích...

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se ji.

„Zinka,“ zavzlykala. „Zinka Troudová.“

Víc vědět nepotřeboval. Jídlo by nemělo mít jméno. Přistoupil k ní a bez zbytečných ceremonií jí odňal srdce. Bylo to jako sáhnout pod hladinu. Necítil už nic než malý, sotva znatelný odpor její kůže. Bylo to stále snazší a snazší...

Když je pojídal, ještě žila a nevěřícně na něj třeštila oči. Příliv energie se dostavil, ale odezněl téměř stejně rychle. Pohlédl na svoji tvář v zrcadle a zjistil, že nedoznala žádné změny. Možná kdyby jich bylo víc...

„Další!“ přikázal a sledoval, jak k němu přivlekli novou oběť. Vlastně to ani nebyla oběť, jen takřka bezcenný zdroj – nic nechápající a blekotající opilec. Ani jeho pálenkou konzervované srdce nestačilo.

Překvapeně vnímal rostoucí nenasytnost amuletů. Zaklel a vztekle udeřil do nehybného těla nedobrovolného dárce. Otřel si hřbetem dlaně zakrvácená ústa a zasyčel na své služebníky: „Přived'te jich víc. Přived'te jich, kolik to půjde..."

Když odešli, ovládl třas rukou pokrytých tmavými jaterními skvrnami. Neměl v nich žádnou sílu, jako by mu ani nepatřily.

Nenávistně zasyčel. Byl tady jako ve vězení a šance na únik byly stále menší. Nyní už nemohl spoléhat ani sám na sebe.

Uvědomil si, že už brzy se proti němu postaví i lidé z města, které zatím vnímal jen jako zdroj své potravy, a pak nastane čas bojů a nekonečných útěků. Zamysleně pohlédl na dvojici těl ležících na podlaze.

Kdyby je... Možná, že by... běželo mu hlavou a pak se mu na tváři usadil potměšilý úšklebek. Možná by tu bylo řešení, způsob jak se připravit a vylepšit si skóre. Vytáhl z kapsáře váček s diamanty a pomalu se dobelhal k mrtvolám. Stejným způsobem, jakým jim odňal srdce, do nich vložil meltezský artefakt. Pak si omyl zakrvácené ruce v umyvadle a pečlivě je osušil.

Když mu naz'haalové přivedli své další úlovky – párek divoce se vzpouzejících pacholků městského rasa, kteří čistili kanály, Zinka ležící na podlaze znenadání otevřela oči. Byly černočerné jako dno pekla. A pak se proměnila...

~ ~ ~

„Tohle, tohle a tohle taky,“ dirigoval skupinu činících se stráží Radoboj Bezduch, hrbatý sekretář Nejvyššího královského soudce. „A tento svazek také odnese,“ dodal ještě, ukazuje přitom na zapomenutou složku s mými poznámkami.

Stál jsem tam a sledoval, jak odnášejí vše, co souvisí s Vestanem Smavým, Horácem Knutou a diamanty. Odnесли dokonce i všechny spisy týkající se ostatních vloupaček, které zřejmě měla na svědomí Smrkelova banda. Takhle by mi to nedokázal vybělit ani skřetí exekutor. Po dlouhé době jsem zase viděl podlahu. Vítal jsem se s ní jako se starou známostí.

Nemohl jsem s tím nic dělat. S příkazem podepsaným předsedou královské komise nebylo možno polemizovat.

Samozřejmě, že bylo možno, ale skončil bych u doživotního kutání síry či smolince a o to jsem neměl zájem. Jsem chabrus na průdušky...

„Myslím, že je to všechno,“ odtušil Bezduch, prohlížeje krasopisně vyvedený seznam, který pod jeho dozorem vytvořil přítomný písař. „Tady mi to podepište.“

Když jsem se zvěčnil na udaném místě, neodpustil jsem si všetečnou otázku: „Co s tím chcete dělat?“

Pokrčil rameny. „Já nic. Mám to jen předat komisi. Konečně, je to její starost. To ona má prověřit, zda došlo k ohrožení ekonomické stability království. Víte, jak významnou ekonomickou veličinou bylo konsorcium investorů zastupované právě Horácem Knutou? Kolik zakázek propadlo, kolik investičních záměrů se ani nerozjelo, protože jím slíbené finanční prostředky nedorazily, kam měly? Takže teď se bude zjišťovat, kdo za to může. Vždycky za to někdo může. Vždycky...“

Pak se na mě ušklíbl takovým tím jedovatě vědoucím způsobem, že jsem pocítil nutkavou potřebu opatřit si přechodné pomínutí smyslu a prohodit ho oknem na nádvoří. Tři patra letu a pak dlažba z kočičích hlav. To by si ten hrbatec odskákal. Doslova.

Místo toho jsem ale začal počítat do desíti. Lidé říkají, že to pomůže. No, nic moc.

„Někteří prostě odmítají vidět věci v širších souvislostech a jsou nepoučitelní,“ pokračoval Bezduch, jako by ani nevnímal mé duševní rozpoležení. „Ale to se změní. Brzy. Už brzy si totiž lidé na správných místech posvítí na některé přivadrovalce, kteří tu nemají co dělat.“

Jedenáct.

„Už brzy bude tato země důstojným místem k žití pro ty, kdo si to svým původem jako jediní zaslouží.“

Dvanáct. Pořád nic. Vlastně jsem byl ještě více vzteklý, než u jedničky a dvojky. A Bezduch sebevražděně pokračoval ve své tirádě.

„Potáhnete odtud, nebo skončíte v rezervacích. Jako ti prašiví elfáci a skřeti. Budeme vás ukazovat na poutích...“

Třináct a už mě to přestalo bavit. Že se Bezduch tak rozohnil, bylo hezké, s hrbem si toho totiž moc neužije a určitě mu chybí nějaké povyražení, ale na můj účet to být nemusí. Ruce se mi sevřely

v pěst úplně automaticky. Vyklepnout ho bylo to nejhezčí, co mě mohlo dnešního dne potkat. Tak proč si to neužít...

Zkušeným okem jsem vyhledal pár míst, kde ho to bude bolet, ale neskončí to předčasně bezvědomím.

V tu chvíli mi do ucha zazněl starostlivý, až otcovsky znějící Gerdův hlas: „Nech to plavat. Nedělej to. Přesně na to čekají...“ a na rameni mi spočinula jeho pravice.

„Á, ctihodný Gerd Tatter,“ pronesl Bezduch posměšně, když zaregistroval příchodzího.

„Á, vlezdoprdelka a poskok Radoboj Bezduch,“ opáčil mrazivě Gerd a upřel na něj své dříve pomněnkově modré oči, nyní připomínající ocelovou šedí katovskou sekeru.

Dotčený činovník se nezmohl ani na zalapání po dechu. Jeho předchozí nabubřelost byla náhle tatam. Místo ní se v jeho tváři objevilo něco nového a osvěžujícího – strach.

„Pokud máš všechno, pro co jsi sem byl poslán, sbal se a zmiz odtud,“ pokračoval Gerd, „a vyřid' mé pozdravy členům komise. Jsme ochotni jí poskytnout veškerou možnou součinnost...“

„A... ano,“ hlesl Bezduch, ale ještě ve dveřích se otočil a jako spráskaný pes pronesl: „a... máte mi... vydat... i tělo toho Bradny... je to... je to... taky důkaz...“

Gerd jenom zostra kývl hlavou. „Počkej si na něj venku!“ Když odešel, odplivl si a dupnutím slinu rozmázl po podlaze. „Nezapomněli na nic, zmetci. Co kdybys náhodou požádal Allena, aby z Bradnova tlejícího mozečku vytáhl ta jména Knutových kompliců... mají strach, co bychom se mohli dozvědět... Jede v tom neuvěřitelné množství lidí. Městem už začaly jít fámy a i kdyby byla pravdivá jen desetina z nich, bude to dost, aby mi z nich vstávaly vlasy hrůzou.“

Přelétl jsem pohledem po své jakoby vykradené kanceláři.

„No nic,“ povzdechl si Gerd. „Máš tu nějak pusto. Už jsem zařídil, aby ti tady nanosili něco nových případů, ať se zabavíš a zaženeš chmury. Konečně, co je pro S'ana lepší, než trocha té tvrdé, otrocké práce, ne?“

„Nanosili?“

S úšklebkem mě poplácával po zádech. „Já věděl, že mě budeš chytat za slovo. Samozřejmě, že jsem chtěl říci navozili...“

~ ~ ~

„Jistě je vám známo, proč jsem přišel,“ pronesl ten vysoký muž v elegantním černém kabátci, kterého Milivoj Pokluda nikdy předtím neviděl. Zamyšleně si ho měřil, ale pak se jen rezignovaně posadil zpět do hromady slámy, která pokrývala studenou podlahu v rohu jeho cely. Řetězy, kterými byl přikován ke zdi, přitom melancholicky zachřestily.

„Jmenuji se Křešimír Zvonko a jsem váš právní zástupce. Tedy, pokud budete chtít...“

„Nemám na obhájce,“ zachrčel v odpověď a na mysl mu vytanula vzpomínka na potupné odevzdávání lupu, který z něj měl udělat boháče. Zlostně si odplivl.

Muž se jen blahosklonně pousmál. „To je v pořádku,“ pronesl. „Jsem zde z pověření jistých osob, kterým váš osud není lhostejný, a za mé služby nemusíte zaplatit ani denár.“

„Hm, tak to byste moh něco udělat s tadytím,“ odušil Pokluda, ukazuje přitom na temnou a zatuchlou kobku a své okovy. „Před pár dny mě sem beze slova přivedli a přikovali jako sprostého lupiče. Je tu zima, k jídlu dostávám plesnivou šlichtu z bůhví čeho a z chleba vylézají červi...“

„To je opravdu hrozné,“ odvětil Křešimír nevýrazným hlasem. „Zřejmě poté, co se vyšetřování ujala zvláštní komise, kterou ustavil svým výnosem panovník, došlo k přehodnocení významu vaší výpovědi a vlastně i osoby. To je také důvod, proč jsem tady.“

Přistoupil k němu a po chvíli rozpačitého obhlížení podezřele se hemžící slámy si k němu přidřepl. „Podívejte, vaše situace není zrovna růžová. Informace, které jste poskytl, nevedly k dopadení vašich společníků a jste tedy v té nešťastné vloupačce sám. Kdyby ale šlo jen o vloupačku, tak je to půl bídy, jenže ten mord zásadně mění situaci. K horšímu, samozřejmě. Díval jsem se do vašich záznamů a s tím, co už máte za sebou, budete vděčný i za doživotní pobyt v sirných dolech. Budou to ale bezesporu nejhorší dva roky vašeho života, to si tady můžeme klidně přiznat, že?“

Milivoj polkl více než hlasitě.

„Spíše bych ale čekal popraviště. Lámání kolem odzdola, možná i tahání řemenů ze zad a navíjení střev a pak stětí. Pokud by ale soudci zohlednili to použití třaskavé směsi, kterým jste si sjednali vstup do toho krámu, pak by to mohlo být i upálení. Samozřejmě, jen místo toho stětí. Soudci jsou v případě nebezpečí způsobení požáru poněkud paranoidní...“

„Co... co já jako... teď?“ zablekotal třesoucí se kasař vyděšeně.

Křešimír Zvonko se pousmál. „Vidím, že se určitě dohodneme. Takže mi za prvé podepíšete plnou moc, abych vás mohl zastupovat. Zítra proběhne uzavřené slyšení před komisí a bez toho papíru bych tam nemohl. Pak si projdeme vaši výpověď. Některé věci zvýrazníme, jiné potlačíme. Tak mě teď napadá, nechcete si to rozmyslet s tím diamantem? To podezření ze zakázané magie, to by vám mohlo pořádně uškodit...“

Váhavě přikývl.

„Zastávám stejný názor,“ odvětil jurista spokojeně. „Určitě bych neřikal nic o tom, že ten proklatý kámen pochází z té vloupačky. Jste si vůbec jistý, že je to ten samý kámen, který vám vytáhli... vy víte odkud? Nebyl tamten jiný? Nepodstrčili vám ho? Nemohl ho někdo vyměnit, když ho nechali zkoumat? Nejste jen obětí nějakého zlovolného spiknutí? I to jsou otázky, které bude muset komise posoudit a já ty otázky za vás položím.“

Když jste, s prominutím, jen obyčejný kriminálník, přece by se vám taková děsivá věc nemohla dostat jen tak do rukou... Obyčejný diamant, ne příliš kvalitní, to ano, ale abnormálně silný magický artefakt? To je zhora nemožné. Taky se budeme muset zamyslet, odkud ho máte. Možná by mohlo jít o nález, to je nic proti ničemu. Nejspíše vám ho však přišijí jako prostý lup z toho vetešnictví, ale bude vhodné absolutně vyloučit, že jste ho vzal z té trpasličí truhlice. S trpaslíky není radno si zahrávat. Okradete jednoho a ostatní za vámi do lochu pošlou někoho s naostřeným pazourkem, střepem nebo sedlářským šídlem...“

Naprosto zpitomělý kasař souhlasně pokyvoval hlavou ještě dlouho poté, co juristovi podepsal zmocnění a ten odešel.

„Co tu chcete,“ utrl jsem se na Stírku, který nerozhodně přešlapoval na prahu mé kanceláře. „Nemáte co jiného na práci, nebo jste se přišel kochat vítězstvím?“

Nápadně bledý Inkvizitor s tmavými kruhy pod očima jen zavrtěl hlavou. Pak se ztěžka opřel o zárubně dveří. „Musím s vámi mluvit,“ pronesl ztěžka, jako by mu každé slovo činilo námahu.

Pohled na jeho zubožený vzhled odvál můj hněv do ztracena. „Tak tedy vemte místo,“ houkl jsem na něj, ale už v tom nebyla ta původní ostrost. „Nevypadáte vůbec dobře.“

Když se pomalu sesouval do nabídnutého křesla, jen se mému konstatování křivě pousmál. „Tak to není žádná novinka. V práci si lidi myslí, že jsem přepracovaný, že mám tu novou chorobu, ten syndrom vyhoření, či jak se to vlastně jmenuje. Jako kdybych byl mág nebo nějaký pyroman...“

„Nikomu jste to neřekl?“

Zavrtěl hlavou. „Ani otci. Neměl jsem sílu mu působit další bolest. Na to je vždycky dost času. Dlouho už to stejně trvat nebude,“ dodal ještě dutě a pak z kapsy pláště vytáhl osikový kůl vykládaný stříbrem. „Nosím ho s sebou. Stříbro mě už pálí jako rozžhavené, ale jsem připravený. Až to přijde, vrazím si to rovnou do srdce a bude klid. Jenom kdybych před tím alespoň dostal toho zmetka.“

„Koho?“

„Horáce Knutu, přece. Copak si nepamatujete?“ utrl se na mě příkře. „Nedělejte, že nevíte o kom mluvím.“

„To jméno tu nikdo nesmí vyslovit,“ seznámil jsem jej ve stručnosti s novinkami.

Kapitán Stírka se ušklíbl. „Ani u nás. V naší spisovně se zničehonic objevilo několik prázdných míst a nikdo si nedokáže vzpomenout, co tam bylo. Prý se to stalo i u vás,“ dodal ještě s hořkou uštěpačností. „Kdo by si to pomyslel, že si jednou budu notovat se S'anem...“

„Jo jo, jak říkal můj děd, svět se v kravskou řiť obrací, tak to je,“ odvětil jsem. „Tak co je s tím Knutou?“

„Máme pár novinek. To, že byl na tom hřbitově, už netvrdím pouze já. Dokazuje to i shoda se vzorky odebranými z jeho domu. Nikdo o tom ale neví, protože výsledky zkoumání si k sobě vzal

Velmistr a od té doby je nikdo neviděl. Taky si myslím, že jsem tím nejlepším důkazem pro tvrzení, že Horác Knuta je zřejmě revenant.“

„Hezká hypotéza,“ řekl jsem mu po chvíli. „Jenomže Knutu viděly stovky lidí za bílého dne.“

„Světloplachost není podmínkou,“ odvětil Stírka. „Existuje několik druhů revenantů, kterým slunce neudělá nic, dokonce se i hezky opálí. Kdysi se hodně diskutovalo, zda je možno zastavit proces umírání za použití amuletů nebo jiných magických artefaktů umístěných do životních center postiženého těla. Došlo se tehdy k závěru, že by tím dotčený jedinec mohl ustrnout na půli cesty mezi životem a smrtí. Nikdy dost mrtvý ani dost živý. Říkalo se jim lidově polovičníci...“

„Myslíte si, že by zrovna Horác Knuta...“

Pokrčil rameny. „Co by ne? Mám za to, že je jasné, že má úzké vazby na Meltezu a pokud to nevyzkoušeli tam, pak už nikde. Bez přehánění, Melteza je na našem kontinentu poslední zemí neomezených možností...“

Ztěžka si povzdechl a pak se mi upřeně zahleděl do očí. „Je tu ještě něco. Knuta u nás měl záznam. Byl tehdy vyšetřován pro podezření z obchodů s relikvie a starobylými artefakty a rukopisy. Tím se dostal do křížku s některými našimi doktrínami, ale než došlo na lámání chleba, uprchl z města. Bylo u toho pár mrtvých, ale tehdy se po něm slehla zem. Spis se časem založil a jeho jméno se vyškrtlo z pátrání. A hádejte, odkud ty artefakty tehdy pocházely?“

„Z Meltezy...“

„Ano, přesně tak,“ přitakal Stírka.

„Ještě, že už je, jak zní oficiální zpráva, opět pryč,“ neodpustil jsem si sarkastickou poznámku.

„Myslíte?“ zeptal se mě Stírka beze stopy pobavení v hlase. „To není jeho styl. Prošel jsem archiv z té doby a myslím si, že minule neutekl hned. Spíše to vypadá, že byl nějakou dobu zalezlý v úkrytu a nevystřčil ven ani čumák. Usuzuji z toho, že se ještě nějakou dobu po jeho ‚útěku‘ velice sofistikovaně dokončovaly jeho obchody. Tentokrát to určitě nebude jiné, věřte mi. Jen ho najít...“

„Bohužel,“ odvětil jsem víceméně klidným hlasem, „tahle záležitost už jde mimo mě. Dali mi poměrně důrazně najevo, co

mohu a nemohu a tohle rozhodně patří do té druhé kategorie. Horác Knuta neexistuje a nikdy neexistoval a já nehodlám jakkoliv dokazovat opak. Mám se rád a než na špalek, dávám hlavu raději na ženské ňadro. Máte ještě něco jiného na srdci?“

Kapitán Stírka jen mlčky zavrtěl hlavou.

~ ~ ~

Horác Knuta se pousmál, dotkl se skleněné plochy zrcadla a tvář posla dobrých zpráv vymazal. I když se spousta věcí pokazila a ještě více jich nakonec dopadlo jinak, než si představoval, u některých naštěstí vše fungovalo jako na drátkách. Bylo jasné, že kdyby se mu totéž povedlo i s těmi diamanty, které mu ukradli, nikdy by se do takových problémů nedostal. Byl by v obraze a z povzdálí by mohl tahat za nitky událostí. Nyní se ale mohl spolehnout pouze na několik obdarovaných. Někteří sice k jeho údivu v sobě našli vnitřní sílu a vymanili se ze svazující moci očarovaných šperků, ale většina již dávno propadla jejich moci. Nebyly to loutky v pravém slova smyslu, jen se jejich loajalita přesunula jinam, než byla předtím.

Dostával od nich různé informace. Některé nebyly k ničemu, jiné ve stávající situaci nedokázal upotřebit, ale občas se mezi nimi našel opravdový skvost. Třeba přepisy z uzavřených jednání komise. Stovky mocných a movitých se k nim chtělo dostat a on je měl. Všechny, den po dni.

Poslední zápis byl ale ze všech nejlepší. Četl si ho nejméně desetkrát. Vždycky si zakládal na tom, že se vyhybal něčemu tak nízkému jako je msta. Dokonce ji v sobě dlouhá léta záměrně potlačoval s odůvodněním, že pomsta k ničemu nevede. Nyní si ale uvědomil pravdu – celé ty roky se mýlil. Pomsta měla svůj smysl. Zejména když směřovala k někomu, kdo byl příliš mocný, s dobrými kontakty a – což považoval za nejhorší – dovolil si jej nechat na holičkách...

Pohlédl na naz'haaly, kteří ho obklopovali jako věrná smečka. Někteří si zvolili svoji lidskou podobu a jejich výjimečnost dokazovaly jen černočerné oči a šedivý nádech jejich pokožky, jiní se však zmorfovali a nyní seděli na zemi jako psi a v očekávání dalšího úkolu se vzájemně pošťuchovali čenichy. Jejich protažené

mordy, zjizvené a olysalé, na něj hleděly s nevyslovenou žádostí. Lov. Lov. Lov. Nic jiného je nezajímalo, ničemu jinému už ani nerozuměli.

Vyslal k nim silný mentální impuls a sjednal si tak jejich naprostou pozornost.

„Dnes ho propustí a náš skrytý přítel na magistrátu zařídil, aby se tak stalo v pro nás výhodném čase,“ oznámil jim. „Urazil mě, nechal na holičkách a ještě měl tu drzost se mi vysmívat. Přineste mi jeho srdce. Ne, přineste mi i tu jeho vousatou palici. Co uděláte se zbytkem, je jen vaše věc.“

Ukázal prstem do náhle neklidného davu. „Půjdete ty, ty, ty, ty a taky ty můj milý Kročku.“

Vybraní služebníci se na sebe začali nepokrytě šklebit...

Při rozdělování úkolů upoutala jeho pozornost zčernalá špička ukazováčku. Nálada mu opět poklesla na bod mrazu. Tohle rozhodně byla jedna z těch věcí, které dopadly jinak, než si myslel. Nejenže měl kůži na těle popelavou a studenou a vlasy mu zřídly a zkrepatěly, jako by patřily nebožtíkovi a ne živému člověku, ale navíc se mu nyní na těle začínaly objevovat i další známky probíhající nekrózy.

Mohl jen doufat, že ten zatracený Uddo už brzy přijde s nějakým opravdu účinným lektvarem. Zatím se ale pořád jen vymlouval na náročnost přípravy ingrediencí, na fáze měsíce, špatné postavení planet a čas mezitím běžel a dokonce se i krátil. A do té doby si bude muset pomoci, jak bude umět.

Tak si nechal poslat pro dalšího dárce...

~ ~ ~

Někdo tomu říká předtucha, jiný intuice. Staří praktici tomu pro změnu říkají čuch. Ať už se to jmenovalo, jak chtělo, drželo se mě to jako klíště a nepomohlo nic. Prostě jsem se toho nedokázal zbavit. Nepomohla mi ani šipka do hromady nově přidělených spisů. Dokonce ani pravidelný karetní dýchánek v katovně, který mi řádně provětral kapsář a lahvinka Slunné stráně vypitá následně s Yppem. Ani ty další tři, které ji následovaly takřka v zákrytu.

Tak jsem to udělal. Zašel jsem na Univerzitu, ignoroval překvapeně – znechuceně – dotčené pohledy přítomných Inkvizitorů a nechal si vyvolat kapitána Stírku.

Přišel během minuty, udýchaný, bledý a ještě nezdravější než minule. Zatáhl mě k sobě do kanclu, který se nijak zvlášť nelišil od toho mého. Na stole ležel okoralý krajíc chleba a nahnívající jablko. Musely tam být nepovšimnuty už nějakou dobu. Jako by kapitánovi už nechutnalo lidské jídlo...

Na podobné úvahy teď ale nebyl prostor ani čas. Řekl jsem mu všechno – a když říkám všechno, tak tím myslím úplně všechno. Celou tu dobu jen seděl a trpělivě mě poslouchal. K mému překvapení měl úplně stejný pocit, navíc i podpořený posledními informacemi ze zasedání vyšetřovací komise, které se mi ze zjevných příčin vyhýbaly. Výslech Milivoje Pokludy byl zlatým hřebem včerejšího večera a vyrazil dech všem, kteří s ním měli co do činění. Takový obrat by nezvládla ani korouhvička. Stačilo tučet řádně secvičených vět a ejhle, Gunnar Wornug byl čistý jako lilium. Vlastně to lilium vypadalo proti němu jako polité dehtem. A milý Pokluda vykrácel z jednací síně s třemi roky v pracovním táboře na okraji Jižní pouště. Oáza Gebelle je vyhlášena svými fíky, příjemným klimatem, stínem vysokých palem a nejmírnějším režimem určeným pro prominentní prominenty s rodokmenem dlouhým jako moje noha.

To odpoledne jsme s kapitánem Stírkou dali hlavy dohromady a nad šálkem jahodníku (Stírka si opět nedal) bilancovali. Procházeli jsme vlastní myšlenky a závěry a konfrontovali je s myšlenkami a závěry toho druhého. K našemu překvapení jsme se ve valné většině případů moc nelišili. Například, že Knuta bude ještě ve městě a že kromě něj zůstal ve hře už jen jediný účastník. Tak nám nedalo moc práce se shodnout, že jen naprostý idiot by ho nechal běhat po světě. Zejména, když tenhle věděl víc, než bylo zdrávo.

Někdy to odpoledne nás také dostihla zpráva, že se komise konečně rozhoupala a rozhodla, že je nejvyšší čas propustit Gunnara Wornuga na svobodu. Skončil s pokutou, která byla symbolická stejně jako pověst o stvoření světa. V té chvíli mé tušení zapadlo jako

ozubené kolečko do soustavy jiných ozubených koleček. Cvaklo to, ozuby zapadly do ozubů a já náhle věděl, že je to tady.

Ozval jsem se pár známým, zjistil co bylo třeba a pak jsme se se Stojmírem sešli krátce před západem slunce v taverně na dohled od magistrátní birdovny. Byl vlahý letní podvečer, jako stvořený k romantické procházce. Bohužel, já jej trávil zíráním na železem obitá vrata od věznice, s bledým, zarostlým a třesoucím se Inkvizitorem v závěsu.

Stírka nikdy nebyl žádný krasavec, ale nyní se mi už vůbec nelíbil. Jeho nemoc asi opět o něco pokročila, protože vyměnil svoji řádovou uniformu za nenápadnou tříčtvrteční kroužkovou zbroj z černěné oceli, na které nebyl ani jediný ochranný amulet a každou chvíli si po úporných záchvatech kašle otíral zakrvácená ústa.

Zkysli jsme tam dobrou hodinu a dva džbánky červeného (zase jen já), než se vchod do šatlavy konečně otevřel a vyplivl ven vztekajícího se Gunnara Wornuga, jeho obhájce a dva tělesné strážce. Byli to takoví ti na ježka ostříhaní vazouni se zlomeným nosem, otlučení životem a jinými vazouny. Na hony z nich čišely roky strávené v uniformě u přepadových komand. Po chvíli z vrat vyšel ještě správce tohoto nadmíru luxusního zařízení pro majetné zločince, který ještě jednou zkontroloval, zda jsou vyřízeny všechny formality a bylo podepsáno, co mělo být podepsáno, a pak si s trpaslíkem přátelsky potřásl rukou.

V Lantrosské kartouze se s klienty takhle neloučí...

Skupinka se pomalu vydala ulicí k trpasličí čtvrti. Počkali jsme deset nádechů a pak plížením vyrazili za nimi.

Pokud se má něco semlít, tak jedině teď. Magistrátní přednice, jak se taky někdy nazývá vězení pro lepší lidi, stojí hned vedle sídla magického cechu a jeho ochrana je tudíž na špičkové úrovni. Podobně bezpečná je i celá trpasličí čtvrť a každý jeden z jejích domů, které jsou mimochodem spíše pevnostmi než obytnými stavbami. Bylo to hop a nebo trop. Pokud je Knuta při smyslech, tak může udělat jen dvě věci – buď Wornuga odstraní, nebo se s ním bude muset domluvit. Uplatit trpaslíka je však zdlouhavé a poněkud finančně náročné, takže můj předpoklad se vztahoval spíše k první

variantě. Zejména když se mi nepodařilo zjistit, proč se Wornugovo propuštění protahuje a protahuje, dokud nezašlo slunce...

Ještě jednou jsem zkontroloval samostříl. Víím, že se takové neustálé kontrolování může považovat i za nemoc, ale opakovaná kontrola ještě nikoho nezabila. Nedbalost to už dokázala ve spoustě případů. Taky jsem se prohmatal, jestli jsem někde nevytrousil rezervní zásobníky. Měl jsem nabito stříbrem, byl jsem ozbrojený a nebezpečný...

Pak jsem zkoumavý pohled věnoval svému společníkovi. S tím to už bohužel nešlo od desíti k pěti, on už byl někde mezi trojkou a dvojkou. Vypadalo to, že mu už dělá problém i chůze. Zadržával se při každém kroku a potácel se jako opilý. To bylo zlé, hodně zlé... Docela nerad bych byl u toho, až to zabalí. Ten jeho ozdobný kolík je možná efektní, ale rozhodně bych mu ho nechtěl zatloukat do srdce. A jestli si myslí, že si to udělá sám, tak je idealista. Ještě jsem neviděl nemrtvého, který by chtěl spáchat sebevraždu.

„Dobrý?“ zašeptal jsem k němu a dočkal se přikývnutí a gesta spojeného palce a ukazováčku. To zrovna...

Nebylo mu příjemné, že tak na něj zírám, a tak trhl hlavou ke vzdalující se skupince.

Měl pravdu. To oni byli naše práce a o zbytek se budu muset postarat, až přijde čas. A jako by mi kapitán Stírka dokázal číst myšlenky, právě v tu chvíli se smutně pousmál a pak přikývl.

~ ~ ~

„Zatracená práce,“ ulevil si Gunnar Wornug, když si už potřetí málem zvrtl kotník v kolejích, vyjetých do dlažby nekonečnými řadami formanských vozů zásobujících městské trhy. „Kde je ten zatracený kočár?“ utrl se na notně pobledlého juristu, který klopýtal za ním, tiskna k hrudi objemnou složku se spisy.

„Nevím, Milosti,“ odvětil tázaný plačtivě. „Přisahám, že jsem ho objednával dnes ráno a objednávku mi potvrdil sám Kutěj Blešný. Nechápu to.“

„Kutěj,“ ucedil trpaslík mezi zuby. „To mu nezapomenu. Má u mě půjčku a až příliš dlouho jsem nespěchal s její splatností. To ale skončilo...“ Zavrával, když se mu opět smekla noha a jen tak tak,

že neupadl do páchnoucí kaluže splašků. Zaklel tak šťavnatě, že rozesmál obě své, jinak mlčenlivé gorily.

Šlehl po nich pohledem a jejich špatně dušený smích přešel v chropot a kašlání. Jen co budou doma, podá si i je! Na pár dní vytáhne paty z domu a co najde po návratu? Anarchii, rovnostářství a kamarádčoft. Co bude příště? Práva zaměstnanců nebo snad osmihodinová pracovní doba?

Uvědomil si, že už je to hodně dávno, kdy viděl ulici z pozice pěšáka. Většinou tento rušný svět filtroval přes sametové závěsy fiakru a někdy ani to ne. Po hodinách únavných obchodních jednání nemíval chuť koukat ven. Raději doháněl ztracený čas studiem pohybu cen na sekundárním trhu s cennými papíry nebo procházením došlé korespondence.

„A proč to, u Gottrekových koulí, trvalo tak dlouho? V životě jsem neslyšel o tom, že by se někdo propouštěl až na večer. Vždyť jsem tam půl dne dřepěl jako hřib a nic se nedělo...“ zaječel vztekle na zřetelně se potícího právníka, když mu noha s hlasitým šplíchnutím zmizela ve výmolu plném splašků.

Ten krče rameny odvětil: „Prý se vyskytly nějaké administrativní komplikace...“

Náhle ztichlé město proťalo hlasité zavytí a pak ještě jedno. Toulavá psiska, pomyslel si, to nám ještě chybělo. Po loňské epidemii vztekliny by jich ale ve městě nemělo být mnoho.

Další zavytí zaznělo znatelně blíže. Gorily se už nechechtaly. S tím, jak je přešel smích, se v jejich obličejích usadily obavy a soustředění. Vykouzlili zpod kabátců tesáky speciálních jednotek a zkrátili vzdálenost dělící je od chleboďárce.

„Už jen kousek,“ pronesl Gunnar Wornug a z jeho úst to znělo jako modlitba. Nebyl válečník, ani jeho předkové jimi nebyli. Sekeru, zbraň jeho plemene, držel naposledy v ruce před více než třemi desítkami let, a to ještě u příležitosti přijetí vyznamenání. Pohlédl na vystrašeného právníka. Když bude nejhůř, předhodí ho nepřátelům jako prvního. Byl oželitelný a co bylo nejdůležitější, ještě mu dlužil palmáře. Pravidlo dvou much a jedné rány bylo neúprosné...

Když se na ně zpoza rohu vyřítili první útočníci, strhla ho stranou strážcova ruka. Na místo, kde ještě před chvílí stál, dopadlo šedé a vyzáblé tělo a jeho spáry vykřesaly na kočičích hlavách snop jisker.

Nestvůra, která připomínala spíše zvíře než člověka, nespokojeně zasyčela. Pak zaregistrovala ochránce, který se jí postavil do cesty. Její zubatá morda se roztáhla do pohrdavého šklebu. Byla to od něj zbytečná oběť, nic víc, ale alespoň poskytl svému zaměstnavateli vteřinu k dobru. Ten neváhal a dal se na útěk. K bráně trpasličí čtvrti to nebylo dále než nějakých třicet metrů. Tam bude v bezpečí, tam jej ochrání kouzla vetkaná do skalnatého podloží.

Do uší se mu zařízl děsuplný výkřik, následovaný pádem bezvládného těla. Neohlížel se, přidal a v trysku, který překonával jeho vlastní očekávání, ukousl ze vzdálenosti dělící jej od bezpečí několik dalších sáhů.

Náhle kolem něj prolétla barevná šmouha. Když dopadla na dlažbu a po několikerém odskočení se zastavila, zjistil, že se dívá na dokonávajícího juristu, kterého dobře usazená rána rozpúlila vedví.

Jen deset sáhů! Napřel veškerou svoji vůli k tomu, aby překonal i zbytek. Devět! Osm! V tu chvíli ho příšerná bolest uprostřed hrudníku zastavila v pohybu. Dopadl s hlasitým heknutím na dlažbu a zůstal na ní ležet zkroucený bolestí, bezmocně si trhaje za lemy kabátce. Nemohl dýchat. Zatmělo se mu před očima a zmocnil se jej iracionální strach. Záchvat, tak to je konec, pomyslel si ještě, ale to už nad ním stanul jeho pronásledovatel. Člověk? Jediný pohled do jeho tváře jej však vyvedl z omylu. Toto rozhodně nebyl člověk. Někdy dávno možná ano, ale rozhodně ne teď.

Olysalá, mrtvolně vyhlížející šelma k němu udělala několik ostražitých kroků a její spáry zaklapaly na oblásky vyložené ulici. Znělo to jako klepání na víko od rakve. Malé a široké – takové, do kterých se pohřbívají trpaslíci...

„Vyřídít pozdravy,“ zachrchěla na něj ta nestvůra skrz nekrózou stíženě hlasivky. „Od Knuta. Ty znát? Vyřídít... to ne kšeft, ale jen osobní. Hodně moc osobní...“

Obluzen přicházejícími mrákotami jen stěží zaregistroval, že skočila.

„Už je to tady!“ zaječel na mě Stírka, jako bych neměl oči, a vypálil ze samostřilu na první z těch nestvůr, které se náhle jakoby odnikud objevily na ulici a obklopiley Wornugovu suitu. Stříbrná střela se té zubaté a drápaté příšeře zaryla do pohublých plecí a srazila ji k zemi. Během vteřiny však již stála opět na nohou a pokračovala dál, jako by se nic nedělo. Během dalších dvou její tělo vyloučilo stříbrný hrot v záplavě slizovitého hnisu a šíp se zazvoněním dopadl na zem.

Nenechal jsem se tím odradit. Na rozdíl od Stírky jsem měl opakovací kuši a v zásobníku desítku stříbrných šipek. Měl jsem tedy větší palebnou sílu a odhodlání využít ji beze zbytku. Namířil jsem na tu samou bestii a stiskl spoušť. Ať si zkusí vyloučit tohle...

Vystřelit, trhnout nabíjecí pákou, počkat, až mechanismus usadí novou střelu do lůžka před již nataženou tětívu, zalícit a vystřelit. Dva, tři, čtyři. A znovu a znovu, dokud nabíjecí mechanismus necvakl naprázdno.

Vysypal jsem to do ní za méně než dvě vteřiny. Bylo to rychlé, ale rekord jsem tím nezlomil ani náhodou. Už jsem býval i rychlejší. To sedavé zaměstnání je jed!

Souvislý proud střel roztancoval můj cíl po ulici, posunul ho o několik metrů dozadu a pak jím vytřel dlažbu. Někdy mezi osmou a devátou šipkou se konečně přestal hýbat. A někdy v té době chcipl i můj optimismus. Poslední šipku jsem pasoval na ránu jistoty a za mlaskavého lupnutí ji prohnal temenem té příšery. Dnes rozhodně nechci žádná nepěkná překvapení!

Deset střel na jednoho z nich bylo ale trochu moc. I na strigu, a ta je z těch nemrtvých zmetků jen lepší střední třída, mi v klidu postačí jedna, pokud trefím některé z jejích životních center. Tady tenhle tvor si ale jedné šipky ani nevšiml.

Almanach nekromutací mám přečtený i pozpátku, ale s něčím takovým jsem se ještě nesetkal – a to mívám hodně akční večery...

Řekl bych, že vypadají jako klasičtí mrtvouši křížení se strigou, jejíž matka se zapomněla s měsíc hniјícím vlkodlakem. Prostě přerostlé tesáky, ještě přerostlejší spáry, nezbytný mrtvolný vzhled, šelmovsky morfované rysy a postava, jakoby na půli cesty mezi dvounožcem a čtvernožcem – silné zadní běhy a přední tlapy schopné jednodušší manipulace. Kromě toho byla tahle hřbitovní

směska také rychlá, zuřivá a dost inteligentní na to, aby uměla spolupracovat ve smečce. To z nich dělalo pěkně nebezpečné parchanty.

„Smavý,“ zaječel na mě v tu chvíli zběsile nabíjející Stírka. „Vestan Smavý byl zrovna takový zkurvysyn! Máme ho naloženého v lihu. Je to meltezský naz’haal, pekelný pes!“

Jeho samostříl hlasitě zadrnčel a krátká šipka se zaryla do plecí druhého tvora až po opeření. Na zabítí to nestačilo, na získání jeho pozornosti ale ano...

Když se k nám rozběhl, rychle jsem si spočítal, co stihnu a co ne. Nabít nový zásobník mi bude trvat dvě až tři vteřiny, zatímco jemu to k mým játrům nezabere víc než jednu. Pak se k němu přidal ještě jeden kamarád. Možná to byla kamarádka, ale v té rychlosti jsem na správném určení pohlaví nebazíroval. To vyřešilo mé dilema, zda nabíjet či nenabíjet. Nenabíjet! Potřeboval bych dvacet střel a tolik jsem jich v zásobníku neměl. Tak jsem raději tasil meč a skřípení oceli po mém boku mi napovědělo, že se i Stírka přiklonil k poctivé ruční práci.

Než jsme se do toho pustili, všiml jsem si bohužel jedné nemilé věci. Čtvrtý naz’haal se právě skláněl nad chrčícím trpaslíkem, který se celý modrý v obličejí zmítal na kočičích hlavách jako ryba na suchu.

„On ho zabije!“ zaječel na mě Stírka, když jsme svorně odrazili první zuřivý výpad naz’haalů. „Potřebujeme ho živého. Já se postarám o tady tyhle,“ dodal ještě sebevědomě směrem k naz’haalům, kteří na něj s vrčením cenili své přezubené mordy, „a vy jděte za ním!“

Měl jsem o něj strach, ale jen do chvíle, než jednoho z nich dechberoucí rychlostí zbavil nejprve levé pracky a pak i holé existence. Jeden na jednoho, to už bylo slušné, i když se váš protivník míhá jako čamrda a chvílemi běhá i po zdi. Tak jsem ho nechal dělat jeho práci a šel dělat tu svoji.

Můj protivník byl větší a silnější, než ti ostatní. Tipoval bych ho na vůdce smečky, ale to mi nezabránilo v tom, abych k němu nepřiskočil a ze všech sil ho nebodl mezi lopatky. Možná je to

proradné, ale je to i proklatě rychlé. Většinou. Ale ne v tomto případě.

Takový postřeh jsem v životě neviděl. Buď měla ta bestie oči i vzadu, nebo měla řádně posílený šestý smysl. V každém případě, zatímco můj meč ještě neškodně protínal vzduch, ten zmetek už šel po mně.

Zasypal mě tolika údery, až mi z nich šla hlava kolem. Naštěstí jen obrazně. Pár jsem vykryl, ale většinou jsem se zmohl jen na uskakování všemi směry. A celou tu dobu mě nepřestával udivovat.

Asi dvakrát se mi ho podařilo poranit, ale z rány se mu pokaždě vyřinula jen nějaká hustá, černá krev a pak se rána sama zacelila. Taková schopnost regenerace byla nepříjemná a dělala z naz'haala ten typ záporáka, u kterého bylo zabít málo. Tenhle se zřejmě musel rozsekát na maličké kousky, ty ještě zasypat nehašeným vápnem a nad hrobem ještě postavit katedrálu...

Pak jsem se trefil o něco lépe. Stříbrem vykládaný hrot mého meče s mlasknutím prošel naz'haalovým okem. Tvář mu zalil páchnoucí sklivec a zpolá oslepená nestvůra hlasitě zavyla.

Nadšení ale plodí nepozornost a tak mi odměnou za mé malé vítězství byla rána přes hrudník. Za cinkotu odpadávajících ocelových kroužků, které jeho sek čistě přeťal vedví, jsem udělal váhavý krok zpátky.

Pamatuji si, že jsem další ránu srazil stranou a zase ustoupil. Potom už to s mými vzpomínkami není zrovna valné. Víím, že se mi zatočila hlava a pak dokonce zvedl žaludek. Hygiena je důležitá a bůh ví, co měl na těch svých spárech.

Naz'haal přestal útočit a pobaveně mě sledoval. Zřejmě byl na dezorientaci svých obětí zvyklý. Že by to byl nějaký jed? Ještě chvíli jsem se jen tak zbůhdarma potácel, ale pak jsem zakopl o vlastní nohy a bezmocně se svalil na zem. Jen díky tomu, že jsem dopadl na záda, jsem jej mohl bez problémů sledovat.

Když ke mně vyrazil, aby dokončil co započal, začal jsem uvažovat, jestli by nebylo přece jen lepší ty oči zavřít. Alespoň na ten okamžik, než udělá, co musí...

Najednou však uprostřed pohybu ztuhl jako socha a jeho samolibý úsměv překrylo čiré překvapení. Pak mu z úst vytryskl

proud té sirupovité krve a z prostředku hrudi mu vyjel tři palce dlouhý hrot osikového a stříbrem vykládaného kůlu, který kouřil a škvířil až radost pohledět. Pozdravy rodu Stírků v hodině dvanácté...

Někde na okraji mého zorného pole právě kapitán Stírka dokončoval ve vzduchu půlobrat, během něhož dokázal kromě vržení kůlu ještě zručně dekapitovat svého posledního protivníka. Když doskočil zpět na zem, jen tak pro parádu si vystříhl ještě jedno zdařilé salto. Bez rozběhu, z pokrčených kolen. Bylo dvojité...

V tu chvíli mi to došlo a pak jsem už jen s hrůzou v očích sledoval, jak ztěžka klesá na všechny čtyři a s děsivým křikem se začíná měnit. Stalo se to, čeho se tak bál, to, před čím chtěl uniknout tím, že si probodne srdce magickým kulem. Tím, kterým mi zachránil život...

Upřel na mě své zmučené oči a vydal k nebi zoufalé zavytí. Nemrtvá nákaza jej konečně ovládla, zabíjejíc v něm vše lidské.

Nevypadal jako ti, se kterými jsme právě bojovali. Možná podobně, ale přesto jinak. V jeho vizáži bylo i něco ze strigy, něco z její divokosti a nezkrotnosti. Dokonce měl i její hřívu. Hustou a nepoddajnou. Jako by se ani nenakazil od toho Knuty. Nebo nejen od něj...

Ztěžka a mátožně jsem se postavil na nohy. Svět se se mnou točil a meč jsem používal spíše jako berli než zbraň, ale postavil jsem se mu. Nemrtví se neřídí city, ale jen touhou po krvi, agónii a umírání. Vyjednávat tedy nebylo o čem. Naše spojení skončilo s jeho proměnou a vzpomínku na něj bylo načase utopit v krvi...

Bývalý kapitán Inkvizice na mě upřel své planoucí zraky a hladově se olízl. Pak pohlédl na své dlouhé a zahnuté spáry a nespokojeně pohodil hustou hřívou, která mu padala až do půli rozložitých plecí.

„Tak pojď,“ vyzval jsem ho a pokynul mu mečem. Proměna opory ve zbraň mě však pozbavila rovnováhy a já ztěžka dosedl na dlažbu. Bolestí se mi okamžitě zatmělo před očima. S odcházejícím vědomím jsem ještě zaregistroval, že místo útoku přišlo posměšné odfrknutí a krátké sdělení, syčivě propasírované přes dvě řady děsivých zubů. Moc jsem mu nerozuměl, ale přísahal bych, že to znělo jako: „Ale hovno...“

~ ~ ~

Zinka si nespokojeně olízla pysky a co to šlo se skrčila za polorozpadlou zídou. Puklinou ve zdi vše viděla a došlo jí, že jí bude lépe tam, kde je. Dostali její druhy a to včetně vůdce smečky. Byl silný a divoký, ale hloupý. Ona by to udělala jinak. Byla by opatrnější, prohnánější. Kdyby bylo po jejím, splnili by úkol a zůstali v plném počtu. Takto ale vyhráli ti druhí. Viděla je. Jeden zraněný, druhý proměněnec. Ještě usilovněji se přitiskla k vlhké zemi. Snad ji neucítí...

Pohlédla opatrně na temnou noční oblohu. Času bylo dost. Počká, až odejdou a pak splní pánův úkol. Chtěl přece trpaslíkovu hlavu a srdce. Potom její pohled ustrnul na nehybných tělech druhů. Byli už nepotřební a nevýznamní, ale cítila, jak v nich pulzují kameny moci. Její pán bude určitě rád, když je přinese taky...

~ ~ ~

Když jsem opět přišel k sobě, slunce už stálo vysoko na obloze. Takové dlouhé poleženíčko by nebylo k zahoeení, kdyby ovšem vedle mě neležel studený trpaslík a všude kolem, kam až oko dohlédlo, se nehemžili Inkvizitoři. Bylo od nich sice milé, že mě nechali trochu dáchnout, ale na druhou stranu mi asi něco uniklo. Třeba že mi někdo úhledně sešil tu ránu na hrudníku, nebo že mě někdo svázal do kozelce...

„Hele, už se budí,“ ozvalo se náhle nade mnou a pak mě uchopily něčí neurvalé ruce a otočily mě na bok. Pokusil jsem se zaostřit na tvář onoho „dobrodince“, ale moc se mi to nedařilo. Ještě pořád jsem měl před očima takové ty nepříjemné mžitky.

„No jo, máš recht,“ odvětil v tu chvíli někdo další. „Tak šupem, než se nám zmátoří,“ dodal ještě a pak jsem na svém uchu ucítil jeho teplý dech. „Tak poslouchej, S’ane, seš zatčenej. Zamordovals toho nebohého trpajzlíka a teďkon si to vyžereš. My ti ještě ukážem, čarodějníku, tady nám ty svoje s’anský kejkle provozovat nebudeš.“

Do mého boku se zprudka zabořila okovaná špička vojenského bagančete.

Pak ten hlas pokračoval: „Jmenuju se Zoran Kvačko a mýho bráchu si poslal na dvacet let na galeje. Takže se můžeš těšit na speciální zacházení. Mám pro tebe u nás v podzemí zchystanou moc roztomilou kobčičku, kde si tě přikovám ke zdi. Je to moc fajnový bydlení, to ti teda povím. Je úplně ve spodku, nad tebou je pět pater a v žádný cimře není latrina, jen díra v podlaze. Shniješ tam zaživa, zkurvysyne!“

Asi se tím vyprávěním rozohnil, protože mě zase nakopl a pak ještě jednou. Vzduch ze mě vylétl jak z protržených dud.

„Dost!“ ozvalo se náhle a Kvačkova noha se zastavila ve vzduchu. Pak neochotně klesla zpět k zemi.

„Chceš ho ubít k smrti, ty blbé hovado?“ pokračoval onen panovačný hlas příkře, následovaný hlasitým plesknutím a ubliženým zakňouráním. „Klid’ se mi z očí, nebo si tě podám tak, že budeš ještě s láskou vzpomínat na katovu výheň, které jsi unikl, když ses k nám nechal naverbovat!“

Potom se zřejmě mluvčí obrátil na někoho jiného, protože se změnil tón jeho řeči: „Odneste ho a zavolejte k němu felčara. Chci, aby byl do procesu zdravý jako řípa, rozumíte?“

Procesu? Jakého procesu? Znovu jsem zalitoval, že mám tvář v tom hnusu, který pokrýval dlažbu a nevidím těm grázlům do obličeje.

„Špalek máš za vraždu ctihodného Gunnara Wornuga jistý, ale to by byla nuda,“ pokračoval onen hlas jedním dechem. „Naštěstí tu ale máme i obvinění z provozování temných umění a za to shoříš na hranici. Můžeme už začít prodávat vstupenky na exekuci, soud bude stejně jen formalita... Ty olezlíky jste už odvezli?“

„Ano, Excellence,“ odvětil někdo s až podlézavou devótností. „Jak jste ráčil poručit.“

„Dobrá. Zameťte všechny stopy a nechte jen ty, které potřebujeme zadokumentovat. Žádný oživlý mrtvolý tu nikdy nebyly, rozumíte? Jen trpaslík a S’an, který neunesl, že prohrál. Kdo se podřekne, bude litovat, že se narodil. Osobně ho vsadím do některé z Olověných cel, místa je v nich díky těm věčně hladovým strávníkům dostatek...“

„Domníváte se, že to je skutečně nezbytné?“ zeptal se jej kabonící se Velmistr.

„Ano, Vaše Svatosti,“ namítl Roch Ledný a ukázal na svazek listin, které přinesl. „Díky tomu malému a soukromému doznání Něhoslava Bradny jsme sice získali zástup náhle přehorlivých následovníků, ale všichni trvají na důkazu, že to s jejich ochranou myslíme opravdu vážně. Nechtějí, abych tak řekl, platit dvakrát. Proto je potřeba přijmout jistá opatření, byť připouštím, že se jedná o opatření poněkud radikální.“

Velmistr nespokojeně zamlaskal. „Vždyť právě. Vám to opravdu nepřipadá až příliš?“

„Ti lidé nám už k dnešnímu dni vyplatili za naši shovívavost více než pět set tisíc denárů a na příslibených donacích si naše pokladna přijde měsíčně na další stovky tisíc. Je to tak značná finanční injekce, že už nyní můžeme směle započít s dlouho plánovanou modernizací našich komend. My ty peníze potřebujeme.“ V hrané bezradnosti rozhodil ruce. „Nemůžeme přece za to, že oni chtějí za svoji štedrost další doplňující záruky.“

Velmistr si z připravené karafy dolil do poháru víno a zvrátil je do sebe jediným plynulým pohybem. „Jedna věc jsou záruky,“ namítl, „a něco druhého je ponoukání k justiční vraždě. Vždyť to, co po nás chtějí, lze jen stěží považovat za něco jiného. Upřímně, když jsem přistoupil na tento plán, nikdy jsem si ani v duchu nepomyslel, kam to až může vést.“

Roch na něj upřel pohled. „Milosti, máme příležitost zasadit ránu jejich prestiži. Viděl jste důkazy. Zabil patriarchu trpasličího rodu a použil k tomu své zakázané schopnosti. Musíme z něj udělat exemplární případ. Ať se lidé dozvědí, co jsou to za zrůdy. Neexistuje jediný důkaz, který by vyvracel závěr našich vyšetřovatelů, že vraždu Gunnara Wornuga a jeho doprovodu spáchal Klopp Yggredd. Naši řádoví bratři provedli výchovné pohovory s obyvateli okolních domů a ani v nich se nenašel nikdo, kdo by tuto vyšetřovací verzi popíral.“

„Když je to tak jasné, tak proč hned svolávat Velký tribunál? Vyřešme to v tichosti a pak ho popravme.“

Roch Ledný si unaveně povzdechl. „Publicita, milosti. Jde nám o exemplární potrestání, takže to musí proběhnout v plném lesku a za zájmu stovek přihlížejících a tisíců čtenářů,“ odvětil Roch Ledný. „Naši, ehm, sponzoři takové divadlo jistě ocení.“

„Kdo přednese před tribunálem obvinění?“ otázal se jej Velmistř nakonec.

„S vaším dovořením, já sám,“ odvětil Roch Ledný.

„Dobře, ale nechci aby ten Yggredd byl dopředu jakkoliv zpracován. Žádné týrání hladem, žízní či zimou. Žádné mučení, ovlivňování psychiky, lektvary či kouzla. Prostě nic, co by mohlo ukazovat, že jsme z něj doznání vynutili.“

„To je ale škoda,“ odvětil Roch Ledný nespokojeně. „Plánoval jsem jeho spektakulární doznání a označení dalších členů s’anského spiknutí.“

„Netlačte na pilu,“ utál jej Velmistř příkře. „Sám víte nejlépe, že k jeho odsouzení doznání nepotřebujeme...“

~ ~ ~

„Kde ho drží?“ zeptal se Bojen čtvrtý, král Kněžegradu, a jeho prsty neklidně bubnovaly do desky stolu.

„V celách pod Univerzitou, Veličenstvo,“ odvětil Gerd Tatter.

„Mučili ho?“

Prošedivělý S’an zavrtěl hlavou. „Zatím ne,“ odvětil. „Chtějí, ale obávají se odvetných opatření, kdyby se to provalilo. Mají však velký zájem o to, co nosí v hlavě.“

„Tak tam ten idiot nemá vůbec nic!“ vyprskl král vztekle. „Copak jsem ho z toho případu nestáhl? Co tam vůbec dělal? Proč šel toho trpaslíka šmírovat?“

„Nebyl tam sám, Veličenstvo,“ pronesl Gerd tiše. „Víme, že tam byl s jedním vyšetřovatelem Inkvizice. Bohužel ten je od toho incidentu nezvěstný. Myslím, že měli tušení, že k něčemu dojde...“

Bojen s mumláním vstal z křesla a začal energicky procházet po své pracovně. „Musíme něco udělat, jinak ho upálí jako nějakého čarodějníka. Před tribunálem nemá žádnou šanci a já nechci žít s vědomím, že jsem ho v tom nechal. Něco málo mu pořád ještě dlužím. Máte nějaký nápad?“

„Já ne,“ odvětil prošedivělý S'an. „Přivedl jsem ale jednoho starého přítele z armády a myslím, že byste si ho měl poslechnout. Vím, je to poněkud nezvyklé, ale on sám mě dnes kontaktoval s žádostí o setkání. Neviděli jsme se sice už nějakou dobu, ale má důležité informace o plánech Inkviziční rady.“

„Ať tedy vstoupí,“ pronesl král ke gardistovi, jehož svalnatá rozložitost blokovala dveře do pracovny.

„Vaše Veličenstvo,“ pronesl muž ve splývavé inkviziční říze, když před Bojenem poklekal na pravé koleno.

„Dovolte mi, abych vám představil Osvalda Třemu,“ pronesl do nastalého ticha Gerd Tatter, „komtura kapituly z Nových hradů.“

„Inkvizitor?“ pronesl král překvapeně. „Proč zrazujete své souvěrce?“

„Jen dodržuji přísahu, pane,“ odvětil Třema, vyhrnul si rukáv na levé ruce a ukázal Bojenovi do masa vypálený cejch. Nedalo velkou práci v něm poznat korunu a od ní do stran mířící ratolesti. „Šestnáctá těžká jízdní. Vzpoura nomádských kmenů v šestařicátém.“

Král se zasněně pousmál. „Šestatřicátý byl setsakra dobrý rok a o rok později se tamním nomádkám narodila spousta hnědovlasých děcek. To se to bratřilo s nepřítelem, když člověk nebyl ženatý...“

„Co navrhuje?“ zeptal se ho, když se zase vrátil nohama na zem.

„Měl bych takový nápad...“ začal opatrně komtur Třema a jak pokračoval, tváře posluchačů se začaly roztahovat do pobavených úsměvů...

~ ~ ~

Ctihodný Bohmil Dochvíla položil svoji vyhublou a stařeckým třasem stíženou ruku na spis, který právě dočetl, a pak pohlédl na krále Bojena.

„Tak co, Bohmile, půjde to?“

Bývalý Nejvyšší královský soudce se ušklíbl a několikrát naprázdno skousl bezzubými čelistmi. „No, nevím sice, kdo s tím přišel, ale v podstatě v tom nevidím žádný problém.“

„Je to ale už desítky let nepraktikovaný obyčej,“ namítl král opatrně.

Stařec si utřel usazené oči a zavrtěl odmítavě hlavou. „Leč stále ještě oficiálně nevyšel z užívání. Ta norma není ani mrtvá ani překonaná. Jen se na ni krapet pozapomnělo...“

„A co to s tou gardou? Není to problém? Nerad bych, aby mi někdo vyčítal účelovost.“

Stařec se tomu uchechtl, ale jeho smích vzápětí přešel do namáhavého kašle. „Je to jen titulární hodnost, ne faktický stav. Není v žoldu, ani odvedenec. Za těchto okolností by s kasační stížností neprorazili ani u Celiny. Ten kluk byl vždycky setsakra opatrný a v takových ožehavých věcech si nebude chtít pálit prsty. Pamatuju si ho ještě jako praktikanta. Když se mu někdo kouká přes rameno, je svatost sama. Myslím si, že by to mohlo vyjít.“

Král svého hosta přátelsky poplácal po rameni. „Moc ti děkuji Bohmile. Ani nevíš, jak rád jsem tě zase jednou viděl. Moc jsi nám pomohl.“

Penzionovaný soudce se jen pousmál.

~ ~ ~

Než začalo slyšení před Velkým inkvizičním tribunálem, uběhlo přesně šest dní, které jsem strávil zavřený v kobce velké tři krát tři sáhy. Naštěstí jsem v ní by sám. Na druhou stranu, svět jsem z ní mohl sledovat jen okénkem umístěným ve výšce dvou dospělých mužů, což bylo při hladkosti zdí zcela nemožné. Třikrát denně mi donesli erární šlichtu, která v odpornosti předčila i výtvary naší firemní vývažovny, kam se bojí chodit i naprosto zoufalí humusáci, a každé ráno mi odnesli kbelík, nahrazující toaletu.

Mohl jsem v klidu meditovat, nebo tlouct špačky. Všem to bylo jedno.

Poměrně hlasitě jsem dával najevo svoji nespokojenost a halasně se dožadoval právníka. K mé smůle se mi ozval jeden z vedlejší cely. Konzultace za použití hrnku a vyťukávaných signálů mě přestala bavit už po dvou dnech.

Když mě vyvedli ven, považoval jsem to za milé zpestření jinak nudného dne a bylo mi srdečně jedno, že chodba, kterou mě odvádějí, končí, obrazně řečeno, na hromadě palivového dříví.

Slyšení Velkého tribunálu je uzavřené a neexistuje žádná instituce nad ním, která by mohla zvrátit jeho verdikt. To, že mě před něj pohnali, aniž by se vůbec obtěžovali mi sdělit, co že jsem to měl spáchat, nasvědčovalo tomu, že proces nebude ani tak spravedlivý, jako spíše krátký.

Do jednacího sálu mě přivedli tak, jak jsem byl. V umolousané a pokrčené košili, zarostlého, nemytého, s pouty na rukou i nohou. Typický divoch, za kterého mě musí považovat každý Kněžegrad'an čistého a nezpochybnitelného původu. I to bylo součástí taktiky. Divákům jsem prostě musel být představen takový, jaký jsem v jejich očích měl být.

„Tak už se hni,“ strčil do mě jeden z dozorců a přinutil mě vklopýtnout do zábradlím lemovaného řečniště. Pomalu jsem zvedl pohled z podlahy a přelétl zrakem po členech tribunálu. Jejich tváře byly nehybné, bledé a prosté jakýchkoliv emocí, jako by je někdo vytesal z mramoru. Jeden, dva, tři počítal jsem známé členy inkviziční rady. Skončil jsem u sedmičky. Chyběli jen rektor Univerzity a Osvald Třema. Sedm z devíti, to vypadalo na solidní monstrproces. Ani ta loňská provozovatelka erotických sabatů, hojně navštěvovaných solventní klientelou, neměla v tribunálu tolik celebrit. Bohužel pro mě, mé šance na záchranu to přesunulo z kategorie nepatrné do kategorie nulové.

„Zahajuji zasedání Velkého tribunálu,“ oznámil mi velmistr, jenž tribunálu předsedal. „Během něj nemáš právo slova. Můžeš jen učinit kvalifikované doznání, kát se a vložit svůj osud do našich rukou. Doznání je polehčující okolnost a uleví tvé hříšné duši. Může vést ke zmírnění trestu či útrap, které jej budou doprovázet. Porozuměl si?“

„Hubu drž a kývni!“ zasyčel dozorce stojící za mnou a mezi lopatky mi dopadl štulec, za jaký by se nemusel stydět ani profesionální hráč metané.

Hlava mi i se zbytkem těla poskočila dopředu a zase zpátky.

Jenom jsem doufal, že mě ten zmetek s halapartnou nebude podobně směřovat i do dalších odpovědí...

„Jsi viněn z úkladné vraždy Gunnara Wornuga a z provozování temných umění, které vedly k jeho smrti. Chápeš smysl obvinění?“ padla další otázka a já ztuhl jako zařezaný. To nebyl Velmistr, slova se ujal někdo jiný a ten hlas... byl tentýž, jaký jsem slyšel po mém probuzení! Roch Ledný, vytanulo mi na mysl, když jsem k obličejí konečně přiřadil příslušné jméno. Co jsem se jen natrápil vzpomínáním...

Další šturec, další příkývnutí.

„Doznáváš se ze svých nečistých skutků?“

Šturec, který mi v tu chvíli narazil do zad, se jen neškodně odrazil zpět. Tentokrát jsem se nepohnul ani o coul.

Za mnou se ozvalo tlumené zaklení. Někomu se zřejmě nepodařilo splnit úkol. No nic, litovat ho nebudu, alespoň nebudu jediný, kdo ostrouhá při rozdělování kvartálních odměn...

„Vidíte ho, zatvrzelce?“ ohodnotil můj postup Roch Ledný směrem k přítomným. „Však on pod tíhou předložených důkazů zkrotne, jen se nebojte.“

Odměnou mu bylo nadšené pískání a dupání přítomného obecnstva.

Velmistr na mě pohlédl a hlasem neskrývajícím, že doufal v moji spolupráci, pronesl: „Tento tribunál není světský a nemáš tudíž právo na zastoupení juristou. Může tě však hájit některý z řádových bratří, pokud o to samozřejmě bude stát...“

Ticho, které v sále nastalo, by se dalo krájet a zpeněžovat.

„Já o to stojím!“ ozvalo se náhle a z řad přihlížejících vystoupil muž v prostém řádovém rouchu. Mezi přítomnými to zašumělo. „Já, Osvald Třema, komtur Novohradské kapituly, se dobrovolně ujímám tohoto úkolu.“

„Budiž,“ odvětil Velmistr překvapeně. „Jakkoliv to je nečekané, jakkoliv je to nemilé, bránit ti v tom nemohu...“

A pak to začalo. Už jsem zažil něco soudních jednání, ale takhle povedenou taškařici jsem absolvoval poprvé. Zejména když jsem stál na místě obžalovaného. To byla, pravda, asi ta nejméně zábavná věc. Jinak jsem se ale bavil více než dobře. Začalo to standardně, jako u běžného procesu – vyslechli se svědci, včetně několika evidentně vystrašených chudáků, kteří měli na vlastní oči vidět mé „bezuzdné

vražedné šílenství“. Pak vypovíдали Inkvizitoři, kteří přišli na místo činu a viděli tam ty mrtvolky a mě, zřejmě zemdlělého po poranění některou z Wornugových goril, a potom přišel zlatý hřeb – vystoupil sám rektor Univerzity. Tím se vysvětlilo, kde se schovával poslední člen Inkviziční rady.

Když se rozhorlil, chvílemi jsem o něj měl strach. V jeho věku je totiž takový zápal riskantní. Už po pár slovech mi bylo jasné, že jeho výpověď mi pomoci neměla. Spíše naopak – vykreslil mě v takových barvách, že kdyby to šlo, sám bych si plivnul do tváře. Dokonce mi, s nehybnou tváří odborníka, přišel i to vykuchání nalezených těl, které označil za jakýsi tajuplný s'anský rituál. Alespoň jsem se dozvěděl, že jim chyběla srdce, což pro mě byla novinka. Měl jsem za to, že jsme je se Stírkou dostali všechny, ale zřejmě jsem se mýlil, nebo to měl na svědomí Stojmír. Při té představě jsem se podvědomě otrásl.

Pak jakoby na okraj uvedl, že jsem při mém zadržení měl červené oči – důkaz porušení přísahy. Tím se vysvětlilo, proč s procesem čekali skoro celý týden, což je doba potřebná k tomu, aby se mi oči spravily do své civilní, pomněnkově modré podoby.

Když přišly na řadu listinné materiály a závěry z provedených pitev, už mě to začalo nudit. Výsledek byl jasný, tak proč to protahovat. Začal jsem přemýšlet, jestli použijí smolnaté smrkové dříví, které rychle hoří, nebo investují do dubu, který je zase výhřevnější.

„Sama nebesa se chvějí při pomýšlení, že by toto monstrum mohlo být ušetřeno,“ začal ze svého místa hřímat Roch Ledný, když dokazování skončilo. „Slyšeli jsme bohabojné občany tohoto města, kteří byli svědky jeho běsnění. Viděli, jak toho nebožáka zabil a s ním i jeho dva zaměstnanci a nevinného juristu. Tolik osob a za tak krátkou chvíli? Já se ptám, jak to mohl dokázat? Odpověď je nasnadě. Stojí za tím s'anská kouzla. Co taky jiného. A toto nám potvrdila i osoba ze všech nejpovolanější – ctihodný rektor.“

Ukázal na mě prstem. „Stojí před vámi zločinec, křivopřísežník a heretik,“ pokračoval soptící Ledný, „a pro takovou kreaturu existuje jediný možný trest – a tím je smrt! A já ji tímto také navrhuji...“

Jeho další slova zanikla v jásotu posluchačů, které jeho dobře vygradovaný projev evidentně strhl. Většinou v takovém případě

začne soudce mlátit kladívkem do stolu a dožadovat se klidu. Někdy také nechá vyklidit síň. Tady to ale byla taková milá tečka za Ledného projevem a Velmistr ji blahosklonně nechal vyznít do ztracena.

A pak, když už se nadechoval k vyhlášení svého verdiktu, se náhle s třeskotem rozlétly dveře a do sálu pozpátku vklopýtala dvojice strážných. Píka jednoho s třesknutím přistála na dlažbě, druhý se svalil jako podřátý sám. Potom dovnitř ve vyrovnaném tvaru napochodovala četa královské gardy a přepadový oddíl zvláštních jednotek, vyzbrojený opakovacími samostřily.

Sál se zatřásl pod přívalem nesouhlasného křiku šokovaných Inkvizitorů. „Takové znesvěcení,“ ječel na vojáky Roch Ledný v návalu zřejmě nyní poprvé nefalšovaného rozhořčení. „Okamžitě opusťte tyto přesvaté prostory!“

Vojáci došli až ke mně a vytvořili kolem mě prstenec z kalené oceli. Ještě nikdy jsem se v hloučku armádou schválených plátových zbrojí necítil tak bezpečně.

„Co si to dovoluujete?“ ozval se konečně i sám Velmistr.

„Jsem zde, abych na tohoto muže uplatnil staré právo,“ odvětil mu sytý bas maršála Potockého, který se z davu vojáků vyloupil doslova jako na zavalanou. A byl to, slovy šestákových manuskriptů, „*pohled vpravdě velkolepý*“. V plné zbroji, ověšen několika řadami vyznamenání a u pasu meč, o kterém všichni věděli, že byl osobním darem samotného panovníka. Přistoupil ke mně. Jeho oříškově hnědé oči byly náhle tvrdé jako skála pod kněžegradskou Citadelou.

„V naší zemi platí už od nepaměti právo odsouzení k hrdelnímu trestu vstoupit do řad královského vojska. Ptám se tě poprvé a naposledy. Chceš se stát kněžegradským vojínem?“

Hranice palivového dříví, nebo sedmkrát v týdnu rajóny?

Rozhodoval jsem se zřejmě déle, než maršál Potocký považoval za vhodné.

„No?“ zavrčel na mě netrpělivě.

„Ano,“ pronesl jsem tak hlasitě, jak situace vyžadovala.

Na rameno mi dopadla jeho pravice s drtivou silou ruky zákona. „Náš je!“ pronesl k přihlížejícím rozhodně. „A vy k němu již nemáte žádného práva.“

„Protestuji!“ začal okamžitě ječet Roch Ledný. „Všichni přece vědí, že S'anové jsou členy královny osobní gardy. Tento muž již v armádě je! Je to jen sprostý podvod!“

„Je to jen titulární hodnost, nic víc,“ namítl maršál Potocký. „Ten muž je nyní až do smrti řadovým vojákem Jeho Veličenstva...“ Pak přistoupil k soudnímu stolci a překvapeně pomrkávajícímu Velmistrovi podal svitek pergamenu, na kterém se houpala dobrá desítka pečeti. „Předkládám vám dobrozdání předních juristů království.“

Velmistr se začel do jeho obsahu a pak kývl na soptícího Ledného a zavrtěl hlavou. „Nechte ho jít. Až do smrti je povolán ke službě Koruně,“ pronesl tak, že jej museli slyšet všude v sále.

Kordon se dal pomalu ale nezadržitelně do pohybu. Než jsme však opustili ten nevolí řvoucí dav, někdo mě uchopil za rukáv. Ohlédl jsem se a pohlédl do starostí stažené tváře komtura Třemy. „Stírka!“ zakřičel na mě. „Co je se Stojmírem? Byl tam s vámi.“

„Byl nakažený v terminálním stádiu, proměnil se a utekl,“ odvětil jsem dost nahlas, aby mě slyšel, ale nikdo jiný už ne. „Je někde ve městě.“

Ruka informacemi zdrceného muže se jen neochotně pustila mé košile.

~ ~ ~

Zaklel a pak se znovu zahleděl na své ruce. Pořád byly blede, vrásčité a pokryté jaterními skvrnami. Žádné zázračné uzdravení se nedostavilo. Mrštil flakónkem o zeď a sledoval, jak se rozbíjí na tisíc kousků.

Vysušený trpasličí kněz Uddo se polekaně ohlédl, ale pak zase vnořil hlavu do svého objemného zavazadla. „Takže ten to taky nebyl,“ okomentoval své snažení. „No nic. Pak třeba ještě tenhle,“ dodal po chvíli, vítězoslavně vytahuje z vaku další lahvičku. „Degradace organismu již zřejmě postoupila dále, než jsem si původně myslel...“

Horác Knuta s klením poodstoupil od zrcadla. Ten pohled ho dokonale zhnusil. Už několik dní se tomu kusu leštěného plechu

vyhýbal seč mohl a postavit se před něj se uvolil jen kvůli testování těch medikamentů.

„K ničemu to není,“ zavrčel příkře po chvíli. „Nic se nezměnilo.“

Pořád vypadal jako stařec těsně před zahrnutím kyprou zeminou. Každý krok mu působil až neskutečnou bolest a tatam byla jeho neuvěřitelná vitalita, síla a odolnost, které mu zpočátku propůjčovaly amulety.

„Jsi úplně zbytečný,“ křikl do trpaslíkova vyděšeného obličeje, že měl co dělat, aby v roztřesených rukou udržel další lektvar. „Jediné, co mi pomáhá, jsou srdce. Rozumíš? Lidská srdce, která musím těm prokletým amuletům servírovat na stříbrném tácu a čím víc jich je, tím lépe. Už dávno jim ale nestačí jedno denně. Teď musí být alespoň tři a pokud chci chodit, vypadat alespoň trochu k světu a mít své původní schopnosti, tak třikrát tři. Devět srdcí denně! Devět lidí, které mí služebníci musí unést a dovléci sem, abych je mohl zabít...“

„Hm, to mnohé vysvětluje,“ zamumlal si pro sebe Uddo roztržitě. Když zaregistroval Knutův zvědavý pohled, dodal na vysvětlenou: „Tam venku se už začínají mezi lidmi šířit různé fámy. Lidi se bojí v noci chodit ven a zase začali do oken všet škapulíře...“

Pokrčil rameny a sykl přitom bolestí. Artritida pro něj byla nepříjemnou novinkou. „Buď oni nebo já – a říkám to upřímně, raději já...“

„A co děláte s tolika těly?“

Pousmál se. „Shodou okolností mám nyní pár nepoužitelných meltezských diamantů. Navíc jsem se poslední dobou cítil poněkud osamělý, tak jsem se podle toho zařídil. Můžete se zajít podívat do katakomb pod skladištěm. Mají se tam čile k světu. I bez srdcí...“

Trpaslík i přes vyprahlé hrdlo hlasitě polkl.

Věnoval mu úšklebek. „Zradil mě Evaddo, zradil mě Wornug, jdou po mě Inkvizice, S'anové i mí bývalí obchodní partneři. Na jednoho je to trochu moc nepřátel...“

Náhle je přerušilo uširvoucí vytí a plameny lamp, osvětlujících podzemí Úložiště, změnily barvu na krvavě rudou.

Horác Knuta strnul a pak zprudka vstal, nedbaje kolik bolesti mu taková zbrkllost přinese. „Ochranný démon,“ oznámil Uddovi. „Někdo právě narušuje ochranu objektu.“ Zaposlouchal se do na

první poslech nesmyslného jekotu. Jemu však kupodivu dával smysl. Rozeznával v něm jemné nuance, převáděl plynule jednotlivé tóny na hlásky a slabiky. „Narušitelé, několik, nejsou to lidé a přicházejí seshora...“

„Co uděláme?“ zeptal se jej zjevně nervózní trpaslík.

„Co by?“ odtušil. „Já je tu zdržím a vy zatím skočte pro naz’haaly. Ti se už postarají o zbytek. Buďte ale opatrný, ať si vás nestříhnou jako melouch...“

Když pobledlý Uddo odpěchal pryč, přešel k likérníku a otevřel dvířka horní skříňky. Ať už jej čeká cokoliv, potřeboval mít zpátky svoje síly.

Když lačně přijal třetí srdce, cítil, jak pookřívá. Dočasně, sotva na hodinu, ale i to bylo lepší než nic. Kůže na jeho rukou získala během okamžiku mnohem zdravější odstín, byla napjatá a pružná. Otoky kloubů zmizely, stejně jako jaterní skvrny a stařecký třas. Znovu byl sám sebou. Podíval se na meč, nedbale opřený o vyřezávané opěradlo židle. Přišel čas, aby mu opět dobře posloužil.

Zastavil se kousek od ústí schodiště vedoucího nahoru do hostince a vyčkával. Netrvalo to dlouho a nezvaní hosté dorazili...

Bylo jich pět a jemu stačil jediný pohled, aby pochopil, s kým má tu čest. Vysocí, štíhlí, v elegantních drátěných košilích s terčovým puklím na srdci, který nešlo probít kulem, a k tomu nápadně bledá kůže, kontrastující s výrazně rudými rty.

Do očí se jim pro jistotu nedíval. Jejich schopnost telepatie a sugesce je pověstná a řada těch, kdo se o tom přesvědčili, by se mohla táhnout od obzoru k obzoru. Kdyby samozřejmě byli naživu.

Byli to jen dorostenci – žádný nebyl starší než sto let. Mladí, silní, divocí, ale jejich schopnosti byly ještě nerozvinuté. Komando pošahaných upírů výrostků, pomyslel si uštěpačně. Obětovatelní...

„Co tu chcete?“ zeptal se jich. „Nejste tu vítáni...“

„Jsme tu z příkazu Starších,“ odpověděl jeden z nich. „Máme tě předvést. Můžeš nám vzdorovat, nebo se podvolit. Je to na tobě...“

„Neznám žádné Starší,“ namítl suše, „a nevidím tedy důvod, proč jít s vámi...“

„Tvá volba.“ Během zlomku vteřiny se jejich postavy změnil y šedočerné šmouhy. Jeden se vznesl do vzduchu a jeho plášť

připomínal roztažená netopýří křídla. Další zavířil ve vzduchu a jeho ruce se změnily v děsivě vyhlížející spáry. Třetí se zmorfoval do podoby zubatého monstra s krvavě rudýma, planoucíma očima.

Jeho to ale nechalo chladným. Posílen krmí jim vykročil vstříc. Pod kůží mu pulzovala energie požitých nepřátel, souznící v dokonalé harmonii s probuzenou mocí amuletů. Ne, rozhodně už nebyl jen neškodný obchodník, byl ztělesněním jejich nočních můr. Možná o tom ještě nevěděli, ale to se brzy změní...

Prudkým sekem odrazil první útok a se spokojeným úsměvem kvitoval, že se od kolem letící černé šmouhy oddělila druhá, menší. Když s plesknutím dopadla na zem, poznal v ní dlaň odtátou v zápěstí. Tak dokonale provedené manikúry si prostě nemohl nevšimnout. Dalším sekem zasáhl bolestí šílícího upíra do krku. Stíhlá čepel jej hladce dekapitovala.

Druhého zasáhl ve výskoku. Prudký úder jej zastavil ve vzduchu a vrhl zpátky proti zdi. Přísahal by, že zaslechl praskot žeber a páteře. Pak se upír zhroutil na podlahu a s chrčením se marně snažil zvednout. S páteří na kusy to ale nešlo ani jemu. Alespoň do zítřka...

Léčba ale nebyla na pořadu dne. Místo toho mu vrazil hrot meče do oka a za praskotu lebeční kosti jej pohroužil hluboko do mozku. Křečí zachvácené tělo se náhle uvolnilo. Trvalo to jen vteřinu, možná dvě a pak se čas přihlásil o svá práva a upírova mrtvola začala stárnout.

Děsivě silný zásah do zad jím náhle smýkl přes celou místnost. Zastavil se o až zeď, ale okamžitě byl zase na nohou. Právě včas, aby se mohl vypořádat s tím zákeřným důvěřivcem, který si myslel, že ho dostal. Během okamžiku ho zasypal smrštěnými úderů a seků. V takovém případě se většinou říká, že si dotyčný ani neuvedomil, že umřel. Tady to tak úplně neplatilo, protože začal od jeho nohou...

Pak už to bylo jen dva na jednoho, což byl poměr podle jeho gusta. Upírům to tak nepřipadalo. Zaútočili společně a pokusili se jej napadnout ze stran. Několika seky si kolem sebe sjednal více prostoru k manévrování. Útok stíhal protiútok...

Když mu spáry vykreslily na předloktí několik krvavě rudých čar, překvapeně sledoval, jak se mu ty hluboké rány před očima zacelují.

Nebyl však jediný, koho to překvapilo. Autor té šťastné rány se také na zlomek vteřiny zarazil. To krátké vypadnutí z rytmu ale stačilo k tomu, aby jej levicí sevřenou v pěst zasáhl přímo doprostřed ocelového puklíře. Ten nebyl na něco takového stavěný. Měl svého nositele chránit před stříbrnými šípy a osikovými kůly, ne před úderem nepostřehnutelným prostým okem. Ocel, z níž byl vyroben, se protrhla jako by byla z papíru – a stejně tak kroužková zbroj pod ní. Když v dlani sevřel jeho srdce, upír zaječel vysokým hlasem a zesinal. Iluze kryjící jeho skutečnou podobu zmizela a ukázala Knutovi popelavě šedou mrtvolu. Náhle vypadal přesně tak nezdravě, jak měl.

Prudkým trhnutím si vzal co potřeboval a nechal ho dopadnout na podlahu. V ruce držel chladný a bledý sval. Ani kapka krve, ani kapka života a přece v něm cítil pulzující masu energie.

Pohlédl na posledního člena komanda, který vytřeštěnými zraky sledoval bizarní skon svého kolegy, a pak se do toho sousta zahryzl. Překonal prvotní odpor a sousto polkl a bylo to, jako by do něj udeřilo obrovské beranidlo. Vykřikl v návalu protichůdných pocitů, které jím začaly zmítat, a pak se jim podvolil. Bolest a slast splynuly v jedno. Moc probouzející mrtvé vnikla do jeho těla, naplnila ho až do poslední buňky a pak se to stalo.

Nebyla to proměna, spíše dokončení. Doložení posledního dílku do gigantické a nepochopitelné skládačky. Náhle se cítil celistvý. Horác Knuta se stal Horácem Knutou. Nebyla to iniciace ve smyslu stvoření nemrtvých, ani ho to nezabilo, což by potkalo revenanta, který nesměl požit krev či maso jiných nemrtvých. Bylo to něco zcela jiného.

Pohlédl na ruce, do nichž se mu opět vrátila síla. Tatam byla i jejich nezdravá šed' a všechny bolesti, které ho tak úporně pronásledovaly. Vše náhle bylo tak, jak mělo být.

Jeho změna neunikla ani poslednímu ze Vznešených. Z úst mu uniklo vyděšené zasyčení.

Obrátil se k němu. „Proč jste mě měli odvést před Starší?“

Upír se otrásl jako v zimnici, náhle neschopen jakékoliv lži. „Víme, že lovíš lidi. Močidoly jsou plné pověstí o tajemném nočním zabijákovi. Poškozuje to naše zájmy. Příliš mnoho lidí se o to začalo

zajímat. Lovci, zaklínači, kdejaký pitomec se svčcenou vodou. Začal kvůli tobě lov na nemrtvé. Proto se tě Starší rozhodli zastavit...”

Ušklíbl se. „Jak vidíš, lidi už zabíjet nebudu. Lidi ne... JAK SE JMENUJES?“ Aniž by si to uvědomil, otázku pronesl jiným tónem. Jemu samotnému rezonoval v hlavě v několikanásobné ozvěně.

„Oskar Bezina,“ odvětil neochotně upír, i když to pro něj muselo být obzvláště bolestivé.

Nevěděl jak, ale poznal, že mu nelže. „Jídlo by nemělo mít jméno,“ pronesl posměšně. „Jeden by pak k němu mohl přilnout. Starší udělali největší chybu ve svých mizerných životech a já se postarám, aby to byla chyba poslední. Tebe to už ale trápit nemusí,“ dodal ještě s úšklebkem. „Až vyrazím do kněžegradských stínů na lov upírů, budeš mi už dávat sílu...”

„POKLEKNI!“ zavelel mu tímtež hlasem a sledoval, jak s příkazem bojující upír ztěžka dopadá na kolena.

Přistoupil k němu a ukázal mu pravici pokrytou krví. „Uvidíme, jestli jsi upír se srdcem na dlani...”

Smrtelně bledý Oskar strnul a pak jeho bezkrevné rty pronesly jediné slovo: „Nikdy!”

Hmátl po jednom ze svitků, které mu visely na bandalíru křížem přes hrud', prudce jej odtrhl a mrštil jím o zem.

Svitek zbavený uzavírací pečeti se po dopadu proměnil v oslnivě jasnou žhnoucí kouli, která za hlasitého třesku explodovala.

Když se do místnosti vřítíl dech popadající Uddo, následován několika naz'haaly, našel jen na zemi ležícího Horáce Knutu. Nevěděl, co se tu stalo, ale naz'haalové mu nedovolili se ho ani dotknout.

Tak čekali.

Když se Horác Knuta po několika hodinách konečně probral, naz'haalové poklekli a jejich vůdce mu po vlčím způsobu nabídl své hrdlo. Poznali, že prošel iniciací a v jejich očích byl nyní bohem.

Někdy v té době neochotně poklekl i trpaslík.

~ ~ ~

V uniformě řadového vojáka jsem se cítil jako nahý. Žádné brnění ani kroužková zbroj. Dokonce ani meč. Na ten si totiž musíte počkat až

do první poddůstojnické hodnosti. Do té doby si musíte vystačit jen s kopím a krátkým jednobřítým nožem, dle obyčeje z druhé strany opatřeným pilkou. Navíc mé oblečení pamatovalo několik předchozích tažení a nedokonale zašitá díra s načervenalým, zapraným flekem na břicho mi na optimismu taky nepřidala.

Nejhorší ale bylo, že se se mnou nikdo nebavil. Prostě mi přinesli balík s hadry a odnesli pryč mé osobní věci. Na mé požadavky o vystavení kvitance se dívali jako na blábolení šílence. Pak mě naložili na vůz a za nadšeného jásotu přihlížejících, mezi kterými jsem našel i pár bývalých klientů, odvezli do kasáren infanterie na druhém konci města. Nebyla to kasárna gardy, ani některého z prvotřídních frontových pluků. Vlastně nepatřily ani řadové pěchotě. Tohle bylo shromaždiště pro odpadní sortu posbíranou ve škarpách, věznicích a chudobincích po celém království. Lehká pěchota, kopiníci, žrádlo pro boha války...

Když jsme projeli vstupní branou hlídanou dvojicí nehybně stojících vojáků, na prostorném cvičišti se právě formovaly jednotlivé prapory do čtverců. Nebyl to právě povznášející pohled, znám jednotky, které to zvládnou za polovinu času. Jedna věc mě ale zarazila mnohem více – všichni vojáci cvičili s plnou polní na zádech.

„Stihl jsi to tak tak, mladej,“ vytušil mé myšlenky vozka, starý a zjizvený veterán, který to už dobrých deset let měl „za pár“.

„Jak stihl?“

Stařík se na mě zakřenil. „Zejtra vyrážíme do pole. Prej se na východě hnuly nomádský kmeny. Jedeme na step, chlapče. Nomádi, skřeti, tráva od obzoru k obzoru a popravy dezertérů zastřelením, protože chlapa není na čem pověsit. Prostě život, jak má být,“ dodal ještě zasněně.

„No to je skvělý,“ odtušil jsem.

„Jo, moje řeč, skvělý, fakt skvělý,“ přidal se děda, ale s nepoměrně větším nadšením.

Jen jsme zastavili před omláceným barákem s nápisem „Velitelství“ a už u vozu stál vytáhlý chlápek se seržantskými prýmkami na vyšisovaném kabátci a začal mě mustrovat: „Tak dělej, dělej, sesedat.“

Prehouppl jsem se přes postranici a seskočil na zem. Veden nešetrnou seržantskou rukou, spočívající na mém rameni, jsem vešel do baráku. U stolu sedící dozorčí si mě bez zájmu změřil a pak si něco odškrtl v pergamenu. Tím okamžikem jsem pro něj opět přestal existovat a kdybych se rozprskl po okolních zdech, nechalo by jej to hluboce klidným.

Seržant bez zaklepání vstoupil do prvních dveří a zamrzl v ukázkovém pozoru.

„Fajn, Dražku,“ ozval se z nich podezřele známý hlas. „Už si ho převezmu sám. Ať nás nikdo neruší...“

Seržant řízně ustoupil o dva kroky zpátky a nechal mě projít dovnitř. Pak za mnou zavřel dveře.

Když jsme konečně osaměli, vrhl jsem po maršálu Semenu Potockému zkoumavý pohled.

„Nekoukej tak na mě,“ utál moje otázky dříve než jsem je stihl položit. „A to si taky nech od cesty,“ dodal ještě, když uviděl moji parodii na téma „*vojín salutuje svému maršálovi*“.

„Raději se posad,“ vybídl mě a ukázal na dvojici židlí u nízkého stolku zaplněného hromadou pergamenů. Hned jsem se cítil jako ve svém kanclu. „Dáš si něco?“

Jenom jsem zavrtěl hlavou. „Co se tu děje?“

„Extrakce na králův rozkaz. Nemohl zasáhnout přímo, jeho pozice je značně oslabená a zemský sněm zasedá za necelý měsíc. Jakkoliv ti to může připadat licoměrné, nemůže si za současné situace dovolit ztratit otevřeným vystoupením na tvoji podporu hlasy zatím nerozhodnutých delegátů. Víš, že se na východě něco děje a pokud zemský sněm nerozhodne o navýšení počtu jednotek zemské hotovosti, pak nás nomádi spláchnou jako příval.“

Maršál mě v omluvném gestu poplácál po rameni.

„Přesto tě Bojen nehodlal jen tak hodit supům. Proto to divadlo. Měl jsi shořet jako papírový čert a měl jsi shořet velice rychle. Počítám, že už zítra by ses hodil tak na cídění zašlého stříbra. Takže nám nezbylo než využít jednu ze dvou možností, jak tě stáhnout z popraviště. Věř mi, ta druhá možnost by se ti líbila mnohem méně.“

„Neposkvrněná dívka z dobrého rodu, která by se za mě chtěla provdat?“ zalovil jsem v paměti po zbytcích školních znalostí zvykového práva.

Přikývl. „Jenomže kde v tomhle městě najít pannu dost starou na to, aby se dokázala bez pomoci rodičů dostavit před tribunál? Bylo to nad naše síly. Takže jsi musel skončit v armádě.“

Pak mi věnoval nadmíru starostlivý pohled. „Ale máme informace, že po tobě tak jako tak půjdou. Zatím nevíme proč, ale mají na tom enormní zájem. Takže tě musíme uklidit někam hodně daleko. Proto hned zítra odjedeš se svoji novou jednotkou na východ. Dostaneš hodnost titulárního poručíka. Nebudeš sice mít velení, ale většina oficírů ti díky tomu dá pokoj. Zůstaneš v pevnosti *Knaettia Evvas* dokud se to nepřežene. Je to naše nejvýchodnější výspa, kterou zatím držíme, staré skřetí oppidum, na něž si brousí zuby všichni kolem. Nomádi, skřetí hordy i klany elfích exulantů vypovězených ze Starolesa. Když už nic jiného, zkušený šermíř se tam bude vždycky hodit. Ale nevěš hlavu. Bude to trvat jen pár měsíců. Až skončí sněm, přijdou posily, král ti dá milost a vše se vrátí do starých kolejí.“

Po stole ke mně přišoupl poručické epolety. „To je nabídka, kterou nelze odmítnout, že?“

„Knuta je pořád ve městě,“ oznámil jsem mu místo očekávané a přiměřeně nadšené odpovědi. „Gunnara Wornuga dostali nemrtví, které jsem nikdy předtím neviděl a ti, kteří napsali *Almanach nekromutací*, jakbysmet. Vsadím svůj roční plat, že pocházeli z Meltezy, ať už tomu budete věřit nebo ne – a to je trochu moc Meltezanů najednou, nemyslíte? Navíc mi kapitán Stírka prozradil jedno tajemství. Dostala se k vám informace o nějakém masakru v nekropoli? K nám ne, protože jej ututlala Inkvizice, ale stál za ním Knuta. Stírka ho poznal...“

„Ten Stírka z Inkvizice?“ zeptal se mě maršál Potocký překvapeně. „Je nezvěstný už několik dní. Vlastně naposledy ho viděli toho dne, kdy...“

„...zemřel Gunnar Wornug,“ skočil jsem mu do řeči. „Byl tam se mnou a zachránil mi život. Na úkor toho svého. Byl nakažený a proměnil se – a víte, kdo ho nakazil?“

Zavrtěl hlavou.

„Knutu. Proto nemůžu odjet a skrývat se jako zbitý pes. Chci toho hajzla dostat a chci to víc, než kdy předtím. Nikam nejdu!“

„Pokud tady zůstaneš, budeš mimo naši ochranu. Bude to dokonce ještě horší. Budeš dezertér. Armáda na tebe vydá zatykač a půjdou po tobě všichni lovci lidí z celého okolí. Znáš tu frázi, která je umístěna dole na každém zatykači? To o tom živém nebo mrtvém? Tak tuhle otázku u tebe nebude nikdo řešit.“

„Pozdrzte to alespoň pár dnů. Nic víc nechci. Ten případ skončil u ledu a to z téhle strany zákona nezměním. Proto to musím zkusit z té druhé...“

„A co mám vyřídit králi?“ povzdychl si Semen Potocký nešťastně.

„Mé uctivé díky, co taky jiného,“ odvětil jsem.

Maršál Potocký se zakabonil, ale pak přikývl. „Jasně, kdo v životě nenasral krále, jako by nikdy nebyl v jeho službách...“

~ ~ ~

Vyžilý chodbař si Osvalda Třemu změřil krhavým zrakem, který svědčil pro opilcovo těžké ráno, a pak mu ledabyly zasalutoval. Pohyb jeho pravice ale nešel po přímce, jak požadovaly předpisy, spíše po roztřesené sinusoidě a byl zakončen bezvládným pádem zpět k boku. Za jiných okolností by jej něco takového vytočilo k nepříčetnosti. Nyní mu však byla jeho nedbalost ku prospěchu. Vždyť sem přišel bez průvodního glejtu a dokladů, jen se znakem člena rady na kabátci. Strážnému to ale stačilo a bez řečí ho pustil do druhého nejstřeženějšího inkvizičního objektu. Až se děsil, jaké míry úpadku by se dočkal v tom nejstřeženějším – v depozitu, kde byly schraňovány nejnebezpečnější inkviziční úlovky.

Počkal, až se strážný dopotácí ke katru s mřížemi z oceli a slitiny stříbra a odemkne ho.

„Jdou dál, milosti, tři patra dolů, cela šedesát vosum,“ sdělil mu ozbrojenec pečlivě si přitom hlídaje, aby na něj nedýchl. „Vopravdu nechťej doprovod? Vobčas se některej z těch neřádů vosvobodí a pak se tu smýká po patře a hledá co by. Šak už roky sepisují všelijaký

supliky, aby se vopravily ty údajně magicky jištěný zámky, že to je tady někdy vo hubu, ale znáte to...”

Přikývl. „Znám, to víte že znám, ale doprovod opravdu nepotřebuji.“

Strážný jen pokýval hlavou a už si ho dál nevšímal.

Pomalou scházel po úzkém a točitém schodišti. Míjel podlaží s celami plnými nadávajících, ječících, plačících i chroptících nešťastníků. Byli tu nešťastníci, kteří se ve špatnou chvíli ocitli na špatném místě, zvědaví účastníci černých mší, stejně jako chovatelé rarachů, kteří čekali, že jim vejce od černé slepice nošené šest týdnů v podpaží přinese štěstí, bohatství a smilstvo netušených rozměrů. Byl tu ale i ten nejhorší odpad, který přežíval ve stínech Kněžegradu – stvoření temnoty, vyznavači starých kultů, temní mágové, nekromanti, černokněžníci i čarodějnice. Byla tu kompletní sbírka hereze a temné magie.

Účel jeho návštěvy jej zavedl do nejnižšího patra. Do opravdového bahna zkaženosti, kde byli drženi tvorové nenapravitelně zkažení a nebezpeční, které od popraviště uchránila jen potřeba jejich dalšího studia.

Na této chodbě byla spousta různých dveří. Dveře s číslem šedesát osm byly na rozdíl od jiných zpevněné tak, aby odolaly síle devíti mužů a byly proložené pásy čistého stříbra.

Byly tu však i jiné – z jednolitého bloku horského křišťálu, z olova, leštěné oceli, z bílého dubu. Dokonce tu byly i jedny omotané koňskými žíněmi.

Odemkl zámek a jednu po druhé odsunul trojici masivních závor. Když dveře otevřel, muž sedící na palandě k němu zvedl unavený pohled. Musel sám sobě přiznat, že v seprané vězeňské haleně už nevypadal nijak nebezpečně. Věděl ale také, že toto zdání klame.

Stačilo pohlédnout do jeho očí, temných a hlubokých jako dno studny. Na krátkou chvíli se mu z toho pohledu zatočila hlava, než se však stačil odpoutat, udělal to za něj sám vězeň.

„Co tady chce sám spravedlivý Osvald Třema?“ zeptal se ho. „Přišel jsi mě obrátit na víru? Tos mohl, dokud jsem ještě žil, co už teď...”

„Pozveš mě dál?“ zeptal se ho.

Vězeň jen přikývl. „Jen pojď, však mě nekousneš. Jen by mě zajímalo, jestli bys ty takhle pozval domů mě?“

Osvald Třema se pousmál. „Pozvat si domů upíra? Blahoji, ty ses fakt pomátl...“

„A ty se divíš? Jsem tu zavřený už desátý rok. Od té doby, co jsi mě chytil.“

„Kdybys sál toulavá psiska, mohl jsi být venku pořád,“ namítl Třema neúprosně.

Upír jen znaveně mávl rukou. „Dyt' já vím. Vymklo se mi to tehdy z rukou. Jel jsem na lidské od večera do rána. Každou noc byl večírek. Byl jsem maniak, ale teď jsem už někdo jiný...“

„Potřebuji tvoji pomoc,“ přerušil ho Třema, „a když to vyjde Blahoji, slibuji, že tě odtud dostanu. Na moji čest a odpovědnost, dostaneš druhou šanci. Chystá se experimentální program. Dělal bys pro městského rasa. Čištění městských stok a ulic. Na smlouvu a s vidinou penze. Jenom noční směny...“

Upír mu věnoval zamyšlený pohled. „Zimní slunovrat uprostřed léta? Dárky jen tak zadara? Čím to je, že mi z tebe jde mráz po zádech?“

Komtur se k němu posadil na palandu.

„Bacha,“ upozornil ho Blahoj, „nemám pouta.“

„Ale nech toho,“ usadil ho Třema. „Zabiješ mě a další návštěva za tebou přijde tak za sto let – a to včetně té, co ti nosí krev...“

„No, tak jo. Proč jsi přišel?“

„Můj přítel se proměnil a já ho chci najít. Nezaslouží si, aby ho naši Lovci uštvali jako vzteklé zvíře. Ne po tom všem, co dokázal, co pro nás udělal. Potřebuji kontakt na někoho z kněžegradského zászvětí. Nečekám, že mi dáš adresu rakvárny vašich Starších, ale stačí mi kontakt na kohokoliv, kdo by mi pomohl Stojmíra najít...“

„Legendární kapitán Stírka že je jedním z nás?“ pronesl Blahoj pobaveně. „Nic ve zlém, ale svět je hned o hodně zajímavějším místem. A jak ses u všech všudy dozvěděl o Starších?“

„Mám své zdroje...“ odtušil Třema tajemně. „To vidím. Tak dobře, Třemo, říkals, že bys mi mohl vyběhat milost?“

„Mohl,“ přitakal Osvald.

„V tom případě bych pro tebe něco měl. Nevím, jestli je to po těch letech ještě aktuální, ale za pokus nic nedáš. Ten člověk ti ale nebude chtít pomoci zadarmo, na to se připrav. Je drahý...”

Inkvizitor jen nedbale mávl rukou. „Na stará kolena si šetřit nehodlám.“ Když vznešený nemrtvý začal mluvit, Oswald Třema jej poslouchal více než bedlivě.

~ ~ ~

Oskar Bezina utíkal stokou, jako by mu za patami hořelo. Svým způsobem tomu také tak bylo, byť se až po lýtka brodil vodnatým a nehořlavým odpadem pravidelně produkovaným obyvateli Kněžegradu. Popáleniny svitkového kouzla jej nesnesitelně bolely. Jeho zčernalé a seškvažené ruce nyní připomínaly zkroucené pařáty. Odlupovaly se z nich cáry kůže a pod nimi prosvítalo seškvažené maso a kosti. Bude trvat několik hodin, než se to zahojí a on měl neodbytný pocit, že pokud jen na chvílku zpomalí, tolik času se mu nikdy nedostane.

I když unikl jen tak tak, přesto pochyboval, že svého protivníka dokázal zabít. Možná ho zranil, možná ohlušil, ale určitě ho nezabil. Takhle silného tvora je vždycky problém sprovodit ze světa a svitkové kouzlo, které použil, bylo určeno pro boj s Lovci...

Vždy si myslel, že má pro strach uděláno a až dosud tomu tak i bylo, ale dnes se opravdu bál. Bál se dokonce tak, že byl ochoten i vyjít na povrch a vystavit se vražedným slunečním paprskům. Všechno bylo lepší, než čekat, až mu ten děsivý Horác Knuta vyrvе srdce z těla a před jeho zraky ho sní.

Měl to přece být jednoduchý úkol! Přivést jednoho vraždícího maniaka před Starší a pak ho z jejich vůle poslat do nebytí. Místo toho ten vraždící maniak dostal čtyři upíry během minuty, čímž pojem „vraždící maniak“ získal zcela nový rozměr...

Když se v ohybu stoky znenadání objevila nějaká postava, prudce se zastavil. Stála tam nerozhodná a překvapená. Nasál její pach. Toto nebyl lovec, ale ani kořist. Ten muž na druhé straně tunelu právě procházel proměnou a jeho nestvůrné rysy se pomalu vytrácely. Když skončila, s vyděšeným výkřikem se zhroutil na zem.

Nezaváhal ani vteřinu a přiskočil k němu. Potlačil podvědomou reakci zabít toho vetřelce a konkurenta. Nemohl za to, upíři byli, stejně jako strigy a ghoulové, teritoriálními tvory a nechtěli se s kýmkoliv dělit o své loviště.

Muž zdrceně sedící na dně stoky, však konkurenta ničím nepřipomínal. Nepřipomínal vlastně ani nemrtvého. Neměl na sobě rubáš ani standardní znaky oživé mrtvoly. Neměl na těle jedinou mrtvolnou skvrnku ani známky počínajícího tlení. Přesto věděl, že jej zrak neklamal. Tento muž před krátkou chvílí prošel proměnou. Pak ho poznal. I přes všechnu špínu, která ho nyní obalovala, si byl jist, že se nemýlí.

„Vstávej, Stírko,“ houkl na bývalého Inkvizitora a když mu oslovený věnoval nechápavý pohled, dodal: „Nemůžeš ležet v tom svinstvu. Shniješ nebo se do tebe pustí nějaká plíseň a to už ani nemluvím o tom, že budeš smrdět jako sto let nevybraná žumpa. No tak vstávej, přece,“ dodal ještě poněkud ostřeji, vzal ho pod paží a trhnutím postavil na nohy. Byly chvíle, kdy se mu síla devíti dospělých mužů opravdu hodila...

Během toho krátkého fyzického kontaktu došlo zcela nečekaně k propojení. Překvapeně ho pustil a odskočil stranou. „Ty... ty... jsi... potomek toho Knuty!“ zasyčel na něj. Ruce se mu proměnily v sadu smrtících spárů.

Mužova tvář se zkřivila nenávistí. „Nejsem jeho potomek, ale oběť!“ zasyčel, ale pak se uklidnil a překvapeně se kolem sebe rozhlédl. „Kanály?“

Oskar konsternovaně přikývl. „Po proměně nás to podvědomě žene do tmavých a bezpečných míst a ve městě moc jeskyní nenajdeš. To ale neznamená, že to je bůhví jak milé místo. Vím o lepším a nepřítel mého nepřítele je mým přítelem, takže pojd' se mnou. Musíme hned ke Starším...“

~ ~ ~

Mistr Evaddo pohlédl na štos pergamenů, který před něj beze slova položil sekretář a hlasitě si povzdechl. Účty, účty a zase jen účty. Zběžně tu záplavu žádostí o platbu přelétl a pak ji zklamaně shrnul stranou. Objednávka či alespoň poptávka tam nebyla jediná. Našel

tam ale něco jiného – krasopisně vyvedený soupis, ve kterém příčinnivý hlavní účetní vyznačil dvojím podtržením kvartální hospodářský výsledek kláštera. Po chvíli rozpačitého zírání na tu dlouhou řadu čísel dospěl k závěru, že by ta suma nebyla zase tak hrozná, kdyby ale před ní nebylo to prokleté záporné znaménko.

S tak vysokou ztrátou tedy rozhodně nepočítal. Co nepočítal, on ji ani nečekal. Ta cifra byla tak velká, že bez výnosu z Knutova projektu skončí klášter nikoli v červených číslech, ale rovnou v číslech krvavě rudých.

Jenomže i to už bylo v podstatě jen zbožné přání, protože z toho obchodu nepřišel ani denár a dokonce ani potvrzení Knutovy likvidace, když už se rozhodl tu záležitost radikálně ukončit. Místo toho se odmlčelo kněžegradské Úložiště, ale to byl zrovna ten typ informací, které teď slyšet nechtěl. Zejména když do zasedání rady zbývalo méně než čtrnáct dní. Kdyby měl alespoň ty materiály, co se podařilo Knutovi získat v Kněžegradu. I to by bylo lepší než nic. Určitě by pro ně našel nějakého kupce. Vždyť Usta nebo Khelled už nějakou dobu pokukovali po Kněžegradu jako supi po dodělávajícím buvolovi.

Jenomže nic z toho, co se mu teď honilo hlavou mu nezodpovědělo otázku, co odpoví představeným chrámu až se ho budou ptát, co se stalo s pověstí, mocí a zejména financemi kláštera, které s každým měsícem jeho vlády tály jako sníh pod jarním sluncem.

Pohlédl na dýku, která před ním ležela na stole. Nebyl by první arcikněž, který očistil své jméno dobrovolným odchodem ze světa. Stejně by jej k tomu nakonec vyzvali a kdyby neuposlechl, jeho skon by zrealizovali sami, ale nepoměrně bolestivějším způsobem.

Ne, k tomu nesmí dojít! Ještě to může zvrátit. Má na to přece téměř dva týdny. Během nich musí získat nějaké peníze. Jenomže kde je vzít? Kde?

Až po několikerém zdvořilém zakašlání vzal na vědomí, že do místnosti někdo vešel. Vymanil se z chmurného objetí ještě chmurnějších myšlenek a pronesl: „Ano?“

„Nerad ruším, Přesvatý,“ odpověděl jeho sekretář, „ale zachytili jsme nouzové volání. Měli jsme přikázáno vás neprodleně informovat o každém případu astrální translace.“

Problémy, problémy a zase jen problémy, pomyslel si nakvašeně.

„Odkud?“

„Kněžegrad,“ odvětil tajemník.

Nespokojeně sykl. Ne, jenom ne Kněžegrad...

Vyšel ze svých komnat a pomalou a rozvážnou chůzí kráčet po chodbě, zdravil přítomné a přátelsky jim kynul. Nejraději by ale vzal do rukou spodní lem sutany a pelášil co to dá do komunikační místnosti. To jediné však nemohl udělat. Kdyby jej takto viděli, mohlo by to vyvolat řeči a ty vedou ke špatným závěrům a k panice. Nic se neděje, říkal si při každém kroku, rozdávaje kolem sebe zářivé úsměvy. Hlavně klid...

Když dorazil na místo, zprudka za sebou zavřel dveře a zhluboka si oddechl. Pak pohlédl na evidentně nervózního adepta magie, který právě kontroloval detekční amulety rozložené na energetických centrech bezvládně ležící postavy. Toho mladého muže v bederní roušce neznal, ale pochyboval, že na tom kdokoliv byl lépe. Jeho totožnost byla totiž podružná. Důležitý byl jen ten svazek stříbrných drátů, který mu končil v temeni.

Mladý mág, který o něj pečoval, pozdravil Evadda mírnou úklonou. „Je dobře, že jste přišel, Přesvatý,“ řekl mu trémou se chvějícím hlasem. „Spojení je velmi slabé. Zřejmě je na vině magické stínění Úložiště.“

„Proč ale Kubblcha používá nouzové spojení, když mě může kontaktovat vlnovým zrcadlem?“ vyslovil Evaddo nahlas myšlenku, která jej trápila.

„To není Knuta,“ odtušil adept a ukázal na malý krystal připojený k ležícímu muži, a na v něm vykreslenou podobiznu něčí tváře. Musel přistoupit blíže, aby poznal, že volající má dlouhé rezavé vousy a že si vlasy nad odstávajícíma ušima splétá do dlouhých copánků.

„Uddo,“ vydechl překvapeně. „Nech nás,“ houkl pak neurvale na adepta, který okamžitě vyskočil jako raněná srna.

Když osaměl, pronesl ke krystalu emitujícímu Uddovu tvář: „Co se děje? A jak jste se dostal k téhle nouzové frekvenci?“

„Mistře Evaddo,“ pronesla ta průhledná a poblikávající tvář. „Dobře, že jste tady. Nevím, jak dlouho to spojení udržím. Knuta neví, že tu jsem. Volám tajně. Nesmí se to dozvědět. Zabil by mě.“

„Uklidněte se, vážený Uddo, hlavně se uklidněte. Všechno je v pořádku. Nebojte se a řekněte mi, co se děje...“

„Knuta zešílel,“ odvětil trpaslík a jeho fantomová tvář se zkroutila děsem. „Pořád mluví o vaší věrolomnosti a pomstě. Prosím, zastavte ho... Je to... on je... vůbec nemáte ani představu, co se s ním stalo. On se změnil. Už to nejspíše ani není člověk. Co je ale nejhorší, získal zpět ty ukradené diamanty, a když nevyšel ten pokus o jeho odstranění, použil je ke stvoření monster, kterým říká naz’haalové. Je paranoidní a odevšad čeká útok. On jí lidská srdce a to mu dává neskutečné schopnosti. Je to hrozné... Před chvílí nás napadli nějakí upíři, vyřídil je všechny – a sám. Jen tak, jako by odháněl mouchy...“ Trpaslíkova tvář se opatrně ohlédla, jako by čekala, že za ní bude někdo stát.

„Není to bezpečné, pořád tu slídí, pořád kolem mě obcházejí. Mám z nich husí kůži...“

„Kdo?“

„No ti naz’haalové,“ utrl se na něj trpaslík příkře. „Kdo jiný.“

Evaddo se zamyšleně poškrábal na bradě. „Svět je už nespátřil několik století. To, že je ovládl, znamenalo, že Horác zřejmě získal díky mentálnímu přenosu více zakázaných znalostí, než bylo záhodno. Stvořil jsem monstrum schopné tvorby vlastních monster...“

Náhle jeho samomluvou zavánějící monolog přerušilo hlasité zavytí, po kterém trpaslík zpopelavěl a roztřásl se jako v zimnici. Když v úleku poodstoupil od emitačního krystalu, jeho tvář se rozostřila.

Pak ji nahradila jiná. Víc morda než tvář, děsivá, hladová a plná zuřivosti. Toto byl skutečně tvor z dávných legend. Naz’haal!

Než se spojení přerušilo, do uší se mu zařízl vyděšený křik trpasličího kněze, přerušovaný krvavým chlístancem, který se rozlil po stěně krystalu.

~ ~ ~

Mistr Evaddo se po návratu do své pracovny ztěžka zhroutil do křesla a s povzdechem vzal opět do ruky rituální dýku. Pomalu obnažil její neskutečně ostrou čepel, kterou meltezští kováři opakovaně kalili v krvi otroků. Po tom, co viděl, mu už možnost jejího použití tak hrozná nepřipadala...

~ ~ ~

Až do večera jsem seděl s rukama v klíně na samotce, kam mě Semen Potocký nechal zavřít, dokud prý nezměním názor. Když se slunce začalo blížit ke špičatým střechám okolních domů, seržant Dražek, který mě měl na starosti, vstal a pomalu a beze slova odkráčel pryč.

Opatrně jsem se dotkl dveří do mé cely a ty se potichu, jako by je někdo nedávno promazal, otevřely. Vykradl jsem se ven a na lavici, na které několik hodin seděl seržant, jsem našel úhledně vyrovnaný komínek civilního šatstva. Kalhoty s koženým poklopem, halena, přiměřeně špinavý kabátec a dlouhý, záplatami pokrytý plášť. Semen evidentně myslel na všechno.

Rychle jsem se převlékl a na lavici zanechal již nepotřebnou uniformu. Už jsem chtěl odejít, když jsem si všiml, že pod ní leží ještě něco – jelenicový váček a tesák v obnošené pochvě. Abych řekl pravdu, dal bych raději přednost meči, ale ten se k mému novému převleku moc nehodil. Chudáci s kapsami vytahanými až po kotníky si totiž meč nemohou dovolit. Zběžně jsem nahlédl do váčku a na rozdíl od tesáku jsem proti padesátce denárů ve stříbře neměl žádné výhrady.

Jako dvousáhový duch jsem se vyplížil z domu a opatrně obešel v jeho stínu i kasárenský dvůr. Naštěstí už všichni byli na ubikacích. Až na strážě, samozřejmě, ale z těch jsem si těžkou hlavu nedělal. Hlavní brána totiž nebyla nic pro mě. Zejména když mám zítřejšího dne vyrazit se svou novou jednotkou do pole a u všech vchodů tedy stály zdvojené hlídky. Vysoká kasárenská zeď byla za normálních okolností nepřekonatelná, ale zcela náhodou někdo začal v severním rohu, v místě kam nedosahoval ostříží zrak osádek strážních věží,

spravovat popraskanou omítku. Zručně jsem se tedy vyhoupl na lešení, odkud mi už k vrcholu zdi zbýval jen jediný sáh. To už taková uhoněná kancelářská krysa, jako jsem já, hravě zvládla. Na druhé straně jsem dopadl do letitého nánosu hnoje a odpadků, který pokrýval ulici.

Nikdo si mého zdařilého přistání nevšiml a tak jsem se zimomřivě zachumlal do pláště a vyrazil do města. Poprvé po dlouhých dnech se mi zase vrátila dobrá nálada. Byl jsem volný. Sice bez práce a se zatykačem pro dezerci na krku, ale aspoň jsem se už nemusel účastnit pravidelných vojenských radovánek, které se dílem skládaly z bezmyšlenkovitého pobíhání tam a zase zpátky a z přesunů po chodbě kasárenské budovy po kolenou, čistě přitom podlahu kartáčkem na zuby. A taky mi skončila ta opravdová traumata – nemusím už nosit tu zoufale nemoderní zelenou barvu a už se kolem mě nebude nikdo oblékat stejně jako já...

Měl jsem k dobru dva, možná tři dny. Pak se na každém rohu ve městě objeví zatykače s mou podobiznou a půjde po mně každý lovec odměn v celém království. Ani Semen to nemohl déle oddalovat a já tedy musel doufat, že to v té doslova šibeniční lhůtě zvládnu. Zoufalí lidé ale dělají zoufalé věci a já si už nemohl dovolit ten luxus, jakým je volba metod. Už jsem neměl stříbrnou placku a za zády autoritu Úřadu královského prokurátora. Nyní to bylo jen mezi mnou a Horácem Knutou. Cítil jsem v kostech, že je někde tady a každá má buňka rezonovala jeho jménem. Chtěl jsem ho dostat. Moc jsem to chtěl. Dítě ječící a mlátící hlavou o podlahu během zimního slunovratu bylo proti mně mlčenlivým mudrcem z jižních pouští.

Sít' mých kontaktů mou dehonestací notně utrpěla a najednou jsem neměl, na koho se obrátit. Těch pár, co zbylo, to však nedělalo z lásky ke mně, ale k penězům a ta pajčka ve stříbře by je nepřiměla ani k pozdravu. Moc možností mi tedy nezbývalo a těch legálních bylo ještě méně. Nakonec jsem se odhodlal k něčemu tak šílenému, že ještě dnes, po všech těch letech, mi při té vzpomínce naskáčou pupínky...

Rozhodl jsem se totiž najít Svatyni. Pokud nevíte, o co jde, pak je to místo, které neexistuje a jestli ho přece jen najdete, dlouho se z něj

radovat nebudete. Přesněji, budete se z něj radovat asi tak dvacet vteřin. Pak upadnete do bezvědomí vinou ztráty krve.

Jenomže jiná možnost tady nebyla. Když totiž hledáte nemrtvého, který šéfuje další smečce nemrtvých a k tomu vás ještě tlačí čas, nemůžete se obracet o pomoc k nikomu, kdo kypí zdravím a život z něj jen tryská. Ledaže by z něj tryskal skrz prokousnuté hrdlo a i tehdy byste spíše museli mluvit s tím, kdo to udělal. Jenomže ten by se s vámi nebavil.

To mi vysvětlil už Oskar. Nemrtví spolu drží basu a i když si běžně jdou po krku a vzájemně se takřka nepřetržitě posílají zpátky do hrobu, cizímu na svého neprozradí ani slovo. Takže jsem se rozhodl neotravovat kovářička a jít rovnou za kovářem. No, vzhledem k tomu, že z doslechu o osazenstvu Svatyně něco vím, nešlo v jejich případě ani tak o kováře, jako spíš o pořádně velké buchary poháněné vodním kolem.

Jelikož se mi Oskar neozýval a naše smluvené mrtvé schránky byly už několik dní netknuté, musel jsem najít cestu do Svatyně sám.

Zapadl jsem do první lepší špeluňky, dal si pohár vína, které se skutečným vínem nemělo nic společného, a talíř vařených krup s kousky vepřového, které ještě včera štekalo u boudy. Při prvním teplém jídle po týdnu nucené chlebové diety jsem začal přemýšlet. Kněžegrad není zase tak velký, abych ji nemohl najít, ale není zase tak malý, aby musela být lidem na očích. Nejspíš bude maskovaná za něco jiného, obyčejného, nezajímavého. Hlavní otázkou ale bylo, kde ji hledat.

Výběr možných lokalit jsem rovnou zúžil na místa, kam nedosáhne ruka zákona, nebo kam nesáhá příliš často a ochotně. Jako první mi na mysl vytanuly Močidoly, ale ty jsem okamžitě zase zavrhl. Je tam příliš mnoho lidí a lovec si nikdy neudělá pelech vedle doupat své kořisti. Navíc, tahle štace byla příliš profláklá. Anonymita velkoměsta spojená s desetitísi obyvateli na každém jitru plochy sem přitahovala ty nejpochybnější existence celého království – zloděje, podvodníky, lapky, děvky a jejich pasáky, profesionální vrahy, hráče i majitele pochybných firem a firmiček, které po jednom velkém a diskutabilním obchodu zase v tichosti zmizely z povrchu zemského. Našli byste tu alchymisty i nedoučené mágy vyhozené z

Univerzity, všemožné felčary, mastičkáře či šarlatány. Bylo to prostě příliš hlučné místo pro někoho, kdo se snaží celý den proležet v dubové rakvi. V místě, kde se ukradlo cokoliv, co nebylo přivázané, přibité a stížené kletbou, by dříve nebo později někdo upířskou svatyni našel (a vykradl).

Pak mi přišla na mysl dělnická kolonie u staré dobytčí stezky, jejíž osazenstvo se kdysi nechávalo najímat do cechovních manufaktur a později k jakékoliv špatnosti. Tamní staré a zchátralé domy byly dnes již povětšinou opuštěné. Ani tam by to ale nebylo pravé ořechové. Žádný pohyb lidí je pro utajení ještě horší než pohyb nadměrný. Navíc tam dělala Inkvizice pravidelné zátahy na domnělé i skutečné heretiky. Umístit Svatyni na takové místo by hraničilo s drážděním hada bosou nohou.

Třetí varianta tedy nakonec vyhrála na celé čáře. Doky říčního přístavu! Polovina tamních skladišť se po velkém hospodářském útlumu postupně proměnila v černé nálevny a kvelby s lacinými skřetími padělky, vydávanými prodejci za originály. Elfi meč za tři stříbrné či trpasličí zbroj z prvostříbra za pět zlatých? Tady nebylo nic nemožné...

Důležitá ale byla ta druhá půlka. Ta, v níž bylo jedno velké nic a co bylo úplně nejlepší, která se po západu slunce proměnila v město duchů...

S tváří zkroucenou kyselostí jsem dopil to víno a dal stranou talíř se zbytky jídla. Než ho ale hostinský odnesl, zmocnil se ho nějaký roztřesený stařík. Kdybych věděl, že je o zdejší menu takový zájem, nechal bych mu toho mnohem více...

Když jsem vyšel ven, byla už noc, ale to mě nemohlo odradit. Doky byly bohužel na opačném konci města, takže mi to k nim zabralo další hodinu svižné chůze. Když jsem se blížil k cíli, to co jsem míjel, už ničím nepřipomínalo kypící velkoměsto. Rozlehlé vily a paláce vystřídal nejprve menší domy, pak činžáky, po nich malé krámky a nakonec dlouhé, tmavé budovy skladišť. Lidé z těchto míst zmizeli už před večerem. Mohl bych říci, že tu nebyla ani noha, ale vím já, co se tu kde válelo ve škarpe?

U rybinou a splašky páchnoucí stoky jsem narazil na první zajímavý sklad. Kolem něj se míhalo dost lidí, aby to mohlo být

samo o sobě podezřelé, jenomže pak jsem si všiml magicky chráněné šalupy, kotvící u břehu a púltuctu svalovců, kteří z ní vykládali nějaké bedny. S jakou radostí bych se do nich podíval... Mohlo tam být hedvábí, zbraně nebo sušené konopí. Určitě tam ale ti pašeráci neměli slabikáře pro sirotky.

Jenomže to už nebyla moje starost. Bez placky jsem byl jen obyčejný civilista. Tak jsem se otočil na patě a zamířil k dalšímu shluku budov. Po nalezení dvou černých hambinců pro fajnsmekry a solventní úchyly a jedné herny, před kterou nějaký hlouček nespokojenců právě lynčoval falešného hráče, jsem to našel. Osaměle stojící budova kousek od mola, zčernalá vlhkostí a se zatlučenými okny.

Zrovna jsem chtěl vyjít ze stínu a vyrazit k ní s rukama nad hlavou, manifestuje tak své dobré úmysly, když tu na mě znenadání někdo skočil a srazil mě k zemi. Bylo to tak rychlé, že jsem neměl ani čas zareagovat a když jsem se už konečně vzpamatoval a chystal se ohradit, plnou silou vedený direkt mě zasáhl přímo do brady. Hehl jsem, zuby mi cvakly o sebe jako čelisti pytláckých želez a pak jsem se odporoučel do bezvědomí. Taková pecka by zabila i vola. Já jím naštěstí nebyl...

~ ~ ~

Se zaklením mrštíł mapovým svitkem do kouta. Stará perokresba na zpuchřelém pergamenu dopadla s výmluvným zaprašřením na hromádku dalších map, které stihl podobný osud. Opět neměl štěstí. Byly to krásné mapy a jistě by byly důstojnou ozdobou jakékoliv pracovny či pánského pokoje, ale on o něco podobného nestál. Vlastně jej ani nezajímaly. Byly pro něj jen prostředkem, zdrojem informací. Vlastně by byly, kdyby byly. Z těchto ale nic důležitého nevyčetl. Byly příliš nové. I když jim bylo ke dvěma stovkám let, to, co hledal, v nich už nebylo zakresleno. A přitom to svým věrným jasně řekl. Řekl jim, co hledá a oni se měli postarat o zbytek. Postarali se, to ano, ale to co koupili na aukcích sběratelů a u antikvářů, nestálo za vydané peníze.

Měl možnost vidět Kněžegrad tak, jak jej dnes už nikdo neznal, ale to bylo málo. Znal už každou ulici, každý dům, každý palác. I to

bylo málo. Viděl proměny města v čase, mizící domy a přejmenované ulice, ale ani to nestačilo. Potřeboval se vrátit v čase mnohem dál, než se kdy povedlo kterémukoliv historikovi. On potreboval Kněžegrad z dob Velké války, nebo z doby krátce před ní. Hledal něco, co už neexistovalo a o čem už zřejmě ani nikdo nevěděl, že to tu kdy bylo. Portál! Magický artefakt z doby, kdy svět býval lepším místem a starobylá města spojovala nejen síť silnic. Na celém kontinentu jich bývalo více než veletucet a jemu se podařilo najít funkční jen dva. Kněžegradský, ten nejdůležitější, bude třetí...

Cítil, že je blízko, že už to nebude dlouho trvat. Najde ho, protože to tu je. Nevěděl sice v jakém stavu, ale doufal, že v tom nejlepším. Kněžegrad po velké válce vypadal jako malá vesnice, kterou nějaký blázen umístil na okraji vznešeně vyhlížejících ruin. Po stovkách let ale ruiny zmizely pod novou zástavbou, postavenou na původních základech a někde v nich bude ukryt i on.

Měl s ním své plány. Ne takové, jaké měl s Evaddem, ty už nebyly aktuální. Ty jeho byly velkolepější. Nabízelo se přece tolik možností jak zbohatnout, jak získat moc a vše ostatní, po čem prahнул celé ty dlouhé roky. Bude konec uskovňování se a věčných harců z jednoho konce země na druhý. Usadí se a začne žít. Pozná blahobyť...

Vzhlédl od stolu pokrytého bezpočtem knih, rukopisů a map a kývl na nového vůdce naz'haalů. Poté, co dostali Kročka, zvolil smečce nového vůdce. Měl k tomu důvod – Zinka, dívka z druhé várky, se ukázala jako nadmíru lstivá a inteligentní. I když nevynikala hrubou silou, její intelekt to bohatě vynahrazoval. To ona jediná se vrátila z té akce, přinášejíc s sebou nejen to, co po ní chtěl, ale i diamanty z těl svých druhů. Neměl ve smečce zavilejšího odpůrce všeho živého, než byla ona. Stala se jeho věrným stínem. Nikdy se od něj nevzdálila na víc než pár metrů a smečka, které nyní vládla, ji poslouchala na slovo a ona zase na slovo poslouchala jeho.

Od vpádu upírů ho už nikdy nenechávala o samotě. I teď jej na její příkaz střežil rovný tucet netvorů a ona byla mezi nimi. Ostatní byli někde v Úložišti nebo ve městě na lovu. Kdyby chtěl, dokázal by zjistit přesnou polohu každého z nich. Nepotreboval to. Byli jeho a vzdálenost na tom nic neměnila. Vnímal je stejně intenzivně, jako by

stáli nadosah a jejich kameny tepaly v dokonalé souhře s jeho amulety. Bylo to jako píseň. Skrytá a ve své disharmonii i dokonalá. Cítil ji, slyšel ji a prožíval ji každým pórem svého těla...

„Slunce právě zapadá,“ oznámil přítomným. „Dnes půjdete opět na lov. Tentokrát ale bude vaším cílem jiná kořist.“

Naz’haalové na něj upřeli své černé zraky. Jejich soustředění bylo takřka hmatatelné.

„Víte, co hledám,“ pokračoval, „a už mi je jasné, že to nenajdu v žádné knize či mapě. Jsou to informace starší než cokoliv, co se zachovalo z dob před zničením světa. Proto musíme najít ty, jejichž paměť sahá dál než paměť běžných smrtelníků. Vím, že jsou silní a prohnání, ale není jiné cesty.“

Vašimi protivníky budou ti, kteří si mě dovolili tak zákeřně napadnout. Vybojujete s nimi velkolepou bitvu a vaše odměna bude nezměrná. Řeknu vám přesně, kde se schovávají. Cítím je, protože svou přítomností znesvěcují samu podstatu astrálu. Před mým vnitřním zrakem nebudou nikde v bezpečí a vy je pro mě najdete. Předáte jim moji odpověď – chtěli válku, a tak ji budou mít. Zabíjejte je na potkání a noste mi jejich srdce. Ale ty nejstarší, ty chci živé...”

Zavřel oči a jeho příkazy se všem naz’haalům vypálily do mozku ohnivým písmem. Jasně a zřetelně věděli, co chce a jaké jsou jeho plány. Každý znal svůj úkol a všichni se třásli nadšením a nedočkavostí. Už brzy... Už brzy... Jen co slunce zajde za obzor, jen co zmizí jeho smrtící paprsky...

Zinka hlasitě zavyla výzvu k boji a smečka jí nadšeně odpověděla.

A pak se na Kněžegrad konečně snesla tma...

~ ~ ~

Záboj Šišna opatrně nadzvedl víko rakve. Pak se pomalu posadil, přetřel si oči a zapřemýšlel, co s načatým večerem. Nabízela se pravidelná obchůzka revíru. Nějakým opici vyspávajícím týpkem by nepohrdl. Nebo toulavým psiskem.

Překvapilo ho, jak rychle mu při tom pomyšlení povyjely špičáky.

Měl ale jedno pravidlo, kterým se řídil už desítky let a to mu ukládalo nevyčnít a neupozorňovat na sebe. Jen díky němu přežil pogromy pořádané lůzou i zátahy inkvizičních Lovců. Viděl spoustu těch, kteří neměli tolik štěstí a rozhodně se k nim nehodlal přidávat. Měl na několik příštích staletí jiné plány, než se nechat unášet povětrím v podobě popela.

Chytil se vyřezávaných bočnic své morbidní pelesti a výmykem se z ní vyhoupl. Sytil se před třemi dny a pocit hladu ho zatím spíše stimuloval. Byl tedy ve vrcholné formě. Lovit za této situace by nebylo rozumné. Opatrnost mu radila nedělat to příliš často. Raději počká, až se hlad stane neúnosným. Pak bude nabuzený a rychlý...

Nakonec se rozhodl pro malou a nevinnou procházku a něco společenských návštěv.

Šramot v přízemí domu, který koupil přes nastrčenou osobu, v první chvíli ani nezaregistroval. Že něco není v pořádku si uvědomil teprve po pár vteřinách, když pocítil jemný záchvěv přítomnosti jiného tvora. Po zádech mu přeběhl mráz.

Ve chvíli, kdy jeho tělo podvědomě reagovalo na možné nebezpečí morfováním, vytrhl prudký úder dveře jeho úkrytu ze závěsů a mrštil jimi proti zdi. Bylo to rychlé a nečekané. Pak zahlédl dvojici bledých těl, která se s dech beroucí rychlostí prosmýkla dovnitř.

Když jej zasáhly jejich spáry a otevřely od podbřišku až po hrdlo, zaječel vysokým hlasem a pokusil se o útěk. Zásah do zad mu ale proměnil páteř ve změt' úlomků. S náhle neposlušnými nohama se prkenně skácel na podlahu.

Na útěk už nebylo ani pomyšlení. Počkal tedy až k němu přišli blíž a pokusil se alespoň srovnat skóre. Vrazil spáry tomu nejbližšímu do slabin. Tvor však zareagoval jen nevýrazným zachrčením, během něhož mu tlapou přišlápl ruku k podlaze. Obě kosti předloktí praskly jako suché větve.

Záboj Šišna zavyl bolestí a zoufale sebou zasmítal. Nechápatě sledoval jejich počínání a když mu začali s chirurgickou přesností otvírat hrudní koš, nezmohl se na nic víc, než jen obyčejný křik. To je ale neodradilo a už brzy připomínal motýla, který rozevřel křídla. Pak už to bylo rychlé...

Drahmil Vazma a Ctislav Hrotníř využili kinetické energie a skokem se přenesli přes vysokou zeď obklopující jejich do té doby tak diskrétní hrobku. Jenomže co byla pravda včera, to dnešní noci již rozhodně neplatilo. Maskovaný vchod do podzemí se už stihl proměnit ve změt' trosek, stejně jako obuvnická dílna v přízemí, kterou pravidelně finančně podporovali a pokud si toho sousedi náhodou nevšimli, šestice divokých a vyjících monster a dvou zoufale se bránících upírů si už nevšimnout opravdu nemohli. Jejich dlouholetá snaha o nenápadnost během okamžiku vzala za své.

Ctislav se vyhnul prvnímu z útočníků a kopnutím do vyceněné mordy zmařil útok druhého. Neobtěžoval se morfováním, místo toho ještě během otočky tasil meč. Možná to byla nostalgie starých časů, možná pokus dokázat sám sobě, že je něčím víc, než jen bezuzdně vraždícím monstrem, ale nepřestával tu zbraň nosit ani po letech upírství.

Prudkým sekem odťal dotěrnému monstru vršek lebky a pak sledoval, jak se překvapeně tvářící zbytek skládá na zem. Dokončil pohyb pravice až do mezní polohy a pak otočením zápěstí vedl čepel zpět. Druhý zásah dokončil dílo zkázy a tvor se za nechutně mlaskavých zvuků rozpadl. Možná to bylo zbytečné, ale nerad odcházel od rozdělané práce. Zejména když se dalo čekat, že to zase hodně rychle sroste...

Zvýšený zájem o skon jednoho protivníka ale způsobil, že přilákal jiného. Prudký úder jím náhle smýkl proti zdi. Otřeseně se postavil na nohy a vykryl čepelí sadu spárů, které jej chtěly rozpárat jako podsvinče.

Obklíčili ho. Zřejmě je naštvalo, že jim zabil kamaráda. Nebo se jim zalíbil jeho meč a chtěli ho pro sebe. Sám nevěděl proč, ale náhle se jej zmocnil neodbytný pocit, že z tohoto se už nedostane.

On možná ne, ale Drahmil, který se rval s nepoměrně menším počtem těch tvorů a stál přitom jen dva kroky od branky vedoucí na zahradu, by mohl. Stačilo, kdyby udělal pár kroků... Alespoň jeden z nich by měl šanci se z toho dostat.

„Utíkej!“ slyšel sám sebe křičet, načež opustil bezpečí zdi, která mu kryla záda a vrhl se směrem k těm, kdo by v tom mohli jeho

nejlepšímu příteli zabránit. Poslední věc, kterou stihl zaregistrovat bylo, že ho opravdu a bez rozmyšlení poslechl. Jako blesk se prosmýkl brankou a byl pryč. Ani jednou se přitom neohlédl. V jednu chvíli nevěděl, co ho vlastně bolí víc. Za okamžik mu to už ale bylo jedno.

~ ~ ~

„Co se to tu kurva děje?“ zaječel strážmistr Kupka a kývl na své muže, kteří se vyděšeně ukrývali za převráceným žebříňákem, jehož vozka ležel na dlažbě s děsivě rozervaným hrdlem.

„Nevíme, pane,“ dostalo se mu odpovědi. „Je tam nějaká banda mrtváků. Řežou se mezi sebou jako šílení. Fakt děsný divadlo. Chlapi z vedlejšího okrsku to tam před chvílí naběhli srovnat.“

„A?“

„No,“ odušil biřic neochotně, „a už nevyběhli. To je všechno...“

„Tak tak, šéfe,“ přidal se jeho kolega. „Byli to pěkně aktivní pitomci. Tak dobře nás zase neplatí. Jsme biřici, ne sebevrazi!“

Strážmistr si vztekle odplivl. „Do prdele, je to přece vaše práce! Nemáte tu co okounět. Jsem váš nadřízený a vy mě, kurvafix, budete poslouchat, jasný? Běžte tam a srovnejte je do latě. Chci, abyste tam okamžitě udělali pořádek!“

„Jdi si tam sám, ty kokote!“ utrl se na něj jeho podřízený s očima vytřeštěnýma strachy. „Ti, co poslechli toho svýho zrovna tak blbýho oficíra, tam teď ležej bradou vzhůru a ty svině z nich maj svačinku!“

„Ty drzé hovado! Co si to...“ začal na něj strážmistr Kupka brunátný vzteky ječet, když tu překvapeně zjistil, že se mu na bříše rychle rozlévá krvavá skvrna. Pak se bezvládně zhroutil na zem.

Biřic poodstoupil a nepřítomně vrátil zakrvácený nůž zpátky do pouzdra. Potom se otočil ke svému kolegovi: „Hele, nevím jak ty, ale todleto by se mělo hlásit. Zvláště když náš starej, jak se říká, hrdinně padl...“

Ten s úlevným povzdechem přikývl. „Jo, to je dneska první dobřej nápad...“

~ ~ ~

Probrala mě tupá bolest hlavy a nějaké na sebe křičící hlasy. Chvilí jsem si pohrával s myšlenkou, že je sobotní ráno. To by sice vysvětlovalo tu bolest hlavy, ale už ne ten hluk. Byla to škoda, protože sobota je jediný den v týdnu, kdy si můžu trochu přispat.

Po chvíli se ten hluk změnil v řeč a jednotlivá slova mi znovu začala dávat smysl.

„...a já říkám, nechte ho být. Máme teď na starosti jiné věci. On pro nás neznamena žádné riziko. Není už u nich, všichni jste to četli, a navíc je jedním z nás. Podívejte se...“ dodal ještě ten hlas, načež mě něčí ruce obrátily na záda a rozhalily mi u krku límec košile.

Obvykle se tou dvojicí kulatých a již zhojených jizev moc nechlubím. Zejména proto, že jsou důkazem mé dřívější iniciace. Nejsem už sice nakažený, ale pro nemrtvé jsem stejně nepoživatelný jako prach na dně hrobky pro běžného smrtelníka. To si nevymýšlím, jen cítuji Oskara. Oskar! blesklo mi v tu chvíli hlavou, když jsem si uvědomil, koho že to vlastně poslouchám. Pak jsem otevřel oči.

Můj známý stál na dva kroky od ne příliš spokojeně se tvářícího hloučku. A nebyl to tak úplně obyčejný hlouček. Tenhle tvořili upíři – a to navíc pěkně staří. Nebyl sice mezi nimi žádný z Otců patriarchů, ale ty už byste stejně mohli spočítat na prstech jedné ruky a ještě by ta ruka musela patřit neopatrnému drvoštěpovi.

Tihle pamatovali jen asi čtyři století, ale i to je v dnešních časech na upíra slušný věk. Takže, jak říkají skřeti, plán jsem splnil a ještě i překonal. Našel jsem Svatyni a v ní i Starší. Teď už jen stačilo si to ve zdraví užít. Bohužel jsem ležel bezmocně na zemi a hučelo mi z toho nálezu v hlavě. To na skřety proklamované světlé zítřky zrovna neukazovalo.

~ ~ ~

„Jen ho obhajuj, vždyť to jen díky tobě nás tu našel!“ utrhl se na Oskara upír v kabátci, který byl z módy už před sto lety. „Víš, kolik našich má na svědomí?“

„Pokud vím,“ odsekl mu Oskar, „většina byla přespolních a vždy to bylo v čestném boji. Tohle není žádný lovec, který se pyšní tím, že nás dostal během snění!“

„Má pravdu,“ zahučelo souhlasně několik hlasů z pléna.

„To tedy má,“ přidal jsem se a opatrně se vyhrabal na nohy. Trochu se se mnou sice zahoupal svět, ale šlo to. I jídlo zůstalo tam, kde bylo...

Kývl jsem na Oskara a obrátil se ke Starším. Vysekl jsem jim mírnou úklonu. Výraz povinné úcty vůči jejich postavení, jinak ale nic proti ničemu.

„Hledal jsem vás,“ oznámil jsem jim. „Oskar mi v tom ale nepomáhal. Prostě jsem jen měl štěstí. Nic jiného v tom není. Hledám totiž jednoho muže, jmenuje se Horác Knuta...”

Upíři kolem mě propukli v nehorázný řehot.

„Já... opravdu nechápu...” začal jsem opatrně, protože upřímně, když se vám směje tucet upírů, tak něco asi není úplně v pořádku.

Jeden z nich mávl několikrát rukou a utišil všechny přítomné. „Jmenuji se Rastimir Žitník, hrabě Žitník, abych byl úplně přesný,“ představil se mi. „Nedivte se tomu poněkud jízlivému veselí, ale tohle všechno, co tu vidíte, má na svědomí ten váš Knuta.“ Jeho ruka opsala oblouk po místnosti a teprve nyní jsem se díky ní pořádně rozhlédl.

Ničím to tady nepřipomínalo tu polorozpadlou ruinu, kterou jsem si obhlížel zvenčí. Konečně, ono to ničím nepřipomínalo ani skladiště. Tady se musel stavitel pěkně vyřádit. Nikde žádné náhražky a kompromisy. Jen kámen, dřevo poctivé železo. Vypadalo to jako reprezentativní prostory nějakého šlechtického sídla. Jen dvě věci tu však chyběly – zrcadla a stříbrné svícny. Bylo to krásné místo, nyní však bylo plné zběsile pobíhajících postav a křičících raněných, kterým jiní dávali pít elixíry, urychlující hojení ošklivě vyhlížejících ran.

Vidět zraněného upíra se hned tak každému nepodaří. Tady jich ale byl hned tucet a všichni připomínali výukové pomůcky adeptů medicíny. Vyhřezlé vnitřnosti, traumatické amputace končetin, bylo tu prostě všechno. Bude trvat celé dny, než se zase dají dohromady...

„Naz’haalové?“ zeptal jsem se Rastimira.

Ten s vážnou tváří přikývl a pak kontroval otázkou: „Odkud o nich víte?”

„Ode mě,“ ozvalo se náhle za mnou. Prudce jsem se otočil a pohlédl na mluvčího. Stojmír Stírka byl pohublý, s tmavými kruhy

pod očima, ale jinak vypadal vcelku obstojně. Vlastně jsem na něm nepozoroval žádné změny. Ničím nepřipomínal tu nestvůru, ve kterou se přede mnou proměnil. Vypadal vlastně o hodně lépe než v posledních okamžicích svého lidského bytí. „Mohu se za něj zaručit. Dávám za něj záruku krve...“

Upíři souhlasně zamručeli. Mladý ex-Inkvizitor tu kupodivu měl nějaké slovo. Možná za to mohly jeho zkušenosti z druhé strany barikády, možná to, kým se nyní stal. A možná za to mohlo obojí...

„Díky, že jsi mě tam nesežral,“ řekl jsem mu a vysloužil si znechucené odfrknutí.

„A kdo si myslíš, že ti zašil ty rány?“ zeptal se mě. „Myslíš si snad, že to udělali moji bývalí kolegové, kteří tě tam ráno sbalili? Nikdy by ses rána nedočkal, kdybych tě nepozašíval jako skřeti jurtu...“

Najednou jsem nevěděl, co říci.

Mávl nad tím rukou. „Nech to plavat. Ještě budeš mít tisíc příležitostí mi to oplatit...“

Tón, jakým to pronesl, mi zježil vlasy na zátylku.

„Je to tak zlé?“ zeptal jsem se ho, ale než mi stihl odpovědět, hrabě Rastimir mě vzal za paži. „Podívejte se sám,“ řekl a odvedl mě ke stolu pokrytému mapami města se spoustou vlaječek, šipek, křížků a koleček.

„Ještě horší. Podcenili jsme ho. Když začal řádit ve městě, poslali jsme za ním naše muže. Vypadalo to jako jednoduchá věc. Eskorta, soud, trest. Za hodinku není co řešit. Ne však v jeho případě. Dostal je všechny, kromě tady Oskara,“ rozvyprávěl se hrabě Žitník. „Bohužel jsme nevěděli, že když jeden není nekromant, ještě to neznamená, že nedokáže stvořit nemrtvého. Vysvětlil nám to až náš nový host,“ řekl ukazuje přitom na Stojmíra Stírku. „Bohužel to, že si dokázal stvořit pomocníky, změnilo radikálně nejenom situaci, ale i poměr sil. Možná to od upíra nebude znít právě přesvědčivě, ale to, co nyní zažíváme, je nefalšovaná noční můra. Dnes po západu slunce na nás zaútočil s veškerou možnou razancí. Toto město zažilo bezpočet válek mezi klany vznešených, ale lidé o nich nikdy neměli ani tušení. Teď je vše jinak. Absolutně přitom nehledí na utajení. Děje se to lidem na očích a mám informace, že jeho služebníci,

puštění z řetězu, mezi nimi rozpoutali slušný masakr. Začínají se objevovat i jejich první zmrtvýchvstalé oběti a lidi nic tak nepopudí jako soused proměněný v nekrota...”

„Kde to začalo?“ zeptal jsem se ho, nahlížeje Oskarovi přes rameno na jednu z map.

Upíří aristokrat pokrčil rameny. „Všude. Nešlo o jeden masivní úder. Spíše o řadu cílených útoků. Jako by přesně znal jejich polohu, zaútočil na skryše našich lidí. Zrovna se probouzeli. Byl to masakr. Naše komunita v Kněžegradu není příliš početná. I s přespolními je nás méně než dvě stovky. Při tom první útoku dostali téměř celou stovku našich. Některé zabili, jiné odvěkli neznámo kam... Z hlášení přeživších vyplývá, že za to zaplatili dvěma, opravdu jen dvěma mrtvými naz’haaly!”

„To nezní moc povzbudivě,“ odušil jsem a vysloužil si tím notně nenávistný pohled všech přítomných.

Rastimir však neúprosně pokračoval: „Ale to byl jen začátek. Po prvním úderu totiž změnili taktiku. Spojili se do smeček a začali systematicky pročesávat naše teritoria. Zatím neznají polohu Svatyně, ale vím, že ji hledají a s ní i naše Starší. Zatím jejich snahy maří naše soustředěná moc, ale až nás oslabí, najdou ji. Nyní organizujeme obranu a evakuaci Starších z města. Už dostali dva, kteří dleli ve svých úkrytech a na rozdíl od jiných je odvěkli pryč. Ztratit další si už nemůžeme dovolit,“ povzdech si nakonec.

„A víte, odkud vyrážejí?“

„Ne. Zatím naše síly spotřebovala snaha o holé přežití. Naz’haalové jsou stvořeni pro boj. Svojí povahou jsme spíše osamělí lovci ze zálohy a ne válečníci. Nemáme ty správné instinkty ani zkušenosti...”

Vyměnili jsme si s Oskarem zamyšlené pohledy. Tentokrát to byl on, kdo na ten nevyslovený návrh kývl jako druhý.

„Možná bychom pro vás měli pár návrhů,“ pronesl jsem pak k přítomným, získávaje si tak jejich plnou pozornost...

~ ~ ~

Když víte za kým zajít, je všechno mnohem lehčí. Bojovat s naz’haaly, kteří vás převyšují o třídu vyžaduje něco víc, než jen

smíření se s tím, že se prostě našel někdo lepší než jste vy. Potřebujete zbraně. Velké, těžké, pádné a brutálně přímočaré. Takové, které vychýlí misky vah na vaši stranu, nebo úplně nejlépe – strhnou celé váhy.

Upíři to proti naz’haalům zkoušeli postaru, ale zuby a spáry nebyly tou správnou volbou. Zejména když druhá strana je měla taky a delší a uměla to s nimi lépe a rychleji. Bylo tedy načase posunout tuhle malou kolonii nemrtvých vyvrženců o vývojový stupínek výše. První podmínkou ale bylo, že vyrazí na nákupy a provětrají své zatuchlinou páchnoucí truhlice.

Zabušil jsem na domovní dveře starého domu v části Močidolů, které se boje zatím vyhýbaly, a doufal, že nevzbudím nikoho jiného než pana domácího. Čím méně očí uvidí tu naši partu, tím lépe i pro něj...

Dobroslav Kostiha byl ve své podstatě obchodník. Jeho jedinou chybou bylo, že obchodoval i s tím, co nebylo vhodné nebo legální. Ve městě byl bezpočet mečířů, nožířů, platněřů i lukařů či kušařů, ale Kostiha byl jediný, u kterého se dalo sehnat i to, o čem si jiní obchodníci nechávali jen zdát. Zatímco u většiny zbrojířů nabídka končila u stříbrných šípů, u něj touto položkou teprve začínala. Měl vazby na alchymisty a mágy z celého kontinentu a ve válečnictví způsobil netradičním užitím jejich výtvorů hotovou revoluci. Dýky posedlé demony mu například na dlouho zajistily nehynoucí zájem Inkvizice. Až dosud ale vždy unikal všem raziím a léčkám a ve světle zákona byl čistý jako lilium. Navíc jeho movití odběratelé nad ním drželi ochrannou ruku tak úspěšně, že si na něj nikdo nedovolil došlápnout.

Vývěsní štít nad jeho krámem sice hlásal, že je mečíř, my ale přišli koupit to, co bylo v textu uvedeno mezi řádky...

„Kdo je?“ ozvalo se zpoza vrat nevrle.

„Otevři, Kostiho,“ řekl jsem mu a doufal, že si můj hlas pamatuje od minulé razie.

„A příkaz k prohlídce máš?“ ozvalo se zpoza masivních dubových fošen pobaveně.

„Nepotřebuju glejt,“ oznámil jsem mu. „Jsem tu soukromě a se mnou pár kamarádů, kteří potřebují udělat nákupy. Pořádné nákupy...“

„Dneska je nejistá doba, Yggredde,“ pokračoval obchodník, „víš co se děje po městě? Proč bych ti měl věřit?“

Pohlédl jsem na své společníky. Teď bylo potřeba něčím vyplnit mezeru vzniklou absencí beranidla.

Nakonec to by Rastimir Žitník, který pohotově ukázal, že není dnešní. S neuvěřitelnou rychlostí sáhl do vnitřní kapsy svého kabátce a pak škvírou pod vraty prostrčil nějaký kousek papíru.

„Slova jsou hezká,“ odušil poté, „ale bankocetle na majitele splatná u První královské pavlobergské ve zlatých prutech má také své kouzlo...“

Pokračování jeho monologu zaniklo v rachocením chvatně odemykaných zámků.

„Hele, fakt nejsem žádný rasista,“ oznámil nám Kostiha hned poté, co vydýchal své zjištění, komu vlastně otevřel, „ale s upírama jsem ještě kšefty nedělal. A vlastně mi to až dodnes nechybělo...“

„Udělají z tebe boháče,“ oznámil jsem mu a bodře ho poplácal po rameni. „A co teprve ta nabídka věčného života.“

Dobroslav Kostiha se zřetelně otrásl.

Všichni přítomní upíři se vědoucne ušklíbli. Jejich život rozhodně nebyl věčný...

„Máme pro vás obchodní nabídku,“ uvedl vše nakonec na pravou míru Rastimir. „Platíme hotově ve zlatě nebo v kvalitních bankocetlích na majitele. V Kněžegradu není bezpečnějšího platidla.“

Ta slova vrátila Dobroslava zpět na zem a probudila v něm obchodního ducha. „Dobře, trvám ale na platbě proti dodanému zboží,“ dodal po chvíli přemýšlení a když se dočkal našeho přikývnutí, zavedl nás tam, kam jsem se několik uplynulých let marně toužil dostat.

Když jsem se ocitl v těch tak dlouho hledaných prostorách pro výjimečnou a výjimečně solventní klientelu, nestačil jsem se divit. Okamžitě mi bylo jasné, proč jsme je nemohli najít. Ztracení trpaslíci a jejich magie! Ti by snad dokázali vykutat jeskyni i v

kozím bobku. Teď už to bylo jedno, ale kdybych dostal zpátky placku, zrušil bych několika jejich kameníkům víza. Můj vztek však brzy vyprchal. Pomohla tomu hlavně ta novotou vonící drátěná košile, kterou mi Kostiha hodil do náruče – jako bolestné...

Pak přišly na řadu opakovací kuše s ražbou pavlobergské armádní zbrojovky, výbušné a magicky posílené střely s odstraněným označením původu, třaskavá hlína, která nemá být oficiálně vůbec k sehnání a sud svěcené vody, kterou kněží strážejí jako oko v hlavě. Žebříňák karacénových a kroužkových zbrojí a originální soupravy pro inkviziční Lovce proti tomu byly jen cetky.

Když se Rastimir s masochistickým výrazem ve tváři prohraboval magicky ošetřenými kůly, které dle tvrzení výrobce dokázaly prorůst tělem nemrtvého a nebylo tudíž nutno trefit jen a pouze jeho srdce, vzal jsem mistra Kostiha stranou a zadal mu svoji osobní objednávku – meč! Můj firemní teď ležel někde ve zbrojnici a druhý takový se na ulici pořídit nedá. Co si budeme povídat, tesák je sice hezká zbraň, ale tak pro lovčího. Na mě ale nebudou útočit zdivočelé veverky...

Dobroslav se poškrábal na hlavě. „Mám tu jeden zajímavý kousek, který by možná stál za úvahu. Dopředu ale říkám, že je to opravdu horké zboží,“ oznámil mi zamysleně a pak s mumláním odkráčel někam mezi regály.

Zpátky se vrátil se železem v novotou zářící pochvě. Na první pohled nic moc. Jeho jílec mě ale donutil změnit názor. Prozradil mi totiž dvě věci. Za prvé, na rozdíl od pochvy, meč nový rozhodně nebyl. Byl totiž ohlazený častým používáním. Za druhé jeho hlavice byla výmluvnější než tisíc slov. Jestli to, co se někdo snažil tak usilovně zbrousit, nebyl znak Inkvizice, tak jsem sádrový zahradní gnóm.

Když mi ho podal, padl mi do ruky jako ulitý. Chtěl bych ho, i kdyby patřil samotnému Velmistrovi.

„Dostal se ke mně před pár dny,“ pokračoval Dobroslav, „nějací chmatáci ho prý našli tam, co někdo dostal toho trpaslíka. Však víte, byly toho plný noviny...“

„Stírkův meč,“ blesklo mi v tu chvíli hlavou a nebyl jsem jediný. I vedle mě stojící Stojmír sebou trhl a věnoval té zbrani dlouhý a zamýšlený pohled. Pak ale zavrtěl hlavou.

„Nic pro mě, ale jinak doporučuji. Kvalita vpravdě předválečná. Víš, co se povídá o těchto mečích?“

Přikývl jsem.

„Všechno je to pravda...“

Víc už říkat nemusel. Vzal jsem ho hned.

~ ~ ~

Bylo to jako pohybovat figurkami po šachovnici. Musel si přiznat, že se už dlouho tak dobře nebavil. Pod jeho dohledem a neustávajícím mentálním vedením se naz'haalové proměnili v efektivně fungující organismus a díky diamantům, na které byl napojen, znali jeho přání dříve než je vyslovil. Každý věděl, co má dělat a proč.

Sledoval jejich očima probíhající boj a až dosud byl spokojen. Protivníci možná byli silní, ale nečekanost útoku je zaskočila. V prvních hodinách si dokonce připadal jako lovec vybírající z hnízd ptáčka. Tak snadné to bylo.

Pak se ale situace změnila. Útok za soumraku možná byl nečekaný, ale s postupující temnotou ti šťastnější upíři už stihli vyklidit své úkryty. Okamžik překvapení byl pryč a odpor zesílil. Ztratil dva služebníky, ale i to považoval za úspěch. Navíc, jejich diamanty byly zachráněny a on je mohl vpravit do nového páru služebníků. Horší však bylo, že se naz'haalů začalo zmocňovat bojové šílenství a když jeho vůle polevila, přestali rozlišovat, kdo je jejich skutečným protivníkem. Objevily se první masakry smrtelníků. Nebyli vynalézaví, prostě jen roztrhali každého, kdo se jim dostal do spárů. Dokud ale plnili jeho rozkazy, byl chápavý. Každý přece potřebuje trochu toho povyražení...

Pak jeho tělo zachvátila děsivá křeč. Bolest mu vystřelila do mozku a přinutila ho křičet a svíjet se na podlaze jako v posledním tažení. Dostali tři najednou! Prudce, nečekaně a se smrtící přesností. Když se trochu vzpamatoval, uvědomil si, že se něco změnilo. Něco podstatného.

Přenesl se zpět v čase a přehrál si poslední vzpomínky té nebohé trojice. Vstoupil do nich, stal se jimi a jejich očima sledoval jejich poslední okamžiky. Nyní byl více než nezúčastněný divák, ale udělal

to, i když dobře věděl, že znovu a plnou silou zakusí jejich agónii. Musel to udělat, musel to vědět.

Jako smečka vtrhli do sklepení toho domu. Byl tam další úkryt, sice dobře zamaskovaný, ale i tak ho brzy odhalili. Když ale vstoupili do pohřební komory, byla už prázdná. Po jejím obyvateli tam zbyla jen rakev a pár po zemi rozházených věcí. Vyšli tedy ven, poohlédnout se po jiné kořisti, ulovit něco nebo někoho jiného.

V tu chvíli se to stalo. Pocítil první žhavé šlehnutí. Tohle rozhodně nebyl stříbrný hrot šípu. Šíp to ale byl, jen jiný. Koutkem oka, než je zhasil další šíp, zahlédl několik siluet. Nebyly od něj dále než čtyřicet sáhů. Přeskočil do mysli druhé nestvůry a byl svědkem skonu třetí. Další černý šíp ji zasáhl do mordy. Čekal, že se roztrhne jako přezrálý meloun, ale ona se místo toho zhroutila do sebe, jako kdyby z ní někdo zprudka vysál všechn obsah. Netrvalo to dlouho a na zem se sesypala jen zčernala a vysušená troska.

Pak dostihl osud i posledního z naz'haalů. Z temnoty se náhle vyloupila vysoká postava v tříčtvrteční kroužkové zbroji a v mdlém svitu pouliční lampy se zableskl její meč. Náhle se jej zmocnil nepříjemný pocit beztlíže a svět se s ním začal točit. Naštěstí to ale netrvalo dlouho. Po chvíli letu se jeho hlava odrazila od domovní zdi a s dutým krápnutím přistála na dlažbě. Poslední věc, kterou naz'haalovo hasnoucí vědomí zaregistrovalo, bylo, že ten muž nebyl upír...

Ocitl se zpět ve ztemnělých prostorách Úložiště. Vstal a vztekle udeřil pěstí do stolu. Dva couly tlustá dubová deska se prohnula a vyskočila z čepů. Pak se boky stolu rozjely do stran a na podlahu se vysypaly zásuvky. Kopnutím jednu z nich poslal přes celou místnost a s uspokojením sledoval, jak se po nárazu do zdi rozpadla.

S klením pohlédl na naz'haaly, které si ponechal při sobě jako gardu a ti se s kňučením stáhli do rohu místnosti.

Poznal toho muže. Poznal ho! Zatracený, proradný a prašivý S'an! Jeho přemoudřelí informátoři se zase jednou pěkně zmýlili. Nebyl pryč, nebyl odstraněn ze hry. Byl tady, pořád ve hře a ke všemu se ještě spojil s upíry! Najednou to začalo dávat smysl. To on stál za tím náhle tak úspěšným odporem těch krvepijných parazitů.

Příkazy, které vnukl svým věrným, se od původního plánu poněkud odchylovaly. Naz'haaly to však nechalo chladnými. O jednoho mrtvého více nebo méně, pro ně v tom nebyl žádný rozdíl...

~ ~ ~

Za jiných okolností by Osvalda Třemu informace od Blahoje naplnily nadšením tak, že by neváhal křepčit po ulici jako šílenec. Vždyť to, co teď měl v ruce, byla adresa Hrobníka! Informace, kterou kněžegradské zászvěťí střeží jako oko v hlavě už dobrou stovku let. Kdyby se teď otočil na patě a vrátil se na Univerzitu, velmistrovské křeslo by jej neminulo. Jeho zásluhy by se staly neměřitelnými a byl by oslavován jako hrdina. Do smrti by už nemusel hnout prstem, nebo by naopak mohl zkazit na co sáhne a vše by mu bylo odpuštěno...

Jenomže on se neotočil. Nemohl. Někde tam, ve stínech města, se nyní ukrýval jeho přítel a on to tak nehodlal nechat. Proto se rozhodl tak, jak se rozhodl a místo dopadení jednoho z nejzavilejších odpůrců všeho, co Inkvizice ztělesňovala, se jej rozhodl navštívit.

Hrobník byl legenda. Vzletně řečeno byl tím, kdo spojuje život se smrtí, prostředník mezi světem živých a záhrobím. Samozřejmě, že za úplatu, jak jinak...

Nebyl to žádný altruistický bojovník za práva nemrtvých, ale jejich profesionální pravá ruka. Šafář, zprostředkovatel a právní zástupce v jednom. Kupoval pro ně domy i hrobky, zajišťoval jim diskrétní personál, doklady, správu financí a dokonce i dárce krve. Byl to on, kdo po městě uklízel nepohodlné mrtvolky, zajišťoval bezpečné exhumace proměněnců i diskrétní transporty truhlic s kyprou hřbitovní prstí, na které vznešení spí. Obraceli se na něj v jakékoliv záležitosti, která se musela vyřešit za denního světla.

Své drahé služby ale neposkytoval jen vampýrům. Znal z doslechu nejméně dva případy, kdy ukrýval vlkodlaka a pak zajistil jeho „vypuštění do volné přírody“. Jako bojovník za práva lykantropů by nad takovým počinem Osvald asi plesal nadšením, ale jako člověk, který se pak musel postarat o následky jejich hostiny, mu to už tak úžasné nepřipadalo.

Za dobu, co je Kněžegrad Kněžgradem, se ve funkci Hrobníka vystřídal bezpočet osob. Vždycky tu nějaký byl, ale vždy byl jen jeden a posledních pár let jím byl Žitmír Sova. Když poznal jeho jméno, pochopil, jak to, že jej nemohli odhalit. Během dne byl obuvnickým mistrem a vedl malou cechovní dílnu v Močidolech. Bohabojný otec dvou malých dětí, příkladný manžel a spořádaný měšťan, na kterého neměli sousedi co udávat. Nikdo neměl ani zdání, že se tenhle řemeslník v noci mění v jediného člověka, kterého by upír nevysál ani kdyby umíral hladu...

Najít jeho dílnu nebyl žádný problém. Naopak problém byl se k ní dostat. Šokovaně procházel ulicemi města, které nepoznával. Obcházel mrtvá těla ležící na dlažbě, stejně jako převrácené vozy a hromady věcí ponechaných svému osudu utíkajícími měšťany. Vyhybal se prchajícím skupinkám, odnášejících skrovné části svého majetku i oddílům městských biřiců, řadové pěchoty a inkvizičním hlídkám, které nastalá situace zaskočila.

Většinou se kradl opatrně podél domů a ostražitě se rozhlížel, ale jednou musel rozhalením pláště zchladit nadšení několika horlivých Inkvizitorů, kteří po něm požadovali finanční důkaz, že není přísluhovač nemrtvých. Znak člena velké devítky je vyděsil natolik, že bezodkladně všeho nechali a zmizeli za nejbližším rohem bez ohledu na to, co je tam mohlo potkat...

Vlády nad městem se ujaly chaos, smrt a rabování. Sledoval stíny míhající se ve ztemnělých ulicích, slyšel ozvěny bojů i skřeky raněných a zabíjených. Některé patřily lidem, jiné rozhodně ne. Viděl tvory skákající ze střechy na střechu a překonávající mnohosáhové proluky mezi domy. Viděl tvory snášející se z oblohy nebo vyskakující ze země do nejvyšších pater činžovních domů. Nechápal ten boj, jeho smysl ani příčinu a nevěděl ani, kdo jsou ti bojující.

Mnohokrát uvažoval, že se vrátí na komendu, aby zjistil co se děje a přijal potřebná opatření, ale to, že je již tak blízko od splnění slibu, který dal sobě a vlastně i Stojmírovi, jej od toho záměru vždy odradilo.

Když konečně dorazil na místo, zarazilo ho, jak obyčejně to tady vypadá. Hrobníkův dům ničím nepřipomínal domy zbohatlíků, kteří se usilovně snažili dát najevo své bohatství. Jen na vývěsním štítu,

visícím nad vchodem, uviděl po pronesení hesla prozrazeného Blahojem kromě krasopisně vyvedeného názvu firmy i malý znak pŕlměsíce. Nevypadal sice nic moc, ale pro tvory temnot symbol zářil stejně silně jako pobřežní maják. Bylo mu jasné, že je na správném místě. Toto skutečně byla úřadovna stávajícího kněžegradského Hrobníka...

Sáhl na kliku a překvapeně shledal, že je otevřeno. Pak si uvědomil, že jen zcela na hlavu padlý revenant by chtěl Hrobníkovi ublížit. Otevřel tedy dokořán a sledoval, jak se horní okraj dveří letmo dotkl malého zvonku.

Zazvonění připomínající ptačí švitoření jej na krátkou chvíli pohladilo na duši.

Ve chvíli, kdy prošel dveřmi, jej však prudký úder zvedl ze země a odhodil na zeď. Než stačil tasit meč, další úder jím smýkl přes celou místnost až na schodiště příkře klesající do sklepa. Na jeho hraně se marně pokusil nalézt ztracenou rovnováhu, ale pak se s křikem skutálel dolů. Naštěstí přistál na několika ještě teplých tělech. Bohužel, jedno z nich patřilo Hrobníkovi. S hlavou nepřírozně vytočenou zíral na svá vlastní záda a ve tváři měl výraz nefalšovaného údivu. Zřejmě je viděl poprvé.

„To ne upír,“ zachrčel za ním náhle někdo. „Člověk,“ pokračoval ten hlas zklamaně a komtura ovanul smrdutý pach právě odkrytého hrobu. „Pán nechtít člověk...“

Odpovědí mu bylo krátké souhlasné zavrčení, doprovázené zavřením temného stínu v koutě místnosti.

„Ty chtít člověk?“ otázal se hlas stínu a Třema zaslechl souhlasné zavrčení doprovázené srkavým slintáním.

Už už jím chtěl jeho věznitel mrštít směrem ke svému společníkovi, když tu se zarazil. „To být hubitel,“ pronesl, když na Třemově hrudi uviděl znak Inkvizice a pak omluvně dodal: „Ne jídlo. Zajatec. Pánův příkaz...“

Při zmínce o pánovi si ten druhý nedovolil ani štěknout...

~ ~ ~

Když se na horizontu objevilo slunce, všichni tvrdili, že boje ustaly. Nebyla to pravda. Neztenčenou měrou pokračovaly dál, jenom se přesunuly tam, kam lidské oko a sluneční paprsky nedosáhly.

Vím, co říkám, protože na rozdíl od jiných, já byl u toho. Trvalo to dobrých deset hodin, než se naz'haalové stáhli a během té doby jsme přišli o dobré dva tucty mužů. Na upíří vyzbrojení totiž naz'haalové znovu zareagovali změnou taktiky. Už na nás neútočili po jednom či ve dvojicích. Naopak začali vytvářeli malé smečky. Pokud se upíří soustředili na jednoho naz'haala, vzápětí je dostali ti ostatní.

Co ale bylo horší, začala docházet svěcená voda. I když ji upíří normálně obcházejí širokým obloukem, tady ji doslova rozlévali všemi směry a v tak děsivém množství, že jsem to musel osobně zarazit, aby nám zbyla alespoň železná zásoba. Se šípy jsme naštěstí problém zatím neměli a pro třaskavou hlínu se zase nenašlo kloudné využití, protože se mi přičila likvidace naz'haalů i s okolními domy a ulicemi.

Seděl jsem na nějaké staré bedně na zkrřížení tunelů ve staré části katakomb a unaveně zíral na starobylým písmem vyvedené nápisy: „*Stoka A1*“ a „*Servisní tunel C26*“. Ty nápisy byly mnohem starší než já kdy budu a dávaly mé existenci jistý pikantní nádech pomíjivosti. Ony tu budou ještě dlouho po mé smrti a ta může přijít v podstatě kdykoliv. Zejména když jsem se zapletl do tak nebezpečného podniku, jakým byla snaha dostat toho zatraceného zmetka Horáce Knutu.

I když jsme naz'haaly zastavili a v několika případech jim dokonce i napráskali, vyhráno jsme rozhodně neměli. Pokud se nám nepodařilo dostat jejich mrtvolu a vykuchat ji, její spolubojovníci to udělali za nás a odnesli z ní to, co ji oživilo. Trvalo mi nějakou dobu, než jsem na to přišel, ale když se má hypotéza potvrdila u dvou zabitých naz'haalů, Rastimir přikázal kucht každého dalšího zabitého. Tak jsme se dostali k celkem devíti drahokamům a nebylo pro mě žádným překvapením, že vypadaly úplně stejně jako ten, který měl ve své zadnici Milivoj Pokluda...

S novým vybavením se upíří stali pro naz'haaly tvrdším oříškem, ale stále jsme byli na poměru dva až tři za jednoho a to bylo moc. S

rychlostí, jakou jsme ztráceli lidi, ehm, upíry, hrozilo, že jako revoluční nemrtvá buňka skončíme někdy za dva dny...

Na dosah ruky ode mě odpočíval Stojmír Stírka. I on už měl skelný pohled toho, kdo viděl příliš mnoho. Nebyli jsme veliteli v pravém slova smyslu, ale spíše poradci. Jenomže jsme upírům radili tak moc, až jsme nakonec sami skončili v prvních liniích vedených protiútoků a trestných výpadů, ukazující ostatním, jak se to má dělat. Po několika hodinách bojů se nám to předvádění už ale začalo zajídat.

„Našli jsme další skupinu,“ pronesl náhle odněkud se zjevivší Rastimir, jehož zbroj byla proběhlými boji zbrázděná stejně jako tvář. „Míří sem stokami pod kupeckou čtvrtí. Vypadá to, že to hned tak neskončí...“

„Bodejť,“ povzdechl si Stojmír unaveně. „Neskončí to, dokud oni nedostanou nás, nebo my je.“ Zatímco vstával, už si kontroloval řemení zbroje. „Tak vstávat, bando,“ pronesl směrem k povalujícím se spolubojovníkům. „Čeká nás další práce a nesmrtelnost se díky ní stane zase o něco prázdnějším pojmem...“

Rastimir mě s ustaranou tváří popadl za paži a odvedl stranou. „Nelíbí se mi to,“ oznámil mi nespokojeně, ale jen stěží řekl něco, co bych sám nevěděl. „Za chvíli na město padne soumrak a pak ty mrchy vylezou ven. Na tak velké ploše je už nepokryjeme. Je jich v podstatě pořád stejně a nás je mív a mív. V posledních dvou srážkách se nám už nepodařilo ze zabitých získat jediný kámen. Vybijou nás, bez ohledu na všechny ty samostříly, meče a zbroje. Musíme se stáhnout a nechat jim vše, co jsme během dne tak pracně dobyli.“

Přikývl jsem. Měl naprostou pravdu. K čemu nám je držení nějaké pošahané křižovatky dvou tunelů, o které nikdo neměl ani zdání, když nás v noci naz'haalové klidně obejdou na povrchu. Muselo by nás být třikrát tolik – a to nebylo.

„Máš pravdu,“ odvětil jsem. „Netěší mě to, ale máš ji. Musíme se stáhnout do výchozích pozic. Kolik nám zbývá mužů?“

„Podle posledních údajů šedesát dva.“

„I se mnou?“

„Jo.“

„Tak to jsme na tom fakt bledě...“

„Na žádné větší akce už to tedy nevidím,“ připustil Rastimir neochotně. „Vážně uvažuji, že vyklidíme celé město. V Malestě je prý letos moc hezké počasí a ani v Pavlobergu už nejsou zimy, co bývaly...“

„Necháte město té zrudě?“

„To říkáš tomu pravému,“ odtušil Rastimir chladně, „ale k věci: nemáme na ně a ty to víš. Skončíme jako jedna velká hromada práchnivých kostí a lidem to bude šumafuk. Vlastně se jim uleví, nemám pravdu?“

„A co kdybych sehnal pomoc?“

Zavrtěl hlavou. „A k čemu by to bylo...“

„Nemáme dost lidí na to, abychom ho zastavili a nesmíme mu dovolit ovládnout město. Moc možností nemáme. Najdeme spojence a pak jeho pelech. Jeden jediný úder do citlivého místa ještě zvládneme. Když usekneš hadovi hlavu, o zbytek těla se už starat nemusíš...“ Hrabě Rastimir se podrbal na hlavě. „A jak to chceš provést?“

„Unáší upíry, že? Jen ty staré a čím starší, tím lepší. Kdybychom měli dobrovolníka, který by se nechal zajmout a měl u sebe něco, díky čemu bychom ho pak vystopovali, našli bychom Knutův pelech co by dup. Pak už by to chtělo jen trochu štěstí a ten dobrovolník by z toho mohl dokonce vyváznout i bez škrábnutí...“

Rastimir se ušklíbl. „A tady ten tvůj plán trochu pokulhává, že? Je to nepochopitelné, ale nějak se k tobě ti dobrovolníci nehrnou...“

Pokrčil jsem rameny. „Je to tak.“

Upřel na mě zkoumavý pohled. V jeho očích ale nebylo ani stopy po jeho schopnostech. Pak pronesl tak tiše, že jsem skoro měl problém to zaslechnout: „Tak už ho nehledej...“

~ ~ ~

„Myslím si, že ohledy musí v tomto případě jít stranou,“ pronesl Svatobor Námel ostře a srkavě se napil z poháru, kterým předtím mával Ctiboru Celinovi před nosem. „Čert nám to byl dlužen! A přitom to vypadalo tak dobře. Ksaku!“

„Moje řeč,“ povzdechl si královský soudce.

„Kdo ale mohl tušit, že se ta trocha nevinných obchůdků zvrhne v obchodní špionáž a kupčení se zakázaným zbožím.“

„Údajná obchodní špionáž a ještě údajnější kupčení,“ namítl Celina s jízlivým úšklebkem. „Víte přece stejně dobře jako já, že komise žádná taková podezření nepotvrdila. Po smrti nebohého Bradny se z toho stala jen nepříjemně čpící hypotéza a teď, když skončil i ten Wornug, už není nikdo, kdo by mohl říci, jak to ve skutečnosti bylo. To byla vaše práce, nebo na to čistě náhodou přišli sami Inkvizitoři? A ta Yggreddova diskreditace, to byl mistrovský tah.“

Soudce zavrtěl hlavou. „V tomhle jsem tedy nevinně a i Inkvizice tam přišla až k hotovému. Ani mi nechtěli říci, kdo za tím ve skutečnosti stál. Nic bych ale nedal za to, že v tom má prsty ten Knuta. Prý je pořád ve městě. Mám informace, že pokračuje ve svých obchodech. Skrytě a potichu, ale pokračuje.“

Královský komoří překvapeně zamlaskal. „Zvláštní, teď když je očištěný od všech podezření, mohl by se přece vrátit.“

„To mohl,“ odvětil soudce, vědoucne se přitom ušklíbaje, „a kdyby to udělal, už by na něj čekali moji lidé. V tom bych totiž ty prsty už měl...“

Svatobor Námel se uchechtl. „Vaše prozíravost, drahý příteli, byla vždy tak inspirativní... Líbí se mi, že jste pokaždé o pár kroků před ostatními.“

„Jenom ten Yggredd, ten mi ještě leží v krku,“ připustil neochotně Ctibor Celina, když si svlažil rty ve víně. „Inkvizice jako obvykle neklamala a místo hranice ze dřeva toho s'anského přistěhovalce postihl jen výlet na hranice království. Měli ho v rukou a nechali ho vyklouznout. Nechápu, jak to že se mu tam u nich nestala nějaká ošklivá nehoda. Třeba ve sprchách, s nějakým hodně nabušeným trolelem... Teď musíme řešit jejich liknavost, protože mám spolehlivé informace, že voják Yggredd na východ nevyrazil.“

„Že by dezerce?“ zeptal se jej Svatoobor Námel se zájmem v hlase.

„Vypadá to tak. Můj synovec povídal, že v kasárnách po něm není ani vidu ani slechu a velení nespěchá s vydáním zatykače...“

Nejvyšší královský komoří se jízlivě ušklíbl. „Tak to abychom Semenu Potockému trochu pomohli s hledáním, co? A pokud se mohu zeptat, drahý příteli, jakpak jste naložil s tím Knutovým dárkem?“

„S jakým dárkem?“ odtušil hrabě Celina a pak se oba rozesmáli.

~ ~ ~

„Je to ještě horší, než to vypadá,“ pronesl s povzdechem Semen Potocký a shrnul tak nervóznímu králi obsah štosu hlášení, která před ním ležela. „Dnes to po západu slunce začalo znovu. Máme hlášeny boje na stovce míst po celém městě. Bohužel nyní nejsme schopni rozlišit, co mají na svědomí ti nemrtví a co lidé, kteří se rozhodli vzít příležitost za pačesy nebo pomstít staré křivdy...“

„Stojí za tím ten Knuta?“

Semen Potocký pokrčil rameny. „Říká se to, ale důkazy chybí. Vlastně, abych řekl pravdu, ani pořádně nevíme, co se tam děje. Mé informace se v podstatě opírají jen o hlášení několika přeživších biřiců, kteří sledovali dvě skupiny znepřátelených tvorů nemrtvé povahy, abych tak řekl. Jedni jsou nám dobře známí upíři a ty druhé popisovali jako divné vlkostrigy. Prý po západu slunce začaly vytahovat z hrobů upíry a bez milosti je pobíjet.“

Požádal jsem o jejich identifikaci Univerzitu a dostalo se mi jednoznačné odpovědi, že se jedná o, cituji, *„nemrtvé něco“*. S takovou informací se mi hned lépe žije...“

Král zachrčel v úporné snaze zakrýt smích.

„Nepřipadá vám tady, Semene, něco podezřelého?“ zeptal se jej po chvíli. „Jen před pár dny nám ve městě řádl oživlý vetešník a nyní se jich tu vyrojí hned celá banda. Nikdo je nezná, nikdo neví, co jsou vlastně zač... Trochu moc náhod najednou, nemyslíte?“

„Myslím, Veličenstvo,“ odvětil maršál. „Popravdě řečeno, už na tom dělá jeden můj člověk. Věřím, že se zapojí i do té skrumáže tam venku, pokud se už nezapojil. Jestli to spolu nějak souvisí, on na to přijde.“

„Nějaký nový terénní agent?“ otázal se ho král se zájmem. „Nemáte zrovna štěstí na novou krev...“

„Nová, ehm, no jak se to vezme,“ odušil Semen Potocký neurčitě.

„Nemám se ptát?“ zareagoval panovník chápavou otázkou a dočkal se vojákovy přikývnutí.

„A co obyvatelstvo?“

„Jejich ztráty zatím nikdo nepočítal. Ve městě panuje zmatek a panika. Spousta lidí už uprchla jen s tím nejnutnějším, další tisíce dostaly stejný nápad dnes večer. Bohužel, opačným směrem okamžitě vyrazily bandy drancířů. Magistrátní stráž už chytila dva tucty zlodějí a i když je na místě pověsily, valný vliv na ostatní to nemělo. Až na to, že teď ti darebáci zakrývají stopy rabování žhářstvím...“

Král vstal od stolu, přistoupil k oknu a vyhlédl ven škvírou mezi pootevřenými okenicemi. Nad večerním městem se vznášely černočerné sloupy kouře a zdálky k němu přicházely mnohonásobně odražené a zdeformované ohlasy něčího křiku.

„Opravdu se to muselo stát, když jsme většinu městské posádky poslali na východ?“ vyštěkl a pak energicky zavřel okenice, až to třesklo. „Mám toho tak akorát dost! Ty harce musí okamžitě přestat. Zakročte proti těm bandám se vší rozhodností. Pachatele pověste nebo pošlete na galeje. Chci hlídky na všech křižovatkách. U každého opuštěného domu bude stát biřic, jasné?“

„Ano, Veličenstvo,“ odušil Semen.

„Nechci ale jen trpně přihlížet, jak nějací zmetci ničí moje město!“ dodal po chvíli, cedě každé jednotlivé slovo skrz zuby. „Vyhlaste u všech posádkových jednotek plnou hotovost. Kolik nám jich tady zbylo?“

„Kromě vaší gardy, Veličenstvo, tu máme jen pluk řadové pěchoty a korouhev dragounů z vaší kadetky.“

Král zamyšleně pohlédl na své ruce a pak si povzdechl. „Banda zobáků...“ Pak se ale, jako by se probouzel z hlubokého snu, otřepal a pohlédl na svého maršála tím starým, tvrdým pohledem: „Chci je ve městě. Rozdej jim všechnu protimagickou výstroj a výzbroj, kterou intendanti suší ve skladech. Kdo se bude zdráhat nebo pídít po nějakém zatraceném formuláři, toho pošli do první linie. Sežeh všechny záložníky, kteří zůstali ve městě. Potřebujeme každého

oficíra i vojcla se zkušenostmi, který je k mání, a začněte formovat i oddíly sousedské domobrany. Ať posílí biřice, kteří na svoji práci určitě nebudou stačit. Chci, aby se pořádně zajistilo všechno, co držíme, a pak vyrazíme srovnat do latě ty čtvrti, které teď kontrolují oni. Je mi jedno, kdo jsou ti oni a jestli jsou jedni míň zlejší než ti druzí. Vymáchejte v tom čumáky oběma!“

„Blíží se noc, Veličenstvo.“

„Baráků tam dole hoří dost, potmě bojovat nebudete...“

„Je úplněk...“

„Nehledáte tak trochu výmluvy?“

Maršál se dotčeně zapýřil, ale v té chvíli jej král poplácal po rameni. „To je v pořádku Semene. Je to sebevražda, vím to sám, ale musíme dostat situaci ve městě zpět pod kontrolu. Nesmí tu vypuknout ani anarchie, ani vláda nějakých smradlavých potvor!“

„Povedu je osobně, můj pane,“ odvětil maršál.

„Semene... to...“

Maršál jen mávl rukou. „Jsem velitelem vaší armády, pane. Nemohu po jiných chtít, aby dělali něco, co sám nechci.“

„Pošlu kurýry za zadním vojem expedičních sil. Stáhnou do města pár pluků. Udržte se dva dny. Víc nežádám...“

Náhle je přerušilo diskrétní zaklepání na dveře a dovnitř nahlédl králův komorník. „Je zde poselstvo městských cechů, pane,“ pronesl nespokojen sám se sebou, že musel přerušit panovnickovo jednání. „Vede je Nejvyšší královský komoří a co nejzdvořileji vás žádají o přijetí...“

Král zachmuřeně pohlédl na komorníka a pak na Semena Potockého. „Dobře vím, co tu chtějí – zase něco ruší jejich počestné obchody. Nejprve jsem neměl něco udělat, teď zase budu muset něco udělat. Jestli mi ty daně za to vůbec stojí...“

„Možná bychom mohli ty stvůry nechat ještě chvíli bez dozoru,“ navrhl nesměle maršál a v očích mu přitom pobaveně zablesklo. „Pak bychom mohli rozprodat, co tam po nich zbude.“

„Zajímavý návrh,“ odušil král už na odchodu. „Zajímavý a velice lákavý...“

~ ~ ~

Poručík Vseboj Smotka pohlédl na vyrovnanou řadu svých mužů a pocítil záchvěv hrdosti. Tohle byla jeho rota. Vlastně jeho první rota, protože jeho důstojnický patent stihl sotva oschnout. Možná právě proto teď nepochodoval na nomády. Až dodneška si myslel, že rozkazem zůstat ve městě pro něj vše skončilo, že jej čeká jen několik dlouhých a nudných měsíců. Místo toho teď ale stál tady a sledoval hořící domy, pobíhající lidi a mrtvé ležící na dlažbě a velel své první jednotce v životě.

„Jsme připraveni, pane,“ oznámil mu prošedivělý seržant Timotej Lutna, který ve svých mozolnatých dlaních třimal otěže téhle jednotky ještě o poznání pevněji než on sám. „Zvědové hlásili pohyb asi dvaceti drancířů. Prej tam vražděj každýho, kdo jim padne pod ruku a ženským dělej věci, vo kterých nejni radno ani mluvit, jestli mi rozumíte.“

Přikývl. „Dobrá. Takže se do toho dáme,“ pronesl a s taseným mečem jako první vykročil vstříc zmatku, který panoval tam před ním. „Lučištníci! Kupředu, řady vyrovnat! Kopiníci, za nimi. Pochodem, vchod!“

Rota vykročila jako jeden muž a okovaná bagančata křísla do dlažby až to zadunělo. Postavy míhající se zběsile na ulici, strnuly.

„Jménem krále, vzdejte se a doufejte v jeho milost!“ zakřičel poručík Smotka z plna hrdla. Nečekal však, že by jej z těch darebáků poslechl byť jen jediný.

Skutečně se tak nestalo. Místo toho se drancující dav rozdělil na ty, kdo se pokusili zmizet a na ty, kteří vojákům začali spílat.

„Připravit k palbě!“ zavelel a počkal až jeho povel zopakuje i setník velící lučištníkům. Ti plynulým pohybem hmátli nad pravé rameno, z toulce vytáhli šíp, vložili ho na tětivu a napjali luk tak, že se jejich pravice, svírající opeřený dřík šípu, téměř dotýkala ucha.

„Pal!“

Půl stovky šípů zprudka hvízdlo ulicí a nemilosrdně srazilo k zemi ty, kteří jim stáli v cestě. Jejich křik se poručíkovi zařízl do uší.

„Kopiníci vpřed!“ zavelel, když se ovládl. Seržant za jeho zády jen spokojeně pokýval hlavou.

Odraď vykročil. Zatímco je lučištníci kryli před střelci z oken okolních domů, kopiníci se vypořádali s těmi, kdo ještě žili. Během okamžiku bylo po všem.

„Řady vyrovnat!“ zavelel poručík a letmo nahlédl do mapy. „Tahle ulice je naše. Takže nám v téhle čtvrti už zbývá vyčistit jen dalších osmdesát šest.“

Na první nemrtvé narazili přibližně za necelou hodinu. Krátce poté se stav roty ustálil na šedesáti dvou mužích. Původní počet byl ale téměř dvojnásobný.

Ještě před půlnocí se rota musela zastavit a přejít do obrany. Ulic zbývalo osmdesát tři, počet poručíkových vojáků se zaokrouhlil na rovných čtyřicet a někdy v tu dobu se v jeho vlasech objevily první stříbrné prameny...

~ ~ ~

Dvojice pacholků městského rasa, odnášející krví zalitou mrtvolu, mě bez povšimnutí minula a odhodila svůj náklad s nezbytným zhoupnutím „na tři“ na dvoukolák. Přes postranice už vyčuhovalo něco rukou a nohou, takže poprázdnu určitě nepojedou. Pak se s klením chytili oje a vyrazili o dům dál. Doslova, protože v téhle čtvrti to naz’haalové vzali opravdu od pohlahy a nezastavila je ani střecha.

Nahrbený pod pláštěm a s kapucí, která mi kryla moji neknežegradskou tvář, jsem se vyloupl ze stínu a rychle přeběhl ulici. Zády opřený o zeď sousedního domu jsem si opět dovolil nadechnout. Tohle rozhodně nebyla noc podle mého gusta.

Už když jsem vylezl z toho zatraceného kanálu, věděl jsem, že se ženu do průšvihů. Na vině byla ta zatracená úřední vývěska, která stála hned na nároží. Vedle obvyklé sebranky – týpků hledaných pro mordy a loupeže a jednoho ulízaného snátkového podvodníka – se tam skvěla i moje podobizna. Částka pod ní nebyla nijak závratná. Svým způsobem se mě to dotklo. Jako by se na S’any vydávaly zatykače dnes a denně.

Problém byl, že jsem se musel dostat ke komukoliv s velicí pravomocí a to obnášelo docela velké riziko, že natrefím i na hňupa, který si na mě bude snažit zhojit své mindráky. Takovému udělá moc

dobře, když mě zhoupne na kandelábru a pak ještě shrábne odměnu. To se ale neslučovalo s mými plány. Měl jsem tisíc důvodů nenechat se zabít nebo chytit. Měl jsem úkol a v naší skupině jsem nebyl jediný. Všichni jsme nějaký měli a úspěch závisel jen na tom, jak si s tím svým dokážeme poradit. Neměli jsme druhý pokus. Bylo to hop a nebo trop. Jak řekl Rastimir, pro zoufalce není jiné cesty.

Hned za nejbližším rohem jsem zjistil, že zprávy upírů hlídek nelhalo. Dnes v noci se nehnul jen Knuta, ale i vojáci. Vzhledem k tomu, že většina městské posádky vyrazila na nomády, nebylo to sice víc, než jen pár praporů pěchoty a něco opěšalých dragounů, ale i tak to pro naše plány znamenalo velkou komplikaci a mým úkolem bylo se o to postarat. Umíst cestičku Rastimirovi, do kterého právě Droběj Půtka voperovával sledovací amulet.

Náhle byla vojáků plná ulice a dlažba pokrytá těly dokazovala, že se tu rázně vypořádali s drancíři i gangy, kteří se rozhodli využít situace k posílení svého vlivu.

„Jedem, jedem, jedem,“ řval právě nějaký setník na své muže, kteří vyzbrojení píkami a samostřily čistili ulici dům od domu. Za nimi, jako neúnavné černé stíny, čekaly postavy Inkvizitorů. Viděl jsem je, jak obcházejí přeživší a bylo jedno, jestli to byli civilové nebo vojáci. Kontrolovali je a každého, jehož zranění se jim nelíbilo, přikázali odvést do karantény. Jestli byli nebo nebyli nakažení, měl ukázat čas...

Sedět na zadku v nějakém tmavém koutě nemělo smysl. Tohle se jen tak nepřežene a dříve nebo později by mě stejně někdo vyhmátl. Tak raději dříve...

Stáhl jsem si kapuci a vmísil se mezi ně. Hlavně se tvářit, jako bych sem patřil. Drzost většinou zacpe ústa každému zvědavci. Prošel jsem kolem vyrovnaného dvouřadu lučištníků, připravených zahrnout přívalem šípů každého, kdo by se jim nelíbil, a kývl nedbale na jejich velitele, který zcela podvědomě zareagoval zasalutováním.

Minul jsem bezpečně dokonce i dvě roty povolaných záložáků a tucet jejich důstojníků a poddůstojníků. Ani jim moje přítomnost nepřipadala podezřelá. Prostě jen další S'an.

Vše šlo jako po másle až do okamžiku než jsem potkal Denalla Pollta, toho zatraceného krpatého půlčíka, který byl tak odporný, že

ho vyhnal i vlastní rod. Chvíli na mě jen tak zíral a úplně jsem viděl, jak se mu mozkem kutálejí myšlenky. Trvalo to vteřinu, možná dvě, než zapadly kam měly a jemu se rozsvítilo.

Denall měl spoustu špatných vlastností, ale paměť mu na rozdíl od morálky sloužila dobře. Stál tam, na sobě sepranou vojenskou tuniku, ale bez jakýchkoliv označení. Být to jinde než v našem městě, říkalo by se mu domorodý průvodce. Evidentně byl najat, aby využil svých znalostí a pomohl se vojákům orientovat ve spleti místních ulic a uliček, ze kterých šedivěli i zkušení kartografové. Teď měl ten zmetek možnost si mě do sytosti vychutnat. Vždyť jsem to byl zrovna já, kdo ho dostal před rokem do magistrátního vězení – a předtím taky, a pak ještě dvakrát. To je hodně špatných vzpomínek...

Poltt tedy nemeškal a začal si vydělávat křikem a ukazováním prstem mým směrem. Netrvalo to dlouho a začaly se ke mně obracet první tváře vojáků. Pokračoval jsem dál jako nic, ale ten udavač byl neodbytný a zesílil své projevy. To našťve.

Nechtěl jsem utíkat a dostat šíp do zad. Nechtěl jsem ale ani zůstat a bojovat. Ti nešťastníci nemohli za mé problémy a zabíjet vlastní lidi je dost špatné samo o sobě. Tak jsem zůstal stát a zvedl ruce nad hlavu. Tedy, hned poté, co jsem se shýbl k zemi pro oblý a do ruky padnoucí kámen a mrštil jím po tom hajzlíkovi. Já vím, bylo to zbytečné, ale prostě jsem si nemohl pomoci.

Když mě vojáci odzbrojovali, viděl jsem, jak ten kámen odskočil od Denallový lebky a ten se, konečně příjemně tichý, skácel na dlažbu.

„Koho to sem čerti přinesli?“ ozvalo se náhle za mnou a já s úlevou zaregistroval vysokého a hubeného důstojníka s kapitánskými distinkcemi. Pro mě byly důležité tři věci. Ten důstojník měl jako já vlasy barvy havraních křídel. Měl, stejně jako já, i pomněnkově modré oči. A za třetí, byl to můj bratranec Sydd.

„Co tu děláš, ty hňupe,“ zamumlal na půl úst, když došel až ke mně. „Chceš se nechat pověsit?“

Sáhl jsem místo odpovědi do záhradří a vyndal ušmudlaný kus hadru, u kterého by jen optimista našel bílá místa. Bohužel jsem si

nemohl vybírat a musel jsem vzít zavděk tím, co bylo. Mírně jsem tím hadrem zatřepal bratrancí před obličejem.

„Jsem parlamentář,“ oznámil jsem mu a počkal, až si zatlačí povyjeté bulvy zpět do lebky.

„To sem dorazili soukmenovci, nebo co?“ houkl na mě nevěřičně. „Nepřeskočilo ti?“

„Kdo tady velí?“

„Maršál Potocký,“ odvětil bratranec, stále ještě nevycházející z údivu.

„Tak mě k němu zaved’,“ bylo to jediné, co ode mě ještě uslyšel.

~ ~ ~

Rastimir vyhlédl z okna rezidence a pak se ušklíbl. Armáda se do toho opravdu pustila s vervou. Na každé lucerně pouličního osvětlení se houpala nejméně dvojice narušitelů zákona, další byli šipkami ze samostřílů přišpendleni k domovní zdi, kde byli přistiženi při rabování. Dostali dokonce i těch pár nekrotů, které stvořilo řádění naz’haalů. Jejich těla právě hořela politá smolou na Palmovém náměstí. Ne, že by mu to vadilo.

Viděl však i jiné věci. Viděl své přátele, jak je smetly na dlažbu salvy stříbrných šípů. Viděl, jak do nich, křičících a prosících o slitování, vojáci zarážejí kůly a pak se vítězoslavně chlubí uřezanými, zubatými hlavami. Viděl, jak se ty samé jednotky stahují, když se v okolí objevili naz’haalové a jak je milostivě přenechávají upírům jen proto, aby poté mohli dobít raněné a prohlásit se za skutečného vítěze...

Bylo mu jasné, že Kněžegrad už nikdy nebude stejný, že se něco změnilo. Nevěděl, jak to všechno skončí, ani jestli ještě bude ve městě místo pro upíry, ale jedno věděl dobře – pro naz’haaly tady místo být nesmí...

Už si pořádně ani nevybavoval doby, kdy byl obyčejným člověkem. Všechny ty vzpomínky, ty události i tváře se už zastírely milosrdnou mlhou zapomnění a v podstatě si vybavoval s bolestnou vzpomínkou jen tváře nejbližších. Jeho osud jim zůstal utajen a byl tomu rád. Upír nemá nejlepší pověst ani život a na určitá období svého nového života opravdu nebyl pyšný. Nyní měl ale možnost to

trochu odčinit. Možná to vyjde a možná ne, ale kdyby to nezkusil, bylo by všechno rázem o mnoho horší.

Vyskočil na okenní parapet a s kočičí obratností se vyhoupl na špičatý hřeben arkýře. V této části města už byl jediný. Ostatní se už před vojáky stáhli, řídíce se rozkazem nevyvolávat s nimi boj. Ti, kdo se nestáhli, už byli v nebytí.

Věděl dobře, co bude následovat. Tato oblast byla volná a brzy se tu tedy znovu objeví naz'haalové, aby si ji zabrali pro sebe. Na někoho tak nepatrného, jako jsou lidští vojáci, přitom hledět nebudou. Půjdou sem a nebudou se dvakrát rozpakovat. Lidí už tu moc nezůstalo, takže vezmou zavděk vojáky. A jím...

Bezděky si sáhl na břicho, kam mu Oskar neumělými stehy zašil malý amulet. Zadoufal, že mu říkal pravdu, že jej díky tomu kousku mědi najdou – a pokud to nevyjde, odejde do zásvětí a konečně se shledá se svými blízkými, jejichž kosti už druhou stovku let práchniví v hrobě...

Nečekal dlouho. První šedivý stín se mihl v ulici pod ním ani ne za pět minut. V nevelkém odstupu jej následovaly další tři.

Počkal, až ho minuli a pak seskočil dolů. Vůlí zpomalil pád a zkorigoval jej tak, že dopadl za posledního z naz'haalů. Bleskurychle tasil meč a ťal jej šikmo přes hřbet. Stříbrem vykládaná čepel jím prošla jako nic a vzduchem intenzivně začpěla spálenina. Netvor se pokusil obrátit a čelit dalším útokům, ale to už bylo zbytečné. Čistě provedeného seku v té chvíli totiž využila zemská tíže a naz'haalovo tělo se za mlaskavých zvuků rozpadlo.

Ostatní se k němu otočili jako na povel. Ušklíbl se. Byl bojovník a nebál se smrti. Zejména když už jednou umřel. Co se má stát, nechť se stane, ale než se tak stane, ještě trochu rozšíří řady svých služebníků v zásvětí...

Druhého naz'haala bodl zprudka do vyceněné mordy. Ostrý hrot mu projel patrem až do mozku a v šedorudé spršce vyšel zase ven temenem. Bestie zachvácená smrtelnou křečí však v posledním tažení sevřela své čelisti. Čepel náhle chycená do onoho nepřírodního svěráku nevydržela a zlomila se.

Úsměv z jeho tváře nezmizel ani když jej zbývající naz'haalové okamžitě poté povalili na zem. Zakleknut jedním pak sledoval, jak druhý zručně otevřel obě mršiny a vyňal z nich diamanty.

Pak, drže je opatrně v tlamě, zavrčel na toho druhého. Bylo načase se vrátit. Dostali starého upíra. Za takový úlovek je jistě nemine odměna...

~ ~ ~

Maršála ozbrojených sil kněžegradského království jsem našel v nedaleké taverně, kterou vyklidilo nejen stabilní osazenstvo, ale i její majitel. Ten zřejmě navěky, jak jsem usoudil podle rozmázlé krvavé skvrny nad šenkem.

Díky bratrancově přítomnosti můj další přesun městem proběhl již bez problémů. Zřejmě mě všichni považovali za jeho zajatce a tudíž za vyřízenou věc. Hned vedle taverny bylo i polní obvaziště. Alespoň to felčari neměli daleko pro pálenku, protože uspávací elixýry jim došly už před pár hodinami. Pohled to opravdu nebyl radostný, ale při takových bojích nejste raněný dlouho. Před většinou z těch nešťastníků nebylo nic víc než pár dnů agónie. Felčari je sice zašíjí a ovážou, ale pak si je převezmou hoši od Inkvizice a všechna ta snaha vyletí komínem. Doslova – a to včetně těch vojáků.

Semen Potocký se tvářil podle toho. Nerad plýtvat svými muži při nápravě cizích chyb a tento boj nebyl nic jiného, než cizí chyba. Když jsem vešel do taverny, ani můj příchod nezaregistroval. Zrovna se skláněl nad mapou a sledoval, jak jeho adjutanti podle hlášení kurýrů posouvají dřevěné špalíky reprezentující jednotlivé jednotky. Jadrně zaklel, když dva z nich z mapy zmizely a skončily vedle na stole.

Adjutant na jeho zprudka vyštěklou otázku nervózně odvětil: „To ty bestie. Padli jim do pasti...”

„Ty bestie se jmenují naz'haalové,“ pronesl jsem dost nahlas na to, abych si sjednal pozornost všech přítomných, „a bylo mi řečeno, že se jim také říkalo pekelní psi a pocházejí z Meltezy.“

„To je Klopp Yggredd!“ představil mě nějaký nepříjemný hlas, který, jak jsem zjistil, patřil nějakému Inkvizitorovi v odrbané kutně. „Je to dezertér a heretik! Jeho únik před trestem našeho svatého

tribunálu je důvodem současných béd, které na nás prozřetelnost uvalila! Musíte jej okamžitě...”

„Ven!“ zahřímál v tu chvíli maršál Potocký. „Okamžitě!“

„Musím neprodleně oznámit, že se paktujete s heretikem!“ nedal se Inkvizitor jen tak odbýt a oči mu přitom plály svatým hněvem.

„Všichni ven a tohohle zavřít pod zámek!“ upřesnil maršál své rozkazy a led v jeho očích udělal z Inkvizitorových plamenů jen dva neškodně doutnající uhlíky.

Zkušeni adjutanti se v mžiku vypařili, stejně jako všichni strážní. Dva z nich přitom drželi vzpouzejícího se mnicha pod pažemi tak, že se, vise ve vzduchu, zmohl jen na kopání nohama.

„Co tu děláš?“ houkl na mě, když jsme konečně osaměli.

Ukázal jsem mu svůj ušmudlaný znak parlamentáře.

Na tváři mu prokmitl úsměv. „Takže se ti opět podařilo zabřednout až po uši do dalších problémů, co? Za kterou stranu tu seš?“

„Za upíry,“ odvětil jsem popravdě. „Nepřítel mého nepřítele...“

„Se stane mým nepřítelem, až se vyčerpám vyřízením toho prvního,“ dodal za mě maršál cynicky. „Co chtějí, nebo ještě lépe, co si myslíš, že chtějí doopravdy?“

„Přežít.“

„To my taky,“ povzdechl si maršál tiše. „Během hodiny jsem přišel o polovinu jednotek. Ty poslední dvě jsou proti tomu jen třesnička na dortu. Máme co dělat, abychom ty svině udrželi alespoň dál od paláce. Jinde si ale dělají, co chtějí...“

„Máme s upíry společný zájem. Sice způsobili tohle šílenství tím, že Knutu napadli jako první, ale nechtějí konflikt i s námi,“ pokračoval jsem.

Přikývl. „Všiml jsem si. Stahují se při prvním kontaktu.“

„A to je právě ten problém. Brzy se totiž už nebude mít kdo stahovat a pak zbude všechen ten boj jen na nás. Prohrávají! Proto jsem vás přišel požádat, abyste je – tedy spíše nás – nechal projít. Nic víc, nic míň. Máme šanci to otočit. Není moc velká, ale druhou už mít nebudeme...“

Náhle jsem pocítil zvláštní teplo ve vnitřní kapse kabátce. Vytáhl jsem odtud Oskarův žhnoucí krystal a aktivoval ho. Mluvčí byl stručný.

Když jsem krystal vracel do kapsy, obrátil jsem se k maršálovi: „Kruta právě spolkl návnadu...“

Maršál se zamyšleně poškrábal na hlavě. „Za něco takového by mě Inkvizice mohla nechat upálit.“ Pak s povzdechem kývl hlavou k mapě ležící na stole. „Menší přeskupení sil by ale neškodilo. Ukaž mi, kde chceš mít ten koridor... Anebo, víš ty co? Dej mi toho násosku, abych si s ním mohl promluvit osobně.“

~ ~ ~

Poručík Všeboj Smotka pohlédl nechápavě nejprve na kurýra, který se pokoušel popadnout dech a pak znovu na zprávu, kterou přinesl. Potom hlasitě zaklel a mrštil pergamenem do žlabu u kraje ulice, kde se jej okamžitě zmocnil proud splašků.

Jeho jednotka zaklíněná mezi dalšími rotami už několik hodin s vypětím všech sil držela pozice kolem centrálního tržiště, střídavě hledajíc skrývajících se nešťastníky a odrážejíc stále rozvzteklenější útoky těch monster, které jako by už zapomněly, že mají bojovat jen mezi sebou. Boj se změnil v šílený rej, v němž si nikdo nebyl jist životem. Do kuropění zbývalo ještě pěkných pár hodin a do té doby nebyla naděje, že budou vystřídání. Pokusil se poslat spojky k sousedním jednotkám, ale ani u nich nepochodil. Všude to bylo stejné. Lidí málo, stříbrných střel ještě méně. Elixíry, amulety a jakékoliv jiné speciální vybavení na nule.

A do toho ten divný rozkaz.

„A co ostatní?“ zeptal se kurýra. „Mají stejný úkol?“

Ten pokrčil rameny. „Nevím, ale nadávali stejně...“

Poručík unaveně přelétl pohledem hlouček svých mužů. Nyní by se mu rada jeho seržanta docela hodila, jenomže chudáka Lutnu dostala jedna z těch bestií. Když se vyrojily ze sklepů okolních domů, stáli zrovna vedle sebe. V boji nebyl čas se ohlížet, měl dost starostí sám se sebou. Když mu do očí šlehla horká sprška, v první chvíli nechápal, co se stalo. Pak, když zjistil, že je to krev, ho uviděl ležet na zemi. Bez hlavy...

„Stahujeme se,“ zavelel, když se mu konečně podařilo vymanit z dusivého sevření vzpomínky. „Stejně už to tady patří víc jim než nám a civilové jsou už pryč. Máme vybudovat nové obranné pozice támhle vzadu tak, abychom udržovali kontakt se zbytky první i třetí roty. Nemáme prý zasahovat do ničeho, co se tady má dít. Takže nám nezbyvá než věřit, že naši nadřízení vědí, co dělají, jakkoliv je to těžké...“

~ ~ ~

Člověk ležící na podlaze se se zoufalým křikem schoulil do fetální polohy. S rukama objímajícíma kolena a tváří pokrytou stružkami zasychajících slz už ničím nepřipomínal toho hrdého muže, kterého před něj před pár hodinami přivedli.

Horác Knuta se potěšeně pousmál. Kdo by si to jen pomyslel, že dokáže takové zábavné věci. Ani ve snu jej totiž nenapadlo, že by dokázal proniknout do cizího mozku. Jenomže on dokázal nejen to. Nyní ten namyšlený Inkvizitor znovu a znovu prožíval své vlastní a zoufale dlouho potlačované vzpomínky na smrt milovaných. Nedalo mu velkou práci, aby ty hrozné chvíle prožíval znovu a znovu...

Vzlykající Osvald Třema se třásl jako v zimnici. „Ne... ne... ne už ne. Nechci... to... Nechte je... Ach božové, prosím...“

„Dobře víš, proč se ti to děje,“ utrousil k němu Horác nemilosrdně. „Ptal jsem se tě slušně a přátelsky, ale ty jsi mi navrhl jistou anatomicky neproveditelnou činnost. Ne, vůbec to nebylo vtipné a jak vidíš, nebylo to od tebe dokonce ani rozumné.“

„Ne ne... utíkej Bělko...“ vzlykal Osvald v zajetí vzpomínek a po špinavých tvářích mu stékaly dvě stružky hořkých slz. „Prosím... už dost... všechno... řeknu...“

„To vlastně nebude nutné,“ odvětil Horác Knuta zamyšleně. „Už se stalo, i když sis toho asi nevšiml. Víím již dost. Třeba o tom, co v sobě ukrýváš. To si opravdu myslíš, že jsem tak hloupý a budu čekat, až se jeden z devíti nejmocnějších Inkvizitorů sám dobrovolně rozhoupá ke spolupráci?“

Zavřel oči a oprostil se od všech okolních rušivých vlivů. Pak jako příval vtrhl do komturovy mysli. Síla mentálního úderu jím, jako by jej zasáhlo mohutné beranidlo, smýkla po podlaze. Jeho

mentální ochrany, oslabené prožitým utrpením, nedokázaly něco takového zadržet. Osvald Třema se, zasažen prudkou křečí, s vytím vypjal do oblouku.

„Miluji lidi se zálibou v historii,“ pokračoval zdánlivě mírným hlasem. „Líbí se mi, jak neúnavně prolézáte archivy a staré knihovny. Přehrabujete se zaprášenými svitky a luštíte prastaré rukopisy. Člověku tím ušetříte spoustu času...“

Ukázal teatrálním gestem na knihy a svitky, které se bez ladu a skladu povalovaly u zdi navršené na jednu hromadu. „Co jsem se jenom načetl hloupostí... Kdejaký starý svitek jsem musel poctivě přelouskat a nic z toho. A pak mi padne do rukou taková kořist – sám velký Inkvizitor. Říká se o tobě, že v hlavě toho nosíš víc, než normální smrtelníci. Že víš, jak to bylo ve skutečnosti, že znáš pravdu. Ne tu nakaširovanou a připravenou pro zvědavé hlupáky, ale tu syrovou a hlavně pravou. Něco tady ve městě hledám a ty mi pomůžeš...“

Mentální příkaz se zabodl do Osvalda Třemy jako hrot kopí a ten se roztrásl v křečích. Krev z prokousnutého jazyka mu potřísnila bradu.

~ ~ ~

Bylo to tak překvapující, že se musel začít smát. Něco takového nečekal. Jeho nový host sice nevěděl, kde je primární cíl, ale znal jej. Nyní už to věděl s naprostou jistotou. Byl tu a Osvald Třema na něj narazil při svých bádáních. Kdysi dávno, ale vzpomínka na ten manuskript byla v jeho mysli stále přítomná. Ten manuskript byl prastarý a do dnešních dní se uchoval jen díky kouzlům, kterými byl prosáklý. Byl útlý, vázaný v černé kůži a s rohy obitými mosazí. Byla v něm dokonce i mapa a jediná špatná věc na tom byla, že se nacházel v inkviziční knihovně v podzemí Univerzity...

Za současného stavu ale nebylo nic, co by jej mohlo od jeho úmyslu odradit. Už byl tak blízko, tak blízko...

Zavřel oči a spojil se naráz se všemi svými služebníky. Náhle měl k dispozici jejich těla a smysly a mysl mu zalil přívál obrazů, vůní a chutí. Nervózně se zachechtal, když nachytil párek naz'haalů, jak hodovali na nějaké lidské mrtvole. Pokáral je, jako by to udělal

milující otec, a přiměl pokračovat v plnění jejich úkolu. Pak obhlédl situaci ve městě. Boje už pomalu utichaly. Jeho služebníkům už vzdorovala jen hrstka upírů. Spousta jich tuto noc opustila město, další se pokusili ukrýt v katakombách. Jejich srdce mu udělala velkou radost...

Město bylo v podstatě jeho. Kdyby ho samozřejmě chtěl. Prořídle armádní jednotky se zmohly jen na ostrahu paláce a přilehlých čtvrtí osídlených diplomaty a nobilitou. Prostí lidé byli ponecháni svému osudu. Byl rád – i naz’haal musí být z něčeho živ. Bylo mu ale jasné, že něco takového nevydrží dlouho. Jestli někoho napadlo poslat posly za těmi sbory odvelenými na východ, má je tu do dvou nebo tří dnů zpátky. Pak by se poměr sil otočil a jeho šance by se radikálně zmenšily. Čas se mu tedy neúprosně krátil. Snad už potisící zalitoval, že se do toho pustil, že se nechal ovlivnit v úsudku tou iracionální touhou po pomstě. Kdysi jej takové věci nechávaly chladným. Nyní si nemohl pomoci, ale cena za to byla příliš vysoká. Plány mistra Evadda Tyssana vzaly zaslé jeho zradou, ale jeho vlastní plány skončily v převétu, když se pustil do války s upíry. Ta vše změnila. Najednou to už nebylo o nalezení primárního cíle a napakování se. Půda v Kněžegradu se opět stala příliš horkou na to, aby tu mohl zůstat. Musel zmizet a najít nový domov pro víc než půl sta naz’haalů. Shodou okolností mu i k tomu stále mohlo posloužit nalezení primárního cíle a napakování se...

Problém byl pouze v jednom – jak se dostat k té knize ukryté v nejstřeženějším místě v Kněžegradu, pod budovou hemžící se stovkami Inkvizitorů a desítkami metrů skály. Pohlédl na třesoucího se Inkvizitora. Prudké konvulze jím smýkaly po podlaze a pomalu upadal do šoku. Mohl by být řešením? Mohl by být tím klíčem, který potřeboval? Uvědomil si, že možná ano.

Poklekl k němu a zběžně jej prohlédl. Pozdě! Umíral. Jeho pohyby se zpomalovaly, stejně jako dech. Už nekřičel, jen sípal. Stále tišeji a tišeji. Zásah do jeho mozku byl zřejmě příliš zničující. To bylo špatné. Druhého takového sežene jen těžko. Zapřemýšlel, jak by ho zachránil. Pak pohlédl na slintajícího naz’haala, který jen čekal na povel k útoku a zavrtěl hlavou. Naz’haalové nebyli špatní,

ale jejich inteligence nebyla nijak oslnivá. Vlastně se omezovala jen na lov a boj. Cokoliv jiného pro ně nebylo podstatné.

Pak ho to napadlo. Vstal od něj a z tácu na stole sebral svoji svačinku. Zadoufal, že to malé a zešedlé srdce tak, jak dokázalo dodat sílu jemu, dokáže ji dodat i umírajícímu. Nebude to sice iniciace v pravém slova smyslu, kdy si vymění krev upír s adeptem, ale bude to hodně blízké. Při troše štěstí to bude stačit. Na nic jiného už stejně nebyl čas.

Otevřel násilím Třemova ústa a pak nad nimi to upírské srdce v dlani zmáčkl. Několik krůpějí vznešené krve sklouzlo po jeho prstech a skáplo dolů. Inkvizitor zaječel, jako by mu do úst nalil rozžhavené olovo.

Bylo dokonáno.

S úšklebkem nyní nechal umírajícího o samotě. Ve chvíli smrti jsou všichni lidé osamělí, tak proč by to zrovna u něj mělo být jiné. Měl přece tolik práce, tolik úkolů. Hon na upíry skončil. Přestal být důležitý a těch pár, kteří zatím unikali jeho hněvu, si vysloužilo život. Měl dost srdcí na dobu, než se usadí a pro další spokojený život mu stačil jediný upíří zajatec, s jehož pomocí si později založí chov.

Zbývala poslední věc – připravit si půdu pro útok na Univerzitu. Ze svých zavazadel vytáhl pětici tlustých voskovic a do kousku kůže zabalenou posvěcenou křídou. Víc k tomu nepotřeboval. Nakreslil na podlaze pentagram, do jeho hrotů postavil svíce a zapálil je. Pak si nehtem proměněným ve spár otevřel žíly na zápěstí a na každou ze svící nechal skápnout trochu krve.

Už když začal se vzýváním, věděl, že z obránců Univerzity brzy nezbude nikdo, kdo by stál za řeč...

~ ~ ~

Nechval Pozvole, představený Královské obchodní komory, pohlédl na svoji vyděšenou rodinu i ozbrojené služebnictvo a zase přibouchl masivní okenice.

„Venku je boží dopuštění, ale zatím se to drží dál od nás. Myslím, že se nemusíme obávat. Doma budeme v bezpečí,“ dodal ještě,

narážejí na zeťův návrh opustit město. „To šílenství s východem slunce skončí a bude klid.“

Poplácá manželku po rameni a chlácholivě pohlédl i na své plačící dcery. Pak vrhl uklidňující pohled i po neméně vyděšených komorných. Konečně, v jistém smyslu patřily i ony do rodiny, byť ten smysl byl mnohem fyzičtější než jeho žena kdy tušila.

„Počkáme, až se to přežene,“ pokračoval, rozvíjeje nahlas své myšlenky, „a pak osobně nabídnu králi pomoc při obnově města. Naše komora to zvládne. Sice budeme muset něco podstrčit tomu nenasytnému Námelovi a jeho smečce, ale v tom, co na tom vyděláme, se to hravě schová. Bude to slušný kšeft, to mi věřte. Infrastruktura dostala pořádně na frak, stejně jako obchod. Král bude ještě rád, že mu to tady všechno zase hezky spravíme.“

„Kolik bude činit provize, otče?“ zeptal se jej v upřímném zájmu zeť.

Věnoval mu pochvalný pohled. Ten hoch do rodiny zapadl jako jedno ozubené kolečko mezi ostatní. Dobře ho dceři vybral, jen co je pravda. Až přijde čas, předá mu žezlo v komoře, ať se předvede. Sice nebylo dědičné, ale se správnými lidmi ho nějaké hlasování nemohlo rozházet...

„Počítám, že bychom na tom mohli vydělat i pěkných pár milionů...“

Zeť se překvapeně zajíkl. Tolik peněz v životě neviděl a v Kněžegradu nebyl jediný.

„Obnova se protáhne na roky,“ dodal Nechval okamžitě. „Proto to státní kasu nebude tak bolet a když to dobře zaonačíme, z každé částky vydané na reálný projekt se nám vrátí jako poděkování za přiklepnutí zakázky nejméně dvacet procent.“

„V některých čtvrtích je teď spousta prázdných domů, někde jde dokonce o celé ulice,“ pronesl lačně zeť a v očích se mu přitom zablýsklo. „Možná by šly skoupit za babku. Mohli bychom využít zájem některých movitých obchodníků o výstavbu rezidenčních čtvrtí...“

Nechval Pozvole se krátce zamyslel. „Ano, to by stálo za úvahu. Můžeme ty barabizny zbourat a na těch parcelách postavit nová sídla.

Nebo ty pozemky obratem střelíme jiným stavitelům. Byla by to taková malá spekulace. Jak se říká, rychlý zisk bez rizika.“

Oba se začali smát smíchem mužů znalých světa. Po chvíli však smích Nechvala Pozvole přešel v křečovitý sípot, při kterém, nachově zrudlý v obličeji, ztěžka klesl na kolena. Všichni k němu se zděšením ve tváři přispěchali. Jeho žena jej vzala za paži a pokusila se ho k sobě otočit. Jestli to bylo srdce, musí mu rozepnout knoflík na límci, aby mohl lépe dýchat. Ohnal se po ní. Ne jako vyděšený a nic nechápající člověk, ale jako někdo, kdo přesně ví, co dělá. Úder jeho ruky ji zasáhl do hrudi a odmrštil ji stranou. Ještě ani nedopadla na zem a jeho pravice už sahala po mečíku, který měl jako příslušník měšťanského stavu právo nosit. Jeden sek a komorník se s děsuplným výkřikem zhroutil k zemi zalitý krví. Druhý sek a někdo, kdo se ho pokusil chytit za ruce, s klením uskočil stranou.

„Chyťte ho, zešílel!“ zaječela jeho žena hystericky z podlahy. „Bohové...“

Upřel na ni pohled, který ji rázem přesvědčil, že šílenství za tím nestojí. Zajíkla se a pak, když jí oči zašly bělmem, se bezvládně zhroutila zpět na podlahu.

„Krev!“ ucedil a vrazil mečík až po záštitu do sluhy, který se šílený hrůzou pokusil o útek. „Všechny vás zabiju!“

Cítil, jak mu ta slova pulzují v hlavě, jako by mu je někdo vypálil do mozku. Nebyl ničím víc, než jen nástrojem a to jej naprosto uspokojovalo. Pryč byly jeho strachy i touhy, všechny ty rušivé věci, které mu celé roky nedovolily vydechnout. Jeho svět byl nyní až přímočaře jednoduchý. Nic nepotřeboval. Měl své úkoly a milovaný šperk, který mu je našeptával. Co by si jen bez něj počal...

Pulzující diamant ho požádal, aby všechny zabil. Cítil uspokojení, když plnil jeho vůli. Poznával ty lidi jakoby zdáli, ale jejich křik a prosby ho nechávaly chladným. Nerozuměl jejich odporu. Proč se jen zpěčují, vždyť si to přeje jeho milovaný diamant zasazený do prstenu, který nesundával ani v noci.

Když hmatl po své dceři, vzpomněl si, že jí říkával poupátko. Nechápal, proč jen býval tak pošetilý. Zahnal se proti ní nožem, když tu jej něco prudce zasáhlo do zad.

Poklesl v kolenou. Další zásah mu rozdrtil páteř a definitivně ho srazil na zem. Pohlédl na toho, kdo mu to způsobil. Chtěl si zapamatovat jeho tvář, aby se mu později náležitě odvděčil. Byl to jeho zeť. Tvář měl změněnou hrůzou, stejně jako vytřeštěné oči, a v třesoucích se rukou držel masivní svícen na dlouhém stojanu. Právě se zaháněl k dalšímu úderu. Připadlo mu to směšné, ale neovládal své tělo dost na to, aby zvedl koutky úst. Úder mu smýkl hlavou. Zatmělo se mu před očima a světlo se už nevrátilo. Místo toho mu uši zaplnil praskot jeho vlastních obratlů a lebečních kostí. Necítil nic, jen jako by mu začalo táhnout na mozek. Nesmysl, stihl si ještě pomyslet, ale pak to přestalo dávat smysl úplně.

Když se začal morfovat, lidé, kteří byli jeho rodinou, křičeli hrůzou. Někteří dokonce rozrazili okenice a z třetího patra se vrhli na dlažbu před domem. Počkal, až se jeho ruce změní v tlapy vyzbrojené spáry a pak dokončil to, co po něm chtěl jeho milovaný diamant. V tu chvíli však pochopil, že ten kámen byl celou dobu jenom posel. Ten, kdo to ve skutečnosti chtěl a kdo jej tak miloval, byl *on*, Horác Knuta. To pro něj to dělal. Hlasitě zavyl, aby jeho pán uslyšel, že jeho přání budou vyplněna. Z tuctu domů v rezidenční čtvrti se ozvalo stejné zavytí...

~ ~ ~

„Musíte něco udělat, proboha!“ zaječel na něj Svatobor Námel rozčileně a udeřil přitom do stolu, až mapy rozložené na desce poskočily.

Velmistr bezděky ucukl a Roch Ledný nasupeně odfrkl: „Mírněte se, pane komoří. Ať je situace jakkoliv složitá, urození lidé by neměli tak snadno podléhat emocím. Zejména při jednání s osobami zvýšeného stavu. S prostáčky si můžete samozřejmě jednat jak chcete.“

„Říkám vám, že je něco posedlo! Najednou zešileli a začali vraždit všechny kolem. Bez rozmyslu. Jen tak, jak jim kdo přišel pod ruku. Máme hlášeny nejméně dva tucty případů. Všechno to jsou slušní a bohabojní občané. Ani jeden neměl v minulosti problémy se zákonem. Platíme vám nehorázné sumy a nic za to nedostáváme. Kde je ta slíbená ochrana? Jak to, že vaši mágové a medicí sedí zavření na

Univerzitě? Nikde v ulicích jsem neviděl jediného Lovce. Jen pár mnichů, řadových bratří, zřejmě lehce oželitelných, kteří tam venku vedou lynčující davy. Ti se ale zaměřují na elfí a skřetí konkurenci, že?“

„Pane hrabě, prosím,“ snažil se komořího výlev přátelským tónem zmírnit Velmistr. „Chápeme vaše rozhořčení, ale věřte mi, že děláme, co můžeme. Šetříme naše muže, protože jejich schopností bude potřeba v následujícím období obnovy. Musíme zůstat pevní a neotřesení, neboť již brzy bude na naše bedra vložen ten největší úkol – očistit město od vši zkaženosti...“

„Ale prosím vás,“ odvětil Nejvyšší královský komoří a jeho hlas přitom jiskřil neskrývaným sarkasmem. „Řekněte rovnou, že hodláte opět o něco posílit svůj vliv. Jenomže to nepůjde. Král trvá na vaší účasti už teď a v nejbližší době vám přijdou jeho dost nekompromisní rozkazy. Mám své lidi a vím to. Bude po vás chtít, abyste vyrazili do ulic a podpořili jeho vojsko. My po vás chceme, abyste sice vyšli do ulic, ale tam podpořili nejprve nás. Udělejte, co je nezbytné, ale ochraňte nás a naše majetky před těmi temnými silami!“

Roch Ledný zběžně prolétl obsah jednoho z pergamenů ležících před Velmistrem a zamyšleně pronesl: „Situace je mnohem složitější, než to vypadá, drahý pane. Víte, abych řekl pravdu, nemíchali jsem se do těchto potíží z jednoho velice důležitého důvodu. Víme, že v několika případech lidé ty šílence zabili. Vzápětí se však oni nebožtíci proměnili v naz’haaly. Víte, co to znamená? Ne?“ pokračoval, když se dočkal Námelova nechápavého zavrtění hlavou. „Tak si porovnejte seznam těch šílenců s Bradnovým seznamem. Myslím, že další náповědu už nepotřebujete. Mezi proměněnými je i několik členů té slavné vyšetřovací komise, která se usnesla, že do Kněžegradu byl propašován jeden jediný meltezský diamant a vše, co se následně událo, bylo jen výsledkem masové hysterie a neustávající s’anské snahy ovládnout toto království...“

„Ale to... přece...“ hlesl Svatobor Námel.

„Je to tak. Neproměnili se jen ti, kteří se těch povedených dáreků v tichosti zbavili. To mi připomíná: víte, že váš přítel Zboran se také proměnil? Pokusil se prokousnout hrdlo nějaké kurtizáně a ta ho

bodla jehlicí rovnou do srdce. Moc jí to ale nepomohlo. Nejméně stokrát jsme ho varovali, že jednou koupí nějaké svinstvo, ale on si nedal říci a jen znovu a znovu platil kontribuci za to, že si ho nebudeme všímat...“

Jeho Excelence Nejvyšší královský komoří se, náhle zbledlý jako sama smrt, zapotácel. „Bohové,“ bylo jediné, co dokázal říci.

Roch Ledný věnoval svému nadřízenému vítězoslavný pohled. Věřil, že i z téhle šlamastiky půjde vytěžit něco dobrého.

„Máte mě v hrsti...“ zkonstatoval Svatobor Námel popravdě a u obou mužů se dočkal přikývnutí.

Pak třesoucí se rukou vytáhl z kapsy malý krystal a položil ho před ně na stůl. Aktivoval jej slovem. Většina podobných krystalů nebývá moc kvalitních, u tohoto však bylo rozumět každému slovu: *„...nemusíte si přede mnou na nic hrát. Mám více než přesné informace o tom, co se stalo a víme úplně přesně, co tady ten Horác Knuta dělal a s kým to tady dělal. A víte co? Je nám to úplně jedno. Rozumíte? Nezajímá nás to...“*

Když krystal zase deaktivoval, pohlédl na oba Inkvizitory a posunkem odradil Rocha Ledného od uchvácení kamene. „Je to zbytečné, udělal jsem záložní a několik soukromých juristů ve městě má příkaz je v případě mé smrti předat králi. Nejméně jednomu se to určitě podaří, nemyslíte? Krále něco takového určitě překvapí. Nemá ani potuchy, že jste o tom všem věděli už dávno a nic neudělali. V lepším případě by vás donutil do posledního měďáku uhradit všechny škody, které tu byly způsobeny. Zním ale Bojena už nějakou dobu a vím, že má prudkou povahu a jeho s'anský kat má díky tomu pořádně vycvičenou ruku. Někakou náhradou škody to v tomto případě asi neskončí...“

Inkvizitoři na sebe pohlédli a Velmistr velice zřetelně polkl.

Svatobor Námel silou vůle potlačil třas rukou a na tváři vykouzll úsměv. Nebylo to vítězství a dost dobře ani remíza. Dobře věděl, že to byl jen odklad, jen dočasný klid zbraní, než ti dva, s mocnou Inkvizicí v zádech, přijdou zase s něčím novým.

„Co chcete?“ zaskřípal mu do uší nenávisť prosycený hlas Rocha Ledného.

„Postarejte se o mé spojence. Mají velký vliv v Zemském sněmu a u panovníka. Nejsou to obyčejní plebejci, které necháváte chcípat v karanténě. Nakažené se pokuste vyléčit, ostatní chraňte. Zajistěte jejich domy, celé čtvrti. Jejich zničené obchody jsou vaše špatné příjmy. Rozumíme si?“

Velmistr přikývl. „Okamžitě vyšlu naše muže zjednat pořádek.“

„Kolik?“

Stařec se znechuceně ušklíbl. „Tolik, kolik půjde...“

~ ~ ~

Horác Knuta odstoupil od těl ležících na podlaze, úzkostlivě se vyhýbaje loužím olejovité kapaliny, která z nich stékala. Podle návodu už použil všechny elixíry a nyní mu nezbylo než čekat, až se proces znovuoživení dokončí. To byla jediná chyba jinak dokonalých Spáčů – jejich vyvedení z letargie bylo příliš složité a pomalé. Stačilo jen malé nedodržení postupu, třeba záměna pořadí aplikovaných elixírů, a mrtvé tělo zůstalo mrtvým tělem.

Snažil se seč mohl, aby se to nestalo a když skončil, mohl být spokojený. Každé z těch pěti těl ožívalo. Končetinám se vrátila ohebnost, oči už zase reagovaly na světlo a čas od času těly procházely záškuby a stahy.

Už to nebude trvat dlouho...

Náhle se zarazil a tázavě pohlédl na vchod do Úložiště. Trvalo ale ještě několik dalších vteřin, než zaslechl kroky, šustot a vrčení. Pak k němu po schodišti dorazil houfec vzrušených a nadšeně poštěkávajících naz’haalů vlekoucí nějakou bezvládnou postavu. Stačil mu jediný pohled, aby poznal, o koho se jedná a druhý, aby vztekle udeřil nejbližšího naz’haala do překvapené mordy. Netvor se za praskotu lámaných lebečních kostí složil na podlahu a pohled jeho očí vyhasl.

„Přivedli jste mi špeha!“ zaječel na ostatní, kteří před ním s kňučením uskakovali. „Copak to v tom upírovi necítíte?“

Se vzteklým křikem z překvapeného zajatce jediným pohybem vytrhl malý měděný stopovací amulet a s klením ho rozdrtil podpatkem boty.

„Dostaneme tě... ty zkurvená zrůdo!“ zasípal upír.

„Od tebe ta zrůda fakt sedí,“ odbyl ho příkře, ale přesto jeho další urážky umlčel dobře umístěným direktem, který upíra srazil k zemi.

Náhle mu to došlo a poslední díl skládačky zapadl bezpečně na své místo. Tak proto se upíři drželi zpátky, proto měl dojem, že už jsou na huntě. Proradní zmetci! Co udělají? Zaútočí? Možná, připustil neochotně. Je jich méně, ale to jejich nebezpečnost nesnižuje. Taky by mohli polohu Úložiště prozradit královským. I to by se mohlo stát. Zatím tu král moc vojáků nemá, ale to se může taky brzy změnit. Už zítra či pozítří, až dorazí první posily...

Během okamžiku bezvědomého upíra zbavil srdce a pak upřel na své služebníky planoucí pohled. Zinka s kňučením přitiskla tělo k podlaze. „Vaší vinou nás našli,“ řekl jim. „Byla to léčka a vy jste sem tu volavku bez rozmyslu přivlekli. Je jasné, že teď na nás zaútočí. Máme ale úkol, který je důležitější než takový malicherný boj. Odcházíme.“

Naz’haalové začali mezi sebou vzrušeně brebentit.

„Boje si užijete dosytosti,“ uklidnil je. „Protože vaší vinou odcházíme dříve, než jsem plánoval, budete muset zastat práci i za tyhlety,“ dodal ještě a ukázal na nehybně ležící Spáče. „Ti tady zůstanou jako překvapení pro nevítané návštěvníky...“

Počkal, až si to naz’haalové přeberou, a pak pokračoval: „Než odejdeme, vyjměte diamanty ze všech dosud neproměněných těl, nemáme čas čekat na jejich probuzení. Pak pobijte zajatce. Nechte naživu jen toho Inkvizitora...“

Když se tak stalo, naposledy pohlédl na místo, které se pro něj za tu dobu stalo opravdovým útočištěm a pak se otočil na patě a bez ohlížení vyrazil po schodech. Život pro něj byl jen hromaděním věcí. Tentokrát se však rozhodl jinak. Měl jen svůj meč, váček s diamanty a bezvědomého Inkvizitora, člena inkviziční rady – klíč k branám Univerzity. Víc nepotřeboval...

~ ~ ~

Připojit se k Stojmírově skupině amatérských sebevrahů nakonec vůbec nebylo těžké. Zpráva o nich se dostala k Potockému okamžitě poté, kdy je spatřily první hlídky. Neříkal nic, jen se začal tvářit, že tam nejsem. Předvedl jsem mu svoji improvizaci na téma salutování

a než jsem zmizel do noci, vysloužil si jeho odfrknutí. Byla ještě mladá a stát se mohlo všelicos. Díky bratranci mě ale na královské straně žádná překvapení nečekala a já mohl v klidu dorazit do první linie a tam v klidu počkat, až k nám upíří dorazí.

Když překročili obrannou linii královských, ničím to nepřipomínalo onen pověstný upíří rej, kdy nevidíte nic než šmouhy, spáry a obnažené tesáky. Byl jich rovný tucet a prošli kolem zkoprnělých vojáků pěkně po svých. S ovázanými zraněními, kulhající, zkrvavení a rozedraní. I když vypadali na první pohled jako laciný cíl, bylo v nich něco, co každého, koho svrběl prst na spoušti samostřilu, přimělo ten ukazováček odtáhnout hezky daleko od zbraně.

Já jich ale čekal pětkrát tolik...

„Co se stalo, kde je zbytek?“ zeptal jsem se Stojmíra, když jsem se k němu zařadil.

Pokrčil rameny. „Měli jsme ztráty a zbytek to přestalo bavit. Všichni sázeli na to, že dokážeme Rastimira včas osvobodit, ale pak se amulet odmlčel. Zřejmě ho Knuta našel a Rastimira zabil. Zbylí Starší už opustili město a s nimi i ostatní příslušníci klanů. Nediv se jim, pocítili na vlastní kůži smrt Staršího Rastimira a vzdali to.“

„To je mi líto,“ odvětil jsem.

„Věděl, do čeho jde,“ utrousil Oskar, který kráčel v řadě hned za námi. „Nebál se. Smrt je pro nás jen slovo...“

Podali jsme si ruce na uvítanou. Dalších slov nebylo potřeba. Místo toho jsem do svého samostřilu vrazil nový zásobník a trhl nabíjecí pákou tam a zpátky. Měl jsem pro tu Knutovu sebranku připraveno překvapení – deset stříbrných šípů politých svěcenou vodou a požehnaných polním kurátem. Pokrok nezastavíš!

Věděli jsme, kde je Knuta a on věděl, že přicházíme. Začalo to připomínat laciný šestákový manuskript.

„Hej!“ ozvalo se náhle za mnou a něčí pravice mi přistála na rameni. Pomalu jsem se otočil a pravici položil na hlavici meče. Teď se opravdu nehodlám nechat zatknout pro dezerci.

Pohlédl jsem do strhané tváře vojáka s distinkcemi polního četnictva. V ruce držel vyšisovanou kopii mého zatykače. Na

obrázku jsem vypadal spokojeně. „Neznáte náhodou tohohle S’ana?“ zeptal se mě.

Věnoval jsem mu úšklebek.

Vrátil mi ho a pak zatykač v půli rozškul. „Prej to má bejt nákej dezertér, ale voni sou ti S’ani jeden jak druhej, pane poručíku...“ Potom mi zasalutoval.

Bezděky jsem ho napodobil a přitom zjistil, že tak učinila i dobrá polovina mužů kryjících se za provizorní barikádou, kterou jsme právě míjeli. Jejich poručík si sáhl na ramenní plát zbroje, šklubnutím z ní serval jednu epoletu a hodil mi ji. „Tu máte, prý jste taky poručík...“ křikl na mě a pak jako by nic pokračoval v komandování svých mužů.

„Držte se, násosky,“ zakřičel na nás někdo, ale to už jsme na nejbližší křižovatce zahnuli do proluky mezi domy a nechali za sebou poslední, byť iluzorní, zbytky bezpečí.

Během pár chvil jsme se ocitli v zemi nikoho. No, možná to byla země někoho, ale ten někdo byl teď zabarikádovaný ve svém domě a dělal, že tam není. Procházeli jsme okrajem Močidolů, činžáky tady nebyly ještě tak vybydlené jako ty stojící hlouběji uvnitř slumu, ale ani tak nepatřily k výstavním architektonickým kouskům našeho města. Tedy, pokud vás neblaží pohled na latríny na dvoře za domem, hromady všudypřítomných odpadků a uhlem či hlinkou počmárané zdi. Některé z těch hlášek byly i vtipné, ale jen málokdo z místních si je dokázal přečíst...

S jistou železnou pravidelností jednou za čas něco vyžene obyvatele Močidolů z jejich brlohů. Někdy to bývá požár, někdy nepokoje a následné pogromy. Tentokrát to udělaly Knutovy nemrtvé bestie. Ze všech pohrom byly rozhodně nejúčinnější. Takhle dokonale vyliďněnou čtvrť jsem už dlouho neviděl. Kdyby nebylo Knuty, mohli to tu pacholci městského rasa konečně pořádně vyčistit a nikdo by po nich přitom nestřílel.

Pak jsme dorazili k řadě pohořelíšť. Z těchto několikapatrových domů zbyly jen polozhroucené obvodové zdi s prázdnými okny, připomínajícími žalující oči. Vzduch tady byl naplněn štiplavým pachem doutnajícího dřeva a vůní pečeného masa. Ne každému se zřejmě podařilo požáru uniknout.

Brzy se objevily první mrtvoly. Některé ležely tam, kde je zastihla smrt, jiné se pomalu ploužily po ulici, hledající kohokoliv, kdo by utišil jejich hlad po krvi. Svým způsobem mi těch nešťastníků bylo líto. Zemřeli násilnou smrtí a pak je oživila nemrtvá moc jejich vraha. Sekundární nekrofikace si nevybírám. Nekroti nejsou sami o sobě nebezpeční. Jsou pomalí, hloupí, ale jejich nebezpečnost stoupá s počtem. Pak stačí jediné malé škrábnutí a za pár dnů rozšíříte jejich řady.

Nás si ale ani nevšimli. Nebo všimli a nechali nás být. Jejich štěstí...

Oskar pohlédl na foskoreskující měděnou střelku, která se vznášela v tekutinou naplněném amuletu. Zmateně se točila hned vlevo, hned zase vpravo. Se zaklením vrátil artefakt do kapsáře.

„Rozbil ho. Stoprocentně ho musel rozbít. Zmetek!“ zahromoval. „Máme jen přibližnou polohu, zbytek budeme muset najít...“

Nemýlil se. Když jsme dorazili na místo, které mu před nějakou dobou ještě fungující amulet ukázal, nic zajímavého tam na nás nečekalo. Až na hostinec „*U dvou kanců*“. Na rozdíl od ostatních domů ale vypadal naprosto netknutě. Žádná vymlácená okna ani stopy po rabování či zhářství. Bylo to jako pěst na oko.

„Támhle,“ řekl jsem a ukázal na něj.

Oskar přikývl a dal signál ostatním. V roztažené rojnici postupovali opatrně dál. Přidal jsem se, ale jen do okamžiku, kdy pod nohou jednoho z nich něco výmluvně křuplo a zahalila ho brčálově zelená záře. Démon vysvobozený ze svého vězení se pomstil na prvním, který mu přišel pod spáry. Bolesti ječící upír se před našima očima během vteřiny proměnil v krvavou cupaninu.

„Stát!“ zařval jsem na ostatní, kteří se už chystali utéci. „Ani se nehněte, jsou tu alchymistické pasti.“

Upíři ztuhli jako vytesaní z kamene a já vytasil meč. Začal jsem pomalu a systematicky prohrabovat hlínu před sebou. Postup byl nyní krok za minutu. Rychlost to nebyla zrovna dech beroucí, ale to nebyla ani proměna v krvavý cár za méně než sekundu. Upíři se za mě bez řeči zařadili do husího průvodu a byli trpělivost sama.

Další překvapení se už díky tomu nekonala. Když jsem dorazil ke dveřím hostince, zhluboka jsem si oddechl. Zlaté sedavé zaměstnání.

Pak jsem zamyšleně pohlédl na porušenou ochrannou pečeť na zárubních. Hostince nemívají magickou ochranu...

Vpadli jsme dovnitř jako jeden muž (S'an, strigon Stírka a banda upírů). Už v šenku jsme narazili na bezpočet podezřelých stop – krvavé šmouhy, kousky tkání různého druhu a stáří a hluboké vrypy v podlaze, které nemohlo udělat nic jiného než spáry.

Se samostřílem připraveným k výstřelu jsem v mezipatře našel vchod do sklepení a pomalu a opatrně se vydal po schodech dolů. Všechny jejich stupně byly potřísněny krví, slinami a bůh ví čím dalším. Co ale bylo nejzajímavější, ty krvavé skvrny byly rozmázlé všechny stejným směrem – jako by někdo něco zakrváceného táhl po schodech dolů...

Ticho, které tu panovalo, se až zařezávalo do uší. Na konci schodiště jsem opatrně nahlédl do místnosti, do níž ústilo. Na zdech nesměle poblikávalo několik olejových lamp a osvětlovalo řadu prázdných regálů a polic. Jen úplně vzadu, pár sáhů od masivního psacího stolu jsem zahlédl nějakou siluetu. Nějaká robustně vyhlížející postava se právě zvedala ze země. S tím, jak se zvedala stále výše a výše, mi přišlo, že robustní asi nebylo to správné slovo. Pokud o někom S'an řekne, že je vysoký, pak je fakt vysoký. Tenhle ale navíc měl ruce jako já nohy, bicepsy jako já hlavu a hrudník jaký já mít nikdy nebudu. A když se narovnal, držel ruce tak daleko od trupu, že jsem si chvíli myslel, že má snad v podpaží ekzém.

Kolem mě se bleskově prosmýkly tři stíny. Někteří upíři jsou prostě nedočkaví. Zavířili vzduchem a zpola proměnění na toho divného tvora zaútočili. My ostatní vyrazili za nimi.

„Sešívane!“ zasyčel Stojmír a popouštěje uzdu svému hněvu se začal bezděky měnit. Konečně jsem měl možnost si ho pořádně prohlédnout. Byl jiný než upíři. Nebyl šedý, ale spíš doběla. Takový albín mezi nemrtvými. Tvář se mu protáhla do striží mordy a oči ztratily duhovky. Na těle mu naběhly pletence svalů. Vypadal jako striga říznutá ještě něčím jiným, ale zachoval si lidské proporce a zůstal dvounožcem.

Strigy naproti tomu běhaly po čtyřech a nebyly schopny proměny. Proměnily se jen jednou a pak si svoji novou podobu podržely, dokud je někdo nezabil. Zvláštní způsob, kterým se

nakazil, z něj udělal nového tvora. Jiný mrtvočišný druh. A možná to způsobilo to, že se proměnil za života...

„Znám ho!“ zahuhlal přes dlouhé a špičaté zuby. „Meltezský homunkulus! Zabiják!“

„Spáč,“ opravil ho ten tvor a s nečekanou elegancí se vyhnul oběma útočícím upírům. Těm se ale nemůže nikdo vyhnout, pokud není rychlejší než oni. On však evidentně byl, protože vypadal jako rozmazaná skvrna. Prvního chytil v letu za ruku a bez větší námahy mu ji vyškubl z ramenního kloubu, jako by to byla suchá větev a ne končetina bytosti silné jako devět dospělých mužů.

Druhého bodl do krku prsty sevřenými do hrotu. Letící upír se na ni napíchl jako na kopí. Hlava se mu nejprve zvrátila dozadu a pak úplně upadla. Kde to jen psali, že upíra zabijete jen ranou do srdce? Ať to bylo kdekoliv, ten Spáč to evidentně nečetl...

Třetího dostal jen krátce nato. Prostě se vyhnul jeho meči, popadl ho rukama připomínajícíma lopaty a dvěma či třemi účelnými pohyby ho pak zmuchlal do nevzhledné kuličky. Moc velkou práci s ním neměl. V jeho jizvami pokryté tváři jsem dokonce zahlédl něco jako pobavený úsměv.

Tři vyřízení nemrtví během minuty. Za jiné situace bych mu nadšeně tleskal. Teď mi ale bylo jasné, že je to více než zlé. Než jsem to stačil říci Stojmírovi, zahlédl jsem ho coby bílou šmouhu, jak se na Spáče vrhl. Ten se po něm ohnal jako po otravném hmyzu a odhodil ho stranou. Stojmír se však ve vzduchu otočil jako kočka a znovu zaútočil. Tentokrát jej úder do hrudi poslal přímo proti zdi. Chvilí na ní jen tak visel jako nějaká bizarní trofej, ale pak se pomalu svezl na podlahu.

Z toho se dostane, blesklo mi v tu chvíli hlavou. Pokud bude mít samozřejmě možnost. Mé rozhodnutí bylo rychlé a jak říkají mí klienti, spontánní. Vlastně oni spíše říkají něco v tom smyslu jako: „Fakt kurva nevím, co mě to popadlo“, ale význam byl stejný. Ze zdi jsem strhl jednu z lamp a sáhl na její plamen. Otevřel jsem se mu a pak se to stalo. Energie ohně prošlehla do mého těla a mé meridiány se během okamžiku proměnily ve žhnoucí a burácející bystřiny. Náhle jsem se stal celistvým a úplným. Nic nechybělo, nic nepřebývalo. Byl jsem rychlý, byl jsem silný a mé smysly se

vyostřily na samotnou mez svých možností. Na mysl mi přišli S'anové ze starých příběhů, které si mezi sebou kradmo vyprávíme. Stal jsem se jedním z nich. Stal jsem se legendou...

Čas se, ponořen do hustého medu, zpomalil. Spáčovy obrysy se ustálily. Tasil jsem meč a vykročil k němu. Svět kolem mě se rozpil do různobarevné šmouhy.

V hlavě mi tepalo jediné: Smrt! Smrt! Smrt! Dalo mi velkou práci ovládnout to nastupující vražedné šílenství. Energie ohně byla prostě příliš silná. Byl možná rychlejší než upíři, ale byl rychlejší než já? Byl nejvyšší čas to zjistit.

Hrábl po mně rukou. Ukročil jsem stranou a sekl ho přes ní. Hm, takže nebyl. Jestli to přežije, bude mít novou jizvu do sbírky. Nebo spíš pahýl.

Nechápavě se na něj zadíval a pak to zkusil s druhou rukou. Tentokrát jsem ji čepelí inkvizitorského meče jen srazil stranou a ťal ho přes hrudník. Něco tak rozložitého ale nešlo rozseknout napoprvé. I tak ale podklesl v kolenou.

Dalšímu úderu jsem se vyhnul prostě tím, že jsem ho podběhl. Dostali jsme se tím tělo na tělo, ale jen na chvíli, protože hned potom jsem ho vzal jílcem meče po tom jeho zjizveném ksichtě. Křuplo to a trochu i vyšpláchno, ale jinak to s ním nic neudělalo.

Odskočil jsem od něj, zvedl meč do horního střehu a zklidnil dech. S rychlostí, kterou byste od takového kolosu nečekali, se po mně vrhl. V tom jediném a správném okamžiku jsem s výdechem prudce ťal. Čepel z meteorického železa zazpívala vysokým a čistým tónem. Když prošla hladce jeho lebkou a pokračovala dál trupem, věděl jsem, že mám vyhráno. On na to přišel až po chvíli...

Čas se opět zpomalil a svět kolem mě získal zpět pevné obrysy. Ohnivá burácející řeka v mých žilách se změnila v malý, zurčící ohnivý potůček. I tak to ale bylo po čertech příjemné. Otřel jsem z čepele nechutné černě mazlavé fleky a vrátil ho do pochvy. Právě včas, abych mohl pomoci Stojmírovi, který se pokoušel zvednout ze země.

„Díky,“ zachrčel a opatrně se začal prohmatávat. „Ještě že tak rychle srůstám...“

„Jsou tu další!“ zaječel náhle někdo hystericky a krve by se ve mně nikdo nedořezal ani kdyby to zkusil. Má energetická zásoba už pomalu vysychala a další čerpání po tak krátké době bylo riskantní i pro mě. Dalšího Spáče bych už asi nezvládl – a co teprve několik. I pro upíry byla tahle zpráva smrtící. S vědomím, že na tohle se moje pojistka nevztahuje ani náhodou, jsem vyrazil za oním hlasem.

Díky bohům mě přivedl ke čtveřici pomalu se zvedajících těl. Teprve se probouzeli, omámení a nejistí. Přijít jen o pár okamžiků později, bylo by to hodně zlé. Takhle to však byla, naštěstí pro nás, jen obyčejná řezničina. Obestoupili jsme ty nešťastníky a jednou provždy je vrátili zpět do nebytí. Bylo vidět, že odsud Knuta zmizel hodně nakvap.

Nás ale taky tlačil čas a nikdo nevěděl, co na nás ještě čeká. Že tohle měla být past ale bylo jasné každému...

Zatímco ostatní vyrazili hlouběji do komplexu katakomb pod skladištěm, já neodolal a zastavil se u hromady knih a pergamenů, které ležely bez ladu a skladu naházené na jedné hromadě u rozpadlého psacího stolu. Sedl jsem si na podlahu, opřel se zády o tu trosku a v klidu se začal tou hromadou přehrabovat. Bylo to poměrně nudné čtení. Vše, každá kniha, každý list se týkaly jen jednoho jediného – historie města, vykopávek, terénních výzkumů. Byly tu dokonce i staré mapy, ale ty mi toho moc neprozradily. Proč takovou veteš ten Knuta jen sbíral? Pak jsem si na jedné listině všiml pečetě archivu Královských ozbrojených sil. Byla to hodně zvláštní pečeť. Sytě zelená se znakem přísně tajné informace. Takže to zase taková veteš asi nebude... Listina putovala za moji drátěnou košili a po ní ještě další čtyři podobně označené.

Asi bych si tam nastrkal i další, ale křik, který se ke mně donesl zezdola, mě přiměl okamžitě vyskočit na nohy. S mečem v ruce jsem vyrazil dolů, jen abych se střetl s vracející se skupinou upírů. Byli bledší než obvykle, křičeli a kleli a jejich těla se tetelila a chvěla jako cesta za letního žáru, jak polevovala jejich vůle skrývat skutečnou podobu za iluzí...

Protlačil jsem se skrz ně a zastavil se až dole, narážeje ramenem do Stojmíra Stírky. Ani to nezaregistroval.

Pohled, který se mi naskytl, mě zbavil slov. Už jsem se pohyboval po pár bojištích, ale něco takového se hned tak nevidí ani na nich. Podlahu místnosti vzniklé přepažením části starých katakomb v tlusté vrstvě pokrývala těla. Byla tu na jedné hromadě těla upíří, v různém stádiu rozkladu a s podivnými oválnými dírami v hrudi, i ohryzaná těla lidská a jejich části, nebo dokonce jen kosti. Rozdrcené silnými čelistmi naz'haalů, natrávené a vyzvracené.

Ten děsuplný obraz hostiny se mi už nikdy nepodaří dostat z paměti.

Stojmír, bledší než by kdy byla sama smrt, beze slova ukázal prstem na jednu z mrtvol v horní vrstvě. Byl to Rastimir...

I když už byl podobný spíše vysušené mumii, podoba nešla zapřít. Byl to on a bylo hrozné vidět ho, jak nevidoucima a vysušenýma očima zírá do klenutého stropu starobylé chodby. I v jeho hrudi byla díra.

„Vzal jim srdce,“ pronesl Stojmír Stírka temně. „Teď už známe pravý důvod jeho války s upíry...“

„Je pryč,“ pronesl jsem na to. „Zmizel. Nahoře jsem ale našel spousty knih, kronik a různých listin. Nejsem z nich zrovna moudrý, ale na několika z nich jsem našel zmínky o nějakých portálech. Nevím ale, co to má znamenat...“

„Portálech? Magických portálech?“ přerušil mě v tu chvíli Stírka, zamyšleně se škrábaje na hlavě. „To mi nedává smysl. Proč by Knuta hledal kněžegradský portál?“

„Já nevím, jestli to dává nebo nedává smysl,“ odpověděl jsem. „Říkám jen, jaké knihy jsem tam nahoře našel. Byl to obchodník, třeba chtěl ten, jak říkáš, kněžegradský portál, najít a někomu ho prodat. Nebo ho chtěl používat sám. K čemu to vlastně slouží?“

„Je to starý a velice mocný artefakt. Před velkou válkou jich na kontinentu bylo několik a sloužily k rychlému spojení mezi městy. Magie byla v té době silná a nezatížená temnotou a lidé se jí ještě nebáli.“

„Spojení mezi městy?“ zopakoval jsem co řekl, hloubaje nad tím. „K čemu by byl obchodníkovi takový portál? Aby rychle dopravil někam své zboží? Nebo aby ho dopravil ani ne tak rychle, jako spíš diskrétně...“

„A bez cla...“ dokončil Stojmír moji myšlenku, dokazuje tím své vyšetřovatelské zkušenosti.

„Takže možná skutečně vyrazil za ním.“

„Ne,“ odvětil Stírka. „Informaci o přesném umístění portálu je možno najít jen na tom jediném místě, kam by se nikdy nedostal ani se smečkou naz'haalů.“

„Nechceš mi tady náhodou tvrdit, že by se Knuta musel dostat do Univerzity.“

Zavrtěl hlavou a jízlivě se ušklíbl. „No to nechci. Takový sebevrah snad není...“

„Na Univerzitu by nezaútočil,“ rozvíjel jsem Stírkovu myšlenku, „jsou tam stovky mágů a Lovců...“

„Hm,“ odtušil strigon zasmušile. „To ale znamená, že Knuta může být v tuhle chvíli kdekoliv...“

„Něco se děje!“ zaječel na nás náhle seshora Oskar. „Volal mi jeden známý. Inkvizice se hnula! Lovci, mágové i řadoví Inkvizitoři houfně opouštějí Univerzitu a vyrážejí do města. Děje se tu něco hodně divného...“

Skoro ve stejnou chvíli jsme na sebe se Stojmírem pohlédli. To bylo příliš mnoho náhod najednou na to, abychom jako staří praktici věřili, že je to opravdu dílem náhody. Nevěděli jsme jak, nevěděli jsme ani proč, ale bylo nám v tu chvíli jasné, že v tom má Knuta prsty. Nebo pařáty...

„Jdeme tam!“ rozhodl Stojmír za nás všechny a Oskar jen přikývl. „Ten zmetek to dokázal. Ted' už je to jen otázka zabezpečení Univerzity. Možná to ustojí a možná, že ne. Je silný, vlastně je stále silnější a silnější a my jsme jediní, kdo ho mohou zastavit. Mí bývalí kolegové nám nikdy neuvěří, pro ně jsme jen temná stvoření a výměšky d'áblovy zadnice. Jestli se ale Knuta zmocní Univerzity, bude to naprostá katastrofa. Jsou tam lektvary, elixíry, magické artefakty, centýře zabavených grimoárů a všelijakých dalších nebezpečných věcí. Zůstala tam také ale i spousta lidí a mezi nimi i můj otec. Rozpoutá tam masakr! Takže já tam jdu tak jako tak a pokusím se ho zastavit...“

„Ne,“ pronesl jsem na to rezolutně. „O tvého otce se postaráme my. Tebe potřebujeme někde jinde!“ Věnoval mi hodně zamyšlený

pohled, během kterého se mi pokusil vsugerovat, že to nemyslím zase tak vážně. Když zjistil, že to nefunguje, zatvářil se otráveně. Omlouvalo ho jen to, že na S'ana použil sugesci poprvé v životě...

~ ~ ~

Droběj Půtka, magistr mechaniky a věd fyzikálních, překvapeně vyhlédl ze dveří dílny. Na exploze, jekot výstražných amuletů a křik popálených, opařených či jinak zasažených vědců byl už zvyklý. Tohle ale bylo něco jiného. Něco, co na půdu Univerzity nepatřilo.

Chodbou technického oddělení se prohnala skupinka asistentů. Ani jeden nereagoval na jeho zdvořilý dotaz, dokonce ani nezpomalil. Na přehlížení své osoby si už zvykl. Konečně, jako koboldovi mu nic jiného ani nezbývalo. Proti ostatním lidem byl poloviční a co bylo hlavní, nebyl člověk. Za této situace byl zázrak, že se vůbec dostal na Univerzitu a na nějaké další ohledy už neměl nárok.

Pak uslyšel něčí křik. Hlas plný bolesti se nesl chodbou, stoupal a klesal a pak zanikl v jediném bublavém výdechu. V dětství slyšel něco podobného – to když jeho přítele ze sousední sluje dostal horský lev... Od té doby nenáviděl život v horách.

Zprudka zavřel dveře a ze všech sil se do nich opřel zády. Horský lev? Co by tu u všech všudy dělal?

Potlačil paniku a přiskočil ke svému stolu. Vzal z něj svoji brašnu s náčiním a ze šuplíku opasek, na kterém ve zdobených pouzdrech visely dvě vrhací sekery na krátkých topůrkách. Pro jistotu... Pak se vydal za velitelem stráží. Pokud někdo věděl, co se děje, měl by to být právě on.

Nehledal ho dlouho – narazil na něj jen pár desítek metrů od dílny. Byl bledý, zakrvácený a jeho jindy zrcadlově vyleštěná zbroj byla zprohýbaná, podrásaná a špinavá. Hnal se v čele několika halapartníků chodbou. Na jeho zavolání se jen neochotně zastavil.

„Schovejte se, magistře!“ houkl na něj. „Máme tu narušení bezpečnosti.“

„Jaké narušení?“

„Zrada! Někdo deaktivoval magickou ochranu vstupní brány a vnikly sem tucty těch zkurvených bestií, které řádily ve městě. V hlavní aule zrovna byly stovky žadatelů o azyl...

Nejsme schopni je zastavit, tak všem radím, aby se zabarikádovali na svých odděleních. Magické i alchymistické oddělení lze dobře opevnit. Zatím je držíme ve veřejných prostorách, ale moc dlouho to už nevydrží. Mám málo lidí a výzbroj z roku raz-dva.“

Droběj nechápavě zavrtěl hlavou. „A co Lovci?“

„Mimo hru, stejně jako Inkvizitoři a exorcisté. Velmistr je poslal chránit patricie a se zbytkem rady zalezl do svého luxusního úkrytu pod Zlatou věží...“

Znechuceně si odplívl.

Magistr si z toho pro sebe vyvodil příslušné závěry: „Takže jsme v tom sami.“

„Hm, tak nějak,“ dostalo se mu odpovědi.

„Víte už, co tu chtějí?“

„Nevraždí bez rozmyslu, ale postupují podle nějakého plánu. Vypadá to, že míří do východního křídla...“

Koboldí vědec se podrbal v chomáči chlupů na vrcholu své zploštělé lebky. „Knihovna a naše depozita! O to jim jde,“ vyhrkl po chvíli a pak se na okamžik opět odmlčel. „Je tam malý konferenční sál. Je průchozí a sousedí se studovnou a knihovnou. Dá se opevnit a dobře bránit. Dejte mi pár mužů a připravíme jim tam překvapení!“

Velitel stráží unaveně přikývl. „Mám však jednu podmínku. Univerzitním alchymistům šéfuje váš bratranec Horymír, že? Můžete toho paranoidního kobolda přesvědčit, aby nám ze skladu vydal nějaké třaskaviny?“

~ ~ ~

Šedočerný netopýr několikrát máchl kožnatými křídly a oblétl špičatou věž hlavního chrámu. Zakroužil nad pískovcovými chrliči na jeho střeše a pak se jako šipka spustil do proluky mezi domy. Prolétl středem úzké ulice a v prudké zatáčce se téměř položil na bok. Přelétl nad četou vojáků beroucí útokem dům obsazený rabujícím gangem a pak nad vyčerpanými katovými pacholky, kteří

uvolňovali polní šibenici pro další várku a tu předešlou vršili na rozhrkaný žebříňák.

Viděl hořící domy i ty zející prázdnotou. Viděl lidi prchající, skrývající se, rabující, vraždící i smilníci. Viděl zkázu, zoufalství i nenávist. Viděl naprosté zlo – a to vše v místě, kde už nebyl ani jediný naz'haal. Lidé už dávno nepotřebovali žádná monstra. Už nemuseli hledat někoho, na koho by mohli svést hrůzy tohoto světa. Vystačili si sami...

Oskar Bezina zamířil prudce vzhůru a když narazil na stoupavý proud, roztáhl křídla a nechal se jím nést ke svému cíli. Byl už unavený a trochu té pomoci jen uvítal. Když zpoza mračna vykoul měsíc a osvětlil siluetu královského paláce, věděl, že letí správným směrem.

Stráže na jeho hradbách viděl jako červené, pulzující postavy. Viděl je takové, jakými byly ve skutečnosti. Zdroji tepla, zdroji života. V dostatečné výšce je minul a pak prolétl podél řady svítících oken východního křídla paláce. V jednom z nich zahlédl podsaditou postavu muže s krátkou a pečlivě zastřiženou bradkou. I když byl v pohodlném domácím oděvu, poznal ho okamžitě. Jeho portrét byl na každém denáru...

Udělal ve vzduchu prudkou stoupavou otočku, v jejímž vrcholu složil křídla, vrací se zpět jako kámen.

Když vlétl do okna, Jeho Veličenstvo král Bojen Čtvrtý překvapeně uskočil. Dopadl na hustý, ručně tkaný koberec z velbloudí srsti a začal se měnit.

Králi, který vždy a za všech okolností zachovával ledový klid, z úst uniklo tlumené vyjeknutí. Jen jedno, proceděné přes zuby a vzápětí ztlumené. V té době už se ale chápal meče.

Oskar překvapeně zjistil, že mu ten člověk imponuje. Jiný by hmátl po zvonku, který měl na dosah ruky, tenhle šel po meči hlava nehlava.

„Vyslechněte mě, Veličenstvo,“ pronesl, poklekaje před ním a skláněje hlavu v povinné úkloně.

Ten nechal meč klesnout k zemi. „Co chceš?“

„Mám pro vás vzkaz od našeho společného známého. Je vysoký, černovlasý a modrooký.“

„Od Kloppe Yggredda?“ hlesl král překvapeně. „Co ten má u všech všudy společného s vámi...“ Pak se zarazil. „On je namočený v tom bordelu tam venku, že? To by mu bylo podobné...“

Pak opřel meč o zeď a ztěžka se posadil do křesla. „Tak už vstaň a řekni mi konečně, co mi ten zatracený chlap vzkazuje. Omlouvám se, že ti nic nenabídnu, ale nechtěl bych, aby se z tvých návštěv stal zvyk.“

Oskar se ušklíbl a pak se rozvyprávěl...

~ ~ ~

Shlukli jsme se kolem Stojmíra, který do prachu na podlaze dlouhou třískou nakreslil protažený lichoběžník.

„Toto je Univerzita,“ pronesl, když jsme se utišili a přestali se postrkovat. Pak na několika místech její obrys protal příčnými čárkami. „Je zde několik vchodů,“ okomentoval své počínání. „Kromě jednoho hlavního, vedoucího do velké auly, jsou tu po jednom v každém z křídel a několik malých fortén, které používá služebnictvo, pacholci a další personál. Všechny jsou magicky chráněné a násilný průnik je vyloučen. Stojí tu proti nám magické artefakty třídy dvě až jedna. Jeden špatný pohyb a je z nás lopatka popela.“

K obrazci přidal několik dalších čar.

„Univerzita stojí na půltuctu stok, kanálů a katakomb. V jejich případě je ale situace ještě horší.“

Zamyšleně jsem se podíval na něj a pak na naši notně pochroumanou skupinu. Může snad být něco ještě horší?

„Tady jsou ochrany naprosto nepřekonatelné. Jednotlivá kouzla byla vetkána přímo do základů a není možno je proto jakkoliv zlomit. Jejich tvůrci samozřejmě věnovali největší pozornost zamezení přístupu magicky aktivním tvorům. Tuhle cestu můžeme škrtnout jako první...“

Dlouhá dřevěná štěpina zaútočila na vyobrazené tunely a proměnila je ve smysl postrádající vlnovky.

„A co seshora?“ ozval se jeden z upírů. „Můžem tam vlítnout seshora a je to...“

Bývalý Inkvizitor zavrtěl hlavou. „Na každém z cimbuří je baterie balist. Kromě toho je na hradbách i dobrá stovka palpostů s těžkými hradebními kušemi.“

Podíval jsem se na nákres a zamyšleně se poškrábal na hlavě. Opravdu nebyla jiná cesta? Mohl to dokonce být velmi dobrý plán. Všude jinde na nás číhala magie, tady jen lidé. Slabí, omylní a nervózní. Měl ale dvě zásadní chybičky – mě a Stojmíra Stírku. My dva byli pěšáci...

Jenomže lidé na nás nemuseli čekat jen na hradebních ochozech...

„Myslím si, že by tu jeden způsob byl,“ pronesl jsem po chvíli k překvapení všech přítomných. Ukázal jsem jim jednu část hradeb. „Potřebujeme se dostat k téhle výpadové brance, jenže je tu tři sta sáhů nekrytého prostoru. To se nám povede ale jen v případě, že odlákáme pozornost stráží...“

~ ~ ~

„Tak mizíme, mizíme!“ zaječel Stojmír do schodiště. „Máme do východu jen hodinu a něco a pak to můžeme zabalit!“

„Už jdu!“ křikl jsem na něj, zatímco jsem procházel sklepení a hledal cokoli dalšího, co předtím uniklo mé pozornosti. Pak jsem to našel. Bylo to jako předtucha, jako by něco vedlo mé kroky. Občas to mívám, takové to divné tušení, že někde poblíž je něco důležitého, že je to doslova na dosah ruky, že ji stačí jen natáhnout, doširoka otevřít oči a dívat se.

Pod troskami psacího stolu, mezi do stran rozpadlými přihrádkami a šikminou desky leželo zmatné vlnové zrcadlo. Ušpiněná a černá skleněná plocha připomínala nevidoucí oči nebožtíka.

Zvedl jsem ze země ten artefakt, který by spolehlivě spolkl můj roční plat a odsoudil mě tak k potupné smrti hladem, a stiskl aktivační pantakl. Většina zrcadel je připojena k některému z portálů provozovaných komerčními mágy, kteří vám za malý poplatek zprostředkují spojení na kterékoliv aktivní zrcadlo na světě. Ta opravdu drahá zrcadla k tomu mága nepotřebují.

Tohle bylo jedno z nich, a tak jsem si škrtl ten roční plat a dal tam plat dvouroční. Na výsledku se tím ale moc nezměnilo.

Obslužný démon s tváří omotanou ztyřelými obvazy mi na skleněnou plochu napsal nabídku a mě zaujala hned ta první. Opakovat poslední spojení...

Démoní mumie jen beze slova pokývala ovázanou hlavou a zrcadlo potemnělo. Když se po pár vteřinách opět projasnilo, zíral jsem na neznámého muže ve stříbrné masce na tváři.

„Přejete si?“ zeptal se mě.

Překvapeně jsem zamrkal. Pak jsem rychle chytil zbytky inteligence, drzosti a úřednické arogance a s ukázel tomu muži vojenskou epoletu, kterou mi daroval na barikádě ten poručík. Muž nijak nekomentoval můj zevnějšek, ani výmluvné skvrny zaschlé krve, kterými jsem byl vyzdoben, kde se dalo. Zřejmě ho něco takového potkávalo dnes a denně.

„Klopp Yggredd, kněžegradská armáda,“ houkl jsem do zrcadla tak komisně, jak to jen šlo. „S kým prosím hovořím?“

„Jsem Evar Zedda, zastupující velekněz,“ odvětil ten muž pohotově a jeho tvář, maska nemaska, prokmitla panika. „Rozhodně popíráme jakoukoliv účast našeho kláštera na této politováníhodné situaci.“

„Jaké situaci?“

„Na tom, abych tak řekl, obchodu s diamanty. Byla to soukromá iniciativa bývalého velekněze Evadda Tyssana. Činil tak bez našeho vědomí, jakož i bez vědomí představených ostatních klášterů. Za jeho kriminální aktivity neneseme žádnou odpovědnost. To on jednal s tím vylepšencem Horácem Knutou a společně upekli ten plán. Zadlužil tím náš klášter nad únosnou mez a když se neobjevil kýžený finanční efekt, sám si vzal život. Do konkláve jej nyní v běžné činnosti kláštera zastupuji.“

„A já zase zastupuji poškozené Kněžegradské království,“ oznámil jsem mu příkře. „S využitím vašich magických artefaktů tu ti dva vyvolali peklo na zemi. Očekávám vaši součinnost! Jistě si dokážete spočítat, jaké důsledky by mohla vyvolat vaše případná neochota ke spolupráci...“

„A... ano... jistě...“ zablekotal Evar Zedda.

„Takže bychom mohli začít s těmi portály. Proč je tady Knuta tak usilovně hledá?“

„Portály, portály,“ mumlal si kněz pro sebe zamyšleně. „Kde bych měl jen začít...“

~ ~ ~

„Kde je tady knihovna?“ zavrčel vztekle na chroptícího zbrojnoše, který mu ležel u nohou a s prokousnutým hrdlem se marně pokoušel nabrat do plic něco jiného než krev. „Ví někdo, kde je tady ta zkurvená knihovna?“ zaječel na hlouček hrůzou popelavých zajatců, kteří se krčili v rohu místnosti, kam je zahnali věčně hladoví naz’haalové. „Tady opravdu neví levá ruka, co dělá pravá...“ povzdechl si rezignovaně a kývl na Zinku. „Zabijte je,“ řekl jen a pak nevzrušeně sledoval, jak stvůry nadšeně plní jeho příkaz. Zajatci jsou vždy přítěží a co teprve takoví, z nichž neměl žádný prospěch...

„Dejte ho sem!“ houkl na dvojici naz’haalů, kteří měli za úkol hlídat blouznícího komtura.

Zlehka, tak, aby mu nezpůsobil žádné zranění, jej pleskl hřbetem ruky přes tvář. „Vzbud’ se, upíre!“ řekl mu. „Vzbud’ se a možná tě nechám žít.“

Popelavě bledý Osvald Třema pomalu a opatrně otevřel oči. Byly plné bolesti a přicházející smrti.

„KDE JE KNIHOVNA?“ zopakoval otázku – tentokrát tak, aby mu zarezonovala v hlavě.

Mátožně se rozhlédl a pak ukázal rukou neurčitě před sebe. „Ta... tam,“ zachrčel a jeho vědomí opět zmizelo za hradbou agónie.

Mentální povel opět rozpohyboval naz’haaly. V úzkých chodbách nebyli k zastavení. Podlaha, zdi i strop, všechno jim bylo jedno. Běželi vpřed, jak se dalo. Střelci, kteří je chtěli zastavit, byli téměř bezmocní.

Další místnost, další obránci. Pětice zbrojnošů s obstarožními halapartnami se během vteřiny rozprskla po okolí.

Chodba, laboratoře a v nich dav ječících vědátorů. Tři vteřiny a znovu chodba.

Svět se zastřel krvavě rudou oponou...

Další dveře a na nich nápis „*Studovna*“. Viděl skupinu vojáků, jak se sem kvapně stahují a slyšel i hluk kladiv, jak se horečně snažili zatlouct veřeje. Hlupáci!

Několik úderů tlap a dveře se rozpadly. S hromovým rachotem se vytrhly z veřejí a dopadly na podlahu. Dusivý prach z omítky a cihel mu na chvíli zastřel výhled.

Naz'haalové vběhli dovnitř. Někdy v tu chvíli skupina obránců, ukrytá za barikádou ze stolů, polic a regálů, schovala hlavy a tucet aktivačních amuletů zatlačených chvatně do třaskavé hlíny, kterou někdo oplácal zádveří, jásavě zablikalo.

Jas exploze jej na okamžik oslepil a pak jím tlaková vlna mrštila na zem. Tucet naz'haalů, kteří už stihli vběhnout do místnosti, tolik štěstí neměl. Stěna ohně a stříbrných kuliček, ne větších než hrášek, je doslova vymazala z povrchu zemského.

Ve chvíli jejich skonu byl napojen a přival bolesti ho málem připravil o rozum. Zavyl jako zatracenec a zoufale přitiskl pěsti ke spánkům, které hrozily, že ten příšerný tlak nevydrží.

Musel se odpojit. Okamžitě a od všech. Než se zotaví. Než se to spraví.

Naz'haalové na sebe zmateně pohlédli. Vědomí jejich velitele je opustilo. Vědomí nějakých rozkazů jen pár okamžiků poté také.

Mladá naz'haalka si s vrčením sjednala jejich poslušnost. Smečka bylo to jediné, co jim zbylo. Štěkla a ten nejslabší z nich vpadl do studovny jako první...

~ ~ ~

„Ted'!“ zařval Droběj Půtka a dva strážci chvatně strhli dolů prachem pokrytou plachtu a odtáhli stranou pár lavic.

Trhl aktivační pákou a skřetí agregát na zemní olej se s kašláním rozběhl. Z malé výpustné roury na jeho boku se vychrlil oblak šedočerného, mastného a dusivého kouře. Počkal chvíli a pak pustil spojku. Ozubená kola se s klapotem rozjela a předala energii agregátu do podávacího mechanismu vrhače.

Namířil jej do rozšklebeného jícnu dveří a stiskl spoušť. První střela vylétla s hlasitým hvízdáním z hlavně a za ní druhá, třetí,

čtvrtá. Rychlost palby se zvyšovala s tím, jak se mechanismus dostával do pracovních otáček.

„Nabíjet!“ zaječel, když viděl rychle se vyprazdňující zásobník. Velitel stráží do něj okamžitě vhodil další balík střel.

Ječel nadšením stejně jako jeho divocí předkové, když viděl, jak jeho dosud nepatentovaný vynález trhá ty odporné bestie na kusy. Až to tady skončí, shrabe jejich zbytky, nalepí na ně kolek a strčí je před kancl toho blba, který mu vrhač odmítl zapsat do patentového registru...

Náhle s překvapením zaregistroval dvojici monster, která využívající krytu svých umírajících druhů obratně vyskočila na vysoký kazetový strop a po něm, jako by pro ni neplatily zákony gravitace, se k němu rozběhla. Zaklel a vztekle trhl madly zbraně dolů, co to šlo, ale zbraň nebyla na takový náměr stavěna.

„Na stropě!“ zaječel na lidi, krčící se za barikádou. „Sejměte je! Rychléééé!“

První z těch šedočerných stínů se na něj zřítíl z výšky a vyrazil mu z plic všechny vzduch. Vyhekl a pak ještě jednou, když mu přes hrud' šlehla palčivá bolest jako ohnivé důtky. Předělat lafetu... musím předělat lafetu, běželo mu hlavou, zatímco se, zalit vlastní krví, pomalu propadal do nevědomí...

~ ~ ~

Ždan Přezák znovu zalitoval, že tu není Oskar. Celý život se vyhýbal čemukoliv, co jen vzdáleně připomínalo velení. Nikdy nevyčuhovat, nikdy na sebe nestahovat něčí pozornost. Byl upírem už téměř druhou stovku let a za tu dobu se mu jeho předsevzetí podařilo plnit bezezbytku. I předtím na sebe nijak neupozorňoval. Byl dokonce tak nenápadný, že si někteří jeho sousedé ani nevšimli, že umřel. A najednou dostal na povel devět svých soukmenovců a měl s nimi uskutečnit plán, který navrhl ten divný ex-Inkvizitor. Znechuceně by si odplivl, ale to v podobě velkého netopýra nebylo možné. Místo toho ze sebe vydal jen znechucené vypísknutí, slyšitelné pouze jeho druhům.

Všivá a zatracená práce, čert nám ji byl dlužen, donesly se k němu odpovědi. Práci si ale nikdo nevybírá...

Zvažoval, jestli by bylo lepší vystoupat co nejvýše a pak se prudce snést dolů, nebo celou dobu letět nízko při zemi a potom se přehoupnout přes hradbu. Nakonec zvolil první variantu. Míhali se mezi domy jako stíny. Neslyšní, téměř neviditelní a budova Univerzity jim rostla před očima. Pak zástavba skončila a oni se ocitli v otevřené krajině. Nevěděl, jak ostatní, ale on se začal cítit příliš na ráně.

„Tři sta kroků!“ sdělil druhům. „Přidáme...“

Desítka velkých netopýrů ještě o poznání zrychlila.

~ ~ ~

Zoran Kvačko přiložil k ústům polní láhev a zavdal si. Ovocná chuť pálenky mu sklouzla po jazyku a zmizela v žaludku, kde vybuchla v příjemném pocitu tepla. Už potisící poděkoval šťastné hvězdě, že byl, těsně předtím než to vypuklo, přidělen ke strážní službě. Díky tomu nemusel vyrazit do města.

Ten útok těch smradlavých bestíí ho v první chvíli docela zaskočil. Docela, ale ne dost na to, aby poslechl toho pitomce poručíka, který vzápětí přiběhl na hradby, aby odvedl každého, kdo mu padl pod ruku. Zoran během jediného úderu srdce zmizel v temném výklenku, odkud nevylezl, dokud nebezpečí hrdinné smrti nepominulo. Když tak nad tím uvažoval, možná měl přece jen dát přednost těm galejím. Deset let není tak mnoho...

Na hradbách jich moc nezbylo. Sotva družstvo. Lehký a osvěžující vánek k němu přinesl ozvěnu boje a křik raněných umírajících. Bude muset dávat pozor. Nejen na ty hajzly, kteří si dovolili zaútočit na Univerzitu, ale i na své nadřízené. V jejich hlavách se mohla zrodit kdejaká kravina.

Podíval se, kdo tady teď velí a uviděl dva seržanty a jednoho strážmistra. Posloupnost velení tedy byla jasná. Na rameni jeho služební tuniky byl ještě zřetelně patrný tmavší pruh – po odpáraných desátnických distinkcích. Takže měl jako prostý voják jistotu, že mu vždycky někdo bude velet. Pro něj ale bylo důležité jak.

„Zůstat na svých místech,“ zavelel v tu chvíli strážmistr a Zoranovi tím spadl kámen ze srdce. „Tudle práci znáte, chlapi.

Hlásní dál hlídaj okolí a oblohu. Ostatní obsadí balisty a kuše. Hlavně balisty. Zažehněte ohně v koších. Kdyby něco, chci abyste byli připravený na zapalování výbušnejch střel.“

Všichni se rozběhli plnit své úkoly. Zoran byl mezi nimi. Když zakřičel ten hlásný: „Už letí!“ stál zrovna vedle jedné z těžkých kuší. Byla nabitá a hrot střely založené v drážce byl stříbrný. Když její masivní pažbu přitiskl k rameni a pohlédl na svět před sebou skrz úzkou výseč mířidel, uviděl několik rychle rostoucích tmavých siluet...

„Vampýři!“ zaječel strážmistr. „Sundejte ty zkurvysyny z oblohy!“

~ ~ ~

„Tři...“ zakřičel Ždan Přezák, letící v čele jednotky. Viděl před sebou na hradbách zběsile pobíhající lidi i lidi chápající se samostřílů a sedající za mířidla jejich větších příbuzných, těch balist. Osobně dával přednost těm zběsile pobíhajícím, ti po něm alespoň nedokázali nic vystřelit.

Tisícinásobně citlivějším sluchem zaslechl klapot mechanismů inkvizičních zbraní. „Držte formaci. Ještě ne, ještě chvíli...“ dodal, když otočil hlavu a pohlédl zpět na dvě postavy, pelášící co to dá k hradbám Univerzity.

Pak vystřelili.

„Zrušit formaci!“ zavelel, když viděl blížící se střely. Desítka upírů zavířila vzduchem a jejich těla zmizela ve zběsilých výkrutech. I přesto ale dvě střely svůj cíl našly.

Noční oblohu prořízlo hlasité zaječení a v jediném okamžiku se upírovo tělo změnilo v oblak prachu.

Druhého zasáhla střela z balisty do kožnatého křídla. Pažní kost se s praskotem roztříštila a křídlo se zhroutilo jako stan, jehož plachtu přestaly podpírat kůly. Děsem řvoucí upír, točící se v kotrmelcích, přestal udržovat svoji podobu a jeho napůl lidské a napůl netopýří tělo se roztříštilo o zem.

„Dva...“ ječel s hrůzou v očích. „Ještě vydržte...“

Vydrželi. Byli sto kroků od hradeb, když se prvním zbrojnošům podařilo nabít své zbraně. Jejich ústí opět mířila k temnému nebi.

Nyní pro ně ale byli dokonalým cílem. Na sto kroků by se netrefil jen málokdo.

Další zadrnčení tětiv zaniklo v Přezákově hysterickém jekotu: „Jedna a nula! Úhyb doprava. Ted’!“

Osm velkých netopýrů prudce zabočilo a zmizelo ve stínech panujících u úpatí univerzitních hradeb.

~ ~ ~

Chvíli mi trvalo, než se mi podařilo popadnout dech a bylo pro mě poněkud iritující, že Stírku podobný problém netrápil. Stál tam a díval se, jak si divže nevykašlu plíce a ve tváři neměl ani stín únavy. Prostě jen další nudná noc...

Jenomže ona to už tak úplně noc nebyla. Na obzoru se před chvílí objevilo takové to světlejší tušení dne, tenký pás světlejší modři. Bylo jasné, že svítání už je jen otázkou minut a až se na obloze objeví slunce, mí společníci přestanou být jen zapálení pro věc a stanou se zapálenými sami o sobě...

Odložil jsem na zem objemný vak, se kterým jsem se sem vlácel a opřel se o masivní dubové obložení výpadové branky. Čekal jsem, dokud se ve stínech na úpatí hradby neobjevilo osm postav. Když tento můj nápad začal, bylo jich deset a než skončí, bude jich ještě méně.

„Bylo to jen tak tak,“ pronesl místo uvítání Ždan Přezák, na jehož tváři se skvěla špatně se hojící spálenina od stříbra. „Doufám jen, že to bude stát za to...“

„Já taky,“ odvětil jsem popravdě a zabušil na ty dveře. Třikrát, pak pauza na dvě nadechnutí a ještě dvakrát. Na odpověď jsme nečekali dlouho. Za minutu, možná dvě se zpoza dveří ozvalo: „Koho sem kurva čerti...“

„Otevři Podboro,“ houkl jsem na něj, „nebo ti tady z toho udělám kůlničku na dříví.“

„Co chceš? To ti to minule nestačilo? Takovýho vylízance by mezi sebou nestrpěli ani S’ani.“

„Jsem už sám pro sebe,“ oznámil jsem mu, „a pokud vím, něco mi dlužíš. Nebo bys byl raději, kdyby se na Univerzitě profláklo, co

posledních pár let děláš s těmi rozpitvanými zločinci, které vám sem posílá můj bratranec Ypp?“

„Nevyhrožuj Kloppe,“ kontroval Podborův skřípavý hlas. „Škapulíře nejsou trestný.“

„Ale ne ze sušených...“

„No tak dobře,“ skočil mi promptně do řeči a zámek ve fortně zacvakal. „Nemusíš zabíhat do detailů,“ dodal ještě, ale to se už ona fortna, zvaná též rasovská, otevřela. Než si chudák uvědomil, koho pouští, dal jsem přes práh nohu. Pak už bylo pozdě. Stačil jediný krok a byl jsem uvnitř a za mnou i Stojmír a všichni upíři.

„Co... co to tu?“ zablekotal, když kolem něj prošel další z těch, které sem obyčejně přivázeli zavřené v kleci.

„Klid, zachraňujeme svět,“ oznámil mu Stojmír Stírka vyrovnaně.

„Vy, kapitáne, a s nima?“ hlesl šokovaný Podbora.

„S nimi nebo proti nim, to máš jedno, příteli,“ odvětil s úsměvem.

Když Podbora opět zarýgloval fortnu, nad střechami kněževradských domů vyšlo slunce...

~ ~ ~

Poslední dva zbrojnoši odhodili své zbraně a pokusili se spasit útekem. Marně. Do zad se jim v mžiku zařaly naz’haalské spáry a zprudka je strhly k zemi. Jejich křik se mísil s hrdelním vrčením monster a skřípěním trhaných zbrojí.

Pohlédl na okolní spoušť a zhrouceného kobolda, jehož tělo viselo bezvládně z toho pekelného vynálezu, který jej připravil o dobrou dvacítku služebníků. Dosud nepoznaná hrůza a bolest z tolika prožitých smrtí se mu smísila s obdivem pro tak účinnou zbraň. Během okamžiku dokázala proměnit triumf v naprostou zkázu. Skrumáž dovnitř se deroucích naz’haalů byla pro kobolda snadným cílem a jeho speciální střely měnily nebohé služebníky v krvavé cáry a cákance... Jen díky duchapřítomnosti vůdkyně smečky nebyly ztráty ještě větší.

Studovna byla jejich. Prošel k improvizované barikádě z lavic a skříní navršených na sebe, nevšímaje si mrtvých a na nich hodujících naz’haalů. Tam, za vysokými dveřmi, byly odpovědi na jeho otázku. Tam bylo řešení hádanky.

Usmál se sám pro sebe. I když se jeho smečka smrškla na dva tucty služebníků, úspěchy jeho bývalých obchodních partnerů, které nechal řídit ve městě, jej naplňovaly uspokojením. Chaos, který z jeho vůle způsobili, byl dokonalý. Město se během okamžiku obrátilo vzhůru nohama a jejich vražedné šílenství zasáhlo vše a všechny. Každý rod, každou rodinu vážených patriciů, každý úřad. Všude tekla krev a odevšad se jako jed šířila panika. Inkviziční oddíly jen stěží dokázaly nastalou situaci zvládnout. Jen stěží? Pcha, pomyslel si uštěpačně. Síla energie uvolněná do astrálu s každou kapkou prolité krve už v zárodku zdusila jejich snahy o koncentraci a vyvolání jakéhokoliv kouzla. Jejich mentální bariéry byly rozrušené a hrůza je zachvacovala již při pohledu na jeho dílo zkázy. Lovci jako první pochopili, že čelí protivníkovi mimo jejich kategorii a omezovali se jen na evakuaci živých a pokoutné dobíjení raněných. Jeho služebníkům však šli z cesty tak rychle, jak to jen šlo. Zmohli se jen na střelbu ze zálohy, následovanou kvapným přesunem opačným směrem...

Noční oblohu osvětlenou plameny požárů protínaly vysoké sloupce dýmu. Univerzitě nyní nikdo nebude věnovat byť jen nepatrnou pozornost. Jak přišel, tak zase odejde. Až najde, co hledá, samozřejmě.

Zprudka rozrazil vysoké dveře vedoucí do knihovny a spokojeně nasál tu vůni prachu a starých tisků.

~ ~ ~

Horác Knuta se zastavil hned na začátku do dálky se táhnoucích regálů plných knih, svitků a manuskriptů vázaných ve všem možném, včetně elfské kůže. Byly tu tisky, které se již nikde jinde nezachovaly. Staré stovky let, na papíru, jaký už nikdo nedokázal vyrobit, na kůži i papyru, byly tu dokonce i knihy napsané na březové kůře. Byla tu díla slavných mágů, alchymistů, astrologů, vědců i obyčejných blouznivců. Našly se tu originály i přepisy všech dostupných prorocství, včetně protokolů z výslechu příslušných proroků – pravých i těch falešných. Byla tu dokonce i díla zcela neznámých lidí, na které zapomněly nejen dějiny, ale už i jejich dosud žijící příbuzní.

Některá se sem dostala darem, jiná koupí, ale většina jich byla zabavena v rámci očištění populace od škodlivého vlivu magie a temných sil. Byly tu uzamčené a odstíněné desítkami ochranných symbolů. Jen občas k nim zavítal někdo jiný než knihovník a nikdy se odtud neodnášely pryč.

To vše se ale právě změnilo.

Zesílil svůj stisk a muž zachrčel. Už nějakou dobu se celý modrý v obličejí zoufale pokoušel nadechnout a jeho útlé ruce marně tloukly do Horácovy pravice, kterou jej držel za hrdlo. S každou další vteřinou byly jeho pohyby pomalejší a úderý slabší. Pak ochabl docela.

V tu chvíli povolil stisk a nechal knihovníka dopadnout na podlahu, kde se začal dávivě nadechovat.

„Přišel jsem si pro jednu knihu,“ oznámil mu, „a čekám tvoji naprostou spolupráci...“

Muž na něj upřel nechápavý pohled. Oči měl díky popraskaným žilkám krvavě rudé. „Ale výpůjční řád něco takového za...“ začal.

Mentální úder jej zasáhl uprostřed slova a doslova jej přibil k podlaze. S očima náhle nevidoucima hleděl nehybně před sebe a z pootevřených úst mu přitom vytékal tenký pramínek slin.

Proniknout do jeho přísně analytické mysli bylo snadné. Během okamžiku měl k dispozici veškeré jeho znalosti a zkušenosti. Bylo to jako stavebnice, jako rébus. Někde něco vzal, jinde přidal či přesunul. Procházel příslušné synapse a přizpůsoboval je, dokud nebyl naprosto spokojen. Pak se z jeho mysli zase vzdálil.

Prošedivělý knihovník se pomalu postavil.

„Takže ještě jednou,“ pronesl Horác unaveným hlasem. „Chci jednu knihu...“

Muž, jehož pohled byl nyní vyhaslý a prázdný, ani nečekal na její název, uklonil se a pomalou, šouravou chůzí se vydal mezi regály. Tato knihovna byla jeho život, znal ji a miloval. Co by jiným trvalo celé roky, jemu zabralo sotva pár minut. Když před Horáce položil požadovaný manuskript, ten pouze nedbale mávl rukou. Jediným gestem přerušil spojení a pak netečně sledoval, jak se ten již nepotřebný muž hroutí v křečích k zemi. Pak pokrčil rameny a začal zvědavě listovat přinesenou knihou.

Roch Ledný prudkým trhnutím otěží zastavil svého plaváka a ze sedlové brašny vylovil elfský dalekozor. Pohrdal těmi odpornými, zženštilými a dlouhověkými degeneráty, ale to mu nebránilo v používání toho, co se jim povedlo. Dalekozory ale byly jen jedním z dlouhé řady zboží, které vylepšovalo Staroleským elfům rozpočet a Inkvizici způsobovalo vrásky na čele. Nemenší shánka byla i po jejich zbraních a elixírech původně určených ke zvýšení tvrdosti dřeva.

To, co uviděl v soustavě čoček, jej však přílišným nadšením nenaplnilo. Celá čtvrť se zmítala v chaosu a vraždění. Nikdo si nemohl být jist životem a lidé propadali masové hysterii. S rostoucím počtem mrtvých se obnovily staré sváry a na povrch vyplavaly dávno zapomenuté křivdy. Tam, mezi těmi honosnými vilami a usedlostmi, nyní probíhal nefalšovaný boj dobra se zlem, pravověrných s heretiky. Jenomže nikdo nevěděl, kdo je kdo.

Náhlá proměna těch, jež všichni považovali za páteř kněžegradské společnosti, otřásla městem v základech. Stali se z nich vraždící šílenci, pak monstra a nikdo nevěděl proč. Až na Inkviziční radu.

Zaklel a znechuceně si odplivl. Kdo jen mohl tušit, kam až ty věci zajdou? Copak mohli vědět, co se stane, když od těch pitomců budou místo šperků vybírat jen poplatek za mlčenlivost? Nemohli. Situace není nikdy tak jednoznačná a to, co učinili, bylo přece v nejlepším zájmu samotné Inkvizice. Její moc už po léta jen slábla a najednou se k ní o pomoc obrátili ti, kdo její autoritu již léta podrývali. Bylo přece správné, že za to pak museli zaplatit...

„Máme už přesnější údaje?“ zeptal se svého adjutanta, který právě něco zakresloval do mapy.

Ten přikývl. „Je to, jak jste předpokládal, Excellence,“ odvětil a poklepal prstem po několika červených křížcích, které byly zakresleny do mapy. „Všechno to začalo přesně u těch osob, jež jste zmínil. Teď po východu slunce se už situace poněkud zmírnila. Ty bestie se stáhly do domů. Zřejmě se tam pokusí přečkat do soumraku. Stejně se zařídilo i těch několik nekrotů, kteří už stačili oživnout.“

„Dobře,“ odtušil Roch a ukryl dalekozor zpět do brašny. „Pošlete tam úderná komanda Lovců s hromadami stříbra a džbery svěcené vody. Jejich velitel je oddaný naší věci a důvěryhodný. Vyřídíte mu, že mu přikazují zahájit akci ‚Očista‘. Oproti původnímu plánu ale chci, aby se nejprve postaral o jména z toho Bradnova seznamu a o jejich rodinné příslušníky a služebnictvo. Získanou ‚kořist‘ mi předá osobně.“

Adjutant přikývl a vytáhl z kapsáře svůj notes.

Zavrtěl hlavou. „Žádné písemné poznámky. Všechny rozkazy předejte osobně.“

Když pobočník odjížděl, zamyšleně jej sledoval a děkoval prozívatelnosti, že tento mladý a ambiciózní muž není nepostradatelný. V každém řetězci vedení by přece měl být někdo, kdo svou smrtí v případě nutnosti zajistí, že ty nahoře nebude nic spojovat se zločiny spáchanými těmi dole...

„Milosti,“ vytrhl jej v tu chvíli z úvah něčí vzrušený křik. „Vaše Milosti, zprávy z Univerzity!“

Obrátil koně a pohlédl na pelášícího a hrůzou popelavého zbrojnoše.

„Co se děje?“

„Přepadení!“ vyhrkl ten muž sotva popadající dech. „Velitel stráží vám vzkazuje, že na půdu Univerzity vnikla smečka těch stvůr vedená nějakým zrádcem z našich řad a ještě jedním neznámým mužem. Velmistr bohužel zrovna poskytl azyl spoustě uprchlíků. Máme hlášeny stovky mrtvých!“

„Knutla!“ zasyčel vztekle. „Ten zatracený zkurvysyn!“ Vyděšený zbrojnoš pod tím nápořem čiré nenávisti zakolísal.

„Musíme okamžitě zpátky! Taková drzost. Taková neskutečná drzost! Až ho dopadneme, bude litovat všech svých narození. Kašlu na to, co se říká o humánnosti trestů. Chci, aby tenhle zplozenec pekel trpěl až do skonání světa!“

„Snad nechcete odpečetit...“ hlesl překvapeně jeden z jeho důstojníků.

„Sluneční celu?“ zeptal se jej ostře. „Ano! Kvůli němu to riziko klidně podstoupím.“

„Zatraceně!“ zaklel Horác Knuta vztekle, když pochopil, že jeho velkolepý obchodní plán, jeho vymazlené dítko a předmět pýchy naprosto ztroskotal. A to vše nyní, když si již byl naprosto jist, že kněžegradský portál existuje a dokonce už i věděl, kde. Ta poslední informace však změnila naprosto vše. I kdyby se mu jej podařilo aktivovat, nikdy ho nebude moci komerčně využít.

Mrštil manuskriptem o zed' a sledoval, jak se tím mění v záplavu listů snášejících se k podlaze. Co potřeboval, už věděl. Možná toho dokonce věděl i víc, než původně chtěl.

Byl už tak blízko cíle. Dostal se kvůli tomu i na Univerzitu, nejlépe střeženou baštu odpůrců všeho, co nyní představoval. Našel dokonce i ten manuskript. Mezi statisíci jiných. A co se z něj dozvěděl?

Zaskřípal zuby, až se od něj naz'haalové odtáhli do bezpečné vzdálenosti.

Že je ten prokletý portál přímo pod ním, že na něm zakladatelé Inkvizice postavili své opevněné sídlo, aby ho už žádný nepřítel nemohl znovu zneužít...

Co teď měl dělat? Mohl se otočit na patě a znovu zmizet v labyrintu katakomb. Mohl by tam žít stovky let a vycházet jen za lovem a kořistí. Takový život ale nebyl nic pro něj. Vždycky chtěl od života více než jiní a ani teď to neviděl jinak. Nebude se někde skrývat a vzpomínat na zašlé časy. Nebude utíkat.

Portál byl pořád jeho cíl. Byl aktivní. Možná ne aktivovaný, ale stále funkční a to mohl využít ve svůj prospěch. Znal přece koordináty Meltezy. Dokázal by se spojit s dvojčetem kněžegradského portálu v zapovězeném městě a uniknout odtud. Bez ohledu na zradu toho prokletého prasete Evadda.

Misky vah jdou přece vždycky vychýlit. Pokud na ně samozřejmě dokáže umístit kvalitní protiváhu.

Rozhlédl se kolem sebe. Byla tu spousta knih a v dalším oddělení byla zase spousta zabavených věcí. Inkvizice je brala jejich majitelům po celá staletí. Stačilo najít ty opravdu důležité, ty opravdu cenné. Pak by měl pro Meltezany takovou cenu, že by mu nejspíše dovolili postavit si ve městě i vlastní klášter...

Věc měla jen jediný háček. Trvalo by mu sto let, než by se v té záplavě knih a artefaktů zorientoval. Ledaže by mu v tom někdo pomohl.

Zamyšleně pohlédl na umírajícího knihovníka a pak z kapsy vylovil diamant. Jeho plošky byly ještě špinavé od tělních tekutin předchozího majitele.

~ ~ ~

Poručík Všeboj Smotka, špinavý a s kruhy pod očima z nevyspání pohlédl na desátníka Outratu, který jako jediný přeživší poddůstojník povýšil na jeho pravou ruku. „Co že říkal ten zvěd?“

Desátník nejistě pohlédl na postavy v černých zbrojích, které se míli od nich hemžily kolem řady honosných domů.

„Inkviziční komanda prej začala dělat čistky v kupecký čtvrti. Neberou to ale dům po domu. Postupujou prej podle nějakýho seznamu. A je jim jedno, kdo skončí pod kudlou. Živý nebo nemrtvý. Chlapi, ženský, děcka...“

„Chceš tím říci,“ pronesl poručík, jako by mu unikal smysl toho, co právě slyšel, „že tam mordují lidi místo toho, aby zatočili s těmi stvůrami?“

„No,“ odušil desátník, „myslím, že to berou jedním vrzem. Ale jen v určitejch domech. Tam nenechaj nikoho naživu a zplundrujou to tam až běda. Je to něco jinýho než normální rabování, to vám teda povím. Jako by tam něco hledali a když to najdou, přesunou se k dalšímu domu, klidně i o ulici vedle. Ostatní je nezajímaj, i když jim lidi hlásej, že se jim do sklepů postahovalo všelijaký vobživlý neřádstvo...“

Poručíkova tvář se stáhla nevolí. „Nevím, co se tu děje, ale nelíbí se mi to a nebudu tady dřepět a čekat, až se někdo tam nahoře rozhoupe. Z našeho úseku se ty bestie stáhly ještě za tmy a teď máme bílý den. Takže se sebereme a půjdeme tam a koukneme se jim na zoubek... Máme kontakt se zbylými rotami?“

Desátník přikývl. „Seržant Kozlo a svobodník Hůska čekají na vaše rozkazy. Tak nějak jste teď ve velení praporu, pane...“

Poručík pohlédl na stříbrnou epoletu na pravém rameni a s úšklebkem zavrtěl hlavou. „Tak si říkám, že táta měl zase jednou

pravdu,“ pronesl a pak k nechápajícímu poddůstojníkovi dodal: „Nechtěl totiž, abych šel na kadetku. Říkal, že je to mrhání talentem, protože v armádě se dá fakt rychlá kariéra udělat jen za války...”

~ ~ ~

Když nad tím Osvald Třema přemýšlel, nedokázal si uvědomit, co ho vlastně probudilo. Možná to bylo to podivně namodralé světlo, které mu pronikalo skrz zavřená víčka, nebo za to mohla ta přemíra pachů, která během jediného okamžiku zaútočila na jeho nos, či to byl ten hluk, jež náhle zasáhl jeho citlivé uši.

Opatrně otevřel oči. Zjistil, že leží na kamenné podlaze v temné Univerzitní knihovně, která mu však tentokrát vůbec nepřipadala temná – a to i přesto, že tu kromě jediné unylé lampy na knihovníkově stole nikdy nebyl žádný jiný zdroj světla. Nyní však nepotřeboval ani tu lampu. Vše projasňovalo namodralé, jakoby soumravné světlo a bylo mu to příjemné.

Překvapilo ho to. Při svých předchozích návštěvách si neustále stěžoval na tmou panující mezi uloženými knihami. Nikdy s tím nic neudělal. Nyní už to nebylo potřeba.

Opatrně otočil hlavu a pohlédl na svého mučitele, jak křičí na své nemrtvé služebníky, kteří každou chvíli mizeli v nekonečných uličkách mezi regály, aby se po pár okamžicích zase vrátili, přinášejíce v tlamě nějakou knihu či předmět.

Nedokázal si vzpomenout, jak se sem dostal, ani co následovalo po jeho mučení. Vybavil si jen tu neuvěřitelně palčivou bolest, která mu ústy pronikla do těla. Dusil se a v křečích se snažil tu odpornost vyzvrátit, ale pak vše kolem něj zmizelo v mrazivé temnotě smrti.

Smrti? Zkusmo přitiskl bříska prstů na žilnaté zápěstí druhé ruky. Že se mu nepodařilo nahmatat tep hned napoprvé, nic neznamenal. Nikomu se to přece napoprvé nepovede...

Pak ale jeho jazyk narazil na zřetelně delší špičáky. Byly dokonce špičatější. Pak jeho tělem projel první křečovitý záškub hladu a špičáky ještě o něco povyrostly. To už oddiskutovat nešlo.

Kdyby mohl, začal by křičet. Začal by kolem sebe kopat jako smyslů zbavený a zabil by toho, kdo mu to udělal, kdo z něj udělal to, čím tak pohrdal...

V jeho nitru se zažehl plamen pomsty tak silný, že zahnal na útěk i temnotu, která se v něm už začala zabydlovat...

Horác Knuta, Horác Knuta, rezonovalo mu v hlavě, ale ovládl se. To, co se před ním právě odehrávalo, bylo důležitější.

Ačkoliv naz'haalové od Knuty neustále odbíhali a zase se vraceli, jeden u něj zůstával pořád. Netečný ke všemu okolo, s velkou a rozchlípenou ranou uprostřed hrudníku. S hrůzou v těch zvířecky změněných rysech jeho tváře poznal hlavního knihovníka.

„Chci cokoliv, co má hodnotu. Grimoáry starých mistrů, zbroje khelledských svatých bojovníků, záblesková kopí. Prostě cokoliv z Velké války. Přece jste toho zabavili mraky...“

Naz'haalský knihovník zavřel oči a předal mentálním přenosem umístění požadovaných věcí svým druhům.

Nic z toho, co Knutovi přinášeli, nemělo už nikdy opustit podzemí Univerzity. Některé artefakty by dokonce dokázaly vymazat Kněžegrad nejen z krajiny, ale i z přediiva reality, jako by nikdy neexistoval. Trvalo celé roky, než se terénním agentům podařilo ty věci nalézt a zabavit. Nechtěl, aby se to znovu opakovalo. Celá staletí se země léčila z následků Velké války a některé její oblasti dosud nebyly obyvatelné...

Viděl, jak Knuta se zalíbením hladí pancíř khelledských válečníků, který byl díky zakletým démonům schopen své maskování přizpůsobovat okolí. Nájemní vrahové celého světa by mu za něco takového urvali ruce...

Musí ho zastavit, musí zavolat pomoc. Využil chvíle, kdy si ho nikdo nevšímal a opatrně se odplížil pryč.

Zřejmě by to neudělal, kdyby věděl, že jen chvíli poté Horác Knuta prolomil iluze a magické ochrany vytvořené univerzitními mágy a následován pod tíhou nákladu klopýtajícími naz'haaly sešel po skrytém schodišti do nejnižší úrovně univerzitního podzemí. Do místa, kde se nalézal portál...

~ ~ ~

Bartoloměj Hnido, kapitán Lovců Nejsvětější inkvizice a velitel úderných komand byl ve své podstatě velmi spokojený člověk. Práce ho bavila, dostával za ni i slušně zapláceno a co bylo nejlepší, ptali se

ho pouze, zda rozkaz splnil a nezajímalo je jak. Zakládal si na iniciativnosti a efektivitě a pod svým velením shromažďoval muže podobného ražení. Byli Lovci a Lovci a oni byli ti druzí. Ti tajní, nebo spíše ještě tajnější než ti tajní. Speciální úkoly, špinavá práce, únosy, vraždy a přepady ze zálohy. Trestající ruka spravedlnosti. Ztělesnění božího hněvu. Říkali si všelijak. Zejména během bujarých večírků, jejichž uspořádání bylo po úspěšné akci tradicí.

Ani tento úkol jej nepřekvapil. Možná byl větší než obvykle a probíhal za denního světla, ale jinak už ničím nevybočoval z běžného standardu.

Prudkým trhnutím vyprostil meč z břicha chroptícího čeledína a pak ho odstrčil stranou. Když se tak dobře ukrýval až do rána, měl v tom, idiot, pokračovat i dál, pomyslel si uštěpačně a vstoupil do přítmí maštalé. Nalézt v ní dívku, kterou ten mladík tak vehementně bránil, nebyl žádný problém. Byla mladá a hezká, ale rozkazy byly rozkazy. Ani jí, vzlykající strachy, nic neřekl. Prostě jen bodl. Vydechla, jako by tím z ní šňal všechnu tíhu světa.

Kývl na mnichy a ti těla polili svěcenou vodou a zasypali nehašeným vápnem, aby se ztížila jejich pozdější identifikace.

Vyšel ven a posunkem přivolal setníka, zjizveného veterána, na jehož úsudek se vždy mohl spolehnout. Z jeho spokojeného výrazu usoudil, že vše běží jak má. To ho potěšilo.

Měl rád standardní průběh u všech akcí a u této to dokonce byla nezbytnost. Komanda byla naštěstí tak efektivní, jako vždy. Nejprve v maštálích, na půdě, ve vikýřích a v komínech našli ty, kteří přežili. Pak se zaměřil na sklepy, v nichž se skryli proměněníci a jejich znekrotizované oběti. A mezi tím se nacházely ložnice, budoáry a hostinské pokoje přetékané cennostmi. Nikdo nepřišel zkrátka...

„Jsou tam?“ zeptal se setníka.

Ten přikývl. „Pan domácí v celé své kráse a pár mrtvoušů. Hoši se o ně postarají...“

„Dobře,“ odvětil kapitán. „Sice se trochu opoždíme za časovým plánem, ale není to nic hrozného. Dokud budou všichni dělat, co mají, nezajímá mě, co tvým lidem zůstane pod nehty. Vyjma diamantů, ty mi odevzdají. Pokud u někoho najdu třeba jen

jediný, skončí vpletený do kola a kat mu zpřeráží všechny kosti v těle...”

Setník pokýval hlavou a podal mu malý váček. „Zatím chlapi všechno poctivě odevzdali mně. Takže vám to teď předávám. Všichni vědí, co jsou tyhle šmuky za svinstvo a nikdo s nima nechce mít nic společného.“

„To je dobře,“ pronesl spokojený kapitán. „Tak pokračujte...”

Setník pokynul svému družstvu a to začalo okénky do sklepa házet baňaté láhve se svícenou vodou. Zoufalý jekot těch uvnitř doprovázeli chechtáním a oplzlými poznámkami.

Pokračoval pomalou chůzí po mírně stoupající ulici. Pak se rozhlédl po modravém nebi. Vypadalo to na hezký den. Pokud se nepokazí, samozřejmě. Během chvíle jej obklopil hlouček vzlykajících a lamentujících lidí. Jejich žádosti a stížnosti ho znechucovaly a tak přidal do kroku a dvojice ramenatých zbrojnošů mu sjednala průchod několika dobře mířenými ranami. Bylo jen jediné místo, kde ho otravovat nebudou – místo, kam by se neradi dostali. Zamířil mezi dva opancéřované vozy, z jejichž zamířovaných oken se k němu vzpínal les nadějí hledajících rukou. Tam se ho nikdo z pronásledovatelů neodvážil následovat.

Dvojice vyšetřovatelů právě dokončovala výslech nějakého heretika. Vzpouzel se, koulel očima, proklínal je a zapřísahal o vlastní nevině, ale na jejich vcelku logické otázky odpovědět nedokázal.

Viděl ale, že oba vědí, co dělají. Nezdržovali se hrou na hodného a zlého. Oba byli zlí a dokonale se doplňovali.

„Od čeho máš ten šrám, kdo tě kousl?“ ptal se ho jeden.

„Nebo že by to bylo škrábnutí?“ přisadil si druhý.

„A... ano, od petlice... na půdě,“ zachrčel heretik nepřesvědčivě.

Prudký úder dřevěným obuškem do ramene jej složil k zemi i s židlí, na níž seděl.

Zvedli ho a posadili. „Nelži nám,“ uzavřeli to unisono.

„Zatvrzele zapírá,“ nadiktovali společně protokolujícímu kancelistovi, „ačkoliv byl upozorněn na skutečnost, že karanténa je zoufale přeplněná...”

„Riziko nákazy bych rozhodně nepodceňoval,“ pokračoval jeden.

„Musíme přece chránit společnost,“ přisadil si druhý a kývl na znuděně se tvářící pochopy, kteří se s neúprosnou definitivností zmocnili vzpouzejícího se vězně a odvěkli ho do nedalekého domu. Nechtěli jej tam ale zavřít. Kvůli tomu by si s sebou nebrali osikový kůl a kladivo. Nedělali to zřejmě poprvé, protože to zvládli na dva údery.

Kapitán rád pracoval s profesionály...

„Tlačí nás čas, že?“ zeptali se ho během krátké chvíle vyhrazené na odpočinek.

Přikývl.

Místo lamentací se od nich dočkal jen pokrčení ramen. „Fajn, tak to ještě krapet zkrátíme a budeme to dělat po skupinách. Třeba rodiny a známí dohromady. Třeba jim nabídneme bezbolestný skon výměnou za doznání. Co by člověk neudělal pro děti, že?“

Kapitán je z úšklebkem poplácal po rameni. Chtěl výsledky a měl výsledky. Pak vytáhl z torny otlučenou polní láhev a napil se. Víno už bylo teplé a na jazyku zanechalo pachut' tříslovin, ale pořád to bylo lepší než voda z obecní kašny, ve které plavalo několik obětí nočního běsnění.

Zamyšleně si pohrával s váčkem se šperky. Jejich hodnota dalece převyšovala vše, co dokáže až do smrti vydělat, ale rozkazy byly v tomto směru jednoznačné. Musí odtud zmizet. Za každou cenu, i kdyby ho to mělo stát život.

Znovu se napil a pak je vrátil do záňadří. Postará se o ně. Tak jak slíbil.

Zrovna chtěl vstát a vyrazit dál na obhlídku, když ho zarazil ten divný a hysterií prosycený křik: „Královští!“

Zvedl hlavu a na střeše zahlédl zuřivě mávající hlídku. „Jdou sem královští!“

Armáda? pomyslel si překvapeně, protože nikoho ani nenapadlo, že by sem mohli zavítat. Měli přece rozkazy a tradiční katastrofální nedostatek jakékoliv iniciativy...

„Kolik?“

„Celý prapor, pane,“ zazněla odpověď, kterou rozhodně nechtěl slyšet. To byla příliš velká přesila a oni ještě nebyli hotoví. Co teď?

Dokončit úkol, nebo se bránit? Nebo se dokonce stáhnout? V první chvíli nevěděl, jak se má rozhodnout.

Jednu věc ale věděl dobře. Jestli nic neudělá, přijdou sem a uvidí věci, které nikdy nepochopí. Oni nevědí, co je to neustávající boj s temnotou, která má tolik podob. Oni nevědí, že tady není čas na lítost a ohledy. Budou cítit lítost s těmi heretiky a budou je chtít zachránit. Jediné, čeho tím ale docílí, bude další posílení zla. Zlo nezná ohledy a ani oni je nesmí znát. Jinak podlehnou.

„Pobijte zajatce!“ přikázal. „Stříbrem nebo železem a pak spalte tenhle barák,“ dodal ještě, ukazuje přitom na dům, ve kterém utišovali usvědčené. „Chci spojky ke všem komandům. Domy ze seznamu musí být za každou cenu očištěny. Ať klidně založí požáry. Na moji zodpovědnost! Hlavně když v plamenech s těmi stvůrami zmizí i všechny důkazy. Armáda nesmí dostat nic, co by stálo za řeč...“

Pak znovu vytáhl váček se šperky a zamyšleně ho potěžkal v ruce. O ten se postará sám.

~ ~ ~

Maršál kněžegradských ozbrojených sil Semen Potocký pohlédl na poručíka Všeboje Smotku stojícího v pozoru a pak vzteky rudý udeřil dlaní do jílce meče, který mu visel u boku. Dlouhá čepel schovaná v kožené pochvě se zhoupla v závěsu tam a zase zpátky, zobrazujíc symbolicky, jaký osud může poručíka potkat.

„Jak jste si to představoval, člověče!“ houkl na něj tak, že nedaleko stojící strážé zřetelně podklesly v kolenou. „Co jste si kurva myslel, že děláte? Opustit pozice a pustit se do boje s Inkvizicí?! To jste se úplně zbláznil? A jak to, že jste je nechal bez soudu pověsit?“

„Vyhlásil jsem jako jediný přítomný důstojník v této čtvrti stanné právo,“ odušil poručík Smotka nevzrušeně. „Osobně jsem je soudil a shledal vinnými. Ti muži se dopustili rabování a vražd nevinných civilistů!“

„Jakých civilistů, vy idiote!“ zaječel na něj. „To byla Inkvizice a ti lidé byli nakažení!“

„Ne, pane,“ odvětil stále v pozoru stojící Smotka. „Oni se jen ocitli ve špatnou chvíli na špatném místě. Provedl jsem protokolární

osobní prohlídky zadržených Inkvizitorů. Věci, které jsme u nich našli, by poslaly na šibenici každého. Ti muži tam kradli jako straky. Navíc mám stovku svědků, kteří jsou ochotni dosvědčit, že členové těchto komand, jak se mimochodem sami nazývají, ve více než dvaceti sídlech systematicky vyvraždili všechny živé i oživlé a pak zničili veškeré hmatatelné stopy svých činů zhářstvím!“

„To si děláte srandu...“ hlesl maršál zaraženě.

„Ne, pane,“ zazněla briskně odpověď.

„Proč by to ale dělali?“ zeptal se jej již mnohem mírnějším hlasem.

„To vám asi nejlépe zodpoví tenhle ptáček,“ odtušil Smotka a kývl na své muže, kteří před maršála dostrkali vzpouzejícího se kapitána Lovců.

„Jmenuje se Bartoloměj Hnido,“ představil ho poručík, „a velel téhle akci. Když jsme sem vtrhli, byl to on, kdo dal příkaz pobít všechny zatčené a zničit důkazy. Dostali jsme ho zrovna ve chvíli, kdy se v jedné žumpě snažil utopit tohle,“ dodal ještě, vytahuje z kapsy kožený váček, ze kterého na dlažbu před zkoprnělého maršála vysypal dech beroucí sbírku diamantových šperků.

Bezděky se k nim sklonil.

„Nedotýkejte se jich!“ zarazil ho náhle známý hlas.

Narovnal se a pomalu se otočil za jeho zdrojem. Vzápětí na to ztuhl v pozoru, jaký mu mohl přihlížející poručík jen závidět. „Vaše Veličenstvo...“ začal překvapeně, ale král ho přerušil netrpělivým posunkem.

Pak ukázal na cennosti válející se v prachu. „Jsou to námi tak usilovně hledané dary Horáce Knuty pro místní smetánku. Jak vidno, s jejich existencí jsme nebyli seznámeni pouze my...“

Věnoval inkvizičnímu kapitánovi zamyšlený pohled. „Otázka zapojení Inkvizice do této nechutné intriky bude předmětem dalšího vyšetřování – a tentokrát ho nesvěřím žádné komisi. Budu na vás mít spoustu otázek a váš další osud, kapitáne, bude ve značné míře záviset na tom, jak na ně odpovíte.“

Oslovený inkviziční důstojník zpopelavěl a kdyby ho stráž pohotově nezachytila, svalil by se na zem.

„Nebudete ale jediný, koho se budu ptát,“ ujistil ho král hlasem tak mrazivým, že i nastalé jaro zapochybovalo, jestli nepřišlo náhodou moc brzy. „A hodlám si pro ty odpovědi zajet osobně...“

„Veličenstvo,“ přerušil jej v tu chvíli Semen Potocký, zcela přitom ingoruje zlostné blýsknutí v panovníkových očích. „Bez doprovodu to nemohu připustit. Situace je krajně napjatá a riziko hrozící vašemu majestátu je příliš vysoké.“

Král se pousmál. „Děkuji za péči, starý příteli, ale já nejsem sám. Když už nic jiného, mám tu s sebou pár přátel,“ dodal a ukázal přitom na dvojici, která za ním spořádaně postávala. Mág Allen se jen ušklíbl. Ten druhý, ukrytý od hlavy až k patě v plné zbroji, jaká byla v módě před sto lety, aniž by zvedl hledí přilbice a ukázal svoji tvář, přikývl na pozdrav.

„Divní společníci,“ zkonstatoval lakonicky maršál. „Jsou však dostateční?“

„Jsou mi věrní,“ odvětil král, „a někteří dokonce až za hrob a to je věc dnes již nevídaná.“ Pak ukázal na ozbrojence. „Dovolte mi představit Oskara Bezinu. Půjčil jsem mu zbroj svého praděda, protože příliš citlivě reaguje na slunce.“

„Hned se spálím,“ přitakal Oskar uštěpačně.

„Upír?“ hlesl Semen Potocký překvapeně.

„Nedělejte, že nevíte nic o té nejnovější Kloppově hříčce, Semene,“ sdělil mu na to král. „Tady Oskar je jeho dobrý známý. Možná dokonce přítel. Tak jako vy. Máte tedy něco společného. Třeba zájem na tom, abychom toho modrookého pitomce vytáhli z další šlamastyky!“

„Vaše rozkazy, pane?“ zeptal se jej maršál rázně.

„Jako vždy překvapující,“ ujistil ho král s úsměvem.

~ ~ ~

Když v ulici zaduněla okovaná bagančata královské gardy, lidé ze čtvrtí nezasažených běsněním chvatně zavírali okenice a na domácím oltáři zapálili pro jistotu ne jednu, ale hned dvě svíčky. Nikdo nemával, nekřičel sláva a ani nepřihlížel.

Nebyla žádná píseň na rtech, úsměvy, vlající pláště a chocholy. Žádné rozvinuté prapory a dunění bubnů. Jen pravidelný krok

vyrovnaných řad mužů, zakutých do poctivé plátové zbroje z kalené oceli. Nejvěrnější z věrných. Veteráni mnoha bitev, vedení s'anskými důstojníky. Jeden každý pro zásluhy povýšený do šlechtického stavu.

Šli tiší a zasmušilí. Dívali se před sebe a v jejich očích nebyl strach. Byli to prostě jen další muži, kteří šli do práce.

Když kapitán Wern, jejich velitel, dorazil ke králi, zasalutoval a obvyklou formulí mu předal velení.

Netrvalo to dlouho a garda znovu vyrazila na pochod.

~ ~ ~

Prvního naz'haala jsme potkali jen pár okamžiků po projití rasovskou fortanou. Byl naší přítomností evidentně stejně zaskočený jako my tou jeho. Univerzitní pitevna, kterou jsme museli projít, byla prázdná a tichá. Na žulových stolech s vysekanými odtokovými kanálky neleželo žádné tělo, na kterém by se mohli adeпти medicíny bezpečně školit. Jiné to ale bylo na podlaze. Tam jedno leželo. Z hluboké rány na břicho mu vystupovaly šedavé kličky střev a onen dotčený naz'haal se právě snažil dostat k játrům.

Během jediné vteřiny se skokem přenesl na jeden z pracovních stolů a z něj pak s mohutným odrazem svých zadních tlap skočil na nás.

Dostat tak velký cíl do mířidel samostřilu pro mě nebyl problém. Spíše jsem měl problém stihnout taky zmáčknout spoušť. Když se mi to povedlo, ta bestie už byla skoro u mě. Letěla zrovna vzduchem, čím dál větší, s nataženými spáry a vyceněnou mordou, z níž na mě vanul nefalšovaný smrad krchova.

Mechanismus cvakl a uvolnil tětívu, která dala střele rychlost potřebnou k letu. Neletěla ale dlouho, jen asi metr. Pak zasáhla naz'haala do vyceněné mordy a stříbro posílené o účinky svěcené vody a kněžského požehnání dokončilo zbytek. Krátká robustní šipka zmizela v horním patře nestvůry, ale jen proto, aby se vzápětí znovu objevila v jejím zátylku, nyní již doprovázená úlomky kostí a šedivou mozkovou hmotou.

Naz'haal s náhle vyhaslými zraky ještě chvíli pokračoval v letu, ale pak se jen bezvládně rozplácl na podlaze. V té chvíli se u něj

jakoby zhmotnil Stojmír a zkušeným sekem mu otevřel břicho. Najít v něm ten prokletý diamant mu netrvalo ani vteřinu. Trénink prostě dělá mistry.

~ ~ ~

Pečlivě si prohlížel řady hieroglyfů, které na tuctu kovových desek lemovaly portál. Jazyk na nich byl už tisíce let mrtvý. Vypadaly ale stejně jako ty u portálů v Melteze a Addenu. I samotný portál vypadal identicky – jednoduchý kus černočerného kamene ohnutého do podoby brány. K zemi byl ukotven pásy z devíti planetárních kovů a zajištěn symboly všech živlů. Hned vedle stál ovládací oltář se dvěma malými vlnovými zrcadly a několika řadami amuletů.

Pak si všiml masivního ocelového křesla připevněného k podlaze přímo naproti bráně a zdi za ním, pokryté skelnou glazurou a chuchvalci sazí. Něco takového pro něj bylo novinkou...

Přistoupil k řídicímu oltáři. Byl překvapivě zachovalý a brzy nabyl dojmu, že jej stačí jen aktivovat a provést kalibraci. Vypadalo to, že se ho někdo pokusil aktivovat a připojil se tak někam, kam neměl. Možná otevřel průchod do středu slunce nebo do jícnu nějakého vulkánu a žár ho spálil na popel.

Pak ale na podlaze zahlédl zčernalou čelist okovů a v tu chvíli mu to došlo. Pitomci! Oni ten skvost z dávných časů používali jako popravčí nástroj! Špatně nastavený portál otevřeli jen na kratičký okamžik postačující k usmrcení odsouzence a pak jen počkali, až bezpečnostní kouzla sama portál uzavřou a vypnou celé zařízení. Jeho prsty se rozběhly po amuletech a nastavovaly jejich vzájemnou polohu tak, jak si ji pamatoval.

Když skončil, zbývalo už jen nastavit cílové koordináty. Ty měl navěky vepsány do mozku – v Addenských hrobkách na tom závisel jeho život. Kdyby tehdy nespustil portál, nebyl by tu. Skončil by jako hlavní chod věčně hladových obyvatel onoho mrtvého podzemního města.

Oltář se konečně rozzářil obnovenou mocí. Sledoval hlášení démonů v obslužných zrcadlech. Stačilo stisknutí posledního amuletu a portál do Meltezy bude opět otevřen.

Ve chvíli, kdy to však chtěl provést, začali ujařmení démoni se zoufalou naléhavostí vyhazovat na skleněné plochy zrcadel varovná hlášení o kolísání energie potřebné k provozu artefaktu. Pak kolísání přestalo, ale jen proto, že ukazatel stvořený démonem započal strmý sestup. Zářící amulety jeden po druhém zhasínaly, až zůstala v provozu jen zrcadla, jejichž potřeba energie byla výrazně menší.

Že by se přece jen vyskytla nějaká chyba? Prošel znovu sled chybových hlášení a zaklel. Nevěděl, zda vzteky nebo úlevou. To ty popravdy. To ony vyčerpaly energetické rezervy a nouzová vypnutí zase znemožnila jejich obnovu. Stačilo jen portál znovu aktivovat a počkat, až se napojí na nevyčerpatelné zásoby energie kosmických živlů. Bude to trvat asi hodinu, víc ne.

Když to provedl, hlášení démonů se změnila. Červenou barvu vystřídala oranžová. Už po pár minutách se první amulety opět začaly zelenat. Čas potřebný k regeneraci nyní činil tři čtvrtě hodiny. To rozhodně vypadalo na nejlepší zprávu dne...

Náhle mu hlavou prolétlo palčivé bodnutí následované oslepujícím světlem, po kterém vše ostatní přestalo na okamžik existovat. Otřeseně se oběma rukama opřel o oltář a zhluboka se nadechl. Chvíli trvalo, než ten šok z prázdnoty pominul.

Na krátkou chvíli se přestal kontrolovat a proto jej ten skon služebníka tak zasáhl. Byla to jeho nepozornost. To ale nevysvětlovalo, jak k tomu došlo. Na Univerzitě už přece neměl být nikdo schopný odporu. Jen pár vědátorů, kteří se zabarikádovali v laboratořích, ale ti by z nich nikdy nevystrčili ani nos. Tohle byl někdo jiný, někdo nový...

Když pohlédl do vytrácejících se vzpomínek svého služebníka, vztekle zasyčel. Zase on! Ten zatracený S'an a s ním půltucet pijavek. Pak ucítil palčivou bolest násilně otevíraných útrob a vyhasínajícím pohledem umírajícího zahlédl tvář uchvatitele diamantu. Překvapeně vyjekl. Inkvizitor! Ten, kterého zranil na hřbitově. Byl změněný, jiný. Vnímal z něj sebe sama a ještě někoho jiného, cizího. Znovu si vybavil jeho podobu a pochopil. To ta striží krev, kterou měl tehdy na rukou! Usmál se. Život dokáže překvapit i po smrti. Byl jeho otcem a ta inkviziční striga matkou. Stvořil

potomka jen tím, že ho nezabil. Tu chybu ale pořád ještě šlo napravit...

Kývl na Zinku a předal jí obrazy z mysli jejího mrtvého druha. „Chci je dostat,“ oznámil jí suše. „Nech mi tu dva ze svých a ostatní veď proti mým nepřátelům. Zabij je a odměna tě nemine. Za ty věci, které odtud odneseme, si v Melteze postavíme vlastní chrám a těm, kdo mi budou věrně sloužit, břicha ztěžknou masem otroků. Ti, kteří přežijí, až do konce světa nepoznají nedostatek...“

~ ~ ~

Jednu chvíli si spokojeně jdete chodbou a v další sekáte jako šílený do davu tupých, ale setsakra vyhladovělých nekrotů, kteří se vyrojí doslova odevšad. Nekrofikace mrtvoly za méně než hodinu není jen tak a tihle mrtví starší rozhodně nebyli. Už jsem jich viděl dost na to, abych si pořídil vlastní prosekturu, ale tyhle mě pořádně vyděsily. Pochopil jsem, že ty meltezské diamanty musí okamžitě z ulice, nebo to bude ještě horší! S každou prolitou kapkou krve byly stále silnější a jejich nositelé nepřemožitelnější. Konečně, jak mě učili v semináři, v temné magii není silnějšího katalyzátoru, než krev nevinné oběti.

Ted' ale nebyl čas na nějaké mudrování. Nekrotů bylo víc než dost a natěsnaní jeden na druhého pomalu a šouravě postupovali k nám. Byli jako stroje, neteční ke všemu, kromě díry ve vlastní hlavě. Rozhodně to byla ta nezvláštější směska mrtvoušů, jakou jsem kdy viděl. Všichni měli nějaké to děsivé zranění. Traumatické amputace byly obzvláště povedené. Pak tu byl bezpočet otevřených hrudníků a střev visících až ke kolenům, rány, kterými prosvítaly kosti, či dokonce kolegové stojící za nimi. Navíc tvořili reprezentativní vzorek kněžegradské populace. Byli mezi nimi velmožové, drobní šlechtici, bohatí kupci, univerzitní zřízenci, asistenti, pár profesorů a dokonce i jeden žebrák. Co ten tu dělal, mi bylo naprostou záhadou. No a pak tu samozřejmě byla i spousta studentů – mladíků, sotva ochmýřených a nedotčených kýmkoliv jiným než naz'haalem.

Když se po nás začali s temným mručením a s napřaženými rukama sápat, vysypal jsem do nich celý zásobník a pak ještě jeden. Na tak velkou vzdálenost dokázaly střely projít třemi i čtyřmi

zákazníky, než se nadobro zastavily, ale v tom množství to bylo jen plivnutí do vody.

Pak to Stírka zkusil s flakónky svěcené vody. Měli jsme jich ve vacích dobrou stovku a musel být hodně zoufalý, protože se jí vyhýbal jako čert ehm, no právě svěcené vodě. Důmyslně broušené lahvičky se třístily už při sebestírnějším nárazu a své okolí zaplavovaly sprškami knězem požehnané tekutiny. Vidět škvařícího se nekrota, kterého obyčejná voda rozežírá silou kyseliny patří do kategorie zážitků pro fakt otrlé. Zasažení klesli k zemi, ostatní pokračovali nevzrušeně dál.

Můj meč se mezi nimi cítil jako doma. Když jsem jej tasil, kov tažený o kov zazpíval vysokým tónem píseň smrti. Pak už nebyl čas se kochat. Rozdával jsem kolem sebe rány jako šílený učitel. Jenom jsem tu rákosku měl krapet ostřejší...

Tohle nebyl žádný mistrovský fechtuňk, ale dřina na jatkách. Zjistil jsem, že když se mi dobře postaví vedle sebe a nemají výraznější výškové rozdíly, jsem schopen jednou ranou dekapitovat i tři nekroty. Většinou jsem ale sáhl k prozaičtějšímu řešení – prudkým sekem seshora jsem mrtvoušovi rozpoltil lebku, nebo jej bodl do srdce. Bez zbroje to bylo snadné.

Poznenáhlu se jejich postup začal zpomalovat a pak se dokonce zastavil. Po pár dalších mrtvolách jsme to už byli my, kdo kráčel kupředu. Stará vojenská poučka zní, že když můžeš protivníka tlačit, tak ho tlač! Takže jsme tlačili, co to šlo.

Chodba se pomalu rozšiřovala, až jsme mohli bojovat ve trojicích. Po nějaké době jsme se vystřídali, předali štafetu druhé trojici a šli si dáchnout. I krátká přestávka v boji je lepší než žádná. I tak jsme si ale připadali jako žací stroje o žnících. Během přestávky jsem sledoval své nové spoléčníky. Byli zasmušilí a jen seděli a tiše snili o, jak říkali, „voňavoučkém králíčkovi“ nebo „chutňoučké kryse“.

Když jsem je upozornil, že v laboratořích nějaké určitě budou, jejich oči zaplály neskutečným žárem. Všichni jsme už byli unavení a někteří i hladoví. Jestli takhle vypadá armáda vítězů, tak chci radši k poraženým...

Podíval jsem se přes ten dav ke konci chodby. Pokud mě paměť neklamala, ústila do hlavní univerzitní auly, sloužící ceremoniálním účelům. Někde za ní bude vstup do druhého křídla a v něm je knihovna. A v ní je Knuta. A co je v něm, to jsem chtěl zjistit ze všeho nejvíce...

Pak Stojmír zapískal a přestávka pro naši partu skončila. Byl čas střídat.

~ ~ ~

Utíkal, i když se mu slabostí třásly nohy. Musel někoho najít, někomu o tom říct. Svět kolem něj na něj útočil tolika vjemy, že se mu z toho až točila hlava. Měl pocit, že se zblázní. Viděl věci, které mu kdysi byly utajeny a cítil pachy, jež neznali ani ti nejlepší lovečtí psi. Vnímal i ty nejjemnější vibrace, které ovlivňovaly nehmotný astrální svět. Cítil všudypřítomný pach strachu a smrti; energii uvolněnou vražděním. Už nyní se astrál hemžil desítkami stínů lačných po jakýchkoliv ozvěnách života. Nebude to trvat dlouho a budou jich tu tisíce. Slyšel o těch tvorech z mrazivých temnot, ale dnes je viděl poprvé. Oni si ho však nevšíмали, byl pro ně mrtvý a studený. Oni bažili po životě, emocích, strachu, bolesti a hrůze. Bažili po teple, slunci, po věcech, které už nikdy nebudou mít. Otrásl se nechutí. Neměl rád duchy už za života a nic na tom nehodlal měnit ani po smrti.

Všude viděl stopy bojů. Hluboké vrypy po spárech ve zdech. Stržené dřevěné ostění i obrazy. Znaky univerzitní moci, všechny ty zlatem vyšívané praporce i gobelíny, roztrhané a válející se po zemi. A všude krvavé šmouhy a kusy tkání...

Pak ho uviděl a srdce se mu v hrudi bolestivě sevřelo bez ohledu na to, že už nějakou dobu nebilo. Stál u vchodu do západního křídla, společně s dalšími, a probíjel se davem hladem šílených nekrotů.

Ten pohled mu dodal sílu. Rozběhl se k němu, přeskakuje ležící těla a vyhýbaje se těm, která se opět začala hýbat.

„Stojmíre!“ zakřičel z plna hrdla.

Ten zrovna dorážel posledního protivníka a když od něj vzlédl, v očích mu probleskl nevěřící úžas. Z únavou se chvějící ruky mu vypadl meč a pak si padli do náruče.

~ ~ ~

„Myšičky, myšky,“ zajásal Ždan Přezák a rukou pokrytou zaschlými krvavými šmouhami zlehka zaťukal na dřevěnou schránku, ve které pobíhalo několik laboratorních krys. Ty se vyděšeně nahrnuly do přesně opačného roku bedny.

Pokrčil rameny a vytáhl z něj pišící párek. Během okamžiku ho následoval i zbytek naší skupiny. Všichni už byli zesláblí hladu. Dokonce i Stojmír, který ale i se svačinkou poodešel stranou a sytil se k nám otočený zády. No, když jsem se tak díval na ostatní, bylo to asi lepší.

I Osvald Třema jim věnoval znechucený pohled, ale lehce povysunuté špičáky ho usvědčovaly z opaku. Měl hlad a toto mělo být první jídlo v jeho životě. Mohlo to dopadnout i hůř. Mohl to místo krysy odnést člověk. I tak se ale vzpíral nevyhnutelnému. Byl upírem a pokud se nenasytí nyní, příště ho může posednout vražedné šílenství a bude to ještě horší.

Hrábl jsem do bedny a přistoupil k němu.

„Musíš jíst a bude lepší, když si zvykneš na sycení krví jiných živočichů než člověka. Když ji jednou poznáš, jiná ti už nikdy nebude tak chutnat. Je prý sladká a omamná a dokáže ti přivodit stejnou euforii jako alkohol nebo nomádské konopí. Někteří už kvůli ní přišli o život. Stali se na ni závislí a začali riskovat. Neovládali se a nakonec je dostali Lovci nebo lynčující dav.“

Věnoval mi pohled, ve kterém nebyla ani stopa po nějaké inkvizitorské namyšlenosti.

„Díky,“ hlesl a přijal z mých rukou svoji první krmi.

„Nemáš zač,“ odvětil jsem. „A pak se poptej svých lidí, jak dělají ten závoj iluze, za kterým skrývají svoji skutečnou podobu. Nic proti, ale jsi příliš bledý a ten načernalý jazyk taky nic moc...“

Chtěl mi něco odpovědět, ale hlad byl silnější než jeho touha po konverzaci. V tu chvíli jsme se diskrétně otočili oba.

~ ~ ~

Smečka vyrazila. Plec na pleci vyběhla z knihovny, míříc tam, kam ji poslal její pán. Byli zrozeni k boji a celou svou bytostí po něm

toužili. Nic jiného nemělo význam. Těšili se na něj a ti nejdivočejší se už třásli nedočkavostí.

Zinka neběžela mezi prvními. Byla sice vůdcem, ale nebyla hloupá a nechtěla opakovat Kročkovu chybu. Její místo nebylo vpředu, tam patřili ti největší a nejsilnější. Ti, kteří by ji eventuálně mohli později vyzvat na souboj o post vůdce...

Jako stíny se míhali prázdnými místnostmi a chodbami, pečlivě se vyhýbající těm, do nichž okny pronikal smrtící sluneční svit. Bez povšimnutí za sebou nechali oddělení aplikované alchymie i kouzly opředenou magickou kolej, kde neváhali k ostraze vyvolat i přízraky.

„Lóóóóóv!“ zavyla a zbytek smečky se k ní nadšeně přidal. Jen ať vědí, že přicházejí. Ať se třesou. Smečka je tady a s ní přichází smrt!

Prolétl jako blesk ubikacemi studentů, srážejíce k zemi několik zmateně se pohybujících nekrotů. Pak je ucítila. Byli už blízko!

Znovu zavyla a přidala. Její tělo se rozpilo do šedočerné šmouhy...

~ ~ ~

Upozorňovat dopředu, že útočím, považuji za pěknou pitomost, ale když to udělá můj protivník, tak si stěžovat nebudu. Když jsme zaslechli to naz’haalské vytí, překonali jsme rychlostní rekord v dosvačení a vytvoření obranné linie. Moc práce jsme s tím neměli. Stačilo jen na jednu hromadu navršit něco kancelářského nábytku a nekrotích nebožtíků.

Bylo mi jasné, že bojovat s naz’haaly v otevřeném terénu by byla nejen naprostá hloupost, ale i hloupost poslední. Všechny výhody by totiž byly na jejich straně. Byli rychlejší a silnější a my už toho měli tak akorát dost. Proto jsme se do auly nehrnuli a místo toho se zabarikádovali před vchodem do křídla, z něhož jsme přišli. Pohrnou se k nám přes celou aulu, dlouhou víc než padesát sáhů. Když budeme mít štěstí, podaří se nám jich pár sejmout. Podle sbírky diamantů, které jsem měl v kapse, jich ale i tak zbude ještě dost.

Pak se konečně objevili. Ukrytí za vrcholem naší improvizované barikády jsme měli ideální střeleckou pozici. Byla by škoda ji jen tak zbůhdarma promarnit. Chytil jsem do mířidel prvního a poslal mu

střelu doprostřed hrudi. Pojistil jsem to ještě dvěma a bestie se zprudka zhroutila k zemi. Nepatrný pohyb vlevo a do rány se mi dostala druhá. Tentokrát se jí střela jen neškodně odrazila od lebeční kosti. S klením jsem přebil a poslal proti ní další. Ta už byla úspěšnější. Naz'haalův běh se okamžitě změnil v souvislou řadu kotrmelců. Připomnělo mi to obvyklé vrávorání kněžegradských opilců. Nemohl jsem se neuchechtnout.

Třetího jsem zastavil celým zbytkem zásobníku. Byla to mrcha odolná...

Během přebíjení jsem mohl hodit okem po výsledcích svých spolubojovníků. Upír zrovna často nestřílí, ale posledních pár dní měli příležitostí k tréninku až dost. Díky tomu se počty útočníků zmenšily o dalších pět. Zbylí ale stále pokračovali.

Nyní byl čas na plán B. Když byli třicet kroků od barikády, stáhli jsme se zpět do chodby. Byl tu labyrint vzájemně propojených místností a spleť dalších chodeb a chodbiček, v nichž bude náš boj pokračovat. Tam připravíme naz'haaly o jejich výhodu rychlosti. Tam budou omezení prostorem stejně jako my.

Když se první z nich objevili na vrcholu barikády, Stírka a Třema po nich hodili svazek lahví se svěcenou vodou, kterou doplnili o malou hroudu třaskavé hlíny. Bylo to inovativní, bylo to vizionářské a bylo to hodně krvavé...

Knuta si mohl odepsat další dva. (Pokud by z nich samozřejmě našel dost pro identifikaci.) Pak ale zábava skončila. Zbývajících deset se vrátil za námi do chodby. Když se rozdělíme my, rozdělí se i oni. Jednoduše řečeno, ale provést to už tak jednoduché nebylo. Zapadl jsem do první lepší místnosti, společně s dvěma vznešenými. Odhodil jsem už nepotřebný samostříl a tasil meč. Právě včas, protože vzápětí nás svou přítomností pocítila dvojice naz'haalů. Oba upíři zavířili vzduchem a zaútočili na jednoho, na mě zbyl ten druhý. Vyhnul jsem se několika prudkým seknutím drápů a pak i zubaté mordě, jejíž čelisti výmluvně sklaply jen palec od mého boku. Další útok jsem už nenechal bez odezvy. Prudkým výpadem jsem té příšeře roztal plece až na kost. Zaječela vysokým hlasem a zalitá vlastní, hustou a tmavou krví ode mě odskočila. Než stačila cokoliv udělat, proklál jsem ji prudkým výpadem. Okamžitě jsem z ní vytrhl čepel a

otočil se. Nebezpečí tu číhalo v každém rohu a nepozornost byla nejrychlejší cestou do stínů.

Mým spolubojovníkům se moc dobře nevedlo. Jeden umíral, rozřátý od hlavy až k pupku naz'haalovými spáry a druhý zřetelně kulhal od rány ve stehně. Jejich protivník byl sice posekaný, ale stále zůstával nebezpečný. Tedy, zůstával by...

Přiskočil jsem k němu a ťal jej přes slechy. Prudká rána se zakousla do jeho lebky a místností zarezonovalo nepříjemné zaskřípění oceli o kost. Naz'haal strnul a pokusil se ke mně otočit. Pak mu ale podklesly zadní běhy a jen se bezmocně zhroutil na podlahu. Zachrčel bolestí, ale i tak se po mně pokusil hrábnout packou. Naposledy. Upír, kterému vztek nad smrtí druhá rozostřil jeho mentální masku, mu však jednou ranou odřal hlavu a pak z něj vyřízl diamant. Já udělal to samé i druhé mršině. Má sbírka drahokamů se utěšeně rozrůstala. Pak se můj pohled zastavil na zetlelé kostře ležící na podlaze. Počty mých přátel se oproti tomu zmenšovaly a zmenšovaly...

Místnost, chodba a další místnost. Můj svět působil dost omezeně. Náhle můj společník zavřískl. Otočil jsem se a zaklel. Ten naz'haalský hajzl na nás čekal za dveřmi! Upír se svíjel v jeho čelistech, mlátil ho rukama, na kterých mu mezitím vyrostly spáry, a ústy chrlil víc krve, než bych považoval za možné. Pak čelisti s nepříjemnou definitivností sklapyly a upířův křik utichl. Někdy v té době dopadly na zem obě jeho poloviny.

Sáhl jsem do kapsáře a vytáhl lahvičku svčenené vody. Nerozmýšlel jsem se dvakrát a spodním hodem jí mrštil po té bestii. Oválný flakónek opsal mírný oblouk a roztříštil se přímo uprostřed té zakrvácené mordy. Shoření papírového čerta bylo proti tomu nudně pomalé...

Byl jsem v tom opět sám a mohl jsem si tedy vybrat. Mohl jsem zůstat tady, najít si nějaký klidný kout a počkat, až se to přezene. Nebo jsem mohl vyrazit zpátky a poohlédnout se po ostatních.

~ ~ ~

Zinka Troudová s rozběhem přeskočila dlouhý laboratorní stůl a strhla k zemi upíra zaměstnaného bojem s jejími soukmenovci.

Vnořila spáry do jeho těla a prudkým trhnutím ho rozerval na kusy. Pak, pro jistotu, rychlým kousnutím rozdrtila i jeho srdce.

Už ho nemusela nikam nosit. Rozkazy jejího pána se změnily. Nyní měl pán svého vlastního upíra a ten mu, až přijde čas, iniciuje stovky smrtelníků. Pak se usadí a budou je pro něj chovat jako dobytek.

Její vlastní podřízení na ni vztekle zasyčeli. Překazila jim lov. Vzala jim kořist. Co na tom, že se s ním párali až neskutečně dlouho. Zasyčela v odpověď a výhrůžně vycenila zuby. Ted' nebyl čas na vzpoury, ale neposlušnost nehodlala tolerovat. Prudký úder jeho tlapy zastavila předloktím a srazila ho stranou. Využila výhody své rychlosti a přiskočila k němu. Když jej popadla za hrdlo a stiskla, větší síla mu najednou byla k ničemu. Myšlenky, které k němu vyslala, byly výmluvné. Nikdo mi nebude beztrestně odporovat, nikdo mi nebude beztrestně vzdorovat!

Poražený naz'haal zakňučel.

Přinutila ho překulit se na záda a obnažit břicho v pozici naprosté podřízenosti. Pak ho pustila a dovolila mu vstát. Byl čas boje. Ne však mezi nimi navzájem.

Všichni přihlížející jen pokývali hlavami. Vzápětí se rozprchli, aby pokračovali v tom, co přerušila ta malá a nepotřebná vzpoura...

~ ~ ~

Doběhl na konec chodby a zjistil, že zatáčí doleva a ústí do místnosti, z níž nevede žádný druhý východ. Zaklel. Na minulé křižovatce měl stejně jako ostatní zabočit doleva a ne doprava.

Opatrně vyhlédl ven. Byli tam. Nehnali se už tak bezhlavě jako na počátku. Postupovali opatrně a systematicky. Báli se léček a pastí.

„Jsem v prdeli,“ konstatoval s povzdechem a mávl mečem, jako by si tím měl dodat odvahy. „Nu což,“ pronesl po chvíli, „jednou jsem už umřel...“

Když dovnitř vpadla trojice naz'haalů, beze stopy strachu ve tváři jim vykročil vstříc. Netrvalo to dlouho. Staří mudrcové měli pravdu. Smrt byla skutečně jen mávnutím vějíře...

~ ~ ~

Stojmír Stírka se rozběhl a vyšvihl se na zeď. Popíraje gravitační zákony po ní proběhl a než znovu dopadl na zem, udělal dokonce i několik kroků po stropě. Neúspěšným útokem rozvzteklý naz'haal zavřel. Jeho lest nevyšla.

Strigon, napůl člověk a napůl bestie, na něj vycenil své špičaté zuby v jízlivém úšklebku.

Naz'haal dotčeně zaječel a zprudka se na něj vrhl. Výsměch jeho protivníka jej pálil jako rána stříbrným bičem.

Stojmír se úkrokem vyhnul šedému tělu. To po dvou krocích zprudka zastavilo, zatínající dlouhé spáry do podlahy. Zastavilo se, to ano, ale bylo to zrovna před namířenými samostříly Osvalda Třemy a Ždana Přezáka. Obě tětivy v tom okamžiku zadrnčely ve smrtícím souladu a vymřstily stříbrné střely do naz'haalova nekrytého boku. Jejich energie stvůrou smýkla do strany. Okamžik překvapení se vyplatil. Než se stačil zorientovat, mechanismy obou kuší znovu zacvakaly a další salva zasáhla naz'haala přímo do srdce.

„Další hajzl v pekle,“ poznamenal Stírka mrazivě.

„Jo, jenomže támhle se na nás valí celý zbytek smečky,“ odvětil Přezák a ukázal samostřílem na opačný konec chodby. „Vypadá to, že ostatní to nezvládli. Smečka se už zase spojila...“

„Yggredd je ještě někde tam,“ odtušil Třema. „Toho určitě nedostali.“

„Naděje,“ hlesl zamyšleně Stírka, „ta prý také umírá poslední. Hlavně, aby nedostali i nás...“

„Samostříly připravit!“ zavelel hned nato a jako první strhl ze zad na popruhu visící zbraň.

„Mám poslední dvě střely,“ zahlásil Třema.

„My jsme na suchu,“ oznámil Přezák za přítomné upíry.

„Hm, já mám taky jen dvě,“ pronesl nakonec nespokojeně i sám Stírka. „S tím moc štěstí neuděláme,“ dodal ještě, když obsahy zásobníků vyslali vstříc blížícím se naz'haalům. Jednoho zasaženého nikdo nepovažoval za úspěch.

Náraz devíti naz'haalích těl do semknuté řady byl zdrcující. Jeden z upírů byl zachycen spáry několika naz'haalů, vtažen mezi ně a během vteřiny rozsápán. Druh, který mu přispěchal na pomoc, se hned nato sám zhroutil k zemi s hlavou téměř odhryznutou od trupu.

Stojmír Stírka odskočil stranou. Hluboká rána na stehně pálila jako samo peklo. Mohl být ale rád, že to nedopadlo hůř. Prudce bodl mečem do té změti spárů a tesáků. Nevěděl, jestli něco zasáhl, ale alespoň se mu podařilo vytáhnout z té skrumáže Osvalda. Každému však pomoci nedokázal. Dalšímu z upírů spáry odtály pravici i s mečem a pak jej oslepily. Než se, řvoucí bolestí, dokázal dostat do bezpečí, zásah do zad ho rozpáral jako podsvinče, zasahuje i jeho srdce.

„Do prdele, kurva!“ zaječel na něj v té chvíli Ždan Přezák. „Musíme odtud!“

~ ~ ~

„Moje řeč,“ zařval jsem z plna hrdla a vrazil hrot meče nejbližšímu naz’haalovi pod lopatku. Dvakrát jsem prudce škubl, aby se dostal co nejhlouběji a pak ho vytrhl z rány. Naz’haal se s bublavým stenem zhroutil k zemi.

Miluji efektní příchody a upřímně musím říci, že ještě nikdy jsem neviděl při příchodu královského úředníka tolik zářících úsměvů. Práce v soukromém sektoru má evidentně hodně pozitivních stránek.

Zapojil jsem se mezi obránce a společnými silami jsme udolali ještě jednoho. Pak bohužel zábava skončila. Ve stejné chvíli rozervaly naz’haalí spáry Přezákovi břicho a mně levé rameno. Bolestí se mi v tu chvíli zatmělo před očima a ruka mě okamžitě přestala poslouchat. Horší ale bylo, že jsem zřetelně cítil, jak mi ta rána potrhala stehy na mém už tak hezky se hojícím hrudníku. Ústup byl za této situace tou nejlepší variantou, ale jestli něco vyřeší, to v tu chvíli nevěděl nikdo z nás.

Couvali jsme čím dál rychleji, až to přestal být ústup. Náhle Stojmír sáhl do vnitřní kapsy pláště a mrští po útočících naz’haalech malý pergamenový svitek. Ještě v letu se z něj odmotávala karmínová stuha, na jejímž konci byla rozlomená iniciační pečeť. Iniciační pečeť? Kurva!

„Svitkové kouzlo!“ zaječel jsem na ostatní a strčil do vedle mě stojícího Třemy, aby se už konečně hnul. V jeho dosahu by rozhodně neměl zůstat nikdo kromě naz’haalů.

K tomu prudkému výronu světla jsem stál zády, ale následná exploze mě vystřelila chodbou přímo do auly.

Pomalů jsem se zvedal ze země, otřesený a ohlušený, když ven vyšli i naši nepřátelé. Moc nás nezbylo. Já, Stírka, Třema a Přezák. Ruka mě pálila jako čert, škubalo v ní a cítil jsem, jak mi z rozšklebené rány pomalu stéká krev až dolů ke konečkům prstů, odkud se k zemi snášely rudé krůpěje. Kromě toho se o mě už zase pokoušely mdloby. Ten naz'haalí jed, nebo co to je, mi minule dal dost zabrat. Doufal jsem jen, že tentokrát sebou už nesejnu. Ostatní na tom nebyli o moc lépe. Třema už nějakou dobu vypadal, jako by ho přejel žebříňák, ale Přezák se střevy koukajícími zpod drátěné košile rozhodně vedl. Jenom Stírka se zatím vymykal našemu zbědovanému standardu. Utržil sice pár šrámů a kousanců, ale jinak byl pořád strigon jako buk. Má to tak někdo štěstí...

Pak nás obklíčili. Sedm proti čtyřem. V našem stavu jich ale mohlo klidně být i milion, na výsledku by to už nic nezměnilo.

„Rozsápon nás,“ zkonstatoval střízlivě Přezák, zatímco zastrkával střeva kam patří. „I tak jsme ale došli dál, než jsem čekal...“

„Byl to dobrý boj,“ dodal Třema a s chrchláním na podlahu vyplivl krvavou slinu. „Člověk nebo upír, když máš chcípnout, je to už fakt jedno.“

Stojmír Stírka ještě jednou sáhl do kapsáře a vytáhl odtud hroudu třaskavé hlíny. „Má ji ještě někdo?“ zeptal se tiše, zatímco se kolem nás zužoval ten vrčící a zuby cenící prstenec.

Sáhl jsem do svého kapsáře a našel ještě jednu. Takže jsme měli dvě. To by na efektní a rychlou sebevraždu nás všech mohlo stačit.

Náhle mi ji někdo vyrval z ruky. Ohlédl jsem se a zjistil, že to byl Přezák.

„Na sebevraždu se vyserte,“ ucedil a pak ukázal na nádherné fresky na stropě univerzitní auly. „Už vyšlo slunce, že?“ položil mi akademickou otázku a pak si zamyšleně začal pohazoval výbušnou hlínou v ruce.

„To snad...“ hlesl jsem, když mi to začalo pomalu docházet.

A nebyl jsem jediný, protože v tu samou chvíli ze Stírkových rukou sebral hlínu i Osvald Třema. „Někteří umí létat a jiní ne,“ pronesl a pak se podíval na Ždana Přezáka. „Co takhle rychlokurz?“

Ten se jen usmál. Potom se podíval na mě a Stírku. „Kryjte nás, než se proměníme, a pak vemte nohy na ramena. Bude tu horko a světlo!“

Proměna ve velkého netopýra mu nezabrala ani vteřinu, načež se s hroudou hlíny v pařátech vznesl ke stropu. Komtur Osvald Třema, bývalý Inkvizitor a čerstvý upír, jej chvíli sledoval a pak se na jeho tváři usadil pobavený usměv. „Banální,“ pronesl. „Tak banální...“ Když se proměnil, poprvé roztáhl svá dlouhá a kožnatá křídla, zálibně si je prohlédl a potom se s prudkým máchnutím vznesl. Několikrát zakroužil vzduchem nad nespokojeně štekajícími naz’haaly a pak začal stoupat k nádherně zdobené kupoli, která byla už po celá desetiletí chloubou naší Univerzity.

~ ~ ~

Zinka hleděla na dvojici odlétajících netopýrů s nedůvěrou. Utíkají? Bylo by to poprvé, kdy by se u jejich protivníků projevila strach a nechali by ostatní na holičkách. Viděla ale, že ti, kdo zůstali na zemi, se netváří ani tak vztekle, jako spíše smutně. Necítila z nich nic jiného než lítost. Mátló ji to. Takhle by to přece nemělo být. Měli by jim spílat, hrozit rukama. Možná po nich i začít střílet. To se u dezertérů přece dělá... První z netopýrů náhle přistál na boku kupole a proměnil se. Člověk by se na té úzké, štukou zdobené římsě neudržel, ale upír zřejmě takové problémy neměl. Dokonce tam jednou rukou něco chvatně dělal. Během pár vteřin se na opačné straně kupole usadil i ten druhý. I on začal ke klenutému stropu něco připevňovat.

Zírala na to s mordou vysoko zvednutou a hlavou jí běžely myšlenky jako zběsilé. Pak jí to došlo. Zaječela naléhavě na své druhy: „Past!“

Zdálo se však, že ji nikdo neposlouchá. Někteří útočili na ty dva stojící, ostatní zase jako smyslů zbavení vyskakovali do vzduchu, jako by dokázali ty dva tam nahoře strhnout zpátky na zem.

„Pryč!“ zavyla nakonec rezignovaně a sama se dala na útěk. Její pán ji bude potřebovat. Největší rychlostí, jakou byla schopna vyvinout, pelášila ke vchodu do východního křídla Univerzity. S trochou váhání ji po chvíli následovali ještě dva naz’haalové.

~ ~ ~

Stáli jsme tam se Stírkou a bránili se čtveřici naz'haalů. Bohužel to tak nějak vyšlo, že jsme se Přezákovou radou o vzetí nohou na ramena nemohli řídit. Dokázali jsme na nich jen stát a držet si ty bestie od těla.

Tyhle evidentně nepatřily ve smečce k těm nejbystřejším, jinak by následovaly příkladu svých druhů a hledaly by, kde nechal tesař, tedy spíše zedník, díru. Jejich problém...

Už mě to ale pomalu začalo zmáhat. Ztratil jsem dost krve a v ráně mi škubalo tak šileně, až jsem myslel, že vyskočím z kůže. Jen bohové vědí, kam ti smradlaví naz'haalové ty své drápy strkali.

Stojmír si na krátký okamžik dovolil ten luxus pohlédnout vzhůru a pak vykřikl: „Tak už to krucinál odpalte!“

~ ~ ~

Osvald Třema pohlédl dolů na Stojmíra Stírku, svého jediného přítele, který mu po ztrátě rodiny zůstal. Došlo mu, že ho přese všechno, o co se pokusil a co se stalo, přece jen nezachrání. Viděl ale i něco jiného – trojici naz'haalů kteří prchali do bezpečí. Čas se krátil a každé další otálení jen zvyšovalo jejich šanci, že se jim to podaří. Oni tady skončili, ale s trochou štěstí tu je jeden, kterému sluneční svit neuškodí. Klopp Yggredd. Bude to tedy na něm.

Kývl na Ždana. Zavřel oči a ve vzpomínkách se nechal odnést za svoji ženou a dcerou. Stály tam, čekaly na něj a smály se. Zalil ho intenzivní pocit, že se konečně vrací domů.

Na tváři se mu usadil usměv a pak to s Přezákem odpálili...

~ ~ ~

Na kupoli vykvetly dva ohnivé květy. Zprvu byly malé, pak ale vyrostly a zakryly jak oba své původce, tak krásné fresky. Rachot hrouťícího se zdiva mě vytrhl z letargie. Slunce mě nezabije, ale kus šutru spadlý seshora by to zvládl hravě...

Podobné myšlenky se však neprohnaly jen mou hlavou, a tak jsme se na svorný útěk vydali všichni. Je ale pravdou, že nás se Stojmírem, syčajícím a pajdajícím, naz'haalové hravě předběhli.

První trosky začaly zasypávat podlahu auly jen kousek za námi a klenba stropu se odlamovala ve stále větších a větších kusech. Vše kolem zahalil odporný a dusivý prach. Pak přes něj dovnitř pronikly první sluneční paprsky.

Mně to nevadilo, ale potom jeden projel po té divoké čtyřce, běžící před námi. Zakouřilo to, zasmrdělo a pak se začali rozpadat. Tak, jako nedělní pečeně. Hezky od kosti. Už neutíkali. Místo toho se jen svíjeli na podlaze a z černající kůže jim vyskakovaly zlatavé plamínky. Sledoval jsem, jak se jim obnažují kosti, jako by byli nějakou necudnou anatomickou pomůckou. Chvíli, kdy se svorně proměnili v několik lopatek horkého popela, jsem však propásl. Zrovna jsem je míjel, když je zasypala první várka trosek. S ohlušujícím rachotem se na mě snesl stín a svět zmizel v mléčném zákalu zvířeného prachu. Podlaha se otrásala a vše ve vysoké vrstvě pokryly hromady cihel a trámů. Jen zázrakem mě nic nezasáhlo, ale Stojmír tolik štěstí neměl. V prachové mlze se mi ztratil z očí a když jsem se po chvíli kašlání rozkoukal, nenašel jsem po něm ani stopu. Když jsem si uvědomil, že pokud ho nedostaly dřevěné trámy, udělalo to světlo, nechal jsem toho. Bylo to zbytečné. Byl jsem sám.

V mém životě je příliš mnoho temných míst, na která nechci vzpomínat a ještě více jmen, která už nepatří živým. Možná jsem si v tu chvíli uvědomil, že je načase, abych to pro změnu byl jednou já, kdo udělá temné místo v životě někoho jiného...

Někde v mém nitru se nejprve zažehl takový malý plamínek. Světélko v temnotách. Na mysl mi vytanula tvář Osvalda Třemy, jediného člověka, který mi chtěl pomoci tváří v tvář inkvizičnímu tribunálu. Světélko už nebylo světélkem. Stal se z něj táborák. Stejný, jaký hoří o podzimu na polích. Ve vzpomínkách se objevila další tvář. Ždan Přezák, strachy se potící a přesto vedoucí své upíry do sebevražedné mise jen proto, abychom se Stojmírem mohli nepozorovaně doběhnout k hradbám Univerzity. Táborák zahučel a změnil se v hořící dům. Starou a vysušenou stodolu. Stojmír Stírka.

Člověk, který mě naučil, že svět není černobílý. Stodola se stala hořícím městem, hořícím světem...

Slabost ustoupila důležitější věci. Sebral jsem ze země meč a sevřel jej v ruce tak, že mé záprstní kůstky nesouhlasně zaprašťely. Jejich problém...

~ ~ ~

Znovu zkontroloval údaje vykreslené na skleněnou plochu zrcadla démonem. Už před několika desítkami minut se znovu rozzářila většina obslužných amuletů, ale k plné funkčnosti bude zapotřebí ještě trochy času. Pár minut. Jedno otevření prostorového portálu, nic víc nepotřeboval. Pár minut ke svobodě a novému životu. Pár minut...

Portál byl tak zachovalý, až jej bolelo u srdce. Škoda, že se nacházel zrovna pod Univerzitou. To jeho užitnou hodnotu snižovalo na nulu. Navíc jím kdykoliv mohli přijít pomstychtiví Lovci. Proto se rozhodl, že ho po průchodu zničí. I když se jednalo o prosté autodestrukční kouzlo, vytvořené stvořitelem portálu, mělo jeden háček – kdysi stály portály na dohled od měst a ne pod nimi. Knežegradanům se taková magie asi líbit nebude, pomyslel si s úšklebkem, ale na nich nezáleželo. Ti, kdo to přežijí, si budou moci postavit nové město...

Náhle se do portálové místnosti přiřítla Zinka se dvěma naz'haaly. Byli očazení, popálení a vyděšení. Jejich myšlenky byly zmatené a chvíli trvalo, než se v nich zorientoval. První, co zjistil, bylo, že toto je zbytek smečky a že přeživší s sebou nepřinesli diamanty padlých. Snažil se zachovat klid, ale jen do okamžiku, než zjistil, že ti, které chtěl zabít, stále žijí. Tedy alespoň někteří, nebo některý – a hlavně ten S'an. Vzteky zaječel. To bylo neslýchané!

„Jste neschopní!“ zaječel na vyděšené netvory, kteří se před ním s kňučením plazili, když pochopil, že to není on, koho se bojí. Oni u něj hledali ochranu.

Pohlédl na ně a pokusil se uklidnit. Ještě přijde čas, aby napravili svoje chyby. Boj ještě neskončil. Bylo jen načase jej přesunout jinam...

Prudce udeřil do řídícího oltáře a aktivoval hlavní amulet. Portál se rozzářil. V jeho středu se objevila tečka jasná jako tisíc sluncí. Během okamžiku se začala rozšiřovat, dokud neobsáhla celou kamennou bránu. Smečka vyděšeně couvla. Tolik světla, které se před nimi přelévalo jako chuchvalce podzimní mlhy, je děsilo, i když pro ně nebylo smrtelné. Bylo studené a bledé. Ničím nepřipomínalo pálící sluneční paprsky, se kterými se seznámili před chvílí. Uchlácholil je projekcí příjemných pocitů a uklidňujících slov.

Pak, když už opět bylo vše, jak má, pohlédl na hromadu svých zavazadel, která byla klíčem k novému životu. Ani na vteřinu nepochyboval, že bude muset solventní zájemce o jejich koupi odhánět klackem. Stačilo už jen jedno – přemístit tu hromadu na druhou stranu portálu...

~ ~ ~

Najít ten tajuplný portál nakonec nebylo vůbec těžké. Knuta totiž tak dokonale zničil všechna maskovací kouzla, že by si té díry v podlaze archivu nevšiml jen naprostý idiot. A to ani nemluvím o těch nechutných skvrnách, které se táhly za těmi přismahnutými naz'haaly. Za jiné situace bych se tam zdržel a všechno si to pořádně prohlédl, ale čas se krátil. Tak jsem si nechal zajít chuť na průzkum oddělení zakázaných knih a sešel po schodišti dolů. Naštěstí to bylo jen nějakých dvacet schodů, takže jsem si dokonce v závěru dovolil poslední tři schody překonat jediným skokem, i když se mi po dopadu na zem do ramene zakousla tak neskutečná bolest, až se mi zatmělo před očima.

Ale vyplatilo se mi to. Zrovna totiž odcházel a jediné, co ho od jeho záměru odradilo, byla má maličkost, nebo to, že jsem mu musel připadat jako blázen či sebevrah. Podle jeho pobaveného úšklebku jsem usoudil, že mě nepovažuje za hrozbu. Možná ho zmátlo, že jsem sám, přiopile se motám a jednu ruku mám k ničemu. Bylo mi to jedno. Ať si klidně myslí, co chce. V tu chvíli mi totiž byla jedno úžasná spousta věcí. Třeba jestli to přežiji. Už kvůli tomu zmetkovi umřela taková spousta lidí, že jeden S'an navíc nehrál žádnou roli. Navíc jsem mlel z posledního a kdyby mě nakrásně nedostal on, udělala by to za něj má zranění nebo ztráta krve. Vlastně mi v tu

chvíli připadalo dost nepatřičné, že bych to mohl přežít, když jiným se to nepovedlo. Zním se dobře a vím, kdy je se mnou opravdu zle. Je to ve chvíli, kdy mě přestane děsit vědomí, že umřu. A já se nyní smrti nebál ani trochu.

Konečně jsem si ho mohl pořádně prohlédnout. Jeho tvář už ničím nepřipomínala toho blahobytně a fešácky vyhlížejícího obchodníka z torza portrétu, který jsme našli v jeho domě. Jeho obličej nyní více než co jiného připomínal masku. Jako by mu ani nepatřil a měl jej nasazen jen pro účely společenských akcí. Kůži měl bledou, takovou pergamenovitou a nezdravě lesklou. K tomu výrazně vystouplé lícní kosti a propadlé líce. Jediná skutečně výrazná věc v jeho tváři byly oči. Zním pohled upíra, zažil jsem i pohled přízraku, který vám dokáže v mozku spálit synapse na prach, ale tohle bylo něco úplně jiného. Vydržel jsem na něj zírat tak s bídou dvě vteřiny a bylo to, jako bych se díval na dno pekla.

On ani jeho mazlíčci se zatím neměli k útoku, a tak jsem si dovolil ten luxus a prohlédl si ho i vnitřním zrakem – a překvapení nebrala konce. Ne, tohle už rozhodně nebyl člověk. Energetickými drahami, které protkávají těla všech bytostí, mu totiž neproudila zlatavá životní energie, ale temně rudá, líná a páchnoucí řeka splašků. Tahle energie dokázala oživit mrtvé, vdechnout tlejícímu tělu zdání života. Už to by stačilo, aby se soudný člověk otočil na patě a zmizel. Já ale nejsem ani soudný, ani člověk.

Pak jsem v jeho těle spatřil desítky amuletů. Obaleny maskovacím kouzly by prošly i tou nejlepší magickou detekcí, ale S'anové mají své figle. Nejhorší však bylo, že ta žhnoucí zřídla moci byla nabitá negativní energií do té míry, že připomínala malé vulkány těsně před erupcí. Ten hnusák evidentně podlehl současnému trendu volajícímu po sebevylepšování a dopřál si všeho měrou vrchovatou. Větší síla, rychlost, obratnost, lepší zrak, sluch. Za příslušný poplatek není dnes nic nemožné. Jenomže jejich tvůrci mohli jen stěží předvídat, co se stane, když na ně bude působit nemrtvá energie. Nevím do jaké míry je to změnilo, ale jedno mi bylo jasné více než zřetelně – pokud byl Horác Knuta ještě mezi živými, tak to bylo jen díky nim. A mně budou lidi nadávat do zrůd. V téhle chvíli mi to přišlo nefér...

„Přišel jsi mě zatknout, S’ane?“ zeptal se mě pobaveně.

Zavrtěl jsem hlavou a ukázal na svoji špinavou a prachem pokrytou drátěnou košili. „Vypadám na to, že tu snad jsem služebně, nebo že mám soudní příkaz?“ opáčil jsem otázkou a než stačil cokoli odpovědět, pokračoval jsem: „Jsem tu soukromně.“

„Jsi blázen a zdržuješ mě, ale mí služebníci ti už napraví hlavu,“ odvětil, načež se upřeně zadíval na své nohsledy. Vzhledem k tomu, že ti zareagovali pronikavým vytím, zřejmě v tom bylo něco více, než se na první pohled jevilo. Pak na mě ukázal. Tohle gesto už bylo výmluvnější, zejména když se na mě vzápětí vrhli všichni naz’haalové najednou.

Otázka nezněla, kolik jich dostanu, než mě zabijí. Otázka zněla, jestli je dostanu rychleji, než mě zabijí má zranění.

S’anové nepatří k těm pomalejším, spíše se najde spousta těch, kdo nám naši rychlost a reflexy nedokáží odpustit, ale i průměrný naz’haal byl o třídu lepší než ti nejlepší z mého plemene. Mou jedinou výhodou byl meč a roky tréninku, do kterého mě nutil nejprve otec a pak i mí poručníci.

Ted’ ale nebyl čas na vzpomínky, myšlenky nebo touhy. Byl jsem mrtvý muž. Cítil jsem se tak a toužil jsem jen po jednom – dostat toho parchanta, aby má smrt nebyla zbytečná. Dostat ho za sebe i za všechny mrtvé přátele. Nevnímal jsem, že se mi ztrátou krve točí hlava, že se o mě pokoušejí mdloby následkem otravy naz’haalím jedem. To všechno byly jen podružné maličkosti. Pro někoho, kdo už byl stejně mrtvý, to nemělo význam. Odevzdal jsem, co jsem měl odevzdat a odpustil těm, kterým jsem měl odpustit. Vydal jsem se po cestě vedoucí do nebytí a jiné cesty už pro mě nebylo. Skončil jsem a ulevilo se mi tím.

Mí předkové při posledním boji odkládali zbroje a zpívali pohřební písně. Na svlékání drátěné košile nebyl čas, tak jsem si alespoň začal broukat. Vždycky mi říkali, že můžu zpívat jen v sebeobraně, tak uvidíme...

Dva spáry se mi mihly před obličejem a jeden jen těsně minul stehno. Mečem jsem před sebou vykreslil stříbřitý oblouk a zjednal si o něco více prostoru k žití. Pak jsem pootočením zápěstí přivedl v otočce čepel zpátky. Neopatrně nastavená pracka nemohla čepeli

kované trpaslíky vzdorovat. Do uší se mi zaryl bolestný jakot zraněného soka, ale naštěstí neměl dlouhého trvání. Během vteřiny jsem jej navěky utišil seknutím přes hrdlo.

Odtančil jsem stranou a vyhnul se tak zuřivému výpadu dvou jeho druhů. Dokonce se mi podařilo podběhnout pod prackou, která mi měla rozdrtit obličej na kaši. Znovu a znovu jsem musel unikat z dosahu útočníků a hýbat se tak, aby si navzájem co nejvíce překáželi. Hlavou mi běžely všechny možné šermířské poučky, ale ani jedna se, jako na potvoru, nevztahovala na boj s nemrtvými bestii, rychlými jako samo peklo. Nakonec jsem se podřídil jen jediné – za žádnou cenu se nenechat obklíčit. Zahnat do kouta by sice nebylo o moc lepší, ale obklíčení byla nejpřímější cesta na krchov.

Jejich útoky se stupňovaly. Meč kolem mě opisoval stále rychlejší elipsy, ale bylo jen otázkou času, kdy první z nich překoná mou obranu.

Pak to přišlo. Začalo to banálně. Jeden z naz'haalů příliš protáhl svůj útok. Bylo to tak lákavé. Prostě jsem jen přenesl váhu na pravou nohu, vyhnul se mu a pak ho zprudka ťal rovnou za slechy. Ocel jen těsně minula lebku a zaskřípěla o krční obratle. Neměly proti ní žádnou šanci. Hladce jsem mu oddělil hlavu od trupu. Ve stejnou chvíli mě ale jiný naz'haal zasáhl prackou do pravého boku.

Zprvu to ani nebolelo. Jen jsem ucítil úder a jeho síla mnou smýkla dozadu. Chvíli trvalo, než jsem znovu nabyl rovnováhy, ale i potom jsem cítil v pravém boku nějaký problém. Bolest jsem však začal vnímat, až když jsem se tam podíval. Ta rychle se zvětšující krvavá skvrna a hluboce rozšklebená rána si totiž tu bolest opravdu zasloužily.

Krve jsem už nějakou dobu neměl na rozdávání a další zranění jsem si prostě nemohl dovolit. Zapotácel jsem se a pak, na pokraji mdlob, jsem ztěžka klesl na levé koleno. Příliš nedočkavý zubatec se mi pokusil zahryznout do hrdla. Z posledních sil jsem pozvedl meč a útočící naz'haal se na něj s výrazem někoho, kdo byl podveden, nabodl. Čepel mu prošla dolní čelistí a patrem až do mozku. Pak s hlasitým lupnutím vyjela ven zátylkem. Náhle zcepenělý netvor se zhroutil k zemi. Na to, abych svoji zbraň vysvobodil z jeho lebky, se mi už ale nedostávalo sil.

Hmátl jsem tedy alespoň k boku pro dýku. Lepší než nic, pomyslel jsem si, zatímco mě už obestíraly mrákoty.

Další seknutí drápů mnou smýklo po podlaze. Dýka evidentně neměla ten správný odstrašující efekt. Tentokrát mě přizdobila trojice hlubokých ran na stehně. Už ani moc nekrvácely. No, nedivil jsem se.

Prekvapeně jsem se podíval na pravici, ze které mi vypadl jílec dýky. Už jsem neměl sílu ho udržet. Pak jsem se pomalu skácel. Do tváře mě udeřil chlad podlahy.

Čekal jsem finální úder a pak velkou tmu. Nepřišlo ani jedno. Někdy v té době mě ale do tváře udeřil páchnoucí tmavý chlístanec.

Pak podlaha vedle mě zaduněla pod vahou náhle padlého těla. Vzepřel jsem se na loktech a pohlédl vzhůru. Uviděl jsem nápadně bledé tělo stojící zeširoka rozkročené přede mnou. Potrhaná drátěná zbroj na něm visela jako připomínka lepších časů. Kdysi mával i meč, nyní ho však nepotřeboval. Obě jeho ruce byly teď smrtíci zbraněmi samy o sobě. Tak dlouhé spáry jsem snad ještě neviděl. Jinak vypadal v podstatě pořád stejně. Jen tu hřívu na hlavě měl teď hustší, ale to klidně mohlo být i tou vrstvou bílého, vápenného prachu. Oči mu taky plály víc do červena a v kosmaté tváři měl i nepoměrně víc zubů, ale jinak to pořád byl ten starý dobrý Stojmír Stírka.

„Omlouvám fe za fpoždění,“ zašišlal přes své přerostlé zuby, „ale fpadl tam na mě ftrop a nemoh fem fe z toho doftat...“

Třepnutím pravice z ní dostal několik kapek husté, černé krve a po chvilce soustředění si spravil chrup do civilnější podoby. „Taky jsem zjistil, že mi slunce zase tak nevadí. Pálí mě, je to nepříjemné, ale dá se to vydržet...“

Vnitřní zrak mi naskočil téměř automaticky a já ho náhle viděl jako temnou siluetu protkanou sítí zlatých čar a energetických center. Už jsem jich pár viděl a tahle rozhodně nevypadala jako lidská. Ničím však nepřipomínala ani nemrtvého.

„Pro... promě... nil ses za... ži... vota,“ zachrčel jsem a pak chvíli vysíleně lapal po dechu. V ústech jsem měl stále silnější železitou pachut' a když jsem si odplivl, slina byla tak červená, že připomínala zpěněnou krev.

Přikývl a ve stejnou chvíli se jeho tělo rozpilo do bělavé šmouhy. Přemetem se vyhnul útočícímu naz'haalovi a jakoby mimoděk ho obšťastnil kopnutím do mordy. Každému jinému by ta rána zlomila vaz, ale jemu jen trochu cukla hlava. Stojmír znovu zavířil vzduchem. Naz'haal si nedal říci a připojil se k tomu divokému reji. Nesnáším, když jsem jen nezúčastněný divák, ale s krví spíše na podlaze než v žilách jsem na víc už neměl.

Náhle vzduch proťal krvavý vějíř a do uší se mi zařízl nepříjemný skřípot. Byl to takový ten zvuk, po kterém se vám zježí vlasy na zátylku. Takhle zní kov tažený po obratlích. Kov nebo drápy...

Bezvládny naz'haal ještě chvíli pokračoval v letu, ale pak narazil do zdi a sesul se k zemi. Od hrudi až po slabiny se mu táhla hluboká rána. Stojmír získal zpět pevné obrysy. Nedbale se opíral o zed' a rozmarně si pohazoval zakrváceným kamenem. „Začínám v tom už mít grif,“ poznamenal s úšklebkem. „Mohl bych o tom napsat příručku.“

Rozesmálo mě to, ale můj smích během chvíle zase zanikl v záchvatu bolestného kašle. Pomalu a opatrně jsem se překulil na kolena a ztěžka se zvedl do polosedu – polokleku. Počkal jsem, až se mi přestane zatmívat před očima a pak jsem se podrážkou boty zapřel o vyceněnou mordou zabitého naz'haala a tahem, který mě stál zbytek sil, jsem si vzal zpátky svůj meč. Povedlo se, ale neomdlél jsem jen náhodou. Chtěl jsem Stojmírovi říct, jak jsem rád, že je naživu, ale na to teď nebyl čas. Čekala nás práce a na řečnění nebylo kdy. Měl jsem před sebou pár minut vědomí a necelou hodinu života. Spíš méně. Vždycky jsem byl pesimista...

~ ~ ~

Zinka vztekle zaječela. Z její smečky už zbyla jen ona. Byla poslední. Ještě tu byl sice ten nový, divný a jakoby přemoudřelý samec, ale toho považovala za cizího. Zasyčela na něj. Schoulil se, jako by se bál, ale nakonec ji s kňučením poslechl.

Boj a lov. Jediné věci, které měly skutečně smysl. Jediné věci, pro které byl naz'haal stvořen. Přišel čas na jejich poslední. Pán musí přežít. Musí mu umožnit projít tím kruhem světla a uniknout do bezpečí. To znamenalo, že se budou muset obětovat.

Samec určitě a ona možná. Rozhodně by ale bylo lepší, kdyby to skončilo jen u něj... Bylo to dva na dva. Rozhodnutí bylo jednoduché. Ona si vezme toho divného bělavce a samec toho chcípajícího modroočka. Všude kolem byla jeho krev a přesto ji to nedráždilo. Za jiných okolností by už byla bez sebe vražedným šílenstvím, u něj ale ne. Jeho krev páchla na sto honů. Odporem se jí zkroutila morda, ale jinak to nešlo. Musejí zemřít. Oba dva a nebude v tom žádné potěšení.

Zavyla a vrhla se do útoku. Ten polomrtvý S'an vypadal jako snadná kořist, samec by to měl zvládnout...

~ ~ ~

Když zaútočili a ta divoká a uječená samice si vzala na mušku Stírku, bylo mi to v podstatě docela jedno. Byl jsem ve stavu, kdy už kvalita mého protivníka nehrála žádnou roli. Malý a vyhublý naz'haal se na mě vrhl s takřka rozpačitým vrčením. Seknutí drápů bylo pomalé a dokonce i docela slabé. Takže jsem mu stihl představit meč. Rána mnou pořádně zacloumala, ale dokázal jsem meč udržet v dlaních a to bylo to jediné, na čem záleželo. Naz'haal odskočil stranou a znovu zaútočil. Tentokrát jsem se plavně sesul k zemi a mávl mečem jen pár palců nad podlahou. Čepel vedená po širokém oblouku se hladově zakousla do zubatcových tlap.

Když poklesl o půl pídě, překvapeně na mě vykulil oči. Pak se podíval dolů a zjistil, že stojí na dvou téměř stejně dlouhých pahýlech. Vzápětí nato se mu rozjely od stran a on se složil na podlahu vedle mě. Když jsem mu vrážel meč do srdce, jeho zadní běhy mě v záškubu smrtelných křečí nabraly silou beranidla a odhodily stranou. Už to ani nebolelo. Tedy, alespoň během letu vzduchem. Při dopadu to bylo krapet horší.

Ještě ve vzduchu jsem viděl, jak si to Stírka rozdává s tou naz'haalčí fenou. Úder stíhal úder a krev na jejich spárech nestihla skanout, natož uschnout. Byla sice malá, ale zato pekelně rychlá. Ani na chvilku jsem nelitoval, že na mě zbyl ten nemrtvý moula a ne ona. Hrdinství je hezká věc, ale já na posmrtné oslavy nejsem. Oba měli schopnost regenerace posunutou daleko za běžné hranice a utrpená zranění se jim hojila před očima. Muselo jim být jasné, že souboj

rozhodne až tak fatální zranění, které se vyhojit nestihne. Třeba utržená hlava.

V jednu chvíli se té mrše podařilo srazit stranou Stojmířův úder a dostala se mu na tělo. Její spáry se mu zaryly do těla a pak ho strhla k zemi. Byla jako kočka. Znovu a znovu ho zraňovala na břicho a slabinách. Než se však dokázala posunout výše, kde by mu ohrozila srdce, nedbaje bolesti ji sevřel v náruči. Propletenec těl se zběsile zmítal na podlaze. Ve Stojmířově tváři jsem zahlédl vrcholné soustředění. Pak mu na krku naběhly žíly a on zesílil tlak. Ve svěráku jeho paží byla naz'haalka dokonale znehybněna. Když si to uvědomila, začala vztekle ječet. Pak začaly křupat první kosti. Nejprve žebra a potom i obratle. Tlak, který dokázal Stírka vyvinout, musel být děsivý. Další křupnutí bylo mnohem hlasitější a naz'haalčiny zadní běhy po něm znehybněly. Její přední pracky byly ale stále nebezpečné. Zbývalo mu jen jediné a on to věděl.

Zuřivě se jí zahryzl do hrdla. Dlouhé a špičaté zuby do něj zajely jako nůž do másla a dokonale zdusily její křik. Pak prudce trhl hlavou. Z brutálně zdevastovaného krku vytryskl hustý proud tmavé krve. Ochabla a i když ji pustil, ležela bez hnutí na zemi. Jediné, na co se zmohla, bylo koulení očima. Strčil do ní, převrátil ji na záda a napráhl se k poslednímu úderu.

~ ~ ~

Díval se, jak v minulých týdnech berou za své všechny jeho plány a sny. Přišel o dům, obchody i peníze. Přišel o své spojence a pak i služebníky. Musel se vzdát snu, že bude stát v čele obchodního impéria, které časem ovládne celé království. Musel se vzdát snu, že obnoví zašlou slávu dávných mágů, kteří sestrojili portály, jimž dnes již nikdo nerozuměl. Přitom jen on rozluštil ty divné symboly na ovládacím oltáři a byl schopen portál po všech těch staletích znovu aktivovat. Pak přišel o další sen, když zjistil, že onen skvost mezi pradávnými artefakty ukryli dávní zakladatelé Inkvizice v základech svého sídla. Musel spolknout hořkou pilulku, další, jednu z mnoha, protože jeho skvělý plán se tím pádem s rachotem zřítil do prachu. Nikdy by ho nemohl použít ke svému účelu a obchodní konsorcium

tím zašlo na úbytě dříve, než vydělalo jediný denár. A teď přišel i o ten zbytek snů...

Pohlédl na artefakty nevyčíslitelné hodnoty, na všechny ty knihy a manuskripty. Tak málo chybělo a byly jeho. Místo toho sem přišel ten odporný a vlezlý S'an a ten jeho divný strigovitý kamarád. Všechno to, co se mu stalo, byla jejich vina. To oni mu překazili jeho skvělé plány. Byli vždy krok za ním a štváli ho jako zdivočelí psi. Byli to oni, kdo vybili jeho smečku, jeho skvělé naz'haaly, a kdo mu znemožnil, aby z diamantů vzešla nová setba. To jejich vinou měl nyní jen dva poslední služebníky. K čemu mu byl ten pytlík s diamanty, když neměl ani těla, ani čas na jejich proměnu...

Vztekle zaklel. Už nechtěl své obchodní impérium, už nechtěl ani ten portál. Dokonce už ani nechtěl uniknout pryč, ať už s pokladem či bez něj. Jeho přání touhy i potřeby se smrskly na jednu jedinou věc – chtěl pomstu. Celou svou bytostí už toužil pouze po tom, aby ti dva zaplatili za vše, co mu provedli. Možná se nebude smát naposledy, ale zařídí, aby to nebyli ani oni...

Pak si to uvědomil. Celou tu dobu to bylo v něm a on to nevnímal. Byl silný. Byl mnohem silnější než oni, ale něco ho brzdilo. Sráželo ho to k zemi stejně spolehlivě jako přistřižené perutě. K čemu mu byly nadlidské schopnosti amuletů a všechna ta energie, kterou se sytil? K čemu byly všechny ty dary, které s sebou přinesla ta nákaza z Addenských hrobek? Už nebyla nebezpečná, ne dokud měl v těle amulety, ale nemohla mu být ku pomoci, pokud tu byla třetí vyvažovací složka toho složitého systému, který navrhl mistr Evaddo. V té chvíli ale pochopil jeho úskok. To nebyla ochrana, to byla brzda! Aby se nestal někým víc než měl, aby jej mohli ovládat, aby mu nemuseli sloužit. Uvědomil si, že ten krok mohl udělat už dávno, jen si to odmítal připustit. Zcela zbytečně na tom lpěl a obelhával se a přitom v hloubi duše věděl, jak se věci mají. Nyní k sobě byl upřímný, a tak se toho zbavil. Toho jediného, co už nepotřeboval a nikdy potřebovat nebude. Lidství...

Symbióza, splynutí, běželo mu hlavou, když konečně odhodil svou lidskou podstatu a začal se měnit. Byl nikým i vším. Z každého tvora, který ho kdy nakazil, si nyní vybral to nejlepší. Zřetelně cítil,

jak se vzduch kolem něj vlivem energie odsávané z jsoučna proměnou ochlazuje.

Obalil se nejprve svaly, pak temnou srstí a na břicho se mu vyrýsovala mříž z pevných svalů, za jakou kněžegradská zlatá mládež platí alchymistům tisíce denárů. Pak si uvědomil, že je pro něj mnohem přirozenější chodit po čtyřech než jen po dvou. Nakonec přešel jazykem po nezvykle dlouhém patře a narazil na své nové zuby. Nebyly příliš dlouhé, ale bylo jich dost a každý byl špičatý jako zub pily. Pro účely pomsty jako dělané...

Když viděl, jak se ten strigon chystá dobít poslední ze smečky, rozběhl se a zbývající sáhy dělicí jej od toho proradného proměnění překonal jediným skokem. Chytil ho za ruku a zlomil ji jako nic jediným škubnutím. A pak ho zvedl nad hlavu a mrštil jím přes celou místnost.

S uspokojením sledoval, jak se rozplácl na zdi a pomalu z ní stekl na podlahu. Stačil mu jediný skok k tomu, aby byl opět u něj. Nedal mu žádnou šanci. Jeho chabý pokus o úder hravě vykryl předloktím a vlastními spáry ho okamžitě poznamenal. Čtyři rovnoběžné rány od tváře až po pupek se otevřely jako čerstvě vyorané brázdy a vytryskla krev. Jasná a červená, jiná, než mají nemrtví. Překvapeně nasál její pach a ústa se mu okamžitě zaplnila slinami. Se zlostným zavrčením je polkl. Na podobné věci nebyl čas. Místo toho znovu udeřil. Strigonovo tělo se otevřelo novou sadou ran. Pod protátlými svaly zahlédl klíčky střev.

Jeho jekot mu šel na nervy. Vztekle zavrčel a ve snaze jej umlčet ho hřbetem ruky udeřil přes tvář. Zlomená čelist hlasitě praskla. Jekot přešel v nezřetelné huhlání.

Další úder a ještě jeden. Pak je přestal počítat. Má výdrž, pomyslel si spokojeně...

~ ~ ~

Pomalou jsem se doplazel k té kňučící a bezvládné naz'haalce. Koulela očima a jen na mě bezmocně cenila zuby. Byla na tom ještě hůř než já. Ztěžka jsem se posadil na paty u její hlavy a co nejsilněji v pravici sevřel jílec meče. Možná by už za hodinku byla zase čiperka, ale já ji nedal ani pět vteřin. Někdy mezi druhou a třetí jsem ji vzal ostrím

přes hrdlo. Čepel z meteorického železa a to, že jsem na ni nalehl plnou vahou, stačily k tomu, aby kvůli mně ztratila hlavu...

Ted' už to bylo jen mezi mnou, Stírkou a Horácem Knutou. Smůla, že to tady vypadalo jako na srazu mrzáků. Tedy alespoň co se týkalo mě a Stojmíra. Horác byl, na rozdíl od nás, na tom až ukázkově dobře. Tedy, pokud pominu tu jeho srst, to, že se z něj stal čtvernožec a že se mu ted' špatně mluvilo přes tu protaženou vlčí mordou.

V tu chvíli jsem pochopil a bylo to jako úder blesku. Náhle jsem věděl, kdo nebo co je Horác Knuta a to mi vnuklo onen nápad. Nebyl nijak oslnivý, ale pořád to bylo lepší než neudělat vůbec nic.

Všechno nyní záviselo na dvou věcech – jak moc bude Knuta zaujat mým přítelem a jak moc to mému příteli bude pálit...

Měl jsem to k nim jen pár metrů, ale připadalo mi to, jako několik mil. Vyčerpáním jsem se třásl a ztrátou krve se mi tmělo před očima. Přesto jsem se nepřestával plazit. Stojmír dostal další dvě rány, které by ze mě udělaly škaredou mrtvolu. On jenom zachrčel. Vzhledem k tomu, že předtím řval, bylo to asi svým způsobem špatné znamení. Další dvě rány a krvavý chlístanec, který mi prolétl jen pár coulů od tváře. Dokonce do podlahy přede mnou cinklo něco, co mohlo být zub, stejně dobře jako kus kosti. Radši nepátrat...

Tři sáhy, dva, jeden. V tu chvíli si ten, kdo býval Horácem Knutou, všiml, že jsem u něj. Pohled na zkrvavělého šíleného plaza ho šokoval. Ale ne nadlouho a když se vzpamatoval, hrábl po mně prackou. I ten zlomek vteřiny, díky jeho zaváhání, mi ale stačil k tomu, abych se dotáhl na tu správnou vzdálenost. Zavřel jsem oči, vyčistil mysl a dotkl se její.

Došlo k propojení a všechny čas světa byl jen můj. Vše kolem strnulo jako zalité do průzračného křišťálu. Dávné a proklínané dědictví S'anů se okamžitě přihlásilo o svá práva a naše těla, mysli i energetické dráhy splynuly v jedno.

Když zjistil, co se stalo, začal křičet, ale nebylo mu to nic platné. Byl můj a jen můj! Do mého těla začala proudit jeho životní síla. Byla temná, hustá a plná zloby. Neměla nic společného s energií živých tvorů, byla pošpiněná a znesvěcená. Hnusem se mi zvedl žaludek. V tu chvíli byla veta po nějakém soustředění. Zejména,

když mi na mysl vytanula poučka z telecích let v semináři: „Hlavně to nepusť před zuby!“

Zastavit to už ale nešlo. Podvědomě jsem ho sál jako vyprahlá pustina, jako houba. Viděl jsem, jak jeho meridiány i energetická centra postupně tmavnou a vysychají. Viděl jsem i černající amulety. Odcházely jeden po druhém, kolabovaly z nedostatku energie. Dokonce i ten, který měl připevněn k srdci.

Jen jeden jediný ještě žhnul temně rudou záští. Tvarem připomínal vavřínový list a visel mu na pravé plíci. Uvědomil jsem si, co to znamená – pro toho zmetka nebyla rána do srdce smrtelná! Tedy, dokud fungoval ten hlavní amulet...

Sledoval jsem, jak Knuta bledne, jak se jakoby scvrkává. Ubývaly mu síly, ale mně taky. Tahle energie mě sice už naplnila přes okraj, ale využít jsem ji nemohl a vysát jej do mrtě bylo nad mé síly. Pak jsem narazil na hranice svých schopností a přerušil spojení. Zhroutil jsem se v křečích na podlahu. Najednou jsem nedokázal své tělo ovládat. Zmítaly mnou prudké konvulze a jen shodou náhod jsem si neprokousl jazyk. Zvracel jsem naprázdno, jako bych se chtěl zbavit vnitřností a z nosu i úst se mi spustila krev.

Znovu svobodný Knuta se zapotácel a ztěžka klesl na kolena. Překvapeně zíral na mě a pak na své náhle tenké a slabé ruce. Jeho amulety byly jen krůček od zničení a on to věděl.

Než však stihl cokoliv udělat, z podlahy se pomalu zvedla děsivě vyhlížející, zakrvácená a k nepoznání zbitá postava. S řevem plným nenávisti i bolesti udělala na zlomených nohou několik potácivých kroků, až dospěla ke zhroucenému pánovi naz'haalů.

Napřáhla se k úderu a spáry jí z pravice trčely jako hroty kopí. Jedna rána.

Když jsem uviděl, kam míří, z posledních sil jsem zakřičel jen jediné: „Do srdce ne!“

Jako by to bylo to poslední, co jsem tady měl udělat, jsem se pak propadl do mrazivé nicoty nebytí. Ještě chvíli jsem slyšel vzdálené bušení vlastního srdce, ale po chvíli se i to zastavilo a potom se všude kolem rozhostilo úžasné ticho. Moc si z toho nepamatuji, ale určitě jsem neviděl Převozníka, který má duše Kněžegrad'anů převážet na druhý břeh. Asi nejsem ten správný Kněžegrad'an. Ale

nelitoval jsem – po víc než čtvrtstoletí jsem zase viděl rodiče i bratra...

~ ~ ~

Když pominul ten divný pocit odcizení, uvědomil si s hrůzou, že se nedokáže pohnout. Jako by v jeho těle nezbyla ani kapka energie, jako by ho ten odporný S'an vysál. Najednou se cítil tak slabý...

Pak začaly odcházet. Zhášely se jeden po druhém jako pouliční lampy s příchodem prvních slunečních paprsků. Jeho amulety! Mysl mu zaplavovala stále mohutnější vlna chybových hlášení a výstrah. V jednu chvíli nedokázal myslet na nic jiného. Teď mu chyběl ten racionálně uvažující Horác Knuta, ale už byl pryč. Mrtvý. Nyní tu byla jen bytost. On. Jenomže to, co jej dělalo tak výjimečným, mu nyní umíralo před očima. Uvědomil si, že musí uprchnout. Musí si najít skrýš a tam doplnit síly, nakrmit spojení.

Když se před ním náhle zhmotnil ten strigon, překvapeně strnul. Někdo v té chvíli něco zakřičel, ale nerozuměl mu. Pak ho něco zprudka udeřilo do hrudi. Čekal, že odlétne někam dozadu, ale místo toho zůstal stát na místě. Dokonce i když mu nohy visely ve vzduchu. Pak pohlédl dolů a uviděl, že visí nabodnutý na strigonových spárech jako nějaký vystavený hmyz. Překvapeně se zajíkl a ústa mu zaplnila chuť vlastní krve. Rozkašlal se, i když už plíce dávno nepoužíval. Jeho tělo se ještě nevzdalo starých návyků.

Překvapilo ho, že strigon neútočil na srdce. Vždyť v tom měl být ten trik. Jak na to mohl přijít? běželo mu hlavou a pak se strigonovy spáry dotkly řídicího amuletu. V jeho hlavě se náhle rozhostila naprostá prázdnota. Myšlenky zmizely, stejně jako vzpomínky, představy a sny.

Já? Hlad! pomyslel si a prudkým škusnutím se vymanil ze strigonovy moci. Nevěděl proč jej nezasáhl do srdce, ale nehodlal mu dát další příležitost. Vztekle zasyčel a olízl si dlouhým jazykem mordou. Měl hlad a byl slabý, ale s tímhle tady nechtěl už mít nic společného. Tohle nebyla kořist a když to nebyla kořist, byl to tedy lovec.

Pryč, pryč, bušilo mu v hlavě bez ustání. Viděl ten zářivý kruh a schodiště. Schody nahoru vedly do bezpečí, ten kruh neznal. Pak na

schodišti někoho zahlédl. Jeden, dva, tři. Hodně. Taky ne kořist. Zbraně. Do nozder ho udeřil pach stříbra. Zasyčel pod náporem zmáhající se paniky.

Bál se toho divného světla, ale lovců se bál víc. Byl také lovec, to věděl, ale jich bylo moc. Uteč! Uteč! Uteč! ječely na něj instinkty.

Přeskočil hromadu nějakého haraburdí a druhým skokem zmizel v portálu. Netrvalo to více než vteřinu a ovládací démoni potvrdili provedení přenosu. Ze slušnosti počkali pár okamžiků, zda nedostanou další pokyny, a pak artefakt sami deaktivovali.

V portálové místnosti se rozhostila tma.

~ ~ ~

„Světlo, kurva!“ zakřičel Roch Ledný, když se náhle musel zastavit na konci schodiště. „Přineste sem nějaké světlo!“

První lucerny si Lovci podávali mezi sebou, dokud nedorazily až dolů. Pak teprve vybraní průzkumníci vyrazili dál. Úzkými paprsky světla projížděli po místnosti, dokud si nebyli jisti bezpečím. Pak odklopili stínítka a místnost znovu zaplavilo světlo.

Roch kývl mečem nalevo i napravo a oddíl vybraných Lovců se okamžitě rozdělil a ve dvou proudech obtekl celou místnost.

Zastavili se až před znaveně oddechující zkrvavenou postavou, která se vyčerpáním sotva držela na nohou. Roch Ledný jí pohlédl do tváře a chvíli mu trvalo, než si uvědomil, kdo že to před ním stojí.

„To je mi ale překvapení,“ pronesl konečně po chvíli mlčenlivého posuzování. „Dostanu zprávu, že naz’haalové napadli Univerzitu. Ženu se sem se svými lidmi jako blázen a koho tu nevidím. Není to snad náš nezvěstný Stojmír Stírka? Zvolil sis prazvláštní cestu,“ dodal ještě, aby ukázal, že mu neunikly jeho tělesné změny. „Takže teď je z tebe mutant. To by měl ten starý hlupák Třema vidět. Kdyby ovšem nebyl taky nezvěstný. Nevíš náhodou, co se s ním stalo?“

„Ne,“ hlesl Stojmír rozhodně a jeho rty se stáhly do tenké linky.

„Víme, že sem někdo pustil ty hnusné bestie, že tu máme zrádce a myslím si, že se na něho dívám.“ Pak ukázal na nedaleko ležící tělo. „A vidím také, že zrada sahá ještě mnohem dál. Až k našim milovaným S’anům. Ne, že by mě to překvapovalo. Už dávno jsem

ty nájezdníky podezíral. Čekali jen na vhodnou chvíli ke vzpouře, ale naštěstí se přepočítali. Zrada krále se jim ale šeredně vymstí!“

Stojmír na něj upřel udivený pohled. „Už několik dní jsme s Yggreddem bojovali s tím Knutou a jeho naz’haaly. Mohli jsme si to ušetřit, kdyby někteří udělali, co měli udělat!“

Starý Inkvizitor se znechuceně ušklíbl. „Takže se ti Osvald svěřil s rozhodnutím rady,“ pronesl s despektem. „Vždycky jsem toho starého blázna podezříval, že nedokáže udržet jazyk za zuby a tím se mi to potvrdilo. To bohužel mění situaci. Exemplární trest za zradu nebude. Po spektakulárním osvobození toho zatraceného Yggredda to už rozhodně nebudu riskovat. Jsi poslední svědek a to je hodně nevďěčný úkol. Takže tě určitě nepřekvapí, že budeš zabít na útěku. Holt, vzdorovat zatčení se nevyplácí...“

„Mám začít utíkat?“ zasyčel Stírka a jeho tělo se pod návalem emocí začalo pomalu poddávat proměně.

Roch Ledný poodstoupil a kolem strigona se okamžitě uzavřel prstenec Lovců s namířenými samostřílky. Ze stříbrných hrotů, které mu nyní mířily na srdce, by se dala odlít slušně velká busta.

„Není třeba,“ ucedil Inkvizitor cynicky a jeho oči se na okamžik nebezpečně zúžily.

Stojmír zavřel oči a ruce rezignovaně spustil k bokům. Přese všechnu vyvinutou snahu nakonec přece jen prohrál...

„Ruce vzhůru!“ zakřičel v tu chvíli někdo nízko posazeným basem a pak svět zanikl v dusotu desítek okovaných vojenských bagančat. Vojenských?

Opatrně otevřel oči. Situace se změnila. Nyní na něj mířili sotva dva nebo tři Lovci. Ostatní k němu stáli zády, aby mohli čelit nově příchozím. Překvapeně zamrkal.

„Říkám ruce vzhůru!“ zařval ještě jednou kapitán Wern a jeho pomněnkově modré oči si tvrdostí nezadaly s ocelí. „Odložte zbraně, chci vidět vaše ruce! Vaše ruce, rozumíte?“

„S’anští bastardi!“ ucedil Roch Ledný nenávisťně a odplivl si. „Neposlouchejte toho zmetka. Přišli sem zahladit stopy po tom spiknutí!“

Lovci a gardisté stáli od sebe na méně než sáh a vytrvale si mířili do obličeje. Nikoho ani nenapadlo odložit samostříl. Naopak, někteří povytahovali z kapes a sumek i svitková kouzla a dózy s démony.

„Vzdejte se!“ ječeli jedni.

„Odejděte!“ křičeli druzí.

Stačilo málo a prolila by se první krev a pak i spousta další. Odvěká nenávist přítomným zatemnila mysl. Lovci byli vychováváni v přesvědčení, že není horšího zplozence pekel, než jsou S'anové, a s'anští příslušníci královské gardy se pro změnu učili, že dobrý Lovec je ten ulovený...

„Je tu Klopp,“ oznámil Stojmír přítomným.

„Klopp Yggredd?“ zeptal se ho kapitán gardistů překvapeně.

„Kde je?“

„Tady,“ odvětil Stojmír a ukázal na nehybné tělo ležící na podlaze. „Je na tom špatně...“

Kapitán kývl na praporního léčitele a společně u něj poklekli. Nikdo jim v tom naštěstí nebránil. Opatrně ho převrátili na záda a felčar mu zkusil na krku nahmatat puls. Pak mu, již vrtě odmítavě hlavou, nadzvedl víčko.

Jen stěží potlačuje paniku, zašeptal kapitánovi do ucha: „Čerpál ze zakázaného zdroje, pane. Porušil přísahu. Ještě že mu už nebije srdce...“

Kapitán se naklonil nad nehybným tělem a chvíli si ho zkoumavě prohlížel. Poté to byl on, kdo zavrtěl hlavou. „Je na druhém břehu, ale jen proto, že čerpál něco jiného. Je plný negativní energie nemrtvých. Musel vysát toho Knutu, nebo co,“ dodal ještě a zamyšleně si přitom mnul bradu. „Musíme to z něho co nejrychleji dostat. Jak dlouho je mimo?“

Felčar si odkašlal. „Tak pět minut. Přibližně. Možná to bude v pohodě a možná bude potřebovat pleny a statnou ošetřovatelku...“

„Prubnem to,“ odvětil kapitán, vstal a přistoupil k jednomu z přihlížejících Lovců. „Dovolíš?“ zeptal se a vytrhl mu z ruky lucernu. „Teď přijde ta horší část,“ oznámil přítomným. „Pro Inkvizici...“ dodal ještě, strkaje bezvládnou a nezdravě bledou ruku do otevřených dvířek svítilny.

Šed' zászvětí náhle zalilo nadpozemské světlo. Státní úředník a do nebe? Pak jsem se poprvé sípavě nadechl a ozvalo se mi každé utrpné poranění. Tak tohle rozhodně nebylo nebe... Zakřičel jsem pod návaem vši té bolesti, která tu na mě čekala a pak otevřel oči. Oheň. Viděl jsem ho planout přímo přede mnou a viděl jsem i vlastní ruku, která se ho dotýkala.

„Nehýbej se a čerpej,“ zašeptal mi někdo do ucha. „Musíš neutralizovat to svinstvo a poradit si s těmi zraněními...“

A tak jsem zase zavřel oči a křečovitě se tiskl k lucerně, jako by to byla jediná věc, která mě může zachránit. A moc jsem se nemýlil.

~ ~ ~

„Hereze! Porušení přísahy!“ zaječel Roch Ledný a nepřičetný vzteky pohlédl na Lovce. „Zabijte ty věrolomníky!“

Kapitán kývl na své muže. Znal je všechny. Sám je vybíral a důvěřoval jim víc než vlastní rodině. Polovina byli S'anové a ta druhá půlka se s tou první naučila žít. Nikdo ani nehnul brvou. Jenom S'anové si beze slova sundali ocelové rukavice a pohladili plameny loučí, kterými si do té doby svítili na cestu.

„Tolik rudých očí Univerzita neměla ani den po volbě současného rektora, co?“ okomentoval to posměšně kapitán a sám, s očima rudýma jako plameny pekelné, na Rocha Ledného vyzývavě mrkl.

„Za to mi zaplatíte!“

„S tím počítáme. Utopíme svět v krvi a začneme tady,“ pokračoval kapitán nemilosrdně. „Nechte nás jít!“

Lovci, vystrašení obratem událostí, po sobě vrhali nerozhodné pohledy a pak sklopili zbraně. Možná byli dobří, ale tahle zase ne a došlo jim to naštěstí brzy.

„Dobře,“ pronesl kapitán souhlasně a kývl na své muže, aby také sklonili zbraně.

„To mi zaplatíte,“ zasyčel Roch Ledný nenávislně. „Tohle vám neprojde, přísahám!“

„Važte své přísahy dobře!“ pronesl náhle autoritativní hlas, ve kterém byl hněv celého světa. Roch Ledný sebou překvapeně trhl.

Když Jeho Veličenstvo král Bojen vkrácel do místnosti, všichni přítomní okamžitě klesli na pravé koleno a sklonili hlavy v holdu královskému majestátu.

„Vaše Veličenstvo, já... přeci...“ hlesl, hledě přitom zarytě do podlahy.

„Nebyl jste jediný, kdo se sem hnal,“ odvětil král ledově. „I k nám se již donesly zprávy o boji, který se rozhořel na Univerzitě.“

„Můj pane,“ hlesl Roch Ledný, „naz’haalové se sem bohužel dostali díky zradě jednoho z našich a, promiňte mi moji smělost, s pomocí těch, kteří se až dosud tvářili jako vaši věrní služebníci. Porušili přísahu, čerpali ze zapovězeného zdroje a ten, který tu leží na zemi, se dokonce od počátku podílel na tom zločinném komplotu.“

„To myslíte Kloppe Yggredda?“ zeptal se jej král se zájmem.

„Ano,“ odvětil Inkvizitor.

„To je lež!“ namítl král. „A vy to dobře víte!“

Inkvizitor sebou trhl. „To... ale...“

Král kývl na muže v brnění, který stál za ním. Ten si s úlevným povzdechem sundal přilbici. V bledé tváři mu žhnul pár očí hlubokých jako peklo a jeho ústa zdobila dvojice dlouhých špičáků.

„Jsem Oskar Bezina,“ pronesl upír k překvapeně mrkajícímu Inkvizitorovi, „a z pověření našich Starších jsem bojoval proti Horáci Knutovi. Na svoji čest potvrzuji, že Kloppe Yggredd není křivopřísežník ani zrádce.“

„Slovo nemrtvého nemá žádnou váhu,“ vyprskl Ledný znechuceně. „Přece byste nevěřil takové kreatuře. Upírovi. Revenant je stvořením temnot.“

Král si ho změřil zkoumavým pohledem. „Asi vás v tom případě překvapí, že mě tady Oskar požádal, abych jej přijal do svých služeb a já mu s ohledem na jeho zásluhy o Korunu s radostí vyhověl.“

„To ale...“ zajíkl se Ledný a třesoucí se rukou si otřel čelo. „To přece...“

„Svět není jen černý nebo bílý,“ odvětil král. „A někdy to, co se jeví jako bílé, je černější než duše zatracence. Mám zásadní pochybnosti o roli přesvaté Inkvizice v téhle povedené taškařici a mám i pochybnosti o čistotě vašich vlastních úmyslů. Možná vás v

tomto směru bude zajímat, že jsem rozpustil Královskou vyšetřovací komisi a zahájil nové prošetření celého, abych tak řekl, kněžegradského incidentu.“

„V takovém případě budu samozřejmě milerád k dispozici.“

„To určitě budete,“ řekl král a jízlivě se ušklíbl. „Můj pozdní příchod měl totiž jeden důvod. Zdržel jsem se kvůli důvěrnému rozhovoru s Velmistrem. Velice ho potěšilo, že naše východní armáda vyčlenila na obranu hlavního města silný kontingent, který právě dorazil k branám města. I jemu díky tomu začalo velice záležet na narovnání vztahů mezi Inkvizicí a Korunou a na znamení dobré vůle mi sdělil jméno osoby, která místo aby zarazila rejdy Horáce Knuty, dokud to šlo, tajila skutečný stav věci i před Inkviziční radou a způsobila tak ve městě to děsivé krveprolití. Myslím si, že vás nepřekvapí, že za hlavního viníka označil Velmistr vás...“

Sáhl do kapsáře a vytáhl svitek pergamenu ovinutého zelenou stuhou. „Ten starý dobrák mi při té příležitosti dal tuhle výpověď Něhoslava Bradny, kterou z něj váš člověk před smrtí vynutil. Byl tou záležitostí zhrozen stejně upřímně jako já. Takže když už nic jiného, máte na krku Bradnovu vraždu. Jinak je ten kus kůže v podstatě k ničemu. Letmo jsem prošel ten seznam jmen a už není koho potrestat. Až na dva se všichni proměnou v monstra usvědčili a potrestali sami. Velmistr na vás osobně sepsal půhon, kde vás činí osobně odpovědným za to, že jste jim ty šperky nezabavil. Nevím, jak vám, ale mně to stačí. Chopte se ho!“ dodal ještě ostře směrem ke svým mužům.

„To ale není žádná pravda. Jsem obětní beránek. Hodili to na mě! Věděli to všichni. Přisahám! Jsem nevinný!“ křičel Roch Ledný ještě dlouho poté, co ho gardisté odzbrojili a odvěkli pryč.

Král to okomentoval pokrčením ramen.

„Asi mluvil pravdu, co?“ pronesl zamyšleně maršál Potocký, zatímco se snažil svoji zbroj očistit od nějakých nechutně vyhlížejících natlelých kousků.

„Mluvil nebo nemluvil,“ povzdechl si Bojen. „Sáhnou jen na ty, na které dosáhnou. Tak to je. Stačí mi válka s monstry a mračna, která se stahují na hranicích mé země. Na občanskou válku se mi prostě

nedostává sil. Potrestám jen ty, u kterých to už přesáhlo únosnou mez.“

„Jasně,“ odtušil Semen váhavě, „když jsi u koryta, můžeš žrát, ale nesmíš u toho i mlaskat.“

„Přesně tak.“ Král znechuceně zavrtěl hlavou. „Kdyby nám alespoň ten bastard nezdrhl do Meltezy. To mě asi mrzí nejvíc.“

„On... on nezdr... nezdrhl do Mel... tezy,“ ozvalo se v tu chvíli chrčivě z podlahy.

~ ~ ~

Vrátit se z druhého břehu není jen tak, ale vrátit se a pamatovat si, co tam bylo, to už je na pováženou. Vím o spoustě těch, kdo pak trousili moudra, kudy chodili, dokud neskončili ve Špitále Milosrdných bratří v Pomezí. S některými věcmi je holt lepší nechodit moc na světlo.

Nechal jsem si to tedy pro sebe. Byly tu zásadnější problémy než ten, co se děje po smrti. Třeba moje pronikavě rudé oči a to, že jsem sál energii na půdě Univerzity. Nikdo mě ale neodnášel vstříc hromadě palivového dříví a dokonce jsem zahlédl i několik dalších S'anů ve vojenských uniformách, kterým oči plály úplně stejně. Buď to bylo delirium, nebo revoluce. Otázkou je, co je horší.

Když jsem slyšel rozmluvu krále s Potockým, prostě jsem se nemohl neozvat. Tahle záležitost měla mnohem větší prioritu než klasické pravidlo, co dělají děti a zobáci, když spolu mluví dospělí.

Navíc, byl jsem to já, kdo měl s Evarem Zeddou, tím zastupujícím veleknězem, onen dlouhý a více než podnětný rozhovor, ve kterém nešlo jen o výměnu informací. Postoupili jsme dál. Mnohem dál.

Zvedl jsem se na loktech a pronesl ke svému pánu a vládci: „Prosím? Můžete to zopakovat? Asi se mi tou ztrátou krve odkrvily uši.“

„Říkám, jak to víš, že nezdrhl do Meltezy,“ houkl na mě Bojen mnohem hlasitěji.

„Mluvil jsem s jedním mnichem z toho kláštera, který sem Knutu poslal. Jejich velekněz to prý s Knutou upekł bez vědomí jejich rady a když to nevyšlo, tak si prořízl hrdlo.“

„Nechutný zvyk,“ odtušil král, „ale na jihu dost běžný.“

„Ano, ale ten mnich se se mnou dohodl na spolupráci. Nechtějí válku.“

„Ty jsi bez pověření vystupoval mým jménem?“

„Ano, Veličenstvo,“ odvětil jsem v obavách, protože překročení pravomocí v Kněžegradu končívá častěji na popravišti než na tabuli cti...

Poplácá mě však po rameni. Naštěstí po tom zdravém a pak pronesl: „Tentokrát to necháme plavat, co říkáš?“

Já na to neřekl ani slovo.

„No a co jste udělali?“

„Napadla mě jedna věc, kterou komerční mágové začali nedávno nabízet u komunikačních krystalů. Přenos hlasu nebo lidí, v čem je rozdíl, že? Tak jsem se poptal a ten mnich mi řekl, že by to šlo.“

„Co že by šlo, proboha?“

~ ~ ~

Ten, který býval Horácem Knutou, se s vyděšeným vytím vytrhl ze sevření polorozpadlé a pavučinami pokryté mumie a jediným úderem tlapy jí urazil hlavu. Tělo oživené vůlí dávných mágů se zaraženě zastavilo a pak se zhroutilo na podlahu.

Druhá po něm hrábla vyschlou a ztyřelými obvazy omotanou rukou. Pokusil se jí vyhnout, ale podařilo se jí zachytit popruh jeho kapsáře a jediným škubnutím se ho zmocnila. S temným mručením od něj poodstoupila a začala se v něm přehrabovat. Na zem se vysypalo několik krystalů a pak i nějaká složka. Možná v něm bylo ještě něco, ale nedokázal si už vzpomenout co. Nakonec si ani nevybavil, proč by ho něco takového mělo vůbec zajímat. Na rozdíl od té mumie, k níž cítil čirou nenávist...

V dále chodby se však objevily další postavy. Někteří se k němu vlekli stejně šouravou chůzí, jako ony mumie, jiní však byli rychlejší a několik z nich dokonce dokázalo běžet po stropě. Ocítl se v jejich teritoriu, ale nemohl si vzpomenout jak. Matně si vybavoval, že chtěl projít tou velkou zářící branou do města ozářeného sluncem, plného chrámů a klášterů. Melteza, vyskočilo mu jeho jméno na mysl. Ano, chtěl tam, ale toto Melteza nebyla.

Jeho pomalu degradující mysl si už nedokázala vzpomenout na spoustu věcí. Třeba jak se jmenuje, nebo co tu dělá. Jednu věc ale dokázala – vykutat z chaotické změti vzpomínek jméno tohoto místa. Addenské hrobky!

S hysterickým jekotem se dal na útěk a mumie stále ještě držící jeho kapsář mu věnovala udivený pohled...

~ ~ ~

„Přesměrování,“ pronesl chechtající se král a nevěřičně přitom kroutil hlavou. „Ten chlap si ze mě snad dělá legraci. Fakt jsi měl na mysli přesměrování hovorů?“

Přikývl jsem, zatímco se mě jeden lapiduch snažil nepříjemně velkou jehlou alespoň provizorně zalátat.

„Jak tě to proboha napadlo?“

„No,“ odvětil jsem, „ten mnich se mi zmínil, že jsou jen tři portály. Ten náš, ten jejich a pak ještě jeden, který končí v Addenských hrobkách, kde by se nikdo rozumný nechtěl ocitnout. Říkal mi taky, že Knuta odtamtud minule vyvázl jen tak tak. Tolik štěstí ale tentokrát mít nebude,“ dodal jsem s úšklebkem.

„Jsi si nějak jistý,“ odušil král pochybovačně.

Přikývl jsem. „Je zraněný a oslabený. Vzal jsem mu všechnu energii a tady Stojmír zlomil moc jeho amuletů. Síla, která ho držela na hranici života už neexistuje. Přestal být člověkem a nyní je z něj čistokrevný revenant. Nikdy už Addenské hrobky neopustí a spíš očekávám, že ho její obyvatelé rozsápou na kusy.“

„Doživotní vězení,“ pronesl král zamyšleně. „Za všechno, co spáchal? To mi zavání milostí...“

„Taky si myslím,“ odušil náhle do té doby mlčící Stojmír Stúrka. „Ten hajzl by z toho neměl jen tak vyklouznout.“

„A vy jste...?“ zeptal se jej král, zatímco po něm přecházel hodnotícím pohledem.

„Stojmír Stúrka, dříve kapitán Inkvizice a hlavní vyšetřovatel,“ pronesl, náhle vypjatý jako strunka.

„Přítel Osvalda Třemy?“

Přikývl.

„Byl to věrný poddaný...“ zašeptal král zamyšleně.

„Do poslední chvíle, Veličenstvo,“ odvětil Stojmír. „Tak jako já. Prosím, pošlete mě tam. Dejte mi vybavení a možnost dostat toho zmetka jednou provždy. Utekl tam i s těmi diamanty...“

„Půjdu taky,“ přidal se i na upíra náhle nezvykle pobledlý Oskar. „Kněžegrad už není místo pro mě. Z těch, kdo za něco stojí, už nikdo nežije, a ti ostatní, no, to bude terno spíš pro Lovce. V Addenu bude práce více než dost. Zabijeme Knutu, vyčistíme ruiny a Kněžegrad tam bude moci poslat své vědce. Kdysi to přece bylo centrum vědění. Kdo ví, co všechno ukrývá jeho podzemí...“

„Jen podle legend a povídaček,“ odvětil král pochybovačně.

„Je to stejné jako s upírem v královských službách. Dokonalá babská povídačka...“

Bojen se pousmál. „Máš pravdu. Dobrá tedy. Můžete tam s mým požehnáním vyrazit. Pokud mi složíte slib věrnosti. Stejný, jaký skládají mí důstojníci.“

~ ~ ~

Zrcadlo zpod hostince „*U dvou kanců*“ naštěstí stále fungovalo a spojení s Evarem Zeddou bylo navázáno hned poté, co jsem ho vytáhl z brašny. Naštěstí mou rekvizici nikdo nekomentoval. Stejně mi ho pak zabavil maršál Potocký a také se nad tím nikdo nepozastavoval...

Zastupující velekněz se sice zprvu tvářil překvapeně, ale když se do rozpravy zapojil i král Bojen, prokázal, že je mužem na svém místě a rychle se přizpůsobil situaci. Králům se neodporuje...

Opětovné přesměrování bylo provedeno a sám Zedda nám pak skrz zrcadlo udílel pokyny, jak portál aktivovat.

Když se v kamenné bráně opět zažehlo to jasné světlo, Oskar i Stojmír už byli připraveni. Praporní felčar ještě jednou zkontroloval Stírkova zranění, která už byla téměř zhojená a svolil s jeho nasazením do akce. Co je to pro strigona dvaatřicet čerstvě zhojených zlomenin...

Měli s sebou tolik výzbroje a výstroje, že připomínali víc armádní muly, než právě povýšené královské důstojníky.

Jenom ty klece s králíky trochu kazily výsledný dojem, ale nějaké jídlo s sebou potřebovali. Alespoň, než se tam trochu rozkoukají.

Chodit jsem sice nemohl, ale oni přišli za mnou. Další dva přátelé, které už s největší pravděpodobností nikdy neuvidím. Potřásli jsme si rukou a já pak Stojmírovi podal meč. „Je tvůj. Tam, kam jdeš, se ti bude hodit víc než mně.“

Po chvílce váhání přikývl a vzal si ho. Výměnou pak mně vložil do ruky nějaký ušmudlaný kus pergamenu. „Dej to mému otci,“ požádal mě. „A buď s bohem...“ dodal ještě a pak proskočil portálem.

Oskar jej s úsměvem ve tváři následoval. On vzkaz pro otce neměl. Nemusel, protože každý upír je v nepřetržitém mentálním kontaktu se svým stvořitelem.

Pak portálem prošla ještě šestice dalších mužů. To pro mě bylo velké překvapení, protože to byli Lovci, kteří se do akce přihlásili jako dobrovolníci. Jestli se někdy vrátí, budou až do smrti chodit šejdrem pod váhou metalů, které na ně naši potentáti navěsí...

Pak se portál uzavřel a v mém nitru se objevila až neskutečná prázdnota. Když do mě felčar nalil ten odporně hořký lektvar, přijal jsem přicházející spánek dokonce s povděkem.

~ ~ ~

Svatobor Námel se nervózně rozhlédl po místnosti. Králova pracovna vypadala pořád stejně a přece byla jiná. Nebyl v ní totiž nikdo jiný než on a král. Žádní další členové Královské rady, žádní písaři a sekretáři. Dokonce ani stráže u dveří. To mu připadalo zvláštní, podezřelé. Podél páteře mu proběhl bodavý záchvěv strachu.

Král jej přijal beze slova a také klečet ho nechal déle než obvykle. Jako by snad ani nechtěl, aby se znovu narovnal.

„Vstaňte, pane,“ bylo jediné, co po několika minutách pronesl.

Pak mu ukázal na jednu ze židlí u stolu. Sám už na jedné z nich seděl.

Ted' mělo přijít na řadu malé pohoštění. Víno, možná koláčky. Nepřišlo. Stejně jako nezávazný hovor o zdraví, rodině či počasí. Místo toho Bojen s tváří nehybnou jako posmrtná maska přešel rovnou k věci: „Vaše jméno je na seznamu osob, které nadstandardně pomáhaly Horáci Knutovi. Tribunál, jenž jsem před měsícem svolal, jej uznal vinným ze spiknutí proti koruně a z více než tisíce vražd.

Genocida by možná byla přesnější, ale za současné situace by to byla jen čistě akademická otázka. Víím, že jste od toho člověka vzal peníze a poskytl mu za ně svůj vliv a informace náležející Koruně. Je mi jedno, jestli mi sem přivedete sto svědků, kteří budou ochotni odpřísáhnout opak. Nepoženu vás totiž před soud a nebudu ani jako můj děd či praděd, kteří by vás nechali na popravišti narazit na kůl, aniž by s tím otravovali nějakého soudce. Váš vliv v Zemském sněmu klesl. Lidé, kteří za vámi stojí, už nejsou a nemůžete se opřít ani o jejich měšce a truhlice. Jste sám a Ctibor Celina vám tentokrát nepomůže. Před krátkou chvílí jsem jej přijal a dovolil mu složit přísahu věrnosti. Jeho frakce ve sněmu zůstala zachována a hlasy svých přívrženců, které mi přislíbil, se mi při příštím zasedání budou hodit. Tolik k vysvětlení rozdílu v zacházení s jedinými dvěma žijícími z toho nechutného Bradnova seznamu.“

Svatobor Námel se pokusil polknutím zahnat ten nepříjemný pocit v ústech.

„Hrabě Celina zůstal tedy členem mé rady. Vy, pane, nikoliv. Tímto okamžikem jste zproštěn všech svých povinností. Ještě dnes se budete hlásit u pana purkrabího pro nové pověřovací listiny a pak spěšně opustíte tuto zemi. Byl jste s konečnou platností jmenován velvyslancem v Melteze. Náš nový přítel, velekněz Evar Zedda, včera podepsal smlouvu o navázání diplomatických styků a obchodní spolupráci. Dostal podíl v nově upsaných akcích Králofrachtu a tím započne nová epocha vztahů s Meltezou. Embargo bude sice zachováno, ale jen proto, že my budeme mít monopol na vše, co k nám bude chtít Melteza dovézt. Vy budete dohlížet na to, aby vše fungovalo tak, jak má a Velmistř Inkvizice, na jehož lebce je snad ještě větší kus másla než na té vaší, se zavázal kontrolovat veškeré zboží, které projde portálem do Kněžegradu. Nechceme přece nějaká další černomagická překvapení, že?“

Svatobor Námel se jen prkenně uklonil a bledý jako sama smrt pozpátku vycouval z místnosti.

Když za sebou zavřel dveře, král si úlevně vydechl a sáhl pod stůl, kde ukrýval láhev ovocné pálenky na posilněnou. Nalil si skleničku a zprudka ji do sebe obrátil. Pak se rozkašlal a oťel si slzící oči.

Semen Potocký, který v tichosti proklouzl dveřmi do pracovny, trpělivě čekal, dokud se jeho panovníkovi nevrátí dar řeči, a pak pronesl: „Myslíte, že na něho bude spoleh?“

Král pokrčil rameny: „Je to jeho poslední šance. Poprava by mi u stavů neprošla. Bohužel. Jsem ale se Zeddou domluvený. Jeho nová rezidence má výhled na hlavní chrám. Každou hodinu jedna lidská oběť. To by ho mělo udržet v rozumných mezích...“

„A kdo bude jeho nástupcem?“

„Stavy navrhuji nějakého Úvala. Hraběte Pobraslava Úvala, který dělal pro správce královského pokladu. Nechal jsem si ho soukromě prověřit. V době, kdy vypukla ta krize s Knutou, byl i s celou rodinou na venkově...“

Pak přistoupil k oknu a vyhlédl ven na město. Na místě vyhořelých domů se už objevily nové, s novotou zářícími střechami a do kupecké čtvrti se nastěhovali noví obyvatelé. Jen za poslední dva týdny vyhověl snad stovce žádostí o domicil pro kupecké rodiny z celého kontinentu. Nová krev by mohla zemi pomoci, pomyslel si spokojeně.

Pak se mu před očima objevil Semenem podstrčený list papíru.

„Co to je?“ zeptal se jej, zatímco se snažil zaostřit na drobné a kudrlinkami přesycené písmo.

„Váš dekret týkající se Yggredda.“

„Jak je na tom?“ zeptal se jej.

Maršál království se ušklíbl. „Felčaři mu už vyndali půlku stehů a zbytek si vytrhal sám lítáním od čerta k ďáblu, aby se vyhnul tomu zatykači pro dezerci.“

Bojen se poškrábal na hlavě. „No, v tom shonu jsem ho zapomněl zrušit. Moje chyba, ale to má za to, že mi vzal deset let života. Kvůli tomu chlapovi by jeden zešedivěl. Tak co s ním?“ položil si řečnickou otázku, zatímco studoval dokument připravený adjutantem Semena Potockého.

Pak se chopil brku a věnoval maršálovi poslední otázku: „S těžkým srdcem?“

Ten přikývl. „Ano, Veličenstvo. S těžkým srdcem, ale jemu zelená fakt nesluší.“

A král to podepsal.

Když mě propustili do domácího ošetřování, moc se toho pro mě nezměnilo. Změna nastala až v okamžiku, kdy mě z domácího ošetřování propustila Yppova žena Ruth. Bylo načase, protože jsem už měl záda proležená a mé nikdy příliš výstavní svaly se poleháváním vytratily neznámo kam.

Nějakou dobu u mých dveří otravovali biřici, lovci odměn a všelijaké další pochybné existence, které shodou náhod dokázaly rozluštit moje jméno na zatykačích zdobících každé nároží, ale pak to znenadání přestalo. Po dni či dvou zmizely i ty zatykače a já si zase mohl v klidu zajít na nákup.

Taky jsem si zašel posedět s příbuznými, což je více méně všech dvě stě soukmenovců, kteří žijí v Kněžegradu. O porušení přísahy dvěma tucty S'anů, a to v přítomnosti krále, se diskutovalo dlouho do noci. Zejména když se jim nic nestalo a přišli jen o deset procent služného na tři měsíce, což se dá ožet, protože plat kněžegradských vojáků je už tak dost nízký.

To mi však nepříjemně připomnělo i mou vlastní finanční situaci. Měl jsem ještě něco peněz, ale co jsem neměl, bylo zaměstnání. Nebyl jsem ani voják ani prokurátor. Dezerce se holt nevyplácí. Začal jsem tedy přemýšlet, co dál. Pár nabídek mi přišlo. Ty z podsvětí jsem vyřadil jako první...

Jednoho dne ráno mi donesli objemný balík. Srdce mi zběsile bušilo už když jsem ho otvíral, a když jsem pak překvapeně pohlédl na dlouhý plášť s emblémem královského prokurátora, krve by se ve mně nikdo nedořezal. Spolu s ním byly v balíku ještě další dvě věci – můj meč a stříbrná placka.

Byl k nim přiložen krátký a velice stručný dopis. Podpis na jeho konci chyběl, ale jen málokdo z nás nepozná Bojenův rukopis. Obsah byl jednoznačný. Od dnešního dne jsem byl zpátky ve hře. Anabáze v armádě byla zapomenuta, stejně jako moje hodnost.

S neskutečnou radostí jsem se převlékl. Místo nadšeného obhlížení v zrcadle jsem ale pohlédl na chronometr stojící na komodě a zbledl. Už čtvrt hodiny jsem měl být v úřadu...

Několik následujících měsíců bylo vyplněno nudnou kancelářskou prací různutou veselejšími honičkami za všemi těmi

grázlíky, kteří se rozhodli využít situace a opeřovali se na všem a na všech, co jim padli pod ruku. Oběti bojů mezi gangy a znesvářenými rodinami šly do stovek. Stejně jako následky vyřizování obchodních sporů mezi kupci.

I bratranec Ypp se dřel až do úmoru. Od meče měl už na rukou mozoly a šibeniční vrch byl brzy ověšený jako stromek o zimním slunovratu. I jeho jindy chápavá Ruth si už začala stěžovat na přesčasy a práci o víkendech.

Nakonec se ale vše urovnalo a svět se zase vrátil do vyjetých kolejí.

Galerka se uklidnila, vyhořelé domy zmizely a ty ohořelé se znovu omítly. Mrtví skončili na hranicích za městem a jejich popel na několik dní zkalil vodu v řece protékající Kněžegradem. Do města opět začaly jezdit karavany a kurýři z okolních zemí.

Jeden z nich mi přivezl malou truhličku. Její otevření způsobilo na našem úřadu menší poprask. Nakonec tu hromádku diamantů Allen, v rukavicích z kůže nějakého neznámého tlustokožce, smetl do olovem vyložené krabice a odnesl neznámo kam. Nebyla k nim přiložena žádná zpráva, ale když jsem kurýrovi podepisoval převzetí, zjistil jsem, že odesílatel byl ze svobodného města Malesty.

Oznámil jsem to Semenu Potockému. Konečně, Osvald i Stojmír teď patřili k jeho lidem, ale ani od něj jsem se nic bližšího nedozvěděl. Vlastně něco přece. Vědoucný úsměv na tváři toho starého lišáka byl lepší než sebedelší dopis. Těm dvěma pacholkům se podařilo nejen dostat Knutu, ale zřejmě i vyklouznout z Addenu, přejít jižní poušť a chytit si loď do Malesty.

Někdy o přátele nepřijdete, jen se vám na čas někam zatoulají. U přátelství zakalených v boji to ale nevadí, těm totiž čas nedokáže uškodit. Už jsem se vám zmiňoval, že S'anové jsou také dlouhověcí? Ne? No, tak teď už to víte.

EPILOG

Oskar Bezina výhružně zasyčel na zombii, která v domněnání, že našla něco k jídlu vyrazila jeho směrem, a dál nerušeně pokračoval v luštění hieroglyfů hustě pokrývajících stěnu místnosti. Zpočátku si myslel, že našel pohřební komoru, pak ale přišel na to, že to byla nějaká laboratoř a jako takovou ji zanesl do svého ručně nakresleného plánu.

Rád vyražel na tyto výzkumné výpravy, zanechávaje zbytek jejich oddílů v bezpečí opevněného tábora. Jemu ani Stojmírovi tady nic nehrozilo. Těm ostatním tady naopak hrozilo úplně všechno. Možná proto tak obdivoval jejich odvalu, nebo bláznovství...

Už se chtěl vydat na cestu zpátky, když tu zaraženě poklekl a vzal do ruky modravý krystal, který uviděl ležet na zemi. Jen kousek od něj ležel další a pak ještě jeden. Poznal v nich paměťové krystaly, stejné jaké se používaly v Kněžegradu. Zamyšleně kámen potěžkal v ruce. Kdo ví, jaká tajemství v sobě ukrývá.

Uložil ho do brašny a pak posbíral i ty ostatní. Až bude mít čas, podívá se na ně. Našel však ještě něco – krysami ohryzané kožené desky. Opatrně je rozevřel, ale řezáky čínorodých hlodavců už z jejich obsahu dokázaly udělat hrst nesložitelných útržků. Znechuceně tu drť vysypal na podlahu. K ničemu by mu nebyla.

Uvědomil si, že ostatní si už o něj určitě dělají starosti. Svým způsobem ho to potěšilo, zejména když už v jejich očích nebyl jen služebníkem temnot, ale cítil za své nové druhy i zodpovědnost.

Když totiž Stojmír vyrazil s tím nákladem, který našli u Knutovy mrtvolky, zpátky do civilizace, rozhodli se tu zůstat. Hlasovali tehdy, co podniknou a byli to k jeho údivu právě Lovci, kteří jednohlasně

prohlásili, že chtějí Adden vyčistit a zpřístupnit jej vědcům z Univerzity. K tomu ale potřebovali dvakrát větší hromadu vybavení, než s sebou přinesli.

Snážil se jim to rozmluvit. Přesvědčoval je, že tohle není jejich cesta, že tu nemusejí zůstat, že to je jeho a Stírkova práce a tehdy mu jeden z nich položil ruku na rameno a oznámil, že jsou v tom tady společně a cesta, jak z toho ven, je jen jedna – společná...

Havířov, květen 2009

FANTASY

23

ALEX DRESCHER

NENÍ JINÝCH CEST

Redakce Jiří Pilch.

Ilustrace na obálce Michael Whelan.

Technické zpracování litografií a sazba Robert Pilch – Brokilon.

Vydání první. Vydalo nakladatelství LEONARDO,

Rychvaldská 640, 735 41 Petřvald u Karviné

v roce 2010 jako svou 61. publikaci.

e-mail: leonardo@mybox.cz

Tisk: Marten s.r.o.

Doporučená cena: 269,– Kč (vč. 10% DPH)

ISBN 978-80-85951-58-5

KNIHY NAKLADATELSTVÍ LEONARDO

FANTASY:

1. R. E. Howard — PURITÁN
2. A. Sapkowski — KREV ELFŮ
3. A. Sapkowski — ČAS OPOVRŽENÍ
4. Antologie polské fantasy — MALADIE *
5. A. Sapkowski — KŘEST OHNĚM
6. P. W. Lech — ROKHORM Z ARON
7. A. Sapkowski — VĚŽ VLAŠTOVKY
8. A. Sapkowski — ZAKLÍNAČ 1 – POSLEDNÍ PŘÁNÍ
9. P. W. Lech — CESTAMI BOHŮ (Rokhorm z ARON 2)
10. A. Sapkowski — PANÍ JEZERA
11. A. Sapkowski — ZAKLÍNAČ 2 – MEČ OSUDU
12. M. Scott — Thraxas
13. E. Dębski — Smrt mágů z Yara
14. A. Sapkowski — NARRENTURM
15. A. Sapkowski — BOŽÍ BOJOVNÍCI
16. M. Scott — THRAXAS A BOJOVNÍ MNIŠI
17. A. Drescher — DOKONALÝ OBCHOD
18. A. Sapkowski — LUX PERPETUA
19. M. Moudrý — KONEC KŘÍŽŮ
20. A. Drescher — S ČÍM KDO SCHÁZÍ
21. M. Moudrý — DEVÁTÁ SFÉRA 1
22. M. Moudrý — DEVÁTÁ SFÉRA 2
23. A. Drescher — NENÍ JINÝCH CEST

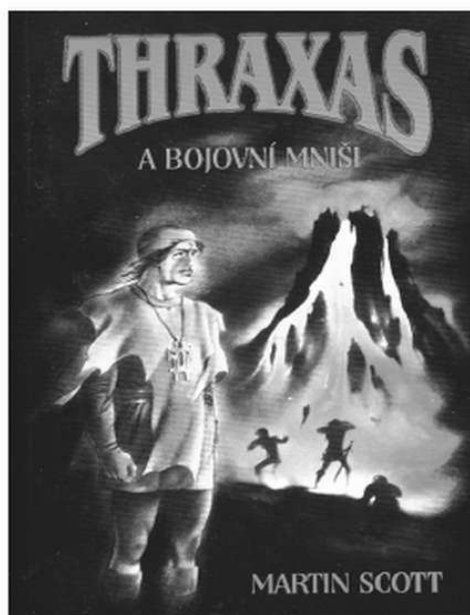
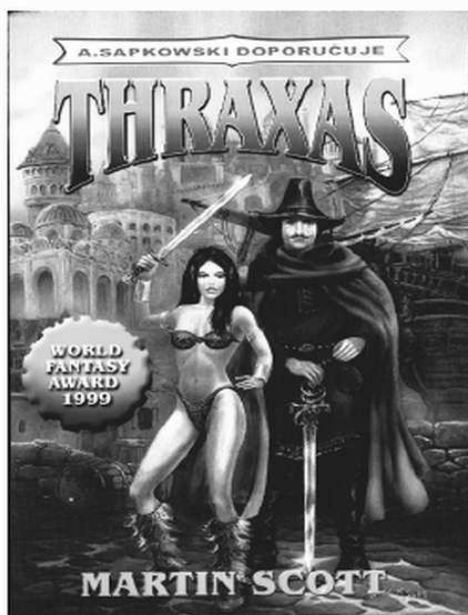
SCI-FI:

1. K. Kočański — LOVEC ČARODĚJNIC
2. P. K. Dick — MARSOVSKÝ SKLUZ V ČASE
3. P. Anthony — SOS PROVAZ
4. T. Kolodziejczak — BARVY PRAPORŮ
5. P. Anthony — VAR HOLE
6. T. Kolodziejczak — ZAJATEC SVĚTLA
7. P. K. Dick — KLANY ALFANSKÉHO MĚSÍCE
8. V. Mornstein — HROZBA Z HELIOSU
9. P. Obluk — ZNAMENÍ DUHY
10. V. Kostiha — HVIDZ BIRNY
11. R. A. Heinlein — HVĚZDNÁ DVOJČATA
12. V. Kostiha — KŘÍK ĎORKA
13. L. Sommer — TI ODJINUD
14. M. Moudrý — TEMNÉ ZÁBLESKY
15. P. W. Lech — NANEBEVZETÍ PROFESORA EBERTA

MIMO EDICE:

1. A. Sapkowski — TANDARADEI! *
2. B. Lumley — NEKROSKOP*
3. A. Sapkowski — MAGICKÉ STŘÍPKY

DETEKTIVNÍ FANTASY

Detektivní fantasy oceněná cenou World Fantasy Award!

Thraxas má třiačtyřicet let, nadváhu a zálibu v dlouhých pijáckých tazích. Žije v magickém městě Turai, v přístavní čtvrti Dvanáct moří. Když chodíte ulicemi Dvanácti moří, musíte opatrně kličkovat mezi hromadami rybích hlav, bezdomovci a opilci, kteří spí, kde zrovna padli. Je zde plno veřejných domů, hráčských doupat a podezřelých hospod. Po ulicích bloumají barbarští žoldáci, bandité, elfové, muzikanti, žongléři, prostitutky, zloději a fetišáci. Thraxas z nich žije. Neboť Thraxas je čaroděj a soukromý detektiv.

M. SCOTT: **Thraxas** (1)

B 155,-

M. SCOTT: **Thraxas a bojovní mniši** (2)

B 199,-

Knihu seženete u všech dobrých knihkunců,
nebo na adrese nakladatelství:

Leonardo, Rvchvaldská 640, 735 41 Petřvald u Karviné

pevnost

MĚSÍČNÍK O FANTASY, SCI-FI A HORORU

LITERATURA

- fantasy & sci-fi ságy (Zeměplocha, Temná věž, Eragon, Černokněžník aj.)
- mistrovská díla (Philip K. Dick, Stephen King, Jaroslav Velinský aj.)
- každý měsíc 15 recenzí na nové tituly a 1 klasiku) + knižní novinky za aktuální období
- původní rozhovory (Miéville, Feist, Gaiman, Doseděl, Mostecký, Kulhánek, Procházka aj.)
- literární novinky (informace o chystaných titulech, souhrny cen apod.)
- povídky od českých i zahraničních autorů (Žamboch, MacLeod, Mostecký, Medek, Miéville, Šlechta, Resnick, Červenák, Rečková aj.)
- doplňky: teoretické články o komiksu, poradna pro začínající spisovatele, fan fiction

FILM

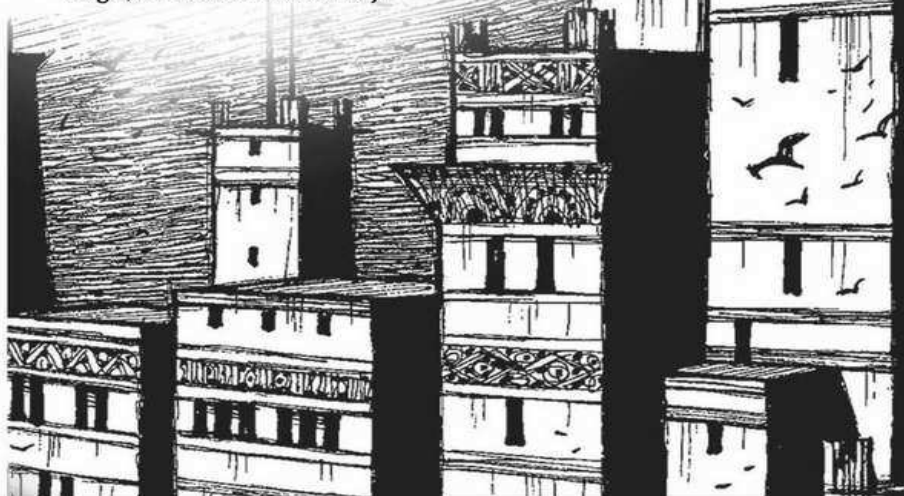
- recenze snímků (kino a DVD), novinky o chystaných filmech, anime, televizní seriály

HRAČSKÉ DOUPĚ

- od roku 2007 součástí Pevnosti časopis *DECH DRAKA* coby 16-ti stránková příloha! (teoretické texty o RPG + nové jeskyně na DrD), dále: počítačové hry, deskové hry, karetní hry

LIVING FANTASY

- LARP, reportáže z conů, fantastická historie, magie, skutečná Středozemě aj.

NEJLEPŠÍ SF&F ČASOPIS LET 2004, 2005, 2006, 2007 a 2008

EXTRA BONUS! PEVNOST S KNIŽNÍ PŘÍLOHOU ZA POUHÝCH 125 Kč!

V Edici Pevnost vydáváme knihy autorů zvučných jmen: Andres, Doseděl, Dvořák, Mostecký, Neff, Rečková, Žemlička aj.

časopis o tom, čo nás baví

2010

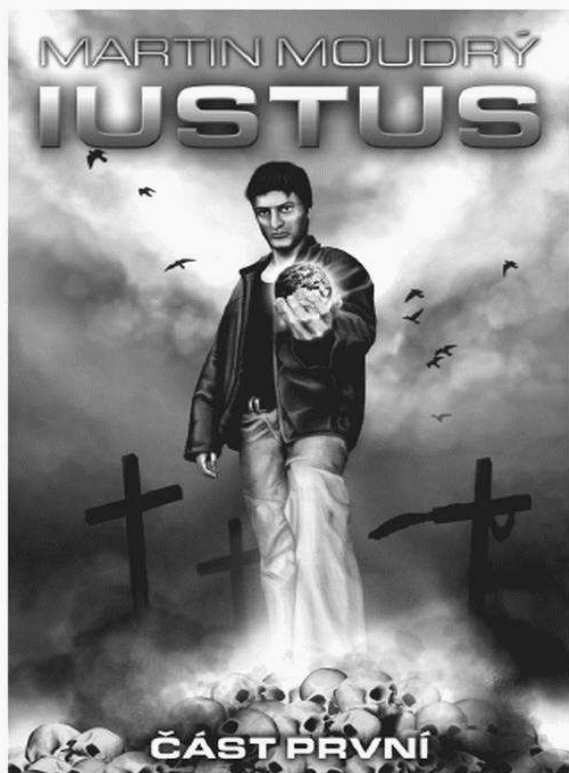
filmy
hudba
komiks
knihy
seriály
animanga
akčné figúrky
videohry
fenomény
stolové hry

www.fantazia.sk
www.facebook.com/casopisfantazia

Predplatné aj v Česku:
Aeromedia, a.s., Praha,
obchod@aeromedia.cz

fantázia
fanstyle magazín
televízia hry filmy knihy komiks fanstyle

IUSTUS

Martin Moudrý: Iustus 1 brož.. cca 400 str.. cca 249.- Kč
Martin Moudrý: Iustus 2 brož.. cca 400 str.. cca 249.- Kč
Potkali jste ho někdy? Muže v šedém obleku s očima staršíma než čas? Ne, myslím že ne. To už byste totiž byli mrtví... Byl strašlivější než Smrt, hrozivější než věčnost a nesmiřitelnější než celá Devátá sféra dohromady. Ale nic netrvá věčně. Teď se smí jen dívat. Na tuhé ovce, v něž se změnilo Hospodinovo stádo. Na zlo, nenávist a hnilobu prosakující světem. Má to všechno jako na dlani a trpělivost nikdy nepatřila k jeho silným stránkám. Nechtěl bych být ve vaší kůži, vážně ne. Protože tenhle svět... Se změní.

VYJDE V ROCE 2010!!!